

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

СМЪРТТА НА СВЕТЛИНАТА

Превод от английски: Валерий Русинов, 2015

chitanka.info

ПРОЛОГ

Самотен и мрачен, безцелен скитник, изгнаник на сътворението. Този свят беше всички тези неща.

Неизброими столетия беше пропадал, сам, без посока, пропадал беше през студените и самотни места между слънцата. Поколения звезди се бяха изреждали във величествените си кръгове през неговите пуси небеса. Не принадлежеше на нито една от тях. Беше свят в себе си и на себе си, изцяло. В известен смисъл не беше дори част от галактиката. Хаотичният му път се врязваше през галактическата плоскост като гвоздей, пробил през повърхността на кръгла дървена маса. Не беше част от нищо.

А нищото бе на ръка разстояние. В зората на човешката история самотният свят прониза завеса от междувъздушна прах, покрила нищожно малко петно близо до горния ръб на голямата леща на галактиката. Отвъд него лежаха шепа звезди — около трийсет някъде, наистина само шепа. След тях — пустота, нощ по-бездънна от всичко, което странстващият свят беше познал.

Там, докато пропадеше през загърнатата в сянка зона, срещна разбитите хора.

Земните империали^[1] го откриха първи, на върха на своята главомаймаваща безумна експанзия, когато Федералната империя на Стара Земя все още се опитваше да управлява всички светове на човечеството през огромни, невъзможни бездни. Боен кораб, наречен „Мао Дзъдун“, осакатен по време на набег над хранганите, с екипажа му — измрял на позициите си, с двигателите му, които се превключват на пълна мощ и се изключват отново, стана първият кораб от пространството на човечеството, който премина на дрейф отвъд Булото на Изкусителя. „Мао“ беше запуснат, обезвъздушен и пълен с гротескно изкривени трупове, които се полюшваха из коридорите му и се забърсваха в люковете му веднъж на всяко столетие; но компютрите му все още функционираха, циклираха слепешком през ритуалите си, сканираха достатъчно добре, за да отбележат безименната самотна

планета на картите си, когато призрачният кораб излезе на няколко светлинни минути от нея. Почти седем века по-късно търговски съд от Тобер се натъкна на „Мао Дзъдун“ и онова отбелязване.

Но това вече не беше новина. Светът бе открит наново.

Вторият откривател беше Силия Марсян. Нейният „Ловец на сянката“ обиколи тъмната планета за един стандартен ден, през поколението на междуцарствието, последвало Колапса. Но самотникът нямаше нищо за Силия, само скала, лед и вечна нощ, тъй че скоро тя си продължи по пътя. Но обичаше да дава имена и преди да напусне, даде име на света. Назова го Ворлорн. Така и не обясни защо, нито какво означава това, и той си остана Ворлорн. А Силия продължи към други светове и други истории.

Клерономас беше следващият посетител, в см-46. Проучвателният му кораб направи няколко кратки прехода и картира боклуците. Планетата разкри тайните си пред сензорите му. Беше по-голяма и по-богата от повечето светове, откри той, със замръзнали океани и замръзнала атмосфера, чакащи освобождението си.

Някои твърдят, че Томо и Валберг първи кацнали на Ворлорн, в см-97, в безумния си стремеж да прекосят галактиката. Истина ли е? Вероятно не. Всеки свят в човешкото пространство има история за Томо и Валберг, но „Сънуващата курва“ така и не се е завърнала, тъй че кой може да знае къде е кацнала?

По-късните наблюдения съдържаха повече факти и по-малко легенда. Беззвездна, безполезна и само бегло интересна, Ворлорн започна редовно да се отбелязва на звездните карти на Предела, рояка от рехаво населени светове между пушливо-тъмните газове на Булото на Изкусителя и самото Велико Черно море.

После, в см-446, един астроном на Волфхайм превърна Ворлорн в предмет на проучванията си и за първи път някой си направи труда да свърже всички координати. Точно тогава нещата се промениха. Астрономът волфман се казваше Инго Хаапала и той излезе от компютърната си зала неудържимо възбуден, както става често с волфманите. Защото Ворлорн щеше да има ден... дълъг ярък ден.

Съзвездieto Колелото на огъня грееше на всяко небе на външните светове; чудото бе известно навътре чак до Стара Земя. Център на образуването бе червеният супергигант Пъпа, Адското око, Дебелия Сатана — имаше много имена. В орбита около него, на

еднакво разстояние една от друга, подредени изрядно като топчета за игра от жълт пламък, търкалящи се около единствената вдлъбнатина, бяха останалите: Троянските слънца, Децата на Сатаната, Адската корона. Имената бяха без значение. Важно беше самото Колело, шест жълти звезди със средна големина, отдаващи почит на своя огромен черен господар и едновременно най-невероятната и стабилна многозвездна система, откривана някога. Колелото беше тридневна сензация, нова загадка за човечеството, отегчено от старите загадки. На по-цивилизованите светове учените предлагаха теории, за да го обяснят; отвъд Булото на Изкусителя около него се разрасна култ и мъже и жени заговориха за изчезнала раса на звездни инженери, преместили цели слънца, за да си построят монумент. Научна спекулация и суеверен култ кипяха трескаво няколко десетилетия и след това започнаха да заглъхват. Много скоро проблемът беше забравен.

Волфманът Хаапала обяви, че Ворлорн ще мине веднъж около Колелото на огъня, в широка и бавна хипербола, без изобщо да навлезе в същинската система, но пък ще се доближи достатъчно. Петдесет стандартни години слънчева светлина; после отново навън, в мрака на Предела, покрай Сетните звезди и навътре във Великото Черно море на междугалактическата пустош.

Трескави бяха онези столетия, когато Висок Кавалаан и другите външни светове вкусуваха първата си гордост и бяха жадни да намерят място в разбитите истории на човечеството. И всички знаят какво се случи. Колелото на огъня винаги е било славата на външните светове, но безпланетна слава. До този момент.

Последва столетие на бури, докато Ворлорн се приближаваше към светлината: години на топене на лед, на вулканична активност и земетресения. Замръзналата атмосфера малко по малко оживя и страховити ветрове завиха като чудовищни младенци. Срещу всичко това външнопланетните се изправиха и се бориха.

Тераформаторите дойдоха от Тобер в Булото, климатичните инженери от Даркдаун, а имаше и други екипи от Волфхайм и Кимдис, от см-Емерел и от Света на Океан Блеквайн. Хората на Висок Кавалаан надзираваха всичко това, тъй като Висок Кавалаан присвои самотника. Борбата отне повече от столетие и онези, които загинаха, все още са полулегендарни герои за децата на Предела. Но накрая Ворлорн беше

опитомен. След това се извисиха градове, странни лесове избуяха под светлината на Колелото и животни се развъдиха на свобода, за да дадат на планетата живот.

В см-589 Фестивалът на Предела беше открит. Дебелия Сатана бе изпълнил четвърт от небето и децата му блестяха ярки наоколо. На онзи първи ден тоберианите оставиха своя стратоцит да заблещука, тъй че облаците и слънчевата светлина лудуваха и се вихреха в калейдоскопни шарки. Още дни последваха и корабите дойдоха. От всички външни светове и от светове отвъд тях, от Тара и Дарони от другата страна на Булото, от Авалон и от Света на Джеймисън, от места толкова далечни като Нюхолм и Стар Посейдон, и дори от самата Стара Земя. За пет стандартни години Ворлорн се измести към перихелий; след още пет излезе. В см-599 Фестивалът беше закрит.

Ворлорн навлезе в здрача и запропада към непрогледната нощ.

[1] Обяснения на този, както и на всички останали термини търсете в речника в края на книгата — бел. WizardBGR ↑

1

По пилоните на дървения тротоар покрай канала плискаше вода. Дърк т'Лариен доближи лице до прозореца и видя ниска черна баржа, която се носеше бавно под лунната светлина. На кърмата стоеше самотен мъж, хванал тънко тъмно весло. Всичко беше очертано съвсем ясно, защото в небето се рееше луната на Браке, голяма колкото юмрук и много ярка.

Зад нея беше покой и пушлив мрак, неподвижна завеса, която скриваше по-далечните звезди. Облак от прах и газ. Булото на Изкусителя.

Началото дойде много след края: шепнещ камък.

Беше увит в пластове сребърно фолио и меко тъмно кадифе, точно както й го беше дал преди години. Той разви пакета, седнал до прозореца на стаята си, с изглед към широкия покрит с пяна канал, където търговци бутаха безкрайно баржите си с плодове нагоре-надолу. Скъпоценният камък беше точно както го помнеше: тъмночервен, прошарен с тънки черни жилки, с формата на сълза. Помнеше деня, в който еспирът им го беше изваял, още на Авалон.

Гледа го дълго. После го докосна.

Беше гладък и много студен на върха на пръста му, а дълбоко в мозъка му зашепна. Спомени и обещания, които не бе забравил.

Беше на Браке без някаква особена причина и така и не разбра как го намериха. Но го намериха и Дърк т'Лариен си върна скъпоценния камък.

„Гуен“, каза той почти наум, само на себе си. Просто за да оформи отново думата и да усети познатата топлина на езика си. Неговата Джени, неговата Гуенивир, господарката на разюздани сънища.

Седем стандартни години, помисли той, докато пръстът му галеше тъй студения камък. Но все едно бяха седем живота. И всичко бе свършило. Какво можеше да иска тя от него тепърва? Мъжът, който

я беше обичал, онзи другият Дърк т'Лариен, онзи, който даваше обещания и подаряваше скъпоценни камъни, беше мъртъв.

Вдигна ръка и забърса кичур сиво-кафява коса от очите си. И изведнъж, съвсем неволно, си спомни как Гуен забърсваше косата му настрани, когато решише да го целуне.

И изведнъж се почувства уморен и много объркан. Грижливо подхранваният му цинизъм потрепери и тежест падна от раменете му, призрачно бреме, бремето на личността, която бе някога и вече не беше. Наистина се бе променил през годините и бе нарекъл тази промяна „помъдряване“, но сега цялата тази мъдрост изведнъж сякаш му загорча. Блуждаещите му мисли се върнаха към всички обещания, които бе нарушил, към мечтите, които бе отложил и след това подвел, към компрометираните идеали, към блестящото бъдеще, изгубено заради скука и поквара.

Защо го бе накарала да си спомни? Твърде много време беше изтекло, твърде много неща му се бяха случили... навярно и на двамата. Освен това той изобщо не ѝ беше подарил шепнещия камък с идеята да го използва. Беше глупав жест, възрастното позиране на един млад романтик. Никой разумен възрастен не би настоявал да се спазва такъв нелеп оброк. Не можеше да замине, разбира се. Почти не беше имал време да види Браке все още, имаше си своя живот, имаше да свърши важни неща. През цялото това време.

Не беше възможно Гуен да е мислила, че няма да отпътува към външните светове.

Примилено взе скъпоценния камък и юмрукът му се стегна здраво около него. Щеше да го метне през прозореца, реши, във в тъмните води на канала, във и далече, с всичко, което означаваше той. Но щом се озова в юмрука му, камъкът се превърна в леден ад, а спомените в него бяха ножове.

... защото тя се нуждае от теб, прошепна камъкът. Защото ти обеща.

Ръката му не помръдна. Юмрукът му си остана стиснат. Студът, пронизващ дланта му, премина от болка в изтръпналост.

Онзи другият Дърк, по-младият, Дърк на Гуен. Беше обещал. Но тя също, помнеше го. Толкова отдавна, на Авалон. Старият еспир, сбръчкан емерел с много нищожен Талант и червено-златна коса, беше изсякъл два камъка. Беше прочел Дърк т'Лариен, почувствал беше

цялата любов, която Дърк бе изпитвал към своята Джени, и след това бе вложил в блестящото камъче толкова от нея, колкото му позволяваха оскъдните му псионични сили. По-късно бе направил същото за Гуен. След това си бяха разменили камъчетата.

Идеята беше негова. Може би невинаги ще е така, беше й цитирал стих от древна поема. Тъй че бяха обещали, и двамата: „Прати този спомен и аз ще дойда. Все едно къде съм или кога, или какво е станало помежду ни. Ще дойда и няма да има въпроси“.

Неспазено обещание. Шест месеца след като тя го напусна, Дърк й изпрати камъка. Тя не дойде. След това как изобщо да очаква тя да поиска той да изпълни обещанието си? Но ето, че сега го бе направила.

Наистина ли очакваше от него да отиде?

И знаеше, знаеше го с тъга, че мъжът, който бе тогава, онзи мъж щеше да отиде при нея въпреки всичко, все едно колко можеше да я мрази... или да я обича. Но онзи глупак отдавна беше погребан. Времето и Гуен го бяха убили.

И все пак заслуша искрящия камък. Изпита старите си чувства и новата си умора. А накрая вдигна глава и помисли: „Е, може би все пак не е твърде късно“.

Има много начини да се движиш между звездите. Някои от тях са по-бързи от светлината, а други не са, и всички са бавни. Отнема повечето от един човешки живот да се пренесеш с кораб от единия край на човекопространството до другия, а човекопространството — разпръснатите светове на човечеството и огромната празнота помежду им — е най-нищожната част от галактиката. Но Браке беше близо до Булото и външните светове отвъд него и имаше някакъв търговски трафик насам-натам, тъй че Дърк можа да намери кораб.

Казваше се „Трепетът на забравените врагове“ и отиваше от Браке до Тара, а после през Булото до Волфхайм и след това до Кимдис, и накрая до Ворлорн, и пътуването, макар и с пбс двигател, отнемаше повече от три стандартни месеца. След Ворлорн, знаеше Дърк, „Трепет“ щеше да продължи до Висок Кавалаан, см-Емерел и Сетните звезди, преди да обърне и да поеме обратно по тягостния си маршрут.

Космодрумът бе построен да поема двайсет кораба дневно; сега поемаше може би един месечно. По-голямата част от него беше затворена, тъмна и запусната. „Трепет“ кацна в средата на малък участък, който все още функционираше, извисен над купчината частни звездолети наблизко и частично разглобен тобериански търговски съд.

Сектор от просторния терминал, автоматизиран, но безжизнен, беше все още ярко огрян, но Дърк бързо мина през него и излезе в нощта — пуста външнопланетна нощ, която плачеше от липсата на звезди. Там бяха и го чакаха, точно зад главния портал, общо взето както беше очаквал. Капитанът на „Трепет“ бе изпратил лазерен сигнал напред веднага щом корабът излезе от свръхсветлинния тласък в нормалното пространство.

Гуен Делвано бе дошла да го посрещне значи, както я беше помолил. Но не беше дошла сама. Двамата с мъжа, когото бе довела със себе си, си говореха тихо и някак напрегнато, когато Дърк излезе от терминала.

Той спря точно пред портала, усмихна се толкова мило, колкото успя да докара, и пусна леката пътна чанта, която носеше.

— Ей — каза тихо. — Чувам, че тук имало Фестивал.

Тя го чу и се обърна, и ето, че се засмя, с онзи смях, който той така добре помнеше.

— Не — отвърна му. — Доста си закъснял.

Дърк се намръщи и поклати глава.

— По дяволите.

После се усмихна отново, а тя дойде при него и се прегърнаха. Мъжът, непознатият, стоеше и наблюдаваше без дори намек за ревност.

Беше кратка прегръдка — Гуен се отдръпна веднага. Но останаха много близо един срещу друг и двамата се оглеждаха да видят какво са направили годините.

Гуен беше по-стара, но почти същата, и промените, които видя Дърк, бяха може би дефекти в паметта му. Широките ѝ зелени очи не бяха точно толкова широки или зелени, както ги помнеше, и беше малко по-висока, отколкото я помнеше, и може би малко понатежала. Но си беше почти същата. Усмихваше се по същия начин и косата ѝ беше същата, фина и тъмна, падаща по раменете ѝ на искрящ водопад, по-черен от външнопланетна нощ. Носеше бял пуловер с висока яка и стегнати с колан панталони от твърд хамелеонов плат, потъмнял сега

до нощно черно, широка лента бе стегнала главата ѝ — точно както се обличаше на Авалон. Но сега носеше и гривна, а това беше ново. Или може би по-подходящата дума беше „подлакътник“? Беше тежко изделие, студено сребро, инкрустирано с нефрит, което покриваше половината ѝ ръка под лакътя. Ръкавът на пуловера ѝ беше навит, за да се вижда.

— По-слаб си, Дърк — каза тя.

Той сви рамене и пхна ръце в джобовете на якето си.

— Да.

Всъщност беше почти мършав, с поотпуснати рамене от многото бездействие. Годишите го бяха състарили и в други отношения: косата му сега беше повече сива, отколкото кафява, докато някога беше обратното, и я носеше почти толкова дълга като Гуен, макар че неговата не беше сресана, а бъркотия от кичури и къдрици.

— Доста време мина — каза тя.

— Седем години, стандартни — отвърна той и кимна. — Не мислех, че...

Другият мъж, чакащият отстрани непознат, се покашля все едно да им напомни, че не са сами. Дърк му хвърли поглед, а Гуен се обърна. Мъжът се приближи и се поклони вежливо. Нисък, набит и много рус — косата му изглеждаше почти бяла. Носеше яркоцветен копринен костюм, целия в зелено и жълто, и малка черна плетена шапчица.

— Аркин Руарк — представи се той.

— Дърк т'Лариен.

— Аркин работи с мен по проекта — каза Гуен.

— Проект?

Тя примигна.

— Дори не знаеш защо съм тук?

Не знаеше. Шепнещият камък бе изпратен от Ворлорн, тъй че той не знаеше много за нея, освен къде да я намери.

— Ти си еколог — каза той. — На Авалон...

— Да. В Института. Отдавна. Завърших, взех си препоръките и оттогава бях на Висок Кавалаан. Докато не ме изпратиха тук.

— Гуен е с Айрънджейд — каза Руарк с малко напрегната усмивка. — Аз представлявам Академия Имприл. Кимдис. Знаете ли я?

Дърк кимна. Значи Руарк беше кимдис, външнопланетянин, от един от университетите им.

— Имприл и Айрънджейд с една и съща цел, представяте ли си? Изследване на екологичното взаимодействие на Ворлорн. Така и не е било направено както трябва през Фестивала, понеже външните планети не ги бива много в екологията, нито една. Забравена см-наука, както казват емерелите. Но това е проектът. Двамата с Гуен се познавахме отпреди, тъй че си помислихме, ами, тук сме по една и съща причина, тъй че е разумно да работим заедно и да научим каквото можем да научим.

— Да — каза Дърк. Точно в този момент проектът не го интересуваше особено. Искаше да поговори с Гуен. Погледна я. — Ще ми разкажеш за всичко това по-късно. Когато поговорим. Предполагам, че искаш да поговорим?

Тя го изгледа странно.

— Да, разбира се. Наистина има много неща, за които трябва да поговорим.

Дърк вдигна чантата си.

— Сега накъде? Предполагам, че една баня и малко храна ще ми дойдат добре.

Гуен и Руарк се спогледаха.

— С Аркин тъкмо говорехме за това. Той може да те вземе. В една сграда сме. Само през няколко етажа.

Руарк кимна.

— С радост, разбира се. Удоволствие е да го направиш за приятели, а и двамата сме приятели на Гуен, нали?

— Хм... Мислех си, че ще остана с теб, Гуен — каза Дърк.

Тя сякаш не можеше да го погледне. Извърна очи към Руарк, после надолу, после към черното нощно небе, докато най-сетне погледът ѝ срещна неговия.

— Може би — отрони, този път без да се усмихва, предпазливо.

— Но не точно сега. Не мисля, че ще е добре, не и веднага. Но ще отидем у дома, разбира се. Имаме кола.

— Насам — каза Руарк, преди Дърк да е отвърнал.

Нещо много странно имаше тук. Беше превъртал тази сцена на ново събиране сто пъти на борда на „Трепет“ през няколкото месеца пътуване и понякога си я беше представял нежна и любвеобилна, а

понякога се оказваше яростен сблъсък, и често се стигаше до сълзи... но никога не беше като това, неловко и объркано, с непознат, който да присъства на срещата. Започна да се чуди кой е точно този Аркин Руарк и дали връзката му с Гуен е точно това, което твърдяха. Но пък те не бяха казали почти нищо. Не знаеше какво да каже или да мисли, затова само сви рамене и ги последва, когато го поведоха към въздушната кола.

Колата, щом след малко стигнаха до нея, го изуми. Беше виждал много различни модели въздушни коли в пътуванията си, но нищо такова. Огромна и стоманеносива, с извити мощни триъгълни криле. Изглеждаше почти жива, като грамадна летяща манта, сътворена от метал. Между крилето се вместила малка пилотска кабина с четири седалки, а под изострените им върхове зърна зловещи на вид пръти.

Дърк се обърна към Гуен, посочи ги и попита:

— Това лазери ли са?

Тя кимна и се усмихна съвсем леко.

— Какво карате, по дяволите? — попита Дърк. — Прилича на бойна машина. Хрангани ли ще ни нападат? Не съм виждал такова нещо, откакто обикаляхме музеите на Института на Авалон.

Гуен се засмя, взе му чантата и я метна на задната седалка.

— Влизай. Съвършена, прекрасна въздушна кола, производство на Висок Кавалаан. Едва наскоро са започнали да произвеждат свои. Трябва уж да прилича на животно, на черната банши. Летящ хищник и също така звяр събрат на Съюз Айрънджейд. Много е важен във фолклора им, нещо като тотем.

Качи се и седна зад лоста, а Руарк я последва малко непохватно, като се прехвърли отзад през армираното крило. Дърк не помръдна.

— Но това има лазери! — настоя той.

Гуен въздъхна.

— Не са заредени и никога не са били. Всяка кола, изработена на Висок Кавалаан, има някакви оръжия. Културата им го изисква. И нямам предвид само Айрънджейд. Редстийл, Брайт и крепостта Шанагейт — навсякъде е същото.

Дърк заобиколи колата и се качи до Гуен, но лицето му остана безизразно.

— Какво?

— Това са четирите каваларски крепости-коалиции — обясни тя.
— Представи си ги като малки нации или големи фамилии. Те са по малко от двете.

— Но защо са лазерите?

— Висок Кавалаан е бурна планета — отвърна Гуен.

Руарк се изсмя късо.

— Ах, Гуен, но това е напълно погрешно, напълно!

— Погрешно ли? — сопна се тя.

— Много — каза Руарк. — Да, напълно, защото си близо до истината, но наполовина, и не за всичко, което е най-лошата възможна лъжа.

Дърк се обърна в седалката си и изгледа пълничкия рус кимдис.

— Какво искате да кажете?

— Висок Кавалаан беше бурна планета, вярно. Но истината е, че днес буйството са каваларите. Враждебен народ, всички до един, често ксенофоби и расисти също. Горди и ревниви. С техните върховни войни и кодекса на дуел, да, и точно затова каваларските коли имат оръжия. Да се бият с тях, във въздуха! Предупреждавам ви, т'Лариен...

— Аркин! — изсъска през зъби Гуен и Дърк се сепна от злата жилка в тона й.

Тя включи гравитационния модулатор, докосна лоста и въздушната кола дръпна рязко напред, отлепи се с вой от земята и бързо се заиздига. Космодрумът под тях беше огрян от светлини около „Трепетът на забравените врагове“, издигащ се между няколкото по-малки звездолета, останалото тънеше в сумрак. Мрак цареше до невидимия хоризонт, където черна земя се сливаше с още по-черно небе. Само тънък звезден прах огряваше нощта горе. Това беше Предела, с междугалактично пространство горе и мъгливата завеса на Булото на Изкусителя долу, и планетата изглеждаше по-самотна, отколкото Дърк изобщо си беше представял.

Руарк беше затихнал и в колата се възцари дълго и тягостно мълчание.

— Аркин е от Кимдис — каза най-сетне Гуен и се засмя. Дърк обаче я помнеше твърде добре, за да се заблуди. Беше точно толкова напрегната, колкото когато бе отрязала Руарк.

— Не разбирам — каза Дърк.

Чувстваше се доста глупаво, понеже двамата, изглежда, смятаха, че трябва да е разбрал.

— Не сте външнопланетен — каза Руарк. — Авалон, Балдур, който и да е свят, все едно. Вие в Булото не познавате каваларите.

— Нито кимдисите — вметна Гуен, този път малко по-спокойно.

Руарк изсумтя, после поясни на Дърк:

— Сарказъм. Кимдиси и кавалари, виждате ли, не се понасяме много, нали? Тъй че Гуен ви казва, че съм пълен с предразсъдъци и не бива да ми се вярва.

— Да, Аркин — намеси се тя. — Дърк, той не познава Висок Кавалаан, не разбира културата им. Като всички кимдиси, ще ти каже само най-лошото, но всичко е по-сложно, отколкото би признал. Тъй че помни това, когато този сладкодугмен негодник започне да те обработва. Би трябвало да е лесно. Едно време винаги ми казваше, че всеки въпрос има трийсет страни.

Дърк се засмя.

— Точно така. И е вярно. Макар че през последните няколко години започнах да си мисля, че трийсет е малко занижено. Все още не разбирам за какво е всичко това обаче. Да вземем колата... тя с работата ви ли върви? Или трябва да летите на нещо такова просто защото работите за Съюз Айрънджейд?

— Аа — каза високо Руарк. — Човек не работи за Съюз Айрънджейд, Дърк. Не, или си от тях, или не си — само две възможности. Не си от Айрънджейд — не работиш за Айрънджейд!

— Да — отсече Гуен, ядосана отново. — И да, от Айрънджейд съм. Ще ми се да го запомниш, Аркин. Понякога започваш да ме дразниш.

— Гуен, Гуен — почна Руарк смутено. — Ти си приятел, близка душа, много. Надвивали сме големи проблеми с теб. Никога не бих те обидил, не си го и помислям. Не си кавалар обаче, изобщо. Първо, ти си твърде много жена, истинска жена, не просто ейн-кети, нито бетейн.

— Не съм ли? Не съм? Нося връзката от нефрит и сребро обаче. — Хвърли поглед към Дърк и продължи тихо: — За Джаан. Това всъщност е неговата кола и точно затова аз я карам, за да отговоря на първия ти въпрос. За Джаан.

Мълчание. Само вятърът около тях шумеше, докато пропадаха нагоре в чернилката, подмяташе дългата права коса на Гуен и кичурите

на Дърк. Режеше като нож през тънкото му бракийско облекло. За миг се зачуди защо въздушната кола няма мехурест покрив, а само тънко предно стъкло, от което нямаше почти никаква полза.

После скръсти ръце пред гърдите си, присви се в седалката и попита тихо:

— Джаан?

Въпрос. Знаеше, че отговорът ще дойде, и се боеше от него, просто от начина, по който Гуен беше произнесла името, с някакво странно предизвикателство.

— Той не знае — каза Руарк.

Гуен въздъхна и Дърк усети, че е напрегната.

— Съжалявам, Дърк. Мислех, че знаеш. Толкова време мина. Мислех, ами, че някой от хората, които и двамата познавахме на Авалон, че някой от тях със сигурност трябва да ти е казал.

— Не се виждам с никого — отвърна Дърк предпазливо. — От онези, които познавахме, заедно. Знаеш. Пътувам много. Браке, Прометей, Светът на Джеймисън. — Гласът му прозвуча кухо и унило в собствените му уши. Замълча и преглътна. — Кой е Джаан?

— Джаантъни Рив Волф висш-Вайкъри Айрънджейд — каза Руарк.

— Джаан е моят... — Тя се поколеба. — Не е лесно да се обясни. Аз съм бетейн на Джаан, кро-бетейн спрямо неговия тейн Гарс. — Погледът ѝ за миг се отклони от контролния пулт на въздушната кола, после се върна. Дърк я гледаше с недоумение.

— Съпруг — каза тя и сви рамене. — Съжалявам, Дърк. Не е съвсем точно, но е най-близкото, за което се сещам в една дума. Джаан е моят съпруг.

Дърк, присвит в седалката си и скръстил ръце, не каза нищо. Беше премръзнал и уязвен, и учуден защо е тук. Спомни си за шепнещия камък и все пак се зачуди. Имала беше някаква причина да му го изпрати, несъмнено, и след време щеше да му я каже. Всъщност едва ли можеше да очаква, че ще е сама, нали? На космодрума дори беше помислил, съвсем за кратко, че може би Руарк... и това не го беше притеснило.

След като мълчанието му се проточи, Гуен го погледна отново и повтори:

— Съжалявам. Наистина. Изобщо не трябваше да идваш.

И той си помисли: „Да, права е“.

Продължиха полета мълчаливо. Бяха казани думи — не думите, които Дърк бе искал, — но думите не бяха променили нищо. Беше тук, на Ворлорн, и Гуен все пак беше до него, макар и внезапно оказала се чужда. И двамата бяха чужди. Седеше присвит в седалката си, сам с мислите си, и студен вятър галеше лицето му.

На Браке по някакъв начин си беше въобразил, че шепнещият камък означава, че го призовава да се върне, че отново го иска. Единственият въпрос, който го тревожеше, беше дали да тръгне, дали може да се върне при нея, дали Дърк т'Лариен все още може да обича и да бъде обичан. Вече знаеше, че изобщо не е било това.

„Прати този спомен и аз ще дойда, и няма да има въпроси“. Това бе обещанието, единственото обещание. Нищо повече.

Ядоса се. Защо му причиняваше това? Беше държала скъпоценния камък и бе усетила чувствата му. Можеше да се е досетила. Никаква нейна потребност не можеше да струва цената на това спомняне.

След това, най-сетне, спокойствието му се върна. Стиснал очи, той можеше отново да види канала на Браке и самотната черна баржа, която за толкова кратко му се беше сторила важна. И си спомни решимостта си да опита отново, да бъде какъвто беше някога, да дойде при нея и да ѝ даде каквото може да ѝ даде, от каквото тя може да се нуждае — колкото заради нея, толкова и заради себе си.

Изправи се в седалката, отвори очи и се стегна срещу хапещия вятър. Бавно извърна поглед към Гуен и се усмихна, със старата свенлива усмивка, която пазеше за нея.

— Ех, Гуен. Аз също съжалявам. Но няма значение. Не знаех, но това няма значение. Радвам се, че дойдох, и ти също би трябвало да се радваш. Седем години са много време, нали?

Тя го погледна, върна поглед към уредите и облиза нервно устни.

— Да. Седем години са много време, Дърк.

— Ще се запозная ли с Джаан?

Тя кимна.

— И с Гарс също, неговия тейн.

Долу някъде чу ромон на вода, река, изгубена в тъмнината. Скоро заглъхна — движеха се наистина бързо. Дърк надникна над

стената на кабината, покрай крилата и надолу към връхлитащата тъмнина, после погледна нагоре.

— Трябват ви повече звезди — каза замислено. — Имам чувството, че ослепявам.

— Знам какво имаш предвид — каза Гуен. Усмихна се и Дърк изведнъж се почувства по-добре, отколкото от много време.

— Помниш ли небето на Авалон?

— Да. Разбира се.

— Много звезди имаше там. Беше красив свят.

— Ворлорн също има красота — рече тя. — Колко знаеш за него?

— Малко — отвърна Дърк, без да откъсва очи от нея. — Знам за Фестивала и че планетата е самотник, почти нищо повече. Една жена на кораба ми каза, че Томо и Валберг я открили по време на разходката си до края на галактиката.

— Не съвсем — каза Гуен. — Но в тази история има известен чар. Все едно, всичко, което ще видиш, е част от Фестивала. Цялата планета е така. Всички светове на Предела са взели участие и културата на всеки от тях е отразена тук в един от градовете. Има четиринайсет града за четиринайсетте свята на Предела. Между тях имаш космодрума и Общата земя, или Мерата, която е нещо като парк. Сега летим над него. Мерата не е много интересна, дори денем. Имало е панаири и игри там, в годините на Фестивала.

— Къде е вашият проект?

— В джунглата — каза Руарк. — Отвъд градовете, зад планинската стена.

— Погледни — каза Гуен.

Дърк погледна. Успя да различи смътно на хоризонта планински хребет, назъбена черна преграда, която се издигаше от Общата земя и затулваше по-ниските звезди. Високо на един връх блещукаше кървавочервена светлина — и нарасна, щом се доближиха. По-висока стана и по-голяма, макар и не по-ярка; цветът си остана навъсен, застрашително червен и някак си напомни на Дърк за шепнеция камък.

— Домът ни — каза Гуен, докато светлината набъбваше. — Град Лартейн. „Лар“ е град на стар каваларски. Това е градът на Висок Кавалаан. Някои го наричат Огнения форт — за по-кратко Огнефорт.

От пръв поглед разбра защо. Построен в планинския скат, със скала под него и скала откъм гърба, каваларският град беше и крепост — четвъртита и здрава, защитена с яки стени, с тесни амбразури за прозорци. Дори кулите, които се издигаха зад градските стени, бяха тежки и стабилни. И ниски. Планината се извисяваше над тях, тъмните ѝ скали зацапани кърваво от отразена светлина. Но светлините на самия град не бяха отразени — стените и улиците на Лартейн горяха със свой собствен мрачен, навъсен огън.

— Жар-камък — каза Гуен в отговор на незададения му въпрос. — Поглъща светлина денем и я отдава нощем. На Висок Кавалаан се използва главно за бижутерия, но са го извлекли с тонове и са го докарвали на Ворлорн за Фестивала.

— Впечатляващ барок — каза Руарк. — Впечатляващо каваларско.

Дърк само кимна.

— Преди години — каза Гуен — Лартейн е пиел от седемте слънца през деня и е огрявал околността нощем. Като кама от пламък. Камъните вече гаснат — с всеки час Колелото се отдалечава. След още десетилетие градът ще помръкне като догорял въглен.

— Не изглежда много голям — каза Дърк. — Колко хора побира?

— Милион, някога. Виждаш само върха на айсберга. Градът е вграден в планината.

— Много по каваларски — вметна Руарк. — Дълбока твърдина, крепост в скалата. Но днес празна. Двайсет души, последно преброяване, с нас включително.

Въздушната кола мина над външната стена, излетя нагоре покрай отвесната стена до ръба на широкия планински хребет и започна дългото си спускане право надолу покрай скала и жар-камък. Под тях Дърк видя широки алеи, редици бавно полюшващи се вимпели и огромни водоливници с пламтящи очи от жар-камък. Зданията бяха бял камък и абаносово дърво, а по хълбоците им каменните огньове се отразяваха в дълги червени жили, като отворени рани на някой изгърбен тъмен звяр. Летяха над кули и куполи, над лъкатушещи улици и широки булеварди, открити дворове и огромен многотерасен амфитеатър.

И празно, всичко празно. Нито една човешка фигура не се движеше по напоените с тъмночервено улици.

Гуен закръжи на Спирала надолу към покрива на четвъртита черна кула. Когато надвисна и изключи гравитационната решетка, за да кацнат, Дърк забеляза на площадката под тях още две коли: тънка жълта „сълза“ и страховит стар изстребител с вид на столетна машина от военния свръхзапас. Беше маслиненозелен, четвъртит и обшит със здрава броня, с лазерно оръдие на предния капак и пулсационни тръби отзад.

Гуен приземи мантата между двете коли и скочиха на покрива. Когато стигнаха до асансьорната площадка, Гуен се обърна към него. Лицето ѝ бе странно зачервено на унилата червеникава светлина.

— Късно е — каза тя. — По-добре всички да си починем.

Дърк не възрази за прибързаната раздяла. Само попита:

— А Джаан?

— Ще се запознаеш с него утре — отвърна тя. — Трябва ми възможност първо да поговоря с него.

— Защо? — попита той, но Гуен вече се беше обърнала и беше тръгнала към стълбището. После тубусът пристигна, Руарк сложи ръка на рамото му и го дръпна вътре.

Поеха надолу, към сън и сънища.

2

Не успя да си почине. Всеки път, когато се унесеше, сънищата го събуждаха: накъсани видения, пропити с отрова и едва наполовина запомнени, щом се събудеше, което правеше непрекъснато цяла нощ. Накрая се предаде. Вместо да се опитва да заспи, порови из вещите си и извади камъка, увит в среброто и кадифето. Седна с него в тъмното и пи от студените му обещания.

Минаха часове. Дърк стана и се облече, пхна камъка в джоба си и излезе да погледа изгрева на Колелото. Руарк беше заспал дълбоко, но му беше кодирал вратата, тъй че нямаше проблем с влизането и излизането. Взе тубуса нагоре до покрива и изчака последните трохи нощ, седнал на студеното метално крило на сивата въздушна кола.

Беше странна зора, мъждива и опасна, а денят, който роди, беше мрачен и сив. Най-напред само смътно облачно сияние заля хоризонта, червено-черно петно, което едва уподоби жар-камъните на града. После изгря първото слънце — жълта топчица, която Дърк можеше да наблюдава с невъоръжено око. Минути по-късно се появи второ, малко по-голямо и по-ярко, в друга част на хоризонта. Но и двете, макар и видимо повече от звезди, все пак хвърляха по-малко светлина от тлъстата луна на Браке.

Скоро след това над Общата земя се закатери Пъпа. Беше смътна червена резка в началото, губеща се в предутринната светлина, но ставаше все по-ярка, докато накрая Дърк видя, че не е отражение, а короната на огромно червено слънце. Светът стана тъмнолилав.

Дърк погледна надолу към улиците. Камъните на Лартейн вече бяха угаснали — само там, където падаха сенки, все още можеше да се види сиянието им, и то много смътно. Сумрак се утаи над града като сивкава плащаница, леко прошарена с избеляло червено. В хладната немоощна светлина всички нощни пламъци бяха замрели и от смълчаните улици екнеше смърт и покруса.

Ден на Ворлорн. А беше като по здрач.

— Беше по-светло миналата година — каза глас зад него. — Сега всеки ден е по-тъмно и по-хладно. От шестте звезди в Адската корона две вече са скрити зад Дебелия Сатана и от тях няма никаква полза. Другите се смаляват и отдалечават. Самият Сатана продължава да гледа отгоре над Ворлорн, но светлината му е много червена и отслабва. Тъй че Ворлорн живее в бавно гаснещ залез. Още няколко години и седемте слънца ще се свият до седем звезди, и ледът ще се върне отново.

Заговорилият стоеше съвсем неподвижно, загледан в зората, леко разкрачен, с ръце на кръста. Беше висок, строен, мускулист и гологръд въпреки ледената утрин. Червеникавобронзовата му кожа изглеждаше още по-червена от светлината на Дебелия Сатана. Имаше високи скули, четвъртити челюсти и оредяваща дълга до раменете коса, черна като на Гуен. А на ръцете си под лактите — ръце, обрасли с тънки черни косми — носеше две гривни, широки и тежки. Нефрит и сребро на лявата ръка, черно желязо и жар-камък на дясната.

Дърк не помръдна от крилото на мантията. Мъжът го изглежда отгоре.

— Вие сте Дърк т'Лариен, някога любовник на Гуен.

— А вие сте Джаан.

— Джаан Вайкъри, от Съюз Айрънджейд — каза мъжът. Пристъпи към Дърк и вдигна ръце, с дланите напред.

Дърк знаеше жеста отнякъде. Стана и притисна дланите си до дланите на кавалара. В същото време забеляза още нещо. Джаан носеше колан от лъскав метал, а на колана лазерен пистолет.

Вайкъри забеляза погледа му и се усмихна.

— Всички кавалари ходят въоръжени. Обичай е — от тези, които ценим. Надявам се да не сте толкова изненадан и предубеден като приятеля на Гуен, кимдиса. В такъв случай провалът ще е ваш, не наш. Лартейн е част от Висок Кавалаан и не може да очаквате нашата култура да се съобразява с вашата.

Дърк седна отново.

— Не. Трябваше да го очаквам може би, според това, което чух снощи. Все пак го намирам за странно. Води ли се война някъде?

Вайкъри се усмихна — бавно, сдържано оголване на зъби.

— Винаги има война някъде, т'Лариен. — Замълча за миг. — Името ви: т'Лариен. Необичайно. Не бях чувал подобно на него, нито

моят тейн Гарс. Кой е родният ви свят?

— Балдур. Далече е, от другата страна на Стара Земя. Но почти не го помня. Родителите ми дойдоха на Авалон, когато бях много малък.

Вайкъри кимна.

— И сте пътешествали, Гуен ми каза. Кои светове сте видели?

Дърк сви рамене.

— Прометей, Рианон. Дизрок, Света на Джеймисън, покрай другите. Авалон, разбира се. Десетина по-примитивни места от Авалон, където знанието ми е търсено. Обикновено е лесно да си намериш работа, ако си бил в Института, та дори и да не си особено опитен или надарен. Устройва ме. Обичам да пътувам.

— Но никога не сте били отвъд Булото на Изкусителя досега. Само в Пущинаците и никога до външните светове. Ще откриете, че нещата тук са различни, т'Лариен.

Дърк се намръщи.

— Каква беше тази дума, дето използвахте? Пущинаци?

— Пущинаците — повтори Вайкъри. — А, да. Волфмански жаргон. Обърканите светове, миш-маш световите, както ви хареса. Израз, който научих от няколко волфмани, между приятелите ми по време на проучванията ми на Авалон. Отнася се за звездната сфера между външните светове и първото и второто поколение колонии близо до Стара Земя. Точно в Пущинаците хранганите са засмукали звездите и са управлявали робските си светове, и са се били със земните Империаки. Повечето планети, които изредихте, са били познати тогава, били са засегнати силно от древната война и са запустели от разгрома. Самият Авалон е второ поколение колония, някогашна секторна столица. Сериозно постижение за свят толкова разбит през тези векове, не мислите ли?

Дърк кимна и каза:

— Да. Познавам малко историята. Вие, изглежда, знаете много за нея.

— Историк към — каза Вайкъри. — Повечето ми работа е посветена на извличането на история от митовите на собствения ми свят, Висок Кавалаан. Айрънджейд ме изпрати на Авалон срещу огромни разходи, за да издиря банките данни на старите компютри точно за тази цел. Все пак прекарах две години в изследвания там,

имах много свободно време и развих интерес към по-широката история на човека.

Дърк не отвърна нищо. Загледа се отново към изгрева. Червеният диск на Дебелия Сатана вече се беше издигнал и се виждаше една трета от жълтата звезда. Беше леко на север от другите и беше само звезда.

— Червената звезда е свръхгигант — каза той, — но там горе изглежда само малко по-голяма от слънцето на Авалон. Трябва да е доста отдалечена. Би трябвало да е студено, ледът би трябвало вече да е дошъл. Но е само мразовито.

— Това е наше дело — отвърна му Вайкъри с известна гордост. — Не Висок Кавалаан всъщност, но работа на външен свят все пак. Тобер е съхранил много от изгубената при разгрома технология на силовото поле на земните Империи и оттогава тоберианите са добавили към нея през столетията. Без техния щит Фестивалът изобщо нямаше да се е състоял. При перихелия топлината на Адската корона и Дебелия Сатана щяха да са прогорили атмосферата на Ворлорн и морето да е кипнало, но тоберианският щит задържа тази стихия и е имало дълго и ярко лято. Сега по подобен начин щитът помага да се задържи топлината. Все пак си има граници, като всяко нещо. Студът ще дойде.

— Не мислех, че ще се срещнем така — каза Дърк. — Защо дойдохте тук?

— Случайност. Преди много години Гуен ми разказа, че обичате да наблюдавате зората. И други неща също така, Дърк т'Лариен. Знам за вас много повече, отколкото вие за мен.

Дърк се засмя.

— Е, така е. До снощи изобщо не знаех, че съществувате.

Лицето на Джаан Вайкъри беше сериозно.

— Но аз съществувам. Запомнете го и можем да сме приятели. Надявах се да ви намеря сам и да ви кажа това преди другите да са се събудили. Това не е Авалон, т'Лариен, и днес не е вчера. Това е един умиращ Фестивален свят, свят без кодекс, тъй че всеки от нас трябва да се вкопчи здраво в установените правила, които носим със себе си. Не изпитвай моите. След годините, прекарани на Авалон, съм се опитвал да мисля за себе си като за Джаан Вайкъри, но все пак съм кавалар. Не

ме принуждавай да бъда Джаантъни Рив Волф висш-Айрънджейд Вайкъри.

Дърк също мина на „ти“.

— Не съм сигурен дали разбирам какво имаш предвид. Но мисля, че мога да съм достатъчно сърдечен. Определено нямам нищо против теб, Джаан.

Това, изглежда, напълно задоволи Вайкъри. Той кимна и бръкна в джоба на панталоните си.

— Знак за моето приятелство и грижа за теб. — Държеше черна метална игла за яка, малка манта. — Ще го носиш ли, докато си тук?

Дърк взе иглата.

— Щом искаш — отвърна, усмихна се и я забодя на яката си.

— Утрото тук е мрачно — каза Вайкъри. — И денят не е много по-добър. Заповядай долу в жилището ни. Ще вдигна другите и можем да ядем.

Апартаментът, който Гуен споделяше с двамата кавалари, беше огромен. В дневната господстваше камина, два метра висока и двойно повече на ширина, а отгоре имаше лавица от сива плоча, където бяха накацали намръщени каменни чудовища, за да пазят пепелта. Вайкъри поведе Дърк покрай тях по дебел черен килим. Трапезарията бе почти толкова просторна. Дърк седна на дървен стол с висока облегалка, един от дванайсетте около внушителната маса, а домакинът му отиде да донесе храна и да доведе другите.

Върна се скоро с блюдо с тънко нарязано сушено месо и кошница сухари. Постави ги пред Дърк, обърна се и пак излезе.

Скоро след това се отвори друга врата и на прага се появи Гуен, със сънena усмивка. Носеше стара панделка, избелели панталони и безформено горнище с широки ръкави. Тежката гривна от нефрит и сребро блестеше на лявата ѝ ръка. Зад нея, на стъпка по-назад, се появи друг мъж, висок почти колкото Вайкъри, но няколко години помлад и много по-строен, облечен в работен комбинезон с къси ръкави от кафяво-червен маскировъчен плат. Хвърли поглед към Дърк с наситено сините си очи, най-сините очи, които Дърк бе виждал. Имаше рижа брада и лицето му беше изпито и ъгловато.

Гуен седна. Рижата брада спря пред стола на Дърк и каза:

— Аз съм Гарс Айрънджейд Янацек. — И вдигна ръце с дланите си напред. Дърк стана и притисна своите в тях.

Гарс Айрънджейд Янацек, забеляза Дърк, носеше лазерен пистолет в кожен кобур на сребрист колан от мрежеста стомана. Около дясната му ръка под лакътя имаше черна гривна, двойник на тази на Вайкъри — желязо и нещо, което приличаше на жар-камък.

— Вероятно знаете кой съм аз — каза Дърк.

— И още как — отвърна Янацек с доста злобна усмивка. Седнаха.

Гуен вече дъвчеше сухар. Когато Дърк седна, тя се пресегна над масата и опипа малката манта на яката му. Усмихна се като на някаква тайна шега.

— Виждам, че с Джаан сте се намерили.

— Повече или по-малко — отвърна Дърк и точно тогава Вайкъри се върна, прихванал непохватно с дясната си ръка дръжките на четири калаени халби, а в лявата стиснал кана тъмна бира. Постави ги в центъра на масата, след което направи последна разходка до кухнята за чинии, железни прибори и гледжосано бурканче сладка жълта паста, за да намажат сухарите.

Докато го нямаше, Янацек избута халбите по масата към Гуен и ѝ каза с доста безцеремонен тон:

— Налей. — След което се обърна към Дърк. — Разбрах, че си първият мъж, когото е познавала — заговори той, докато Гуен наливаше. — Оставил си я с досадно много лоши навици. — Усмихна се хладно. — Изкушавам се да го взема за оскърбление и да те призова за удовлетворение.

Дърк го гледаше объркано.

Гуен беше напълнила три от четирите халби с бира и пяна. Постави едната пред стола на Вайкъри, втората до Дърк, а от третата отпи дълга глътка. После избърса устни с опакото на ръката си, усмихна се на Янацек и му връчи празната халба.

— Ако ще заплашваш горкия Дърк заради моите навици, предполагам, че ще трябва да предизвикам Джаан за всички тези години, в които ми се налагаше да търпя твоите.

Янацек завъртя празната бирена халба в ръцете си и се намръщи.

— Бетейн-кучка — подхвърли с прекалено небрежен тон и си наля бира.

Вайкъри се върна, седна, отпи от халбата си и започна да се храни. Дърк много скоро откри, че му харесва бира на закуска.

Сухарите, намазани отгоре с дебел слой от сладката паста, също бяха чудесни. Месото се оказа доста сухо.

По време на яденето Янацек и Вайкъри го заразпитваха. Гуен седеше отпусната в стола си. Изглеждаше смутена и почти не проговаряше. Двамата кавалари бяха образец на противоположности. Джаан Вайкъри се навеждаше напред, когато заговореше (все още беше гологръд и от време на време се прозяваше и се почесваше разсеяно), поддържаше тон на общ приятелски интерес, усмихваше се често и изглеждаше поотпуснат, отколкото бе на покрива. И все пак на Дърк това му се стори някак преднамерено, като поведение на човек, който полага съзнателно усилие да разведри обстановката. Дори усмивките и почесванията изглеждаха претенциозни и формални. Гарс Янацек, макар че седеше по-изправен от Вайкъри, не се почесваше и говореше с официална каваларска превзетост, все пак изглеждаше по-искрено отпуснат, като човек, който се радва на ограниченията, наложени от обществото му, и не би и помислил да се опита да се освободи от тях. Речта му беше оживена и грубовата — мятеше обиди както шмиргел мята искри, повечето насочени към Гуен. Тя му ги връщаше от време на време, но вяло. Янацек играеше играта много по-добре от нея. Общо взето създаваше впечатление за небрежна и обичлива размяна на остроути, но на няколко пъти на Дърк му се стори, че долавя намек за истинска враждебност. Вайкъри обикновено се мръщеше на всяка реплика между двамата.

Когато Дърк случайно спомена за годината, която бе прекарал на Прометей, Янацек се вкопчи в това.

— Кажете ми, т'Лариен — настоя той, — смятате ли Преобразените хора за човешки същества?

— Разбира се — отвърна Дърк. — Хора са. Заселени от Земните империали още през войната. Съвременните прометеани са просто потомците на стария Екологичен военен корпус.

— Всъщност да — каза Янацек. — И все пак не бих се съгласил със заключението ви. По мое мнение те са манипулирали гените си до такава степен, че са загубили правото да се наричат човеци. Хора водни кончета, подводни хора, хора, които дишат отрова, хора, които виждат в тъмното като хрууни, хора с четири ръце, хермафродити, войници без стомаси, развъждащи свине без разум... тези същества не са хора. Или са не-хора, по-точно.

— Не — възрази Дърк. — Чувал съм термина „не-човек“. Обичаен е на много светове, но означава човешка раса, която е мутирала толкова, че вече не може да създава потомство с основната. Прометеаните са внимавали да избегнат това. Водачите им — самите те са съвсем нормални, знаете ли, само незначителни промени за дълголетие и подобни неща — та водачите им редовно се спускат на Рианон и Дизрок, похищения, нали разбирате. На обикновени човешки същества, от нормалната Земя.

— Но дори Земя е по-малко „нормална Земя“ през последните няколко столетия — прекъсна го Янацек. После сви рамене. — Не биваше да ви прекъсвам, нали? Старата Земя е твърде далече, така или иначе. Чуваме за нея само остарели отпреди век слухове. Продължете.

— Казах мнението си — отвърна Дърк. — Преобразените все пак са човешки същества. Дори низшите касти, най-гротескните, пропадналите експерименти, изоставени от лекарите — всички те могат да се размножават помежду си. Точно затова ги стерилизират — страх ги е от потомството.

Янацек отпи глътка бира и го изгледа с пронизващите си сини очи.

— Съешават се значи? — Усмихна се. — Кажете ми, т'Лариен, през годината, прекарана на онази планета, имахте ли възможност да го проверите лично?

Дърк се изчерви и неволно хвърли поглед към Гуен, сякаш тя беше виновна по някакъв начин.

— Не съм бил целомъдрен през тези последни седем години, ако това имате предвид. — Каза го малко сопнато.

Янацек възнагради отговора му с широка усмивка и погледна Гуен.

— Интересно — каза й. — Човекът прекарва няколко години в леглото ти и веднага го обръща на зоофилия.

В очите й припламна гняв. Дърк все пак я познаваше достатъчно, за да го забележи. Джаан Вайкъри също не изглеждаше особено доволен, така че каза предупредително:

— Гарс...

Янацек отстъпи.

— Извинявай, Гуен. Не исках да обидя никого. Т'Лариен несъмнено е развил вкус към жени русалки и мушици едnodневки

съвсем независимо от теб.

— Ще излизаш ли навън в пустошта, т'Лариен? — попита високо Вайкъри, явно за да отклони разговора от посоката, зададена от другия кавалар.

— Не знам — каза Дърк и отпи от бирата си. — Трябва ли?

— Никога не бих ти простила, ако не го направиш — каза Гуен с усмивка.

— Тогава ще изляза. Какво му е толкова интересното?

— Екосистемата — формира се и загива едновременно. Екологията е била забравена наука в Предела много дълго. Дори днес на външните планети има само десетина екоинженери. За Фестивала Ворлорн е бил засят с форми на живот от четиринайсет различни свята, с почти никаква мисъл за взаимодействието. Всъщност са се включили повече от четиринайсет свята, ако се броят многото трансплантанти — животни, донесени от Земя на Нюхолм, оттам на Авалон и на Волфхайм, а оттам — на Ворлорн. С Аркин проучваме как са сработили нещата. Занимаваме се с това вече от две години и има достатъчно работа за още десет. Резултатите би трябвало да са от особен интерес за земеделците на всички външни светове. Ще знаят коя флора и фауна от Предела могат безопасно да въведат на родните си планети и при какви условия, и кои са отрова за дадена екосистема.

— Животните от Кимдис се оказват особено отровни — изръмжа Янацек. — Също като самите манипулатори.

Гуен се засмя и обясни на Дърк:

— Гарс е ядосан, защото черната банши, изглежда, е на изчезване. Срамота е, наистина. На самия Висок Кавалаан са ги избивали дотам, че видът явно е застрашен, и са се надявали, че екземплярите, пуснати на свобода тук, ще се приспособят и размножат, тъй че да може да ги изловят и да ги върнат на Висок Кавалаан преди да дойде студът. Но не се получи така. Банши е страховит хищник, но на родната планета не може да съперничи на човека, а на Ворлорн отредената им ниша е заета от дърводуховете от Кимдис.

— Повечето кавалари мислят за банши само като за напаст и заплаха — обясни Джаан Вайкъри. — В естествената си среда банши често са човекоубийци и ловците на Редстийл, Брайт и крепост Шанагейт ги смятат за своята най-голяма плячка, с едно изключение. Айрънджейд се различават. Има древен мит за времето, когато Кей

Айрън-Смит, Железния ковач, и неговият тейн Роланд Уолф-Джейд, Нефритения вълк, се сражавали сами срещу армия демони в хълмовете Ламераан. Кей паднал и Роланд стоял над него, и го бранил със сетни сили. Тогава дошли баншите, летели вкупом, черни и толкова нагъсто, че затулили слънцето. Нахвърлили се прегладнели върху армията на демоните и ги изгълтали до един, а Кей и Роланд оцелели. По-късно, когато тези тейн-и-тейн намерили своята пещера с жени и основали първата твърдина Айрънджейд, банши станали техния брат-звяр и знак. Никой Айрънджейд никога не е убивал банши и казват, че винаги, когато мъж от Айрънджейд е в смъртна опасност, ще се появи банши, за да го насочи и защити.

— Хубава приказка — каза Дърк.

— Повече от приказка е — настоя Янацек. — Има връзка между Айрънджейд и банши, т'Лариен. Може би е псионична, може би нещата са съзнателни, а може би всичко е инстинкт. Не претендирам, че знам. И все пак връзката съществува.

— Суеверие — подхвърли Гуен. — Наистина не трябва да си съставяш твърде лошо мнение за Гарс. Той не е виновен, че така и не е получил повече образование.

Дърк намаза паста на поредния сухар и се обърна към Янацек.

— Джаан спомена, че бил историк, а за Гуен знам какво прави. А ти? Твоята работа каква е?

Сините очи го изгледаха хладно. Янацек не отвърна нищо.

— Добивам впечатлението — продължи Дърк, — че не си еколог. Гуен се изсмя.

— Това впечатление е необикновено точно, т'Лариен — каза Янацек.

— Какво правиш на Ворлорн тогава? Впрочем... — Погледът на Дърк се измести към Джаан Вайкъри. — Какво прави и един историк на такова място?

Вайкъри вдигна халбата с две ръце и отпи замислено. После каза:

— Съвсем просто е. Аз съм висшеобвързан кавалар от Айрънджейд, Съюза на желязото и нефрита, обвързан към Гуен Делвано чрез нефрит и сребро. Моята бетейн бе изпратена на Ворлорн с вот на висшеобвързания съвет, тъй че е естествено и аз да съм тук, както и моят тейн. Разбираш ли?

— В общи линии. Правите компания на Гуен значи?

Янацек го изгледа много враждебно и каза ледено:

— Защиатаваме Гуен. Обикновено от собствената й глупост. Не биваше изобщо да е тук, но е тук, тъй че и ние трябва да сме тук. Колкото до предишния ти въпрос, т'Лариен, аз съм Айрънджейд, тейн на Джаантъни висш-Айрънджейд. Мога да правя всичко, което моята крепост би могла да поиска от мен: лов или земеделие, дуел, водене на висша война срещу нашите врагове, правене на бебета в коремите на нашите ейнкети. Това правя. Какво съм вече знаеш. Казал съм ти името си.

Вайкъри го погледна и му даде знак да замълчи — късо посичане с дясната си ръка. После каза на Дърк:

— Мисли за нас като за късни туристи. Проучваме и се удивляваме, носим се през горите и мъртвите градове, забавляваме се. Щяхме да улавяме в клетки банши, за да може да се върнат на Висок Кавалаан, само дето досега не сме намерили никакви банши. — Надигна се и допи халбата си. — Денят старее, а ние седим — каза, след като я остави на масата. — Ако ще излизате навън в дивото, би трябвало да го направите скоро. Ще отнеме време да се прехвърлят планините, дори и с въздушна кола, а не е разумно да се остава навън след стъмване.

— О! — Дърк също довърши бирата си и избърса уста с опакото на ръката си. Салфетките, изглежда, не бяха част от сервирането на каваларска маса.

— Банши съвсем не са единствените хищници на Ворлорн — каза Вайкъри. — В горите дебнат и вилнеят зверове от четиринайсет свята и те са най-малкото зло. Човешките същества са най-лошото. Днес Ворлорн е един неуправляван, пуст свят и сенките и празнотите му са пълни със странности.

— Най-добре ще е да сте въоръжени — намеси се Янацек. — Или още по-добре, двамата с Джаан да дойдем с вас, заради безопасността ви.

Но Вайкъри поклати глава.

— Не, Гарс. Трябва да отидат сами и да си поговорят. Така е по-добре, разбираш ли? Това е моето желание. — Събра чиниите и ги понесе към кухнята. Но до вратата се обърна през рамо и за миг погледите им се срещнаха.

И Дърк си спомни думите му на покрива призори. Аз съществувам, беше казал Джаан. Запомнете го.

— Откога не си карал въздушен скутер? — попита го Гуен малко след това, когато се срещнаха на покрива. Беше се преоблякла в работен комбинезон от хамелеонов плат, който я загръщаше от ботушите до шията в мътно сиво-червено. Лентата, която придържаше черната ѝ коса, беше от същата тъкан.

— От дете — отвърна Дърк. Облеклото му беше същото като нейното. Беше му го дала, за да се сливат с гората. — Още от Авалон. Но ми се ще да опитам. Бях доста добър.

— Карай тогава — рече тя. — Няма да можеш да караш много бързо, но това не би трябвало да е от значение. — Отвори багажника на сивата въздушна кола с форма на манта и извади два малки сребристи пакета и два чифта ботуши.

Дърк седна на крилото на въздушната кола, за да се преобуе. Гуен разгъна скутерите, две малки платформи от мек и тънък като хартия метал, широки едва колкото да стои човек изправен на тях. Когато ги разпъна на земята, Дърк проследи с очи кръстосващите се жици на гравитационните решетки, вградени на долните им страни. Стъпи на едната, като намести внимателно стъпалата си, и металните подметки на ботушите му изщракаха и се заключиха на място, след като платформата се втвърди. Гуен му подаде контролното устройство и той затегна каишката около китката си така, че да лепне в дланта му.

— С Аркин обикаляме из горите със скутерите — каза Гуен, докато се обуваше. — Една въздушна кола вдига десет пъти по-голяма скорост, разбира се, но невинаги е лесно да се намери достатъчно голяма поляна за кацане. Скутерите са добри за работа в близък обхват, стига да не се опитваме да носим твърде много екипировка или да ни се налага да бързаме. Според Гарс са играчки, но... — Изправи се, стъпи на платформата си и се усмихна.

— Готови?

— Разбира се — отвърна Дърк и пръстът му забърса сребърното кръгче в дланта на дясната му ръка. Малко по-силно от нужното. Скутерът се изстреля напред и нагоре, повлече стъпалата му със себе си и инерцията почти го превъртя. Едва му се размина да не тресне главата си в покрива. Понесе се нагоре в небето с дивашки смях, увиснал под платформата си.

Гуен се понесе след него, изправена на своята платформа, с умение, усвоено от дълга практика, като някой външнопланетен джин, яхнал останка от сребърен килим. Когато стигна до Дърк, той вече си беше поиграл с контролното устройство достатъчно, за да се изправи, макар че все още се люшкаше в отчаяното си усилие да запази равновесие. За разлика от въздушните коли, небесните скутери нямаха жироскопи.

— Урааа! — извика той, щом тя се приближи. Гуен се засмя, озова се зад него и го плесна сърдечно по гърба. Дори само това го катурна отново и той започна да се върти в безумно колело.

Гуен беше зад него и викаше нещо. Дърк примигна и забеляза, че всеки момент ще се блъсне в стената на висока абаносова кула. Натисна бутоните и се изстреля нагоре, докато все още се мъчеше да се закрепя.

Беше високо над града и стоеше изправен, когато тя го догони.

— Стой настрана — предупреди я той ухилен. Чувстваше се глупаво и непохватно, и весело. — Събориш ли ме още веднъж, ще взема летящия танк и ще те гръмна с лазера от небето, чу ли ме!

Килна се настрана, задържа се, прекали с балансирането и се люшна с вик на другата страна.

— Ти си пиян — извика му Гуен над пронизителния писък на вятъра. — Твърде много бира на закуска.

Сега тя беше над него, скръстила ръце пред гърдите си, и го наблюдаваше с насмешливо неодобрение.

— Тези неща са много по-стабилни, когато висиш от тях с главата надолу — рече Дърк. Най-сетне бе постигнал някакво подобие на равновесие, макар изпънатите му настрана ръце да издаваха съмненията му, че ще се задържи така дълго.

Гуен се спусна до неговото ниво и се премести до него, стабилна и уверена, тъмната ѝ коса се вееше зад нея като черно знаме.

— Оправяш ли се? — викна тя, щом полетяха един до друг.

— Мисля, че го схванах!

— Добре. Виж долу!

Той погледна надолу покрай платформата. Лартейн, с неговите тъмни кули и огрени от смътния блясък на жар-камък улици, вече не беше под тях. Беше се сменил с дълго, дълго пропадане през пусто сумрачно небе до Общата земя далече долу. Зърна река — ивица тъмна

вода, лъкатушеца между смъртно осветена зеленина. После главата му се замая, ръцете му се стиснаха самички и той се преобърна отново.

Този път Гуен се гмурна под него, както висеше с главата надолу. Скръсти отново ръце и се подсмихна насмешливо.

— Голям тъпак си, т'Лариен. Защо не летиш изправен?

Дърк ѝ изръмжа. Или се опита да ѝ изръмжи, но вятърът му отне дъха и успя само да ѝ се намръщи. След това се превъртя. Краката започваха да го болят от всичко това.

— Ето! — извика той и погледна непокорно надолу, за да докаже, че височината няма да го уплаши наново.

Гуен отново се озова до него. Погледна го през рамо и кимна.

— Ти си срам за децата на Авалон и за ездачите на въздушни скутери навсякъде. Но вероятно ще оцелееш. Е, искаш ли да видиш дивото?

— Води, Джени!

— Тогава обърни. Летим в неправилна посока. Трябва да прехвърлим планините.

Тя протегна ръка, хвана неговата и се завъртяха в широка спирала, нагоре и назад, срещу Лартейн и планинската стена. От това разстояние градът изглеждаше сивкав и унил, гордите му жар-камъни бяха черни като угаснало слънце. Планините зад него се извисяваха като тъмна грамада.

Понесоха се към тях. Набираха стабилно височина, докато не се озоваха далече над Огнефорт и достатъчно високо, за да преодолеят планинските върхове. Това бе почти върховата височина за въздушните скутери; въздушна кола можеше да се издигне много по-високо, разбира се. Но за Дърк беше достатъчно високо. Гащеризоните им от хамелеонов плат бяха целите посивели и побелели и той беше благодарен за топлината им. Вятърът бе мразовит, а съмнителният ден на Ворлорн — не много по-топъл от нощта му.

Хванати за ръце, Гуен и Дърк се понесоха срещу вятъра над един хребет и после надолу по склона в сенчеста скалиста долина, след това — нагоре и надолу по друг, и още един, покрай остри като ками издатини зелена и черна скала, над високи тесни водопади и още по-високи пропасти. В един момент Гуен го предизвика за надпревара и той викна, че е съгласен, а после се изстреляха напред толкова бързо,

колкото скутерите и уменията им можеха да предложат. Накрая Гуен го съжали, върна се и го хвана отново за ръка.

Планинският масив пропадна на запад толкова бързо, колкото се бе издигнал на изток, вдигайки висока преграда, която засланиеше дивата пустош от светлината на все още катерещото се по небосклона Колело.

— Надолу — каза Гуен. Дърк кимна и започнаха бавно спускане към заплетената тъмна зеленина пред тях. Вече бяха във въздуха повече от час; Дърк беше изтръпнал от хапещия вятър и цялото му тяло крещеше възмутено от този жесток тормоз.

Кацнаха много навътре в леса, до едно езеро. Гуен се спусна в изиящна извивка и стъпи леко на обраслия с мъх бряг. Дърк, уплашен да не се натресе в земята и да си счупи краката, изключи решетката си миг преждевременно и падна от метър височина.

Гуен му помогна да разкачи ботушите си от небесния скутер и двамата изтупаха мокрия пясък и мъх от дрехите и косата му. После тя седна до него и се усмихна. Дърк също се усмихна и я целуна.

Или поне се опита. Когато посегна да я прегърне, тя се отдръпна и той си спомни. Ръцете му се отпуснаха и по лицето му мина сянка.

— Извинявай — промърмори Дърк.

Извърна очи от нея и се загледа в езерото. Водата беше масленозелена, островчета виолетова плесен бяха осеяли гладката повърхност. Единственото движение бяха кръгчетата от невидими насекоми, плъзнали по близките плитчини. Лесът беше по-тъмен дори от града, защото планините все още скриваха диска на Дебелия Сатана.

Гуен вдигна ръка и го докосна по рамото.

— Не — промълви. — Аз съжалявам. Аз също забравих. Беше почти като на Авалон.

Той я погледна и се усмихна с усилие. Беше объркан.

— Да. Почти. Липсваше ми, Гуен, въпреки всичко. Или не трябваше да го казвам?

— Вероятно не.

Погледът ѝ отново го отбягна и се зарея над езерото. Отсрещният бряг се губеше в мъгла. Гуен се взираше дълго в далечината, без да помръдне, освен веднъж, когато леко потрепери от студ. Дърк видя как

облеклото ѝ бавно преля в бяло и зелено, за да се слее с цвета на земята, където седяха.

Дърк пак посегна да я докосне, колебливо. Тя избута ръката му настрана.

— Недей.

Дърк въздъхна. Гребна шепа студен пясък и го пусна да се изсипе между пръстите му.

— Гуен... Джени... не знам...

Тя го изгледа намръщено.

— Това не е моето име, Дърк. Никога не е било. Никой никога не ме е наричал така. Само ти.

Той потръпна уязвен.

— Но защо...

— Защото не съм аз!

— Никой друг — каза той. — Просто ми хрумна, на Авалон. Отиваше ти и те нарекох така. Мислех, че ти харесва.

Тя поклати глава.

— Някога. Не разбираш. Изобщо не разбираш. Започна да означава за мен повече, отколкото означаваше в началото, Дърк. Все повече и повече, и нещата, които това име означаваше за мен, не бяха добри неща. Опитвах се да ти го кажа, дори тогава. Но това беше отдавна. Бях по-млада, дете. Нямах достатъчно думи.

— А сега? — В гласа му се прокрадваха нотки на гняв. — Сега имаш ли достатъчно думи, Гуен?

— Да. За теб, Дърк. Повече думи, отколкото мога да изкажа. — Усмихна се като на някаква своя тайна шега и поклати глава така, че косата ѝ се разпиля на вятъра. — Виж, интимните имена са нещо чудесно. Може да са специално споделяне. С Джаан е така. Висшеобвързаните имат дълги имена, защото изпълняват много роли. Той може да е Джаан Вайкъри за приятел волфман на Авалон и висш-Айрънджейд в съвета на Съюза, и в същото време да е почитаемият Рив, и Волф във висша война, и друго някое име в леглото, интимно име. И това е правилно, защото всички тези имена са той. Признавам това. Харесвам някои негови страни повече от други, както харесвам Джаан повече от Волф или висш-Айрънджейд, но всички те са верни за него. Каваларите имат поговорка, че един човек е сборът от имената, му. Имената са много важни на Висок Кавалаан. Имената са много

важни навсякъде, но каваларите знаят тази истина по-добре от повечето останали. Едно нещо без име няма същност. Ако съществува, трябва да има име. И по същия начин, ако дадеш име на едно нещо, някъде, на някое ниво, назованото нещо ще съществува, ще го има. Това е друга каваларска поговорка. Разбираш ли, Дърк?

— Не.

Тя се засмя.

— Объркан си както винаги. Виж, когато Джаан дойде на Авалон, беше Джаантъни Айрънджейд Вайкъри. Това му беше името, цялото име. Най-важната част бяха първите две думи — Джаантъни е истинското му име, рожденото, а Айрънджейд е неговата крепост и неговият съюз. Вайкъри е измислено име, което е взел в пубертета. Всички кавалари взимат такива имена, обикновено имената на висшеобвързани, на които се възхищават, или на митични фигури, или на лични герои. Много от презимената от Стара Земя са оцелели така. Идеята е, че като се вземе името на герой, момчето ще придобие някои от качества му. На Висок Кавалаан това, изглежда, действа.

— Избраното име на Джаан, Вайкъри, е малко необичайно в няколко отношения — продължи тя. — Звучи като донесено от Стара Земя, но не е. Според всички описания Джаан бил особено дете — мечтателно, много умислено, прекалено вгълбено. Обичал да слуша песните и разказите на ейн-кети, когато бил много малък, което е лошо за едно каваларско момче. Ейн-кети са раждащите жени, постоянните майки на крепостта, и от едно нормално дете не се очаква да се свързва с тях повече, отколкото се налага. Като пораснал, Джаан прекарвал цялото си време сам, проучвал пещери и изоставени мини в планините. Безопасно далече от братята си по крепост. Не го виня. Винаги е бил обект на тормоз, по същество без приятели, докато не срещнал Гарс. Гарс е по-млад, но все пак се превърнал в защитник на Джаан през по-късните етапи от детството му. След време всичко това се променило. Когато наближил възрастта, в която щял да се подчини на кодекса на дуела, Джаан насочил вниманието си към оръжията и ги усвоил много бързо. Наистина е фантастично усърден. Днес е ужасно бърз и го смятат за смъртно опасен, по-добър е дори от Гарс, чието умение е най-вече инстинктивно.

Гуен поклати глава.

— Невинаги е било така обаче. Както и да е, когато дошло време Джаантъни да си избере име, имал двама велики герои, но не посмял да се нарече на никого от двамата висшеобвързани. Никой от двамата не бил Айрънджейд, и още по-лошо, и двамата били наполовина парии, злодеи от каваларската история, харизматични водачи, чиито каузи се провалили и след това те поколения наред били предмет на устни оскърбления. Тъй че Джаан един вид събрал двете имена и зажонглирал със звуците, докато резултатът заприличал на старо фамилно име, внесено от Земята. Висшеобвързаните го приели без много умуване. Било само неговото избрано име, най-маловажната част от идентичността му. Частта, която идва накрая все пак.

Гуен се намръщи.

— И това е смисълът на цялата история. Джаантъни Айрънджейд Вайкъри дойде на Авалон и беше предимно Джаантъни Айрънджейд. Само че Авалон е свят, на който се държи на презимето, и там той откри, че е предимно Вайкъри. Академията го регистрира под това име и учителите му го наричаха Вайкъри, и с това име трябваше да живее две години. Много скоро стана Джаан Вайкъри, освен че е Джаантъни Айрънджейд. Мисля, че по-скоро му харесваше. Оттогава винаги се опитваше да остане Джаан Вайкъри, макар че не беше лесно, след като се върна на Висок Кавалаан. За каваларите той винаги ще бъде Джаантъни.

— Откъде е получил всичките си останали имена? — попита Дърк. Разказът ѝ го беше очаровал и като че ли предлагаше ново разбиране за онова, което Джаан Вайкъри беше казал на покрива.

— Когато се оженихме, той ме взе със себе си в Айрънджейд и стана висшеобвързан, автоматично член на съвета на висшеобвързаните — каза тя. — Това вкара „висш“ в името му и му даде правото да притежава лична собственост, независима от крепостта, да прави религиозни приношения и да води своите кети, братя по крепост, във война. Тъй че доби военно име, един вид ранг, и религиозно име. Някога тези видове имена са били много важни. Вече не толкова, но обичаите се задържат.

— Разбирам — каза Дърк, макар да не разбираше напълно. Каваларите, изглежда, отдаваха голямо значение на брака. — Какво общо има това с нас?

— Много — каза Гуен. — Когато стигна до Авалон и хората започнаха да го наричат Вайкъри, Джаан се промени. Превърна се във Вайкъри, хибрид на своите иконоборчески идоли. Ето какво могат да правят имената, Дърк. И това беше нашият провал. Аз те обичах, да. Много. Обичах те, а ти обичаше Джени.

— Ти беше Джени!

— Да — и не. Твоята Джени, твоята Гуенивир. Повтаряше това непрекъснато. Наричаше ме с онези имена толкова често, колкото ме наричаше Гуен, но беше прав. Те бяха твоите имена. Да, харесваше ми. Какво знаех за имена и за наричане? Джени си беше съвсем хубаво, а Гуенивир притежаваше блясъка на легенда. Какво знаех?

— Но научих, въпреки че така и нямах думите, с които да го изразя — продължи тя. — Проблемът беше, че ти обичаше Джени... само че Джени не бях аз. Беше основана на мен може би, но беше най-вече фантом, желание, мечта, която ти си беше сътворил сам. Прикрепи я към мен и обичаше двете ни, и след време усетих, че се превръщам в Джени. Дай на нещо име и то някак си започва да съществува. Цялата истина е в назоваването, и всички лъжи също така, защото нищо не изкривява така, както може да изкриви едно име, фалшиво име, което променя реалността, също както и привидността.

Дърк мълчеше.

— Исках да обичаш мен, не нея. Аз бях Гуен Делвано и исках да бъда най-добрата Гуен Делвано, каквато бих могла да съм, но все пак си бях аз. Борех се с това да съм Джени, а ти се бореше да я задържиш — и така и не разбра. И точно затова те оставих.

И той разбра, най-сетне. Седем години така и не бе успял да го проумее, а сега, за толкова кратко, го схвана. Затова значи му беше изпратила шепнещия камък. Не за да го върне, не, не това. А за да му каже, най-после, защо го е изоставила. И в това имаше смисъл. Гневът му внезапно угасна в унила меланхолия. Пясъкът се изсипваше студен между пръстите му.

Тя видя изражението му и гласът ѝ омекна.

— Съжалявам, Дърк. Но ти отново ме нарече Джени. И трябваше да ти кажа истината. Изобщо не съм забравила и не мога да си представя, че ти си забравил, и съм мислила за това през годините. Беше добре, когато беше добре, непрекъснато си мислех. Как можа да се обърка? Това ме плашеше, Дърк. Наистина ме плашеше. Мислех си,

щом ние можем да объркаме нещата, Дърк и аз, тогава нищо не е сигурно, на нищо не може да се разчита. Този страх ме осакатяваше две години. Но накрая, с Джаан, разбрах. И сега излезе, отговорът, който намерих. Съжалявам, ако е болезнен отговор за теб. Но трябваше да го узнаеш.

— Надявах се, че...

— Недей — предупреди го тя. — Не го започвай пак, Дърк. Никога вече. Не се и опитвай дори. Приключили сме. Приеми го. Ще се самоубием, ако опитаме.

Той въздъхна, блокиран на всяка крачка. През целия този дълъг разговор нито веднъж не я беше докоснал. Чувстваше се безпомощен.

— Разбирам, че Джаан не те нарича Джени, нали? — попита накрая с горчива усмивка.

Гуен се засмя.

— Не. Като каваларка имам тайно име и той ме нарича с него. Но аз съм взела името, тъй че няма проблем. То си е мое име.

Дърк само сви рамене.

— Щастливи сте значи?

Гуен се изправи и изтупа пясъка от краката си.

— Ние с Джаан... е, много неща са трудни за обяснение. Ти беше приятел някога, Дърк, може би най-добрият ми приятел. Но те нямаше много дълго. Не бъди прекалено настойчив. Точно сега имам нужда от приятел. Говоря на Аркин и той слуша и се опитва, но не може да помогне много. Твърде увлечен е, твърде сляп е за каваларите и тяхната култура. С Джаан и Гарс имаме проблеми, да, ако това е въпросът ти. Но ми е трудно да говоря за тях. Дай ми време. Изчакай, ако обичаш, и бъди мой приятел отново.

Езерото бе съвсем спокойно в неизменния червеникавосив залез. Той се загледа във водата, гъста от плъзналите по повърхността петна плесен, и мисълта му за миг се върна към канала на Браке. Тогава тя наистина се нуждаеше от него. Сигурно не беше онова, на което се бе надявал, но все пак имаше нещо, което можеше да й даде. Вкопчи се здраво в това. Искаше да даде, трябваше да даде.

— Все едно — каза Дърк и се изправи. — Много неща не разбирам, Гуен. Твърде много. Продължавам да си мисля, че половината разговор от предния ден мина покрай мен и дори не знам

кои са правилните въпроси, за да ги задам. Но мога да се опитам. Дължа ти го, предполагам. Дължа ти го заради едно или друго.

— Ще изчакаш ли?

— И ще слушам, когато дойде времето.

— В такъв случай се радвам, че дойде — каза тя. — Имах нужда от някого, от външен човек. Идваш съвсем навреме, Дърк. Късмет.

Колко странно, да се обадиш за късмет, помисли той. Но си замълча.

— Сега какво?

— Сега ще ти покажа леса, ако позволиш. Точно затова дойдохме тук в края на краищата.

Вдигнаха небесните скутери и се отдалечиха от безмълвното езеро към затаения в очакване гъстак на гората. Нямаше пътека, по която да тръгнат, но хрусталаците бяха рехави и вървенето лесно, с многото дири от дивеч, по които да вървят. Дърк мълчеше и оглеждаше дърветата, изгърбил рамене и пъхнал ръце дълбоко в джобовите си. Говореше само Гуен, а то и нямаше много за говорене. Когато заговореше, гласът ѝ беше тих и почтителен, като шепот на дете в голяма катедрала. Но повечето пъти тя само сочеше и го оставяше да види.

Всички дървета около езерото бяха познати приятели, които Дърк бе виждал хиляди пъти. Защото това бе така нареченият „домашен лес“, гората, която човек носеше със себе си от слънце на слънце и я засаждаше на всички светове, на които стъпеше. Имаше своите корени на Стара Земя, родната гора, но не всичко беше от Земята. На всяка нова планета човечеството намираше нови любимци, растения и дървета, които скоро ставаха също толкова част от общата кръв, колкото и дошлите от Земята в началото. И когато звездолетите продължаваха по пътя си, разсади от тези светове тръгваха с двама откъснатите от дома внуци на Тера, и така домашният лес растеше.

Дърк и Гуен вървяха бавно през леса, тъй както и други бяха вървели през същата тази гора на десетки други светове. И познаваха дърветата. Захарен клен тук, и огнеклен, лъжедъб и истински дъб, сребролист и отровна пиния, и астра. Външнопланетните ги бяха донесли тук така, както предците им ги бяха донесли на Предела, за да добавят нотка от дома, където и да можеше да е този дом.

Но тук тези гори изглеждаха различно.

Беше от светлината, осъзна Дърк след малко. От ръмящата светлина, която се процеждаше така оскъдна от небето, от унилия червен сумрак, който минаваше за ден на Ворлорн. Това беше гора на здрача. В бавността на времето — в дълго проточила се есен — гората умираше.

Погледна по-внимателно и видя, че всички захарни кленове са голи, изсъхналите им листа хрущяха под краката му. Нямаше да се раззеленят пак. Дъбовете също бяха голи. Той спря, откъсна листо от един огнеклен и видя, че тънките му червени жилки са почернели. И сребролистите бяха всъщност прашливо сиви.

След това щеше да дойде гниенето.

За някои части от гората гниенето вече бе дошло. В една посърнала долчинка, където хумусът бе по-плътен и по-черен, отколкото другаде, Дърк долови миризма. Погледна питащо Гуен. Тя се наведе, загреба шепа черна пръст, поднесе я към носа му и той извърна лице.

— Легло от мъх — каза тя с тъга. — Донесоха го чак от Ешелин. Преди година всичко беше зелено и алено, оживяло от цветчета. Черното пълзи бързо.

Навлязоха още по-навътре в леса, далече от езерото и планинската стена. Слънцата вече бяха почти над главите им, Дебелия Сатана — мъждив и подпухнал като прогизнала от кръв луна, неравно обкръжен от четири малки жълти звезди-слънца. Ворлорн се беше отдръпнал твърде далече и в неправилната посока; ефектът на Колелото бе изгубен.

След около час обликът на гората започна да се променя. Бавно, недоловимо, промяната се просмукваше, често толкова деликатно, че Дърк едва можеше да го забележи. Но Гуен му показваше. Познатата смесица видове на домашния лес отстъпваше на нещо по-странно, нещо уникално, нещо по-диво. Изгърбени черни дървета със сиви листа, високи стени от напръскани с кървавочервено бодливи храсти, посърнали ивици бледо флуоресциращо сиво, огромни луковици, отрупани с тъмни шуплести петна. Гуен ги сочеше и му казваше имената им. Един вид започна да става все по-обичаен: висок жълтеникав израстък, от чийто ствол във всички посоки изникваха оплетени клони и по-малки клонки от тях, и още по-малки вейки от клонките, докато цялото се оформеше в плътен дървесен лабиринт.

— Удушвачи — нарече ги Гуен и Дърк скоро разбра защо.

Тук, в дълбините на леса, един от удушвачите беше израснал до царствен сребролист, протегнал беше кривите си восъчножълти клони, за да ги заплете с великолепно прави и сиви, заорал беше с корени под и около тези на друго дърво, задушавайки съперника си във все по-стягаща се прегръдка. И сребролистът вече едва можеше да се види: висок мъртъв ствол, изгубен в издуващия се около него удушвач.

— Удушвачите са местни на Тобер — обясни Гуен. — Тук превземат горите, както правят и там. Можело е да им кажем, че това ще се случи, но е щяло да им е все едно. Всички гори така или иначе са били обречени още преди да ги засадят. Дори удушвачите ще умрат, макар че ще си заминат последни.

Продължиха навътре. Удушвачите ставаха все по-чести и скоро започнаха да господстват. Тук дървесата бяха по-гъсти, по-тъмни; вървенето беше по-трудно. Полузаровени в пръстта корени ги препъваха, а заплетени клони над тях се протягаха като ръце на гигантски борци. Там, където три или повече удушвача бяха израснали близо един до друг, сякаш се сливаха в заплетено кълбо и Гуен и Дърк трябваше да ги заобикалят. Друг растителен живот се срещаше рядко, ако не се брояха гнездата черни и виолетови гъби в подножията на жълтите дървета и мръсните въжета паразитна паяжина.

Но имаше животни.

Дърк ги виждаше да се движат през тъмните извивки между удушвачите и чуваше пискливия им пронизителен зов. Накрая видя едно. Седеше точно над главите им на дебел жълт клон и ги гледеше отгоре: голямо колкото юмрук, съвсем неподвижно и някак... прозрачно. Той докосна Гуен по рамото и ѝ кимна нагоре.

Но тя само му се усмихна.

След това се пресегна към малкото същество и го смачка. Когато отвори ръка пред очите на Дърк, в шепата ѝ имаше само прах и мъртва тъкан.

— Има гнездо на дърводухове наоколо — обясни Гуен. — Сменят си кожата четири-пет пъти преди зрелост и оставят обвивките си като пазачи, за да плашат други хищници. — Посочи между дърветата. — Там има жив, ако ти е интересно.

Дърк погледна и зърна за миг дребна жълтеникава твар с остри зъби и огромни кафяви очи.

— Могат и да летят — каза Гуен. — Имат мембрана, която минава от ръката до крака и им позволява да прелитат между дърветата. Хищници са. Ловуват на глутници, могат да свалят животни сто пъти по-големи от тях. Но обикновено не нападат човек, освен ако не се набути в гнездото им.

Дърводуха вече го нямаше, изгубен в лабиринта жълтеникави клони, но на Дърк му се стори, че видя друг, съвсем за кратко, с крайчеца на окото си. Огледа дърветата наоколо. Прозрачните кожени обвивки бяха навсякъде, зяпнали свирепи в сумрака от клоните си като малки мрачни призраци.

— Тези неща изнервят толкова Янацек, така ли?

Гуен кимна.

— Да. Духовете са напад на Кимдис, но тук наистина са намерили естествената си среда. Сливат се съвършено с удушвачите и могат да се движат през плетениците по-бързо от всичко, което съм виждала. Проучила съм ги доста задълбочено. Разчистват горите. След време биха могли да избият всичката плячка и да измрат от глад, но няма да им остане време за това. Щитът ще падне преди това и студът ще дойде.

Раздвижи уморено рамене и отпусна ръка на един ниско надвиснал клон. Комбинезоните им отдавна бяха добили същия прашножълт цвят като дърветата наоколо, но ръкавът ѝ се хлъзна назад, щом докосна клона, и Дърк видя мътната лъскавина на нефрит и сребро, блеснало на жълтеникавия фон.

— Останала ли е много фауна?

— Достатъчно — отвърна тя. Среброто изглеждаше странно на бледочервената светлина. — Не толкова, колкото е била преди, разбира се. Повечето див живот е напуснал домашния лес. Тези гори умират и животните го знаят. Но дърветата на външните светове са някак си по-неотстъпчиви. Там, където са били засадени гори от Предела, ще намериш див живот, все още силен, все още се държи. Удушвачите, прозрачните дървета, сините вдовци — всички те ще оцелеят до самия край. И ще си имат своите обитатели, стари и нови, докато дойде студът.

Гуен раздвижи небрежно ръката си и гривната му намигна, изкрещя му сякаш. Връзка и напомняне, и отрицание, всичко наведнъж, любов, заклета в нефрит и сребро. А той имаше само едно

малко шепнещо камъче, оформено като сълза и пълно с угасващи спомени.

Погледна нагоре през плетеницата от жълти клони към Адското око, застинало в мътна резка на небето.

Изглеждаше повече уморено, отколкото адско, повече тъжно, отколкото сатанично. И той потрепери.

— Да се връщаме — каза на Гуен. — Това място ме потиска.

Тя не възрази. Намериха чисто петно настрани от удушвачите, стегнали плътен кордон около тях, място, където да изпънат сребристата метална тъкан на скутерите си. След това се издигнаха заедно за дългия полет назад до Лартейн.

3

Понесоха се отново над планините и този път Дърк се справи по-добре — изоставаше по-малко, отколкото преди, — но подобрението не повдигна настроението му. През по-голямата част летяха в мълчание, Гуен на няколко метра пред него. Бяха с гръб към накъсаното, гаснещо Колело на огъня, а Гуен беше като фигура на вещица, смътно очертана на небето и винаги недостижима. Меланхолията на умиращите гори на Ворлорн се бе просмукала в Дърк и той виждаше Гуен през размътени очи, отпусната кукла в костюм, избелял като отчаяние, черната ѝ коса — мазна от червена светлина. Мислите прииждаха в цветен хаос, докато вятърът пищеше покрай него, и една — по-често от другите. Тя не беше неговата Джени. Не беше и никога не беше била.

Два пъти по време на полета им Дърк видя — или си помисли, че вижда — проблясването на нефрит и сребро, мъчително, както беше и в гората. Всеки път насила откъсваше погледа си и се заглеждаше в черните облаци, дълги и рехави, забързани по голото пусто небе.

Сивата въздушна кола манта и маслинозелената бойна машина ги нямаше на площадката на покрива. Само жълтата капка сълза на Руарк не беше помръднала. Кацнаха наблизко — кацането на Дърк си беше все такова непохватно залитане като преди, само че този път не изглеждаше смешно, а само глупаво — и оставиха небесните скутери и полетните ботуши там, където ги свалиха. При асансьорите си размениха няколко думи, но Дърк ги забрави още след като ги каза. След това Гуен го остави.

Аркин Руарк чакаше търпеливо в квартирата му в основата на кулата. Дърк намери удобно кресло между пастелните стени, скулптури и саксии с кимдиска зеленина. Отпусна се с намерението да отдъхне и да не мисли, но Руарк се подсмихна и поклати глава така, че бяло-русата му коса затанцува във въздуха, и тикна в ръката му висока зелена чаша. Дърк я пие и се надигна. Чашата бе от фин кристал,

проста и без украса, освен бързо топящия се скреж. Отпи. Виното беше много зелено и студено, тамян и дарчин в гърлото му.

— Крайно уморен изглеждаш, Дърк — каза кимдисът, след като си взе пиене и се тръшна в плетения стол под сянката на клюмнало черно растение. Оформените му като върхове на копия листа хвърляха ивици мрак по пълното му усмихнато лице. Отпи, млясна доволно и за миг Дърк изпита неприязън към него.

— Дълъг ден — отвърна той небрежно.

— Истина е — съгласи се Руарк. — Един ден с кавалари винаги е дълъг. Милата Гуен и Джаантъни, и Гарси за капак, стигат денят да ти се стори вечен. Какво ще кажеш?

Дърк не каза нищо.

— Но вече си го видял — каза Руарк с усмивка. — Това исках, да го видиш. Преди да ти кажа. Но се бях заклел да ти кажа, да, заклех се на себе си. Гуен, тя ми го каза. Говорим си, нали разбираш, като приятели, а и я познавам, както и Джаан, от Авалон. Но тук се сблизихме повече. Тя не може да говори лесно за това, никак, но с мен говори, или поне говореше, и аз мога да ти кажа. Без да е злоупотреба с доверие. Ти всъщност би трябвало да го знаеш.

Питието плъзна с ледени пръсти в гърдите му и Дърк усети как умората го напусна. Все едно допреди миг беше полузаспал, все едно Руарк бе говорил от дълго време, а той бе пропуснал всичко.

— За какво говориш? Какво да знам?

— Защо Гуен има нужда от теб — каза Руарк. — Защо ти изпрати... онова нещо. Червената сълза. Знаеш. Аз знам. Тя ми каза.

Изведнъж Дърк се почувства съвсем буден, заинтригуван и озадачен.

— Казала ти е... — почна той и млъкна. Гуен го беше помолила да изчака и обещанието, което бе дал преди толкова време... но се връзваше. Може би трябваше да изслуша Руарк, може би просто за нея беше трудно да му го каже. Руарк щеше да знае. Нали беше нейният приятел, беше казала тя в горите, единственият, с когото можеше да говори. — Какво?

— Трябва да й помогнеш, Дърк т'Лариен. Някак. Не знам.

— Как да й помогна? За какво?

— Да се освободи. Да избяга.

Дърк остави питието си и се почеса по главата.

— От кого?

— От тях. От каваларите.

Дърк се намръщи.

— Имаш предвид от Джаан? Запознах се тази сутрин и с него, и с Янацек. Тя обича Джаан. Не разбирам.

Руарк се изсмя. Отпи, изсмя се отново. Беше с костюм с жилетка, всичко на кафяви и зелени карета, като шут, седеше и ръсеше безсмислици. Дърк се зачуди дали ниският еколог наистина е глупак.

— Обича го, да, така ли каза тя? — каза Руарк. — Сигурен си в това, а?

Дърк се поколеба, мъчеше се да си спомни думите ѝ, когато си говориха край неподвижното зелено езеро.

— Не съм сигурен. Но нещо в този смисъл. Тя е... какво беше?

— Бетейн? — предложи Руарк.

Дърк кимна.

— Да, бетейн. Съпруга.

Руарк се изкиска.

— Не, съвсем погрешно. Слушах в колата. Гуен го каза погрешно. Е, не съвсем, но ти остана с погрешното впечатление. Бетейн не е съпруга. Полуистината е най-голямата лъжа, нали? Какво мислиш, че е тейн?

Думата го сепна. Тейн. Беше я чул сто пъти на Ворлорн.

— Приятел? — предположи Дърк. Не знаеше какво точно означава.

— Бетейн е повече съпруга, отколкото тейн е приятел — каза Руарк. — Научи външно планетните думи по-добре, Дърк. Не. На стар каваларски бетейн е дума за жена на мъж, за държанка, обвързана с нефрит и сребро. Е, може да има много привързаност в нефрита и среброто, много любов, да. Макар че, знаеш ли, думата, използвана за това, стандартната теранска дума... няма такава дума в стария каваларски. Интересно, а? Могат ли да обичат без дума за това, т'Лариен, приятелю!

Дърк не отвърна. Руарк сви рамене и продължи:

— Е, все едно, но помисли за това. Говорих за нефрита и среброто, и да, често каваларите имат любов в тази връзка, любов от бетейн към висшеобвързания, от него към бетейн понякога. Или харесване, или любов. Но невинаги и не непременно! Разбираш ли?

Дърк поклати глава.

— Каваларските връзки са обичай и задължение — каза Руарк и се наведе напред много напрегнато. — Любовта идва по-късно и е несъществена. Свиреп народ, казах ти. Чети история, чети легенди. Гуен среща Джаан на Авалон, знаеш, и не чете. Не достатъчно. Той беше Джаан Вайкъри от Висок Кавалаан, а какво е това, някаква планета? Тя така и не разбра. Истината. Тъй че тяхното харесване се разрасна — наречи го любов може би, — идва сексът и той ѝ предлага нефрита и среброто и тя изведнъж се оказва негова бетейн, без все още да го разбира напълно. Хваната в капан.

— В капан ли? Как така?

— Чети история! Насилието на Висок Кавалаан е отдавнашно, културата е непроменена. Гуен е бетейн за Джаан Вайкъри, бетейн държанка, негова съпруга, да, любовница и още. Собственост и робиня, и това също, и подарък. Тя е подарък за Събранието Айрънджейд, с нея той купи своите висши имена, да. Трябва да има деца, ако той заповяда, независимо дали го желае, или не. Трябва да приема и Гарс като любовник също, независимо дали желае, или не. Ако Джаан загине в дуел с мъж от друга крепост, а не от Айрънджейд, Брайт или Редстийл, Гуен преминава към мъжа като багаж, имущество... за да стане негова бетейн или просто ейнкети, ако победителят вече носи нефрита и среброто. Ако Джаан умре от естествена смърт или в дуел с друг Айрънджейд, Гуен отива при Гарс. Волята ѝ по въпроса е без значение. Кой го интересува, че тя го мрази? Не и каваларите. А когато Гарс умре, а? Ами, когато дойде времето, тя става ейн-кети, раждаща на крепостта, пропаднала завинаги, достъпна за всеки кети. Кети означава братя по крепост общо взето, мъжете от фамилията. Събранието Айрънджейд са огромна фамилия, хиляди и хиляди, и всеки може да я има. Как нарече тя Джаан, съпруг? Не, тъмничар. Това е той, и той, и Гарс, обичащи тъмничари може би, ако мислиш, че такива могат да обичат искрено, както бихме обичали ти или аз. Джаантъни почита нашата Гуен и би трябвало, защото той вече е висш-Айрънджейд, тя е неговата бетейн-дар и ако тя умре или го напусне, той е фре-Айрънджейд, старец, поруган, с празни ръце, без глас в съвета. Но той я заробва, не я обича, а вече са минали много години след Авалон и тя е по-стара и по-мъдра, и вече знае.

Руарк избълва последното с ярост и без да си поеме дъх, стиснал устни.

Дърк се поколеба.

— Не я обича значи?

— Както ти обичаш имуществото си, така един висшеобвързан — своята бетейн. Връзката е здрава, нефрит и сребро, ненарушима, но е връзка на задължение и притежание. Няма любов. Това е другаде, ако каваларите го притежават изобщо, намира се в избрания брат, щит и душевен събрат, и любовник, и воин близък, вечно верния носител на удоволствие и отбиващ удари, и облекчител на болка, пожизнения силнообвързан.

— Тейн — каза Дърк малко сковано, докато умът му препускаше бясно напред.

— Тейн! — Руарк кимна. — Каваларите, колкото и свирепи да са, имат велика поезия. Много от нея възпява тейн, връзката на желязо и жар-камък, нищо за нефрита и среброто.

Нещата плавно се наместиха.

— Казваш — почна Дърк, — че тя и Джаан не се обичат, че Гуен е просто робиня. И все пак не напуска?

Топчестото лице на Руарк се беше изчервило.

— Да напусне? Пълна глупост! Ще я принудят да се върне. Един висшеобвързан трябва да пази и да защитава своята бетейн. И да убие онзи, който се опита да я открадне.

— И тя ми праща камъка...

— Гуен разговаря с мен, да. Каква друга надежда има? Каваларите? Джаантъни е убивал два пъти в дуели. Никой кавалар не би я докоснал, а и да го направят, каква полза? Аз? — Меките му ръце се плъзнаха по тялото му и той ги отпусна с презрение. — Ти, т'Лариен, ти си надеждата на Гуен. Ти, който ѝ дължиш. Ти, който си я обичал.

Дърк чу собствения си глас, някак отдалече.

— Все още я обичам.

— Добре. Мисля, знаеш ли, че Гуен... въпреки че тя никога не би го казала, все пак мисля... тя също те обича все още. Както преди. Както никога не е обичала Джаантъни Рив Волф висш-Айрънджейд Вайкъри.

Виното, странното зелено вино, му бе подействало. Само една чаша, една-едничка висока чаша, и стаята тъй странно затича около него и Дърк т'Лариен се задържа изправен с усилие, и чу невъзможни неща, и започна да се чуди. Руарк говореше безсмислици, но в същото време думите му бяха съвсем смислени. Обясняваше всичко всъщност и всичко бе толкова блестящо ясно, и ясно беше също така какво трябва да направи самият той. А дали? Стаята потрепери, потъмня и стана светла отново, тъмна и после светла, и Дърк в един миг бе много сигурен, а в следващия — не беше сигурен изобщо. Какво трябваше да направи? Нещо, нещо за Гуен. Трябваше да открие истината за нещата и тогава...

Вдигна ръка към челото си. Под увисналите кичури на сиво-кафявата му коса на челото му бяха избили капки пот. Руарк изведнъж стана и по лицето му пробяга тревога.

— О — каза кимдисът, — прилоша ти от виното! Голям глупак съм! Външнопланетно вино и авалонски стомах, да. Храна ще помогне, знаеш ли. Храна! — Заситни бързо навън, забърса растението в саксията по пътя си и черните копия се разлюляха и заиграха във въздуха зад него.

Дърк седеше съвсем неподвижно. Чу някъде отдалече тракане на чинии и тигани, но не обърна внимание. Още потно, челото му се беше набръчкало от мисли, мисли, които течаха някак странно трудно. Логиката като че ли му се изплъзваше и най-ясните неща сякаш помръкваха още щом посегнеше към тях. Потръпваше, докато мъртви сънища се будеха за нов живот, докато горите с удушвачи вехнеха в ума му, а Колелото пламтеше горещо и огнено над новоцъфтящите обедни лесове на Ворлорн. Можеше да направи така, че да се случи, да го наложи, да го събуди, да сложи край на дългия залез и да има Джени, своята Гуенивир, завинаги до себе си. Да. Да!

Когато Руарк се върна с вилици и купи с меко сирене, червени грудки и горещо месо, Дърк беше по-спокоен, хладнокръвен отново. Взе купите и яде в полутранс, докато домакинът му продължаваше да дърдори. Утре, обеща си Дърк. Щеше да ги види на закуска, да говори с тях, да научи каквата истина можеше. След това можеше да действа. Утре.

— Без да се обиждаш — говореше Вайкъри. — Не си глупак, Лоримаар, но в това мисля, че действаш глупаво.

Дърк замръзна на прага и тежката дървена врата, която бе отворил, без да помисли, се люшна пред него. Всички се обърнаха и го изгледаха, четири чифта очи, Вайкъри последен и едва след като бе довършил фразата си. Гуен му беше казала да се качи горе на закуска, когато се бяха разделили предната вечер (само на него, тъй като Руарк и каваларите предпочитаха да се избягват при всяка възможност), и това беше подходящото време, малко след разсъмване. Но сцената не беше тази, която бе очаквал да види.

Бяха четирима в сумрачната дневна. Гуен, с несресана коса и очи, пълни със сън, седеше на ръба на нисък диван от дърво и кожа, който се изпъваше пред камината с чудовищните ѝ каменни стражи. Гарс Янацек стоеше точно зад нея, скръстил ръце и с намръщено лице, а Вайкъри и един непознат стояха един срещу друг до полицата. Тримата мъже бяха облечени официално и въоръжени. Янацек носеше гамаши и риза в меко въгленосиво, с висока яка и двоен ред черни железни копчета до гърдите. Десният ръкав на ризата му беше изрязан, за да се вижда тежката гривна от желязо и смътно блещукащите жаркамъни. Вайкъри също беше изцяло в сиво, но без копчета — ризата му беше разтворена почти до колана и над тъмните косми на гърдите му висеше нефритен медальон на желязна верига.

Новодошлият, непознатият, първи се обърна към Дърк. Беше с гръб към вратата, но се обърна, когато другите вдигнаха очи, и се намръщи. По-висок с цяла глава от Вайкъри и Янацек, мъжът се извисяваше над Дърк дори от разстояние няколко метра. Кожата му беше кафява, много тъмна на фона на млечнобелия костюм, който носеше под гънките на виолетова полупелерина. Сива коса, прошарена с бяло, падаше до широките му рамене, а очите му — късчета обсидиан, набити в кафяво лице със сто бръчки и бръчици — не бяха дружелюбни. Нито гласът му. Изглежда бързо Дърк и след това каза тихо и ясно:

— Излез.

— Какво?

Не можеше да има по-глупав отговор от този, помисли Дърк още докато го казваше, но нищо друго не му дойде наум.

— Казах: излез — повтори великанът в бялото. Също като на Вайкъри, двете му ръце под лактите бяха голи, за да се виждат гривните, почти близначни, от нефрит и сребро на лявата му ръка и желязо и огън на дясната. Но фигурите и инкрустациите на непознатия бяха много различни. Единственото, което бе съвсем същото, беше пистолетът на бедрото му.

Вайкъри скръсти ръце, също като Янацек.

— Това е моето място, Лоримаар висш-Брайт. Нямате право да сте груб с тези, които идват по моя покана.

— Покана, каквато вие самият нямате, Брайт — добави Янацек със злъчна усмивка.

Вайкъри погледна своя тейн и кимна, рязко и енергично. Не. Но за какво, учуди се Дърк.

— Дойдох при вас с най-висш повод за недоволство, Джаантъни висш-Айрънджейд, с най-сериозна тема за разговор — изръмжа каваларът с белия костюм. — Трябва ли да преговаряме пред един другоземец? — Погледна отново Дърк, все така намръщен. — Лъжечовек, доколкото знам.

Гласът на Вайкъри беше сдържан, но непреклонен:

— Приключихме с преговорите, приятелю. Казах ти отговора си. Моята бетейн има моята закрила, и кимдисът, и този мъж също. — Посочи Дърк с махване с ръка, после отново скръсти ръце. — И ако вземеш някого от тези, то пригответи се да вземеш мен.

Янацек се усмихна.

— И не е лъжечовек при това — каза мършавият червенобрад кавалар. — Това е Дърк т'Лариен, корариел на Айрънджейд, все едно дали ти харесва, или не. — Янацек се извърна съвсем леко към Дърк и посочи непознатия в бяло. — Т'Лариен, това е Лоримаар Релн Уинтърфокс висш-Брайт Аркелор.

— Наш съсед — проговори за първи път Гуен от дивана. — Той също живее в Лартейн.

— Далече от вас, Айрънджейд — каза другият кавалар. Мръщенето бе набраздило дълбоко лицето му, а черните му очи се местеха от един към друг, пълни със студена ярост, преди да се спрат на Вайкъри. — Ти си по-млад от мен, Джаантъни висш-Айрънджейд, и твойт тейн е още по-млад, и драговооволно не бих се изправил срещу теб и твоите в дуел. Но все пак кодексът има своите изисквания и ти го

знаеш, и аз, и никой от двама ни не би трябвало да прекрива границата. Вие младите висшеобвързани често пренапрягате тази черта, чувствам, а висшеобвързаните от Айрънджейд най-много от всички и...

— И аз най-много от висшеобвързаните на Айрънджейд — довърши вместо него Вайкъри.

Аркелор поклати глава.

— Някога, когато бях едва току-що отбито от кърма дете в крепостите на Брайт, беше дуел само за прекъсване на друг, както ти направи с мен. Свършиха старите дни, наистина. Мъжете на Висок Кавалаан омекват пред очите ми.

— Мислиш, че сме меки ли? — попита кротко Вайкъри.

— Да, и не, висш-Айрънджейд. Ти си странен. Имаш твърдост, която никой не може да отрече, и това е добре, но Авалон ти е придал вонята на лъжечовек, докоснал те е със слабото и глупавото. Не ми харесва твоята бетейн-кучка и не ми харесват твоите „приятели“. Де да бях по-млад. Щях да дойда при тебе в гняв и да те науча отново на старите мъдрости на крепостта, нещата, които забравяш така лесно.

— Призоваваш ли ни на дуел? — попита Янацек. — Говориш силно.

Вайкъри вдигна ръце и махна небрежно.

— Не, Гарс. Лоримаар висш-Брайт не ни призовава на дуел. Нали, приятелю висшеобвързан?

Аркелор изчака няколко мига, преди да отговори.

— Не. Не, Джаантъни висш-Айрънджейд, нямах намерение да обидя.

— И не сме обидени — отвърна с усмивка Вайкъри.

Висшеобвързаният Брайт не се усмихна.

— Добра сполука — рече той с неохота. Тръгна към вратата с дълги крачки, спря се едва колкото да позволи на Дърк да отстъпи бързо встрани, след това продължи навън и към стълбите за покрива. Вратата се затвори зад него.

Дърк тръгна към другите, но сцената бързо се разпадаше. Янацек, намръщен, поклати глава, обърна се и бързо излезе. Гуен стана, пребледняла и потресена, а Вайкъри пристъпи към него.

— Не беше добре да станеш свидетел на това — каза каваларът. — Но може би ще е поучително за теб. Все пак съжалявам за

присъствието ти. Не бих искал да мислиш за Висок Кавалаан като кимдиса.

— Не разбирам — каза Дърк. Вайкъри сложи ръка на рамото му и го поведе към трапезарията, Гуен вървеше на стъпка зад тях. — За какво говореше той?

— А, за много неща. Ще обясня. Но трябва да изкажа и второто си съжаление: че обещаната ти закуска не е приготвена и поднесена за теб. — Вайкъри се усмихна.

— Мога да почакам. — Влязоха в трапезарията и седнаха, Гуен все още мълчеше и изглеждаше притеснена. — Какво ме нарече Гарс? — попита Дърк. — Кора... нещо... какво означава това?

Вайкъри сякаш се поколеба.

— Корариел. Дума на стар каваларски. Значението ѝ се е променило през столетията. Днес, тук, на това място, използвана от Гарс или мен, означава „защитен“. Защитен от нас, защитен от Айрънджейд.

— Ти би искал да означава това, Джаан. — Гласът на Гуен бе язвителен и гневен. — Кажи ми истинското значение!

Дърк зачака. Вайкъри скръсти ръце и очите му пробягаха от него към нея.

— Добре, Гуен, щом така искаш. — Обърна се към Дърк. — Пълното, по-старо значение е „защитена собственост“. Мога само да се надявам, че няма да го приемеш като обида. Няма обида. Корариел е дума за хора, които не са от крепостта, но въпреки това са закриляни и ценени.

Дърк си спомни нещата, които Руарк му беше казал предната нощ, смътно доловените думи през мъглата на зеленото вино. Усети как гневът пропълзява нагоре по гърлото му като червен прилив и го потисна с усилие.

— Не съм навикнал да бъда собственост — рече той хапливо. — Колкото и високо да съм ценен. И от кого се очаква да ме пазите?

— От Лоримаар и неговия тейн Саанел — каза Вайкъри. Наведе се над масата и стисна здраво Дърк за ръката. — Гарс използва думата може би твърде припряно, т'Лариен, и все пак за него несъмнено изглеждаше подходяща в момента, стара дума за старо понятие. Погрешно... да, мога да осъзная грешката — погрешно е в това, че ти си човешко същество, личност, не си ничия собственост. И все пак

беше уместно да се използва към такъв като Лоримаар висш-Брайт, който разбира от такива неща и нищо друго. Ако толкова много те притеснява, както знам, че притеснява Гуен, тогава съжалявам дълбоко, че моят тейн я използва.

— Е — отвърна Дърк, старееше се да е благоразумен, — благодаря ти за извинението, но не е достатъчно. Все още не знам какво става. Кой е Лоримаар? Какво иска? И защо трябва да бъде защитен от него?

Вайкъри въздъхна и пусна ръката му.

— Няма да е просто да отговоря на въпросите ти. Трябва да ти разкажа историята на моя народ, малкото, което знам, и многото, за което съм се досетил. — Обърна се към Гуен. — Можем да ядем, докато разговаряме, ако никой не възразява. Ще донесеш ли храна?

Тя кимна, излезе и след минута се върна с голям поднос, отрупан с черен хляб, три вида сирене, твърдо сварени яйца и светлосини раковини. И бира, разбира се. Вайкъри се наведе напред, опря лакти на масата и заговори, докато те ядяха.

— Висок Кавалаан бил бурен свят — започна той. — Той е най-старият външен свят — освен Забравената колония — и всичките негови дълги истории са истории на борба. За жалост, тези истории също така са главно измислици и легенди, пълни с етноцентрични лъжи. Но на тези приказки се вярвало чак до момента, в който звездолетите се върнали след междуцарствието.

— В крепостите на Съюза на желязото и нефрита Айрънджейд например момчетата били учени, че вселената има само трийсет звезди и Висок Кавалаан е нейният център. Че човечеството е възникнало там, когато Кей Айрън-Смит, Железния ковач, и неговият тейн Роланд Уолф-Джейд, Нефритения вълк, се родили от съешаването на вулкан и дъждовна буря. Излезли димящи от устието на вулкана и навлезли в свят, пълен с демони и чудовища, и дълги години странствали и преживели всевъзможни приключения. Накрая се натъкнали на дълбока пещера под една планина и вътре намерили дванайсет жени, първите жени на света. Жените били уплашени от демоните и не искали да излязат навън. Тъй че Кей и Роланд останали, обладали грубо жените и ги направили ейн-кети. Пещерата станала тяхната твърдина, жените им родили много синове и така започнала каваларската цивилизация. — Замълча за момент. — По-нататък става

сложно. Всички момчета, родени от ейн-кети, били от семето на Кей и Роланд, с буен нрав, опасни и със силна воля. Имало много свади. Един син, жилавият и зъл Джон Коул-Блек, Черния въглен, постоянно убивал свои кети, свои братя от твърдината, от завист, защото не можел да ловува толкова добре като тях. След това, с надеждата да придобие уменията и силата им, пропаднал дотам, че започнал да яде трупове им. Роланд го намерил увлечен в такъв пир един ден и го подгонил през хълмовете, като го биел с огромно млатило. След това Джон не се върнал при Айрънджейд, а основал своя твърдина — крепост в една въглена мина — и взел за тейн демон. Такъв бил произходът на канибалските висшеобвързани на Дълбоките Въглени обиталища.

Дърк мълчеше и слушаше.

— Други крепости били основани по подобен начин, макар че историите на Айрънджейд отдават на другите бунтовници много по-голямо уважение, отколкото на Черния Джон. Роланд и Кей били строги господари, не било лесно да се живее с тях. Шан Фехтовача например бил добро, силно момче, което напуснало със своите тейн и бетейн след свирепа битка с Кей, който отказал да уважи неговите нефрит и сребро. Шан бил основателят на крепостта Шанагейт. Айрънджейд признават неговата родословна линия за напълно човешка открай време. Така било с повечето велики твърдини. Онези, които са отмрели, като Дълбоките Въглени обиталища, не са представени в легендите толкова добре... Легендите са много и са много поучителни. Например приказката за непокорните кети. Първите Айрънджейд знаели, че единственият подходящ за човека дом е дълбоко под скалата, крепост в камък, пещера или мина. Но по-късно родените не го вярвали. Равнините изглеждали открити и примамливи за наивните им очи. Тъй че излезли навън, ейн-кети и деца, и построили високи градове. Това било тяхното безразсъдство. От небесата падали огньове, стапiali и огъвали кулите, изгаряли хората в градовете, гонели в ужас оцелелите под земята, където пламъците не можели да ги стигнат. А когато техните ейн-кети им родили, децата били демони, нищо човешко нямало в тях. Понякога прояждали пътя си навън от утробата.

Вайкъри замълча и отпи от халбата си. Дърк, почти приключил със закуската си, побутна няколкото трошици сирене в чинията си и се намръщи.

— Всичко това е очарователно, но се боя, че не разбирам връзката.

Вайкъри отпи отново и отхапа от сиренето.

— Имай търпение.

— Дърк — каза Гуен сухо, — историите на четирите оцелели крепости-коалиции се различават в много отношения, но има две велики събития, за които са единодушни. Те са жалоните на каваларския мит. Всички имат версия на тази последна история — изгарянето на градовете. Нарича се Времето на огън и демони. Една по-късна приказка, Злочестата чума, също е еднаква буквално дума по дума във всяка твърдина.

— Истина е — каза Вайкъри. — Тези сказания... бяха единствените описания на древните времена, с които ми беше дадено да работя. По времето на моето раждане никой разумен кавалар не вярваше в тях.

Гуен се покашля учтиво.

Вайкъри я погледна, усмихна се и каза:

— Да, Гуен ме поправя. Малцина разумни кавалари вярват в тези неща. И все пак съмняващите се нямат нищо друго, в което да вярват, никаква алтернативна истина, към която да се придържат. Повечето от тях не ги интересува особено. Когато междузвездното пътуване се подновило и обитателите на Волфхайм и Тобер, а по-късно и кимдисите, дошли на Висок Кавалаан, открили, че сме жадни да учим изгубените умения в технологията, и на това ни учили в замяна на нашите скъпоценни камъни и тежки метали. Скоро вече сме имали звездолети, но все още сме нямали история. — Вайкъри се усмихна. — Аз открих истината, с която вече разполагаме, по време на изследванията ми на Авалон. Съвсем малка, но достатъчна. Намерих в огромните бази данни на Академията записи за първоначалното колонизиране на Висок Кавалаан.

— Било е към края на Двойната война — обясни той. — Група заселници напуснали Тара в търсене на свят отвъд Булото на Изкусителя, където се надявали да намерят безопасност от хранганите и хранганските робски раси. Компютрите показват, че за известно време намерили. Открили сурова и странна планета, но богата. Бързо изградили колония от високо ниво, основана на рудни разработки. Има записи за търговски обмен между Тара и колонията за около двайсет

години, след това планетата отвъд Булото изведнъж изчезнала от човешката история. На Тара едва ли забелязали. Това били най-жестоките години на войната.

— И ти смяташ, че планетата е била Висок Кавалаан? — попита Дърк.

— Знае се със сигурност — отвърна Вайкъри. — Координатите съвпадат, както и други интересни късове информация. Колонията била наречена Каванау например. И нещо още по-интригуващо: водачът на първата експедиция била капитан Кей Смит. Жена.

Гуен се усмихна.

— И още нещо открих — продължи Вайкъри. — Съвсем случайно. Знаете, че повечето външни светове изобщо не са били въввлечени в Двойната война, нали? Цивилизациите на Предела са рожби на Колапса, дори на постколапса. Никой кавалар никога не е виждал хранган, още по-малко някого от робските раси. Аз не бях, докато не отидох на Авалон и не се заинтересувах от по-широките аспекти на човешката история. След това, в едно описание на конфликта в Пущинаците, попаднах на илюстрации на различни полуразумни роби, които хранганите използвали като ударни войски на светове, за които смятали, че не заслужават непосредственото им внимание. Като човек от Пущинаците, ти несъмнено познаваш тези чужди раси, Дърк. Нощните хрууни, воители от планета с тежка гравитация, невъобразимо силни и свирепи, които виждат добре в инфрачервеното. Крилати дактилоиди, получили името — си от някакво случайно подобие на звяр от човешката праистория. И най-лошото, гитянките, душесмучещите с ужасните им псионични сили.

Дърк кимаше.

— Виждал съм по някой и друг хруун по време на пътуванията ми. Другите раси общо взето са изчезнали, нали?

— Може би — каза Вайкъри. — Дълго гледах илюстрациите, които намерих, и многократно се връщах към тях. В тях имаше нещо, което ме безпокоеше. Най-сетне отгатнах истината. Хрууните, дактилоидите, гитянките... всички те смътно наподобяваха водоливниците, които клечат над входа на всяка каваларска твърдина. Бяха демоните от нашите митологични цикли, Дърк!

Вайкъри стана и закрачи бавно напред-назад из стаята. Продължи с равен и сдържан тон, възбудата му се издаваше само в

краченето:

— Когато с Гуен се върнахме в Айрънджейд, изложих теорията си, основана на старите легенди, цикъла „Демонска песен“ на големия поет и авантюрист Джеймис-Лайън Таал, и на базите данни на Академията. Прецени верността ѝ: колонията Каванау стои, с нейните градове по равнините и разпръснатите надалече минни разработки. Хранганите изравняват градовете със земята с ядрена бомбардировка. Оцелели живеят само в дълбоките убежища и навън в дивата пустош, в мините. За да завладеят планетата, хранганите стоварват контингенти от своите робски раси. След това си заминават. Мините стават първите крепости, други са построени по-късно, издълбани дълбоко в камъка. След като градовете им са унищожени, миньорите се връщат към по-примитивно ниво на технология и скоро установяват сурова, ориентирана към оцеляване култура. В продължение на безброй поколения воюват срещу робските раси и помежду си. Същевременно под радиоактивните развалини на градовете започват да възникват човешки мутации...

Дърк също се изправи.

— Джаан.

Вайкъри спря да крачи, обърна се и го изгледа намръщено.

— Бях адски търпелив — каза Дърк. — Разбирам, че всичко това е изключително важно за теб. Това е работата ти. Но искам няколко отговора и ги искам веднага. — Вдигна ръка и отброи въпросите на пръстите си. — Кой е Лоримаар? Какво иска той? Защо трябва да бъде защитен от него?

Гуен също се изправи.

— Дърк. Джаан само ти дава основата, който ти трябва, за да разбереш. Не бъди толкова...

— Не! — прекъсна я Вайкъри. — Не, т'Лариен е прав, твърде много се разпалвам, когато заговоря за тези неща. — Обърна се към Дърк. — Добре, ще ти отговоря пряко. Лоримаар е много традиционен кавалар, толкова традиционен, че е неуместен дори на самия Висок Кавалаан. Той е същество от друг век. Помниш ли вчера сутринта, когато ти дадох да носиш иглата ми и двамата с Гарс изразихме загриженост за безопасността ти след стъмване?

Дърк кимна. Ръката му се вдигна и опипа забодената на яката му игла.

— Да.

— Лоримаар висш-Брайт и други като него бяха причината за нашата загриженост, т'Лариен. Основанията не е лесно да се обяснят.

— Позволи ми — намеси се Гуен. — Дърк, слушай. Висшеобвързаните кавалари, хората на твърдините, винаги са се уважавали взаимно през столетията... Били са се и са воювали толкова много, че двайсетина крепости и коалиции били напълно унищожени и останали само четирите велики крепости, оцелели до днешни времена. Все пак са се признавали взаимно като човешки същества, подчинени на правилата на войната и на каваларския кодекс на дуела. Но е имало и други, виждаш ли... самотници в планините, хора, които преживявали под разрушените градове, земеделци. Това са само предположения — мои и на Джаан, — но идеята е, че такива хора все пак са съществували, оцелели извън минните лагери, които се превърнали в твърдини... И висшеобвързаните не признават тези оцелели за мъже и жени. Джаан пропусна нещо от цялата история, виждаш ли... О, недей да нервничиш толкова. Знам, че беше дълго, но беше важно да ти се разкаже. Помниш за робските раси на хранганите, съответстващи на трите демона от каваларския мит, нали? Е, единственият проблем с това е, че има три робски раси, но четири вида демони. Най-лошите и най-злите демони от всички са лъжечовеците.

Дърк се намръщи.

— Лъжечовеци? Лоримаар ме нарече „лъжечовек“. Мислех, че е нещо като не-човек, повече или по-малко.

— Не — каза Гуен. — Не-човек е общ термин, лъжечовек е уникално за Висок Кавалаан. Превъплъщенци според легендите, върколаци и лъжци. Могат да се превъплътят във всякаква форма, но най-често като мъже, и искат да се внедрят в твърдините. Вътре, предрешени като човешки същества, могат тайно да нанасят удари и да убиват. Та тъкмо тези други оцелели — селяците, планинските фамилии, мутантите и нещастниците — те били лъжечовеците, таласъмите, призраците. Не им било позволено да се предадат, спрямо тях правилата на висшата война не се прилагали. Те били чужди същества. След столетия останалите били избивани за забавление. Мъжете на крепостите излизали на лов по двойки, тейн-и-тейн, тъй че когато се върнат всеки да може да се закълне, че другият е човек.

Дърк беше изумен.

— Това продължава ли все още?

Гуен сви рамене.

— Рядко. Съвременните кавалари признават греховете в историята си. Още преди да дойдат звездните кораби Съюзът Айрънджейд и Редстийл, най-прогресивните коалиции, забранили лова на лъжечовеци, но обичаят останал. Лъжечовеците били пленявани като лична плячка, наричали ги „корариел“ и никой друг нямал право да ги пипне, под страх от дуел. Айрънджейд и Редстийл кети изловили всички лъжечовеци, които могли, настанили ги в села и се опитали да ги върнат към цивилизацията от дивачеството, в което били изпаднали. Имало кратка висша война около това, Айрънджейд срещу Шанагейт. Айрънджейд спечелили и думата „корариел“ придобила ново значение: защитена собственост.

— А Лоримаар? — настоя Дърк. — Той как се вписва в това?

Тя се усмихна злобно и за миг му напомни за Янацек.

— Във всяка култура остават по малко твърдоглави фундаменталисти. Брайт е най-консервативната коалиция и около една десета от тях — според Джаан — все още вярва в лъжечовеците. Главно ловци, които искат да вярват, и почти всички са от Брайт. Лоримаар и неговият тейн, и шепа от неговите кети, са тук на лов. Дивечът е по-разнообразен, отколкото на Висок Кавалан, и никой не налага закони в играта. Всъщност няма никакви закони. Мирните споразумения около Фестивала са приключили отдавна. Лоримаар може да убие всичко, което поиска.

— Включително хора — каза Дърк.

— Стига да могат да ги намерят — отвърна тя. — Лартейн има двайсет граждани, мисля... двайсет и един с теб. Ние и един поет, Кирак Рестийл Кавис, който живее в стара наблюдателна кула, и двойка легитимни ловци от Шанагейт. Останалите са Брайт. Лов на лъжечовеци и друг дивеч, когато не могат да намерят лъжечовеци. Почти всички са едно поколение по-стари от Джаан и са доста кръвожадни. Освен разказите, които са чули в твърдините си, и може би няколко незаконни човекоубийства из хълмовете Ламераан, не знаят за стария лов нищо освен легендите. Всички ще се пръснат от традиционализъм и неудовлетвореност. — Гуен се усмихна.

— И това продължава? И никой не прави нищо?

Джаан Вайкъри скръсти ръце и се намръщи:

— Трябва да направя едно признание, т'Лариен. Вчера те излъгахме, двамата с Гарс, когато ни попита защо сме тук. Всъщност аз излъгах. Гарс каза поне отчасти истината — трябва да защитим Гуен. Тя е външнопланетянка, не е каваларка, и Брайт с радост биха я убили като лъжечовек без щита на Айрънджейд. Същото е в сила за Аркин Руарк, който нищо не знае за това, не знае дори, че има нашата защита. Но я има. Той също е корариел на Айрънджейд.

— Причините да сме тук обаче отиват отвъд това — продължи той все така навъсено. — Беше жизненоважно да напусна Висок Кавалаан в момента, в който го направих. Когато получих своите висши имена и публикувах теориите си, станах едновременно много властен и уважаван в съвета на висшеобвързаните, и много мразен. Много религиозни хора приеха като лична обида твърдението ми, че Кей Айрън-Смит е била жена. Само по този повод бях предизвикан шест пъти. В последния дуел Гарс уби един мъж, а аз раних неговия тейн толкова лошо, че никога вече няма да може да ходи. Не исках да позволя това да продължи. Ворлорн изглеждаше празен от врагове. По мое настояване съветът на Айрънджейд изпрати Гуен на нейния екологичен проект.

— В същото време разбрах за дейността на Лоримаар тук. Вече беше взел първия си трофей и вестта за това бе стигнала до Брайт и се разпространи до нас. С Гарс обсъдихме проблема и решихме да го спрем. Ситуацията е изключително взривоопасна. Ако кимдисите научат, че каваларите отново избиват лъжечовеци, с охота ще разпространят вестта до всички външни светове. Кимдис и Висок Кавалаан не се обичат много, както може би знаеш. Не се боим от самите кимдиси, които са възприели толкова ненасилствена религия и философия, колкото и емерелите. Други светове на Предела са по-опасни. Волфманите са избухливи и капризни. Тоберианите могат да прекратят търговските си споразумения, ако научат, че каваларите избиват мудните им туристи. Може би Авалон ще се обърне срещу нас, ако новината стигне отвъд Булото, и ще ни бъде забранен достъпът до Академията. Тези рискове не може да се поемат. Лоримаар и хората му не ги интересува, а крепостните съвети не могат да направят нищо. Никаква власт нямат тук, а само Айрънджейд имаме макар и най-лекото притеснение за събития на светлинни години разстояние, при

това на един умиращ свят. Така двамата с Гарс действат сами срещу ловците на Брайт.

— Погледна Дърк в очите. — До този момент не се е стигало до открит конфликт. Пътуваме колкото можем по-надалече и претърсваме градовете за хора, останали на Ворлорн. Всеки, когото намерим, го правим корариел. Намерихме едно съвсем малко диво дете, изгубено по време на Фестивала, няколко задържали се волфмани в град Хаапала, ловец на железнорог от Тара. На всекиго давам своя знак за почит... — Вайкъри се усмихна.

— Малка черна игла, оформена като банши. Тя е знак за близост, да предупреди ловеца, който се приближи твърде много. Посегнат ли на някой, който носи такава игла, ще бъде предизвикателство за дуел. Лоримаар може да дърдори и да беснее, но няма да се дуелира с нас. Това би означавало неговата смърт.

— Разбирам — каза Дърк. Посегна към яката си, разкопча малката игла и я хвърли на масата. — Е, много мило, но може да си вземете игличката. Не съм ничия собственост. От доста време се грижа сам за себе си и мога да продължа да се пазя сам.

Вайкъри се намръщи.

— Гуен, не можеш ли да го убедиш, че ще е по-безопасно, ако...

— Не — заяви тя рязко. — Оценявам това, което се опитваш да направиш, Джаан, знаеш го. Но разбирам чувствата на Дърк. На мен също не ми харесва да бъда защитавана и отказвам да бъда собственост. — Гласът ѝ беше груб и решителен.

Вайкъри ги изгледа безпомощно.

— Добре тогава. — Вдигна иглата. — Трябва да ти кажа нещо, т'Лариен. В намирането на хора имахме повече късмет от Брайт просто защото претърсваме градовете, докато те ловуват в горите, понеже са безнадеждни роби на старите навици. Рядко намират някого в дивото. Досега изобщо не подозираха какво правим двамата с Гарс. Но тази сутрин Лоримаар висш-Брайт дойде при мен с оплакване, защото предния ден се натъкнал на възможна плячка, докато ловувал със своя тейн, и бил възпрепятстван да вземе дивеча.

— Плячката бил мъж на небесен скутер над планините. — Вайкъри вдигна високо иглата с форма на банши. — Без това щеше да бъдеш принуден да се спуснеш долу или да бъдеш свален с лазер от небето, да те подгонят в гората и накрая да те убият.

Пъхна иглата в джоба си, изгледа Дърк многозначително и излезе.

— Неприятно е, че трябваше да се натъкнеш на Лоримаар тази сутрин — каза Гуен. — Нямахте причина да се въвлечаш и се надявах да ти спестя тези ужасни подробности. Надявам се да запазиш това в тайна, след като напуснеш Ворлорн. Нека Джаан и Гарс се погрижат за Брайт. Все едно, никой друг няма да направи нищо, освен да говорят за това и да клеветят невинни хора на Висок Кавалаан. Най-важното, не казвай на Аркин! Той презира каваларите и моментално ще тръгне за Кимдис. — Тя се изправи. — Засега бих предложила да говорим за по-приятни неща. Имаме малко време заедно. Мога да ти бъда екскурзовод само докато не ми се наложи да се върна към работата си. Няма никаква причина да позволим на онези касапи Брайт да развалят няколкото дни, които имаме.

— Както кажеш — отвърна Дърк, жаден да я удовлетвори, но все още потресен от цялата история с Лоримаар и лъжечовеците. — Намислила ли си нещо?

— Мога да те заведа пак в горите — каза Гуен. — Продължават безкрайно и има стотици удивителни неща, които може да се видят: езера, пълни с риба, по-голяма от двама ни, могили на насекоми, по-големи от тази сграда и издигнати от насекоми, по-малки от нокътя ти, и невероятна система пещери — Джаан я откри отвъд планинската стена... Роден пещерняк е той. Все пак мисля, че днес трябва да го отиграем безопасно. Не искаме да слагаме твърде много сол в раната на Лоримаар, иначе той и дебелият му тейн може да ни нападнат. Така че днес ще ти покажа градовете. В тях също има обаяние и някаква зловеща красота. Както каза Джаан, Лоримаар все още не се е сетил да ловува там.

— Добре — отвърна Дърк, макар и не особено въодушевено.

Качиха се на покрива. Небесните скутери все още си лежаха там, където ги бяха захвърлили предния ден. Дърк се наведе и ги вдигна, но Гуен ги взе от ръцете му и ги метна отзад във въздушната кола. После взе полетните ботуши и контролните устройства и прибора и тях.

— Никакви скутери днес. Ще пътуваме надалече.

Дърк кимна и двамата се качиха на предната седалка. Заради небето на Ворлорн Дърк имаше чувството, че се прибира от експедиция, вместо да се отправя на такава.

Вятърът запищя диво около въздушната кола и Дърк взе лоста за малко, за да може Гуен да върже дългата си черна коса. Неговата сивокафява грива се вееше в безумни гърчове, докато се стрелкаха в небето.

Прехвърлиха планините и Гуен подкара на юг. Ведрата Обща мера с нейните полегати тревисти хълмове и лъкатушещи реки се просна вдясно от тях. Далече вляво се виждаха джунглите. Опустошените от удушвачи райони се открояваха отдалече — жълти ракови образувания в по-тъмното зелено.

Почти час пътуваха в пълно мълчание. Дърк напразно се опитваше да се ориентира какво точно става. Накрая Гуен го погледна с усмивка и каза:

— Обичам да летя с въздушна кола. Дори с тази. Кара ме да се чувствам свободна и чиста, откъсната от всички проблеми там долу. Знаеш какво имам предвид, нали?

Дърк кимна.

— Да. Не си първата, която го казва. Много хора се чувстват така. Аз също.

— Да — отвърна тя. — Често те взимах на полети, помниш ли? На Авалон. Летях часове и часове, от зори до мрак онзи път, а ти просто седеше, провесил ръка през прозореца, загледан някъде далече с онова твоє сънено изражение... — Усмихна се отново.

Помнеше. Онези разходки бяха наистина невероятни. Не говореха много, просто се споглеждаха от време на време и всеки път, когато погледите им се срещнеха, се усмихваха широко. Беше неизбежно. Колкото и да се мръщеше, усмивката винаги идваше. Но сега всичко това изглеждаше ужасно далечно и изгубено.

— Защо се сети за това? — попита той.

— Ти ме подсети — отвърна тя и махна с ръка. — Седиш отпуснат, с ръка през борда. Ах, Дърк! Мамиш, знаеш ли? Мисля, че го правиш нарочно, за да ме накараш да си помисля за Авалон и да се усмихна, и да ми се прииска да те прегърна. Ба!

И двамата се засмяха.

И Дърк, почти без да мисли, я прегърна. Тя го погледна за миг, после сви леко рамене и мръщенето ѝ се стопи в примирена въздишка, и накрая в неохотна усмивка. Не се отдръпна обаче.

Летяха към градовете.

Градът на утрото бе мека пастелна гледка сред широка зелена долина. Гуен приземи колата в центъра на един от терасираните му площи и двамата повървяха около час по широките булеварди. Беше прелестен град, изваян от розов мрамор с деликатни жилки и от бял камък. Улиците, бяха широки, зданията — ниски и привидно крехки структури от лъскаво дърво и цветно стъкло. Навсякъде имаше малки паркове и широки алеи, и навсякъде — изкуство: статуи, картини, стенописи покрай тротоарите и по фасадите на сградите, алпийски градини и живи дървесни скулптури.

Но сега парковете бяха запуснати и обрасли, синьо-зелената трева беше подивяла. Черни лози бяха плъзнали като змии през тротоарите, а по-жизнените дървесни скулптури бяха разкривени в гротескни форми, каквито оформителите им не бяха и сънували.

Мудно течаща синя река раздвояваше и разчетворяваше града, лъкатушеше в курс толкова усукан и извит, колкото улиците покрай бреговете ѝ. Гуен и Дърк поседяха малко до водата под сянката на декоративно дървено мостче и погледаха отражението на Дебелия Сатана, потекло червено и унило по водата. И докато седяха, тя му разказа как е бил градът преди, в дните на Фестивала, преди някой от тях да е дошъл на Ворлорн. Хората на Кимдис го бяха построили, каза му, и го бяха нарекли Дванайсетия сън.

Навярно градът сънуваше сега. В такъв случай беше последният му сън. Сводестите му коридори отекваха празни, градините му бяха мрачни джунгли, скоро щяха да се превърнат в гробища. Там, където смях някога бе изпълвал улиците, сега единственият звук беше тихото шумолене на мъртви листа, понесени от вятъра. Ако Лартейн беше умиращ град, помисли Дърк, докато седеше под мостчето, то Дванайсети сън беше мъртъв.

— Тук Аркин искаше да устроим базата си за операции — каза Гуен. — Ние обаче му се противопоставихме. Щом щяхме да работим заедно, ясно беше, че трябва да живеем в един и същи град, и Аркин искаше това да е Дванайсети сън. Не се съгласих и не знам дали той изобщо ми е простил. Ако каваларите са построили Лартейн като

крепост, то кимдисите са изваяли своя град като произведение на изкуството. Разбирам, че навремето е бил дори още по-красив. Разглобили са най-добрите сгради и са прибрали най-изящните скулптури от площадите, когато Фестивалът свършил.

— И ти гласува за Лартейн? — попита Дърк. — Да живеете там?

Тя поклати глава. Косата ѝ, вече развързана, леко се люшна и го докосна закачливо.

— Не — каза Гуен. — Джаан го поиска, и Гарс. Аз... е, всъщност не гласувах за Дванайсети сън. Изобщо нямаше да мога да живея тук. Миризмата на развала е твърде силна. Съгласна съм с Кийтс, знаеш ли. Нищо не е толкова скръбно, колкото смъртта на красотата. Тук е имало повече красота, отколкото дори в Лартейн, макар че Джаан би заръмжал, ако ме чуе да казвам това. Тъй че това е по-тъжното място. Освен това в Лартейн има поне някаква компания, та дори да е само Лоримаар с неговите убийци. Тук не е останал никой освен призраци.

Дърк се загледа над водата: голямото червено слънце, изцедено и впримчено, подскачаше тайнствено нагоре-надолу в бавния шепот на вълните. Можеше почти да види призраците, за които говореше Гуен, привидения, струпани от двете страни на реката и пеещи скръбната си песен за отдавна изгубени неща. И друг един също така, само негов призрак: един лодкар на Браке, подкарал баржата си надолу по реката, бута с дългия черен прът. За Дърк идваше онзи лодкар, идваше и идваше. А черната баржа, която караше, беше ниско във водата и много пълна с празнота.

Тъй че той стана и дръпна и Гуен, без да каже нищо, освен че иска да се махнат. И избягаха от призраците, отново на терасата, където чакаше сивата въздушна кола.

Колата отново ги понесе нагоре, за втора пауза от вятър, небе и тих размисъл. Гуен пък ги понесе по-далече на юг и след това на изток, а Дърк гледаше и седеше умислен, и мълчеше, а тя на моменти хвърляше поглед към него и, винаги неволно, се усмихваше.

Накрая стигнаха до морето.

Градът на следобеда бе построен по брега на нащърбен залив и тъмнозелени вълни се пенеха и разбиваха в гниеци кейове. Нарекли го Мускел Крайморски, каза Гуен, щом закръжиха над него в спускащи се спирали. Въпреки че беше издигнат с другите градове на Ворлорн, излъчваше усещане за древност. Улиците на Мускел бяха като змии с

прекършени гръбнаци, криволичещи калдъръми между наклонени кули от многоцветни тухли. Беше тухлен град. Сини тухли, червени тухли, жълти, зелени, оранжеви, тухли боядисани и нашарени, и изпъстрени, тухли лепнати една за друга с хоросан, черен като обсидиан или червен като Сатаната горе, набити заедно в безумни, несъвместими шарки и фигури. Още по-пищни бяха боядисаните платнени сенници на търговските щандове, които все още се редяха от двете страни на криволичещите улици и клечаха самотни на изоставените дървени кейове.

Кацнаха на кей, който изглеждаше по-здрав от останалите, послушаха грохота на вълните и след това закрачиха навътре в града. Всичко празно... всичко — прах. Улиците бяха пометени от вятъра и пусти, куполите и луковичните кули — запуснати, а тлъстото червено слънце горе отмиваше веселите някога цветове. Тухлите се ронеха. Прах имаше навсякъде, многоцветен и давец. Мускел не беше добре построен град, а сега бе също толкова мъртъв, колкото и Дванайсети сън.

— Примитивно е — каза Дърк сред развалините. Стояха на кръстовището на две улички, където имаше изкопан кладенец, иззидан горе с камък. Долу лъщеше тъмна вода. — Цялото усещане е за предкосмическа ера, а знаците указват същото за културата. Браке е като това, но не чак до тази степен. Имат малко от старата технология, парчета и късчета, които не са били забранени от религията. Мускел изглежда все едно тук не е имало нищо.

Тя кимна. Ръката ѝ леко пробяга по ръба на кладенеца и помете прах и камъчета надолу в тъмното. Нефрит и сребро проблеснаха мътночервено на лявата ѝ ръка, привлякоха погледа на Дърк и го накараха да потръпне и отново да се зачуди. Какво беше това? Робска дамга или знак за любов, какво? Но потисна тази мисъл, нямаше желание да задълбава в това точно сега.

— Хората, които са построили Мускел, са имали много малко — каза тя. — Дошли са от Забравената колония, понякога наричана Леделанд от другите външнопланетяни, и винаги наричана Земя от собствените ѝ хора. На Висок Кавалаан обитателите ѝ били наричани Изгубения народ. Кой са те, как са стигнали до своя свят, откъде са дошли... — Усмихна се и сви рамене. — Никой не знае. Тук са били преди каваларите обаче и вероятно преди „Мао Дзъдун“, за който

историята свидетелства, че е първият човешки междузвезден кораб, прехвърлил Булото на Изкусителя. Традиционните кавалари са убедени, че всички от Изгубения народ са лъжечовеци и хрангански демони, но те са доказали, че могат да се съешават с други човешки породи от по-добре познати светове. Но преди всичко Забравената колония е самотен свят без особен интерес към останалото пространство. Имат култура от бронзовата епоха, главно рибари, и живеят сами за себе си.

— В такъв случай съм изненадан, че изобщо са дошли тук — каза Дърк. — Или че са си направили труда да построят град.

— Аа. — Тя се усмихна, забърса още изронен камък и той се изсипа с тих плясък в кладенеца. — Но всеки е трябвало да построи град, всичките четиринайсет култури на външните светове. Това е идеята. Волфхайм са открили Забравената колония преди няколко столетия, тъй че Волфхайм и Тобер заедно домъкнали Изгубения народ тук. Нямали свои междузвездни кораби. Рибарски народ на родния си свят, те станали рибари и тук. Отново Волфхайм, със Света на Океана Блеквайн, зарили моретата за тях. Ловели риба с плетени мрежи от малки лодки, дребни черни мъже и жени, голи до кръста, и пържели улова в открити ями за гостите.

Имали бардове и улични певци, които да носят радост по тържищата. Всички се отбивали в Мускел по време на Фестивала, за да послушат странните им митове, да хапнат пържена риба и да наемат лодки. Но не мисля, че Изгубеният народ са обичали много града. Месец след края на Фестивала всички те си заминали. Не смъкнали дори сенниците си и все още може да се намерят рибарски ножове и облекло, и по някоя и друга кост, ако човек порови из сградите.

— Правила ли си го?

— Не. Но чувам истории. Кирак Редстийл Кавис, поетът, който живее в Лартейн, дойде тук веднъж, поскита и написа няколко песни.

Дърк се огледа, но нямаше нищо за гледане. Ронеци се тухли и празни улици, прозорци без стъкла като очните кухни на хиляда слепи очи, пъстри сенници, плющящи шумно на вятъра. Нищо.

— Пореден град на призраци — подхвърли той.

— Не — каза Гуен. — Не мисля така. Хората от Изгубения народ така и не са дали душите си на Мускел или на Ворлорн. Всичките им призраци са си заминали у дома с тях.

Дърк потръпна и градът изведнъж му се стори по-празен, отколкото преди миг. По-празен от празен. Странна идея.

— Лартейн единственият град ли е, в който изобщо има живот?

— Не. — Тръгнаха заедно по уличката, обратно към речния бряг.
— Не. Сега ще ти покажа живот, ако искаш. Хайде.

Отново във въздуха, и се понесоха през сгъстяващия се мрак. Бе им отнело почти целия следобед, за да стигнат до Мускел и да поскитат из него. Дебелия Сатана се беше смъкнал ниско на хоризонта на запад, а един от четирите му жълти спътника вече се беше скрил от поглед. Отново беше здрач — истински, не само на вид.

Този път Дърк пое управлението, а Гуен седеше до него, отпуснала ръка на неговата, и му даваше кратки указания. Денят свършваше, а той имаше толкова много да й каже, толкова много да пита, толкова много неща да реши. А нищо не беше направил. Скоро, обеща си той, докато пилотираше. Скоро.

Въздушната кола мъркаше тихо, почти недоловимо под нежния му допир. Земята долу помръкваше и километрите се нижеха бързо назад. Живот, каза му Гуен, щеше да се намери напред, на запад, право на запад, към залеза.

Градът на вечерта представляваше самотно сребърно здание с основи далече под тях сред полегати хълмове и с главата му в облаците, на два километра нагоре. Беше град на светлина, с метални хълбоци без прозорци, искреше с нажежен до бяло блясък. Искряща и проблясваща, светлината пълзеше нагоре по извития ствол на вълни: започваха от основата, където градът бе закотвен дълбоко в първичната скала, и след това се катереха нагоре и нагоре и ставаха все по-ярки, докато градът се извисяваше и стесняваше като огромна игла, каквато всъщност беше. Все по-бързо и по-високо се издигаше вълната от светлина, нагоре и нагоре по тази невероятна височина, докато стигнеше обвития в облаци сребърен шпил във взрив от ослепителен блясък. А дотогава три по-късни вълни вече я следваха нагоре.

— Предизвикателство — каза Гуен името на града, докато подхождаха. Името му и намерението. Беше построен от урбанистичната цивилизация на см-Емерел, чиито родни градове са черни стоманени кули, разположени сред хълмисти равнини. Всеки град на Емерел представляваше нация-държава, всичко събрано в една-единствена кула, и повечето емерели никога не напускаха зданието, в

което са родени (макар че тези, които го правеха, според Гуен, често ставали най-великите пътешественици из целия космос). Предизвикателство беше всички онези кули на Емерел в едно, сребърнобяла вместо черна, дважд по-горда и три пъти по-висока — аркологичната философия на см-Емерел, въплътена в метал и пластмаса — хранвана с ядрен синтез, компютъризирана и самоподдържаща се. Емерелите се хвалеха, че е безсмъртна, окончателно доказателство, че величието на технологиите на Предела (или на Емерел най-малкото) блести не по-малко ярко от това на Нюхолм или Авалон, или дори на самата Стара Земя.

В корпуса на града имаше тъмни хоризонтални резки — пристани за въздушни съдове, всеки на десет нива от предишния. Дърк се прицели в един и когато го достигна, черната резка лумна с ярка светлина. Отворът беше поне десет метра висок. Нямаше никакъв проблем да кацне на просторната площадка на стотното ниво.

Щом слязоха, дълбок басов глас заговори незначайно откъде:

— Добре дошли. Аз съм Гласът на Предизвикателство. Мога ли да ви бъда полезен?

Дърк погледна Гуен, а тя се засмя.

— Градският мозък — обясни му. — Сврхкомпютър. Казах ти, че градът все още живее.

— Мога ли да ви бъда полезен? — повтори Гласът. Идваше от стените.

— Може би — отвърна Дърк колебливо. — Мисля, че може би сме гладни. Можеш ли да ни нахраниш?

Гласът не отговори, но един стенен панел на няколко метра от тях се хлъзна настрани, безшумен транспортен съд се затъркаля напред и спря пред тях. Настаниха се в него и колата излезе през друга покорно отдръпнала се стена.

Понесоха се на меките издути като балон гуми по безукорно бели коридори покрай безброй редове номерирани врати, а около тях свиреше тиха успокояваща музика. Дърк забеляза, че белите светлини са в рязък контраст с мрачното сиво-кафяво небе на Ворлорн, и след миг коридорите станаха меко, приглушено сини.

Колата с издутите гуми ги откара в ресторант и робосервитър, който говореше досущ като Гласа, им предложи меню и списъци с вина. Изборът беше богат: не беше ограничен до кухнята на см-

Емерел, нито дори до външните светове, а включваше прочути блюда и марки вина от всички разпръснати светове на човешкото пространство, включително няколко, за които Дърк изобщо не беше чувал. Всяко блюдо си имаше своя свят на произход, отпечатан с дребен шрифт на менюто. Дълго се двоумиха над избора си. Накрая Дърк си избра пясъчен дракон, печен в масло, от Света на Джеймисън, а Гуен поръча син хайвер в сирене от Стар Посейдон.

Решиха да поръчат бяло вино. Роботът го донесе замразено в леден куб, който трябваше да разтроши, за да го извади, но по някакъв начин то все още беше течено и идеално охладено.

— Точно това е начинът, по който трябва да се сервира — обясни Гласът.

Вечерята бе сервирана на затоплени блюда от сребро и кост. Дърк извади ноктест крак от предястието си, обели черупката и опита бялото плувнало в масло месо.

— Това е невероятно — каза той и кимна към блюдото си. — Живял съм доста време на Света на Джеймисън и джеймитата наистина обичат прясно опечен пясъчен дракон. Това не отстъпва на нищо, което съм опитвал. Замразено? Замразено и докарано тук? По дяволите, на емерелите сигурно им е трябвал цял флот, за да докарат толкова храна.

— Не замразено — последва отговорът. Не беше Гуен, макар че тя го гледаше с объркана усмивка. Отговори му Гласът. — Преди Фестивала търговският кораб „Блу Плейт Спешъл“ от см-Емерел посети толкова светове, колкото може да достигне, и събра и съхрани мостри на най-добрите им хранителни продукти. Пътешествието, планирано от дълго време, отне около четирийсет и три стандартни години, под командването на четирима капитани и също толкова екипажи. Накрая корабът дойде на Ворлорн, а в кухните и биорезервоарите на Предизвикателство събраните мостри бяха клонирани и реклонирани, за да се хранят множествата посетители. Така бяха размножени рибите и хлябът, не от лъжепророк, а от учените на см-Емерел.

— Звучи много самодоволно — изкикоти се Гуен.

— Звучи като нагласена реч — каза Дърк.

После сви рамене и се зае отново с вечерята си, също като Гуен. Хранеха се сами, освен робосервитъора и Гласа, в центъра на

ресторанта, построен да побира стотици. Около тях, празни и безупречни, други маси чакаха безмълвно с тъмnochервените си покривки и лъскави сребърни прибори. Клиентите си бяха заминали преди много години. Но Гласът и градът имаха безкрайно търпение.

След това, над кафето (черно и гъсто, със сметана и подправки, смес от Авалон на милия спомен), Дърк се почувства размекнат и отпуснат, може би по-спокоен от всякога, откакто бе дошъл на Ворлорн. Джаан Вайкъри и гривната от нефрит и сребро — лъщеше тъмна и красива в смътните светлини на ресторанта, изящно изваяна и при все това странно изцедена от заплахата и смисъл — някак си бяха изгубили важност сега, когато отново бе насаме с Гуен. Тя седеше срещу него, отпиваше от малката чашка китайски порцелан, усмихваше се с далечната си сънена усмивка и изглеждаше много достижима, също като Джени, която бе познавал и обичал някога, дамата от неговия шепнещ камък.

— Хубаво е — отрони той. Имаше предвид всичко.

А Гуен кимна в отговор.

— Хубаво е — съгласи се с усмивка и Дърк закопня за нея, Гуенивир с големите зелени очи и безкрайната черна коса, тази, която го беше обичала, неговата изгубена душа.

Наведе се и се взря в чашата си. Нямаше никакви знамения в кафето. Трябваше да поговори с нея.

— Всичко беше хубаво тази вечер — каза той. — Като Авалон.

Когато тя промърмори отново в съгласие, Дърк продължи:

— Останало ли е нещо, Гуен?

Тя го изгледа сдържано и отпи от кафето си.

— Въпросът не е честен, Дърк, знаеш го. Винаги има нещо останало. Ако онова, което си имал, е било истинско. Ако не... ами, все едно е. Но ако е било истинско, тогава нещо... бучка любов, чаша омраза, отчаяние, обида, страст. Каквото и да е. Но нещо.

— Не знам — отрони с въздишка Дърк т'Лариен. Беше забил поглед в чашата. — Може би ти си единствената реалност, която съм имал.

— Тъжно.

— Да. Предполагам. — Вдигна очи. — Много ми е останало, Гуен. Любов, омраза, обида, всичко това. Както ти каза. Страст. — И се засмя.

Тя само се усмихна.

— Тъжно — повтори Гуен.

— А ти? Нещо, Гуен?

— Да. Не мога да го отрека. Нещо. И расте.

— Любов?

— Упорит си — каза тя тихо и остави чашката си. Робосервитърът до лакътя ѝ я напълни отново, вече и със сметана. — Помолих те да не настояваш.

— Трябва — отвърна той. — Достатъчно трудно е да съм близо до теб и да говорим за Ворлорн или за каваларските обичаи, та даже и за ловци. Не за това искам да говорим!

— Знам. Двама стари любовници стоят заедно и си говорят. Обичайна ситуация и обичайно напрежение. И двамата ги е страх, не знаят дали да открехнат отново стари врати, не знаят дали другият иска да събудят отново онези задрямали мисли, или да ги изоставят. Всеки път, когато помисля нещо за Авалон и почти го изричам, се чудя: иска ли той да говоря за това, или се моли да не го кажа?

— Предполагам, че зависи от това, което се каниш да кажеш. Веднъж опитах да започна всичко отново. Помниш ли? Точно след това. Изпратих ти моя шепнещ камък. Ти така и не отговори, така и не дойде.

Гласът му беше спокоен, със смътна нотка на укор и съжаление, но не и гняв. Някак си бе изгубил гнева, поне засега.

— Помисли ли изобщо защо? — каза Гуен. — Получих камъка и плаках. Все още бях сама тогава, още не бях срещнала Джаан и ужасно имах нужда от някого. Щях да се върна при тебе, ако ме беше повикал.

— Повиках те. Ти не дойде.

Тъжна усмивка.

— Ах, Дърк. Шепнещият камък дойде в една малка кутийка със залепена бележка на нея. „Моля те — казваше бележката, — върни се при мен веднага. Имам нужда от теб, Джени“. Това казваше. Плаках и плаках. Само да беше написал „Гуен“, само да беше обичал Гуен, мен. Но не, винаги беше Джени, дори след това, дори тогава.

Дърк си спомни и потрепери.

— Да — призна след кратко мълчание. — Май така написах. Съжалявам. Изобщо не разбирах. Но вече разбирам. Твърде късно ли е?

— Казах го. В горите. Твърде късно е, Дърк, всичко е мъртво. Ще ни нараниш, ако настояваш.

— Всичко е мъртво? Каза, че нещо е останало, и расте. Току-що го каза. Вземи решение, Гуен. Не искам да те нараня, нито себе си. Но искам...

— Знам какво искаш. Не може да стане. Свършило е.

— Защо? — попита той. Посочи гривната ѝ над масата. — Заради това? Нефрит и сребро завинаги? Това ли е?

— Може би — отвърна тя. Гласът ѝ потрепери колебливо. — Не знам. Ние... тоест аз...

Дърк помнеше всичко, което му беше казал Руарк.

— Знам, че не е лесно да говорим за това — каза предпазливо. — И обещах да изчакам. Но някои неща не може да чакат. Каза, че Джаан е твойт съпруг, нали? Какво е Гарс? Какво означава бетейн?

— Държанка — отвърна тя. — Но ти не разбираш. Джаан е различен от другите кавалари, по-силен е, по-разумен и по-благопристоен. Той променя някои неща, сам той. Старите връзки, на бетейн към висшеобвързан, нашите връзки не са такива. Джаан не вярва в това, не повече отколкото вярва в лова на лъжечовеци.

— Той вярва във Висок Кавалаан — каза Дърк. — И в кодекса на дуела. Може би е нетипичен, но все пак е кавалар.

Не трябваше да го казва. Гуен само се усмихна и се окопити.

— Пфу. Говориш като Аркин.

— Нима? Може би Аркин е прав обаче. Нещо друго. Казваш, че Джаан не вярва в много от старите порядки, нали?

Гуен кимна.

— Чудесно. А Гарс? Не съм имал много възможност да говоря с него. Гарс несъмнено е също толкова просветен, нали?

Това я смути.

— Гарс... — почна тя. Замълча и поклати глава неуверено. — Ами... Гарс е по-консервативен.

— Да. — Изведнъж му се стори, че е схванал всичко. — Да, мисля, че е консервативен, и това е голяма част от проблема ти, нали? На Висок Кавалаан не е мъж и жена. Не, там е мъж и мъж, и може би жена, но дори тогава тя не е ужасно важна. Може би обичаш Джаан, но не държиш на Гарс Янацек, нали?

— Много съм привързана към...

— Нима?

Лицето на Гуен замръзна.

— Престани.

Гласът ѝ го изплаши. Отдръпна се, внезапно и болезнено осъзнал как се е надвесил над масата и натиска, напира, забива, напада и я изтезава, той, който бе дошъл с грижа и да ѝ помогне.

— Извинявай — промълви Дърк.

Мълчание. Тя го гледаше втренчено, долната ѝ устна потръпваше, докато се съвземаше и набираше сила.

— Прав си — каза най-сетне. — Отчасти поне. Не съм... ами... не съм напълно щастлива от съдбата си. — Засмя се малко насила с лека ирония. — Предполагам, че се самозалъгвам много. Лошо е да се самозалъгваш. Всички го правят обаче, всички. Нося нефрита и среброто и си казвам, че съм повече от държанка, повече от другите каваларски жени. Защо? Само защото Джаан казва така? Джаан Вайкъри е добър човек, Дърк, наистина, в много отношения е най-добрият, когото съм познавала. Но все едно дали го обичам, или не, аз съм му длъжна. Дълг и задължение, това са каваларските връзки. Любовта е само нещо, което Джаан възприе на Авалон, и при това не съм съвсем сигурна дали все още я е усвоил. Бих искала да бях негов тейн, ако можеше. Но той вече си имаше тейн. Освен това дори Джаан не би отишъл толкова далече против обичаите на своя свят. Чу какво каза за дуелите... и само защото потърси в някои стари компютърни банки и откри, че един от героите на каваларския народ е имал цици. — Усмихна се криво. — Представи си какво щеше да се случи, ако ме беше взел за тейн! Щеше да загуби всичко, просто всичко. Айрънджейд са сравнително толерантни, да, но ще минат столетия, докато някоя от крепостите стане готова за това. Никоя жена досега не е носила желязото и жар-камъка.

— Защо? — попита Дърк. — Не разбирам. Непрекъснато повтаряте тези неща — за жени родилки и държанки, за жени, криещи се в пещери от страх да излязат навън. А аз продължавам да не вярвам съвсем. Как са се извратили толкова на Висок Кавалаан между другото? Какво имат против жените? Какво му е толкова ужасното, че основателката на Айрънджейд е била жена? Много такива има, знаеш го.

Гуен се усмихна уморено и разтри слепоочията си все едно имаше главоболие.

— Трябваше да оставиш Джаан да довърши — каза след малко. — Тогава щеше да знаеш колкото нас. Той само те загреваше. Не стигна дори до Злочестата чума. — Гуен въздъхна. — Всичко това е много дълга история, Дърк, а точно сега нямам сили за това. Изчакай докато се върнем в Лартейн. Ще потърся копие от дисертацията на Джаан и ще можеш да си го прочетеш сам.

— Добре — каза Дърк. — Но има няколко неща, които няма да мога да прочета в никоя дисертация. Преди няколко минути каза, че не си сигурна, че още обичаш Джаан. Със сигурност не обичаш Висок Кавалаан. Мисля, че мразиш Гарс. Защо тогава си причиняваш всичко това?

— Имаш навика да задаваш гадни въпроси — отвърна тя кисело. — Но преди да отговоря, позволи ми да те поправа по няколко пункта. Възможно е да мразя Гарс, както казваш. Понякога съм напълно сигурна, че мразя Гарс, макар че ако го кажа, това ще убие Джаан. В други моменти обаче... не лъжех, когато ти казах, че съм много привързана към него. Когато за първи път пристигнах на Висок Кавалаан, бях толкова съзливка, наивна и уязвима... Джаан ми беше обяснил всичко преди това, разбира се, много търпеливо, много подробно, и аз го бях приела. Бях от Авалон в края на краищата, а няма по-префинени същества от авалонците, нали? Освен земяните. Бях изучила всички чудновати култури, които човечеството е разпръснало сред звездите, и знаех, че всеки, който влезе в междузвезден кораб, трябва да е подготвен да се приспособява към съвсем различни социални системи и морални принципи. Знаех, че сексуално-семеините обичаи варират и че Авалон не е непременно по-мъдър свят от Висок Кавалаан в тази област. Бях много мъдра, така поне си мислех.

— Но не бях готова за каваларите, о, не. Докато съм жива, няма да забравя нито за секунда страха и травмата от първия ми ден и нощ в твърдините на Айрънджейд, като бетейн на Джаан Вайкъри. Особено първата нощ. — Засмя се. — Джаан ме беше предупредил, разбира се, и... по дяволите, просто не бях готова да бъда споделена. Какво мога да кажа? Беше лошо, но преживях. Гарс помогна. Беше искрено загрижен за мен и много за Джаан. Би могло дори да се каже, че беше

нежен. Доверих му се. Вслуша се и беше внимателен. А на следващата сутрин започна вербалното насилие. Бях уплашена и наранена. Джаан беше разстроен и ужасно ядосан. Запокити Гарс през цялата стая първия път, когато ме нарече бетейн-кучка. И Гарс кротна за известно време. Не е чак толкова лош, но така и не спира. Наистина е невероятен. Ще предизвика на дуел и ще убие всеки кавалар, който би ме обидил наполовина толкова силно, колкото прави той. Знае, че шегите му ядосват Джаан и предизвикват ужасни караници... или най-малкото предизвикваха. Джаан вече е претръпнал за всичко това. Но той продължава. Вероятно не може да се сдържа или искрено ме ненавижда, или пък просто обича да нанася болка. Ако е така, не съм му давала много повод за радост през последните няколко години. Едно от първите неща, които реших, беше, че няма да му позволя повече да ме разплаче. И не му позволих. Дори когато каже нещо, което ме кара да искам да му разцепя главата с брадва, просто се усмихвам и стискам зъби, и се опитвам да измисля нещо неприятно, което да му отвърна. Един-два пъти успях да го изкарам от релси. Но обикновено той ме кара да се чувствам като смачкана буболечка.

— Но въпреки всичко има и други моменти. — Тя въздъхна. — Примирия, малки прекратявания на огъня в нашата никога несвършваща война, времена на изненадваща топлина и съпричастие. Много от тях нощем. Винаги ме стъписват, когато дойдат. Твърде напрегнати са. Веднъж, ако искаш ми вярвай, казах на Гарс, че го обичам. Той ми се изсмя. Каза ми гръмко, че не ме обича, че по-скоро съм кро-бетейн за него и че се отнася с мен така, както е длъжен да се отнася с мен от връзката, съществуваща между нас. Това беше последният път, когато за малко щях да се разплача. Борих се и се борих, и спечелих. Не заплаках. Само му извиках нещо и избягах в коридора. Живеехме под земята, нали разбираш. Всички на Висок Кавалаан живеят под земята. Не носех много по себе си, освен гривната си, и затичах като полудяла, и накрая онзи мъж се опита да ме спре — пиан, идиот, слепец, който не можа да види нефрита и среброто, не знам. Бях толкова побесняла, че издърпах пистолета му от кобура и го ударих през лицето с него, първия път, в който изобщо удрях човешко същество от яд, и точно тогава Джаан и Гарс дойдоха. Джаан изглеждаше спокоен, но беше много разтревожен. Гарс беше почти доволен и гореше от желание за бой. Все едно мъжът, когато

надвих, не беше достатъчно оскърбен, та Гарс трябваше да ми каже, че трябвало да събера зъбите, които съм му избила, и да му ги върна, че вече съм си взела достатъчно. Имаха късмет, че избегнаха дуел заради този коментар.

— Как по дяволите изобщо си се въвлякла в такава ситуация, Гуен? — попита Дърк. Мъчеше се да задържи гласа си спокоен. Беше ѝ ядосан, болеше го заради нея и все пак, странно — или може би не толкова странно, — чувстваше се въодушевен. Всичко беше истина, всичко, което Руарк му беше казал. Кимдисът ѝ беше добър приятел и неин довереник. Нищо чудно, че го беше повикала. Животът ѝ беше окаян, беше робиня, а той можеше да оправи това, той. — Трябва да си имала някаква идея как би могло да бъде.

Тя сви рамене.

— Излъгах се — каза. — И позволих на Джаан да ме излъже, макар да мисля, че искрено вярва във всички мили лъжи, които ми казва. Ако трябваше да го направя отново... Но не. Бях готова за него, Дърк, имах нужда от него и го обичах. А той нямаше за мен желязо и огън. Вече го беше дал, така че ми даде нефрит и сребро и аз го взех просто за да съм близо до него, само с най-смътната представа какво означава. Бях те загубила скоро преди това. Не исках и Джаан да си замине. Тъй че си сложих хубавата гривничка и казах много високо: „Аз съм повече от бетейн“, сякаш това променяше нещо. Дай име на нещо и то някак си започва да бъде такова. За Гарс аз съм бетейн на Джаан и негова кро-бетейн, и толкова. Имената определят връзките и задълженията. Какво повече би могло изобщо да има? За всеки друг кавалар е същото. Когато се опитам да израсна, да прекрача извън името, Гарс ми крещи: „Бетейн!“. Джаан е различен, само Джаан, и понякога неволно започвам да се чудя какво наистина изпитва той.

Ръцете ѝ се вдигнаха от покривката и се свиха в два малки юмрука, един до друг.

— Същото проклето нещо, Дърк. Ти искаше да ме превърнеш в Джени и аз се спасих, като отхвърлих името. Но като глупачка взех нефрита и среброто и сега съм държанка, и всички отричания, които мога да изрека, няма да променят това. Същото проклето нещо!

Гласът ѝ беше рязък, юмруците — стиснати толкова здраво, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

— Можем да го променим — каза бързо Дърк. — Върни се при мен.

Прозвуча нелепо, изпълнено с надежда, отчайващо, триумфално, загрижено. Тонът му беше всичко наведнъж.

Отначало Гуен не отговори. Пръст по пръст, много бавно, разтвори юмруците си и зяпна навъсено дланите си тежко задъхана, и ги заобръща, все едно бяха някакви странни артефакти, поставени пред нея за оглед. След това ги опря на масата, избута се и се изправи.

— Защо? — каза тя. Хладната сдържаност се беше върнала в гласа ѝ. — Защо, Дърк? За да можеш да ме направиш Джени отново? За това ли? Защото те обичах някога, защото може би нещо е останало?

— Да! В смисъл не. Не мога да го обясня. — Той също се надигна.

Гуен се усмихна.

— А, но аз и Джаан обичах някога, по-наскоро от теб. И с него вече имам други връзки, всичките задължения на нефрита и среброто. С тебе... ами, само спомени, Дърк.

След като той не отговори — стоеше и чакаше — Гуен закри към вратата. Дърк я последва.

Робосервитърът ги пресрещна и прегради пътя им, лицето му — безизразен метален овоид.

— Платете — каза роботът. — Искam номера на Фестивалните ви сметки.

Гуен се намръщи.

— Фактура Лартейн, Айрънджейд 797-742-677. Регистрирай двете ястия на този номер.

— Регистрирано — каза роботът и се отдръпна от пътя им. Ресторантът зад тях помръкна.

Гласът бе приготвил колата им за тръгване. Гуен му каза да ги върне на площадката и подкара през коридорите, които изведнъж се окъпаха в ярки цветове и весела музика.

— Проклетият компютър регистрира напрежение в гласовете ни — каза тя малко ядосано. — Сега се опитва да ни ободри.

— Не се справя много добре — отвърна Дърк, но се усмихна, докато го казваше. — Благодаря ти за яденето. Обърнах стандартите си

във фестивална валута преди да пристигна, но не излезе много, опасявам се.

— Айрънджейд не са бедни — каза Гуен. — А и все едно, на Ворлорн няма много за плащане.

— Хм. Да. Изобщо не мислех, че ще има, поне досега.

— Фестивално програмиране — каза Гуен. — Това е единственият град, който все още работи така. Всички други са изключени. Веднъж в годината см-Емерел праща човек, който да прибере всички плащания от банките. Макар че скоро ще се стигне до момента, в който пътуването ще струва повече, отколкото ще вземе.

— Изненадан съм, че още не е.

— Глас! — каза тя. — Колко души живеят днес в Предизвикателство?

Стените отвърнаха:

— Понастоящем имам триста и девет постоянни жители и четирийсет и двама гости, включително вас. Бихте могли, ако пожелаете, да станете постоянни жители. Таксата е доста разумна.

— Триста и девет? — възкликна Дърк. — Къде?

— Предизвикателство е построен да побира дващест милиона — каза Гуен. — Трудно можеш да очакваш да се натъкнеш на тях, но са тук. В другите градове също, макар и не толкова много като в Предизвикателство. Живеенето е най-лесно тук. Умирането също ще е, ако висшеобвързаните на Брайт изобщо се сетят да тръгнат на лов в градовете вместо в пустошта. Това винаги е бил най-големият страх на Джаан.

— Кой са те? — попита Дърк, обзет от любопитство. — Как живеят? Изобщо не разбирам. Предизвикателство не разхищава ли ужасно много всеки ден?

— Да. Загуба на енергия, разхитена, пропиляна. Но точно това е смисълът на Предизвикателство и на Лартейн, и на целия Фестивал. Разхищение, предизвикателно харчене, за да докаже, че Предела е богат и силен, разхищаване в грандиозен мащаб, какъвто човечеството никога не е познавало преди, цяла планета формирана и направена пригодна за живот, а след това изоставена. Разбираш ли? Колкото до Предизвикателство, честно казано, животът му сега е въртене на празни обороти. Самозахранва се от ядрени реактори и изхвърля енергията във фойерверки, които никой не вижда. Жъне тонове храна

всеки ден с огромните си земеделски съоръжения, но никой не яде освен шепа хора — отшелници, религиозни фанатици, изгубени и подивели деца, каквато утайка е останала от Фестивала. Все още изпраща лодка до Мускел всеки ден, за да натовари риба. Изобщо няма никаква риба, разбира се.

— Гласът не пренаписва ли програмата?

— А, това е същността на проблема. Гласът е идиот, не може да мисли всъщност, не може да се самопрограмира. О, да, емерелите искаха да впечатлят хората и Гласът е голяма работа, несъмнено. Но всъщност е много примитивен в сравнение с компютрите на Академията на Авалон или с изкуствения разум на Стара Земя. Не може да мисли или да се променя добре. Прави каквото му е казано, а емерелите са му казали да продължава, да устоява на студа толкова дълго, колкото може. Ще го направи.

Погледна Дърк и добави:

— Като теб е: продължава дълго след като упоритостта му е загубила смисъл и значение, продължава да напират — за нищо — след като всичко е мъртво.

— О? Но докато всичко не умре, трябва да напираш. Това е смисълът, Гуен. Няма друг начин, нали? По-скоро се възхищавам на града, та дори да е занемарен идиот, както казваш.

Тя поклати глава.

— Не се и съмнявам.

— Има и още — каза Дърк. — Твърде бързо погребваш всичко, Гуен. Ворлорн може и да умира, но все още не е мъртъв. А ние, ами, и ние не сме длъжни да сме мъртви. Това, което каза в ресторанта, за Джаан и мен, мисля, че трябва да помислиш над това. Реши какво е останало, за мен, за него. Колко тежи тази гривна на ръката ти — посочи я — и какво име ти харесва най-много, или по-скоро кой е вероятно да ти даде собственото ти име. Разбираш ли? И тогава ми кажи какво е мъртво и какво е живо!

Почувства се много удовлетворен от малката си реч. Тя, естествено, можеше да разбере, че той ще се откаже от Джени и ще ѝ позволи да бъде Гуен по-лесно, отколкото Джаантъни Вайкъри може да я направи жена тейн вместо просто бетейн. Изглеждаше съвсем ясно. Но тя само го изгледа и си замълча.

Стигнаха до площадката и Гуен каза:

— Когато четиримата избирахме къде да живеем на Ворлорн, Гарс и Джаан гласуваха за Лартейн, а Аркин за Дванайсети сън. Аз не гласувах за никой от двата. Нито за Предизвикателство, въпреки всичкия живот в него. Не обичам да живея в зайчарник. Искаш да знаеш какво е мъртво и какво е живо? Ела тогава. Ще ти покажа моя град.

После отново бяха навън, Гуен стиснала устни и мълчалива зад контролния пулт, внезапният студ на нощния въздух около тях, бляскавата кула на Предизвикателство, чезнеща зад тях. Вече отново беше пълен мрак, както в нощта, когато „Трепетът на забравените врагове“ бе докарал Дърк т'Лариен на Ворлорн. Само дванайсет самотни звезди се люшкаха в небето и половината от тях бяха скрити от кипящите облаци. Всички слънца бяха залезли.

Градът на нощта беше огромен и заплетен, само с няколко разпръснати светлини, като светло бижу, поставено в мека черна плъст. Той единствен от градовете се издигаше в джунглите отвъд планинската стена и беше съвсем на място там, сред горите от удушвачи, дървета призраци и сини вдовци. Тънките му бели кули се извисяваха като привидения от мрака на леса към звездите, свързани с изящни вити мостове, които блещукаха като замръзнали паяжини. Ниски куполи стояха като самотни стражи сред плетеница от канали, чиито води улавяха светлините на кулите и рядкото мъждукане на далечните звезди, а самият град бе обкръжен от многобройни странни здания, наподобяващи тънки костеливи длани, вкопчени в небето. Дърветата, доколкото имаше дървета, бяха външнопланетни. Нямаше никаква трева, само дебели килими от смътно искрящ фосфоресцентен мъх.

И градът имаше песен.

Беше музика, каквато Дърк никога не бе чувал. Беше злокобна и дива, и почти нечовешка, извисяваше се и стихваше, и се променяше непрестанно. Беше мрачна симфония на пустотата, на беззвездни нощи и тревожни сънища. Беше съставена от стонове и шепоти, и вой, и странна ниска нота, която можеше да е само звукът на тъгата. И въпреки това беше музика.

Дърк погледна Гуен с почуда.

— Как?

Беше се заслушала, докато летяха, но въпросът му я откъсна от реещите се звуци и тя се усмихна.

— Даркдаун^[1] е построил този град, а дарклингите са странен народ. В планините има един зев. Техните надзиратели на делимата са накарали ветровете да духат през него. След това са построили островърхите кули, на върха на всяка има отверстие. Вятърът свири с града като с инструмент. Една и съща песен, непрекъснато. Устройствата за контрол на климата местят ветровете и с всяко изместване някои кули изсвирват нотите си, докато други замлъкват.

— Музиката — симфонията всъщност — е написана на Даркдаун преди столетия от Ламия-Байлис. Казват, че я свири компютър, като задвижва ветрените механизми. Странното е, че дарклингите никога не са използвали много компютри и са доста изостанали в технологията. Има и друга история. Всъщност легенда. Според нея Даркдаун бил свят винаги опасно близо до ръба на здравия разум и музиката на Ламия-Байлис, най-великата от всички мечтатели дарклинги, хвърлила цялата култура в лудост и отчаяние. За наказание, казват, мозъкът ѝ бил опазен жив и сега може да се намери дълбоко под планините на Ворлорн, свързан към вятърните механизми, и свири собствения си шедьовър отново и отново, вечно. — Гуен потръпна. — Или поне докато атмосферата не замръзне. Дори пазителите на климата на Даркдаун не могат да спрат това.

— Това е... — Дърк, унесен в песента, не можеше да намери думи. — Приляга някак си — каза накрая. — Песен за Ворлорн.

— Приляга сега — отвърна Гуен. — Това е песен за здрач и идването на нощ, без никаква зора повече, никога. Песен за края. В разгара на Фестивала песента е била неуместна. Крайн Ламия — така се казва градът, въпреки че често го наричат и Сирена по същия начин, както Лартейн е наричан Огнефорт... ами, изобщо не бил популярно място. Изглежда голям, но всъщност не е. Построен е да приюти едва сто хиляди и никога не е бил пълен повече от една четвърт. Като самата Даркдаун, предполагам. Колко пътници изобщо ходят до Даркдаун, на самия ръб на Великото Черно море? И колко от тях слизат там, при положение че небето на Даркдаун е почти пусто, без нищо за гледане освен светлината на няколко далечни галактики? Не много. Трябва да си особена личност за това. Тук също, за да обикнеш Крайн Ламия.

Някои казват, че песента ги притеснявала. И освен това тя никога не спира. Дарклингите дори не са изолирали от шум спалните.

Дърк замълча. Гледаше приказните кули и слушаше песента им.

— Искаш ли да кацнем? — попита Гуен.

Той кимна и тя подкара на спирала надолу. Намериха открит процеп за кацане в стената на една от кулите. За разлика от въздушните хангари в Предизвикателство и Дванайсети сън, този не беше съвсем празен. Още две въздушни коли бяха кацнали там, късокрил червен спортен модел и малка черно-сребриста „сълза“, и двете отдавна изоставени. Навятата прах беше гъста по капациите и гюруците им, а тапицерията в спортната беше започнала да гние. От любопитство Дърк пробва и двете. Спортната беше замряла, изчерпана, енергията ѝ беше свършила преди години. Но малката сълза се затопли под допира му, контролният пулт светна и замига — показваше, че е останала малко резервна енергия. Огромната сива манта от Висок Кавалаан беше по-голяма и по-тежка от двата запуснати съда заедно.

От площадката влязоха в дълга галерия, където сиво-бели светлинни фрески се вихреха и въртяха в смътни фигури в унисон с отекващата музика. След това се качиха до един балкон, който бяха зърнали на идване.

Навън музиката ехтеше навсякъде, зовеше ги с неземни гласове, докосваше ги и играеше с косите им, кънтящ и мамещ далечен тътен. Дърк хвана ръката на Гуен и заслуша, зареял поглед над кули, куполи и канали към горите и планините. Музиката-вятър сякаш го теглеше. Говореше му тихо, подканяше го да скочи сякаш... да сложи край на всичко, на цялото глупаво, недостойно и най-сетне безсмислено безсилие, което наричаше свой живот.

Гуен го видя в очите му. Стисна ръката му, а когато той я погледна, каза:

— По време на Фестивала повече от двеста души са се самоубили в Крайн Ламия. Десет пъти повече, отколкото във всеки друг град. Въпреки че този град е бил с най-малкото население от всички.

Дърк кимна.

— Да. Мога да го усетя. Музиката.

— Възхвала на смъртта — каза Гуен. — И все пак, знаеш ли, самият град Сирена не е мъртъв, не като Мускел или Дванайсети сън, ни най-малко. Все още живее, упорито, макар и само за да вдъхва отчаяние и да прославя празнотата на самия живот, в който е вкопчен. Странно, нали?

— Защо е трябвало изобщо да строят такова място? Красиво е, но...

— Имам теория — отвърна Гуен. — Дарклингите са нихилисти с черен хумор и смятат, че Крайн Ламия е тяхната горчива шега над Висок Кавалаан, Волфхайм, Тобер и другите светове, които толкова настоявали за Фестивала на Предела. Тоест дарклингите идват и построяват град, който казва, че всичко това е безполезно. Всичко е напразно — Фестивалът, човешката цивилизация, самият живот. Помисли за това! Какъв капан, в който да влезе един самодоволен турист! — Отметна глава и започна да се смее диво, а Дърк за кратко изпита внезапен, неоправдан страх, сякаш неговата Гуен беше полудяла.

— И ти искаше да живееш тук? — попита той.

Смехът ѝ заглъхна толкова внезапно, колкото бе започнал; вятърът го откъсна от нея. Далече вдясно от тях тънка като игла кула изсвири къса пронизителна нота, която затрептя като плача на ранено животно. Тяхната кула отвърна с ниския скръбен тон на сирена и той се задържа дълго, дълго. Музиката кръжеше около тях. На Дърк му се стори, че някъде далече чува тупането на самотен барабан, глухо равномерно бумтене.

— Да — каза Гуен. — Искях да живея тук. — Сирената заглъхна. Четири тънки източени кули, свързани с извити мостове, започнаха да вият диво, всяка нота по-висока от предхождащата я, докато най-сетне се извисиха до недоловимото. Барабаният ритъм устоя непроменен: буум, буум, буум.

Дърк въздъхна.

— Разбирам — отрони той много уморено. — Аз също бих живял тук, предполагам, макар че се чудя колко ли дълго бих живял, ако го направя. Браке беше малко като това, най-смътното ехо, предимно нощем. Може би точно затова живях там. Много се бях уморил, Гуен, много. Предполагам, че се бях предал. Едно време винаги търсех... любов, приказно злато, тайните на вселената, каквото

и да е. Но след като ти ме остави... не знам, всичко се обърка, стана горчиво в устата ми. А когато нещо все пак се оправеше, откривах, че е без значение, не правех разлика. Всичко беше празно. Опитвах и опитвах, но ставах само уморен, апатичен и циничен. Може би точно затова дойдох тук. Ти... ами, по-добре бях тогава, когато бях с теб. Не се бях предал в толкова много неща. Мислех, че може би, ако те намеря отново, може би ще успея да намеря и себе си отново. Не стана точно така. Не знам дали изобщо действа.

— Слушай Ламия-Байлис — каза Гуен — и нейната музика ще ти каже, че нищо не действа, че нищо не означава каквото и да било. Наистина исках да живея тук, знаеш ли. Гласувах... добре, не бях мислила преди да гласувам така, но го обсъждахме, когато кацнахме за първи път, и то просто изскочи. Уплаши ме. Може би двамата с теб все още доста си приличаме, Дърк. Аз също съм уморена. Общо взето не личи. Имам си работа, която да ме ангажира, и Аркин ми е приятел, а Джаан ме обича. Но после идвам тук... или понякога просто мисля малко повече от обичайното, и се чудя. Онова, което имам, не е достатъчно. Не е каквото исках.

Обърна се към него и хвана ръката му с две ръце.

— Да, мислила съм за теб. Мислила съм, че нещата бяха по-добри, когато с теб бяхме заедно на Авалон, и съм мислила, че може би все пак обичам теб, а не Джаан, и съм си мислила, че с теб бихме могли да върнем магията, да направим така, че всичко отново да добие смисъл. Но не виждаш ли? Не е така, Дърк, и дори цялата ти настойчивост няма да го направи така. Послушай града, послушай Крайн Ламия. Там е твоята истина. Мислиш за мен, и аз понякога мисля за теб, само защото между нас е мъртво. Само затова изглежда по-добре. Щастие вчера и щастие утре, но никога днес, Дърк. Не може да бъде, защото е само илюзия в края на краищата, а илюзиите изглеждат реални само от разстояние. Свършило е помежду ни, моя прелестна, изгубена любов, свършило е, и това е най-доброто от всичко, защото е единственото, което го прави добро.

Плачеше, сълзите бавно тръпнеха по страните ѝ. Крайн Ламия плачеше с нея, кулите ридаеха траурната си песен. Но и ѝ се надсмиваше също така, сякаш казваше: „Да, виждам скръбта ти, но скръбта няма повече смисъл от всичко останало, болката е толкова безсмислена, колкото и радостта“. Остри върхове виеха скръбно, тънки

решетки стържеха в безумен смях, а далечният глух барабанен тътен продължаваше: буум, буум, буум.

Отново, по-силно този път, на Дърк му се прииска да скочи... от терасата и към светлия камък и тъмните канали долу. Зашеметяващо падане и след това — най-сетне мир. Но градът му пееше колко е глупав: „Мир? — казваше. — Няма мир в смъртта. Само нищо. Нищо. Нищо“. Барабанът, вятърът, риданията. Потрепери. Държеше ръцете на Гуен. Погледна към земята долу.

Нещо се движеше по канала. Люшката се, носеше се плавно, идваше право към него. Черна баржа със самотен веслар.

— Не — каза той.

Гуен примигна и повтори:

— Не?

И изведнъж думите дойдоха, думите, които другият Дърк т'Лариен щеше да е казал на своята Джени, и думите бяха в устата му, и макар вече да не беше съвсем сигурен, че може да им вярва, той ги каза докрай.

— Не! — едва не извика към града, отвърщайки с внезапния си гняв на подигравката в музиката на Крайн Ламия. — По дяволите, Гуен, всички имаме в себе си нещо от този град, да. Изпитанието е как го посрещаме. Всичко това е плашещо... — Пусна ръцете й и махна към тъмнината, широкият му жест обхвана всичко. — Това, което казва той, е плашещо и още по-лош е страхът, който те обзема, когато част от теб се съгласи, когато почувстваш, че всичко това е истина, че мястото ти е тук. Но какво правиш по въпроса? Ако си слаб, пренебрегваш го. Преструваш се, че не съществува и че може би ще се махне. Залисваш се през деня с тривиални задачи и изобщо не мислиш за мрака отвън. Така му позволяваш да спечели, Гуен. Накрая то поглъща теб и всичките ти дребни неща и ти и другите глупаци се лъжете един друг нехайно и го приемате с охота. Не можеш да си такава, Гуен, не можеш! Трябва да опиташ. Ти си еколог, нали? За какво е екологията изобщо? Животът! Трябва да си на страната на живота, всичко, което си, казва така. Този град, този проклет костенобял град с неговия смъртен химн отрича всичко, в което ти вярваш, всичко, което си ти. Ако си силна, ще се изправиш срещу него и ще воюваш с него, и ще го назовеш по име. Опълчи му се.

Гуен беше спряла да плаче.

— Безполезно е — отрони тя и поклати глава.

— Греша — отвърна той. — За този град и за нас. Всичко е свързано, разбираш ли? Казваш, че искаш да живееш тук? Чудесно! Живей тук! Да живееш в този град би било победа само по себе си, философска победа. Но живей тук, защото знаеш, че самият живот опровергава Ламия-Байлис, живей тук и се надсмивай на тази нейна нелепа музика, но недей да живееш тук, приемайки тази проклета ревлива лъжа. — Хвана отново ръката ѝ.

— Не знам — каза тя.

— Аз знам — излъга той.

— Наистина ли смяташ, че... бихме могли да направим така, че отново да има смисъл? По-добре отпреди?

— Няма да си Джени — обеща той. — Никога повече.

— Не знам — повтори тя шепнешком.

Той взе лицето ѝ в дланите си и го вдигна, докато очите ѝ се вгледаха в неговите. Целуна я, много леко и сухо докосване до устните ѝ. Крайн Ламия простена. Сирената звучеше дълбоко и скръбно, далечните кули пицяха пронизително, самотният барабан продължаваше глухото си безсмислено бумтене.

След целувката постояха сред музиката, взрени един в друг.

— Гуен — каза накрая той с глас съвсем не толкова силен и уверен, колкото беше допреди миг. — Аз също не знам. Но може би си струва просто да опитаме...

— Може би. — Големите ѝ зелени очи се извърнаха настрани и отново надолу. — Ще е трудно, Дърк. А и за Джаан трябва да мисля, и за Гарс, толкова много проблеми. А ние дори не знаем дали би си струвало. Не знаем дали поне с мъничко би променило нещата.

— Да, не знаем. Много пъти през последните няколко години решавах, че е без значение, че не си струва да се опитва. Не се чувствам добре тогава, просто уморен, безкрайно уморен. Гуен, ако не опитаме, никога няма да знаем.

Тя кимна.

— Може би.

И нищо повече. Вятърът духаше силен и напорист. Музиката на дарклингската лудост се извисяваше и заглъхваше. Влязоха вътре, после надолу по стълбите от терасата, покрай гаснещите, мъждукащи

стени от сиво-бяла светлина, където отдъхваше трезвото благоразумие на въздушната им кола в очакване да ги върне в Лартейн.

[\[1\]](#) Darkdawn (англ.) — Тъмна зора — Б.пр. [↑](#)

Полетяха от белите кули на Крайн Ламия към гаснещите огньове на Лартейн в самотно мълчание, без досег, и двамата потънали в собствените си мисли. Гуен остави въздушната кола на обичайното ѝ място на покрива и Дърк я последва надолу по стълбището до вратата ѝ.

— Изчакай — прошепна бързо тя, докато той се канеше само да ѝ пожелае лека нощ. Влезе вътре, а Дърк зачака озадачен. От другата страна на вратата се чуваха шумове... гласове... после Гуен изведнъж се върна, стискаше в ръка дебел ръкопис, впечатляваща купчина хартия, подвързана ръчно в черна кожа. Трудът на Джаан. Дърк почти беше забравил. — Прочети го — прошепна тя, като се наведе през вратата. — Качи се утре сутринта и ще поговорим повечко. — Целуна го леко по бузата и затвори тежката врата с тихо изщракване. Дърк се задържа още малко, гледаше подвързания ръкопис в ръцете си, после се обърна към асансьорите.

Беше само на две-три крачки по коридора, когато чу първия вик. След това просто не можеше да продължи — звуците го притеглиха обратно и той застана до вратата и заслуша.

Стените бяха дебели и се чуваше много малко. Думите и смисълът му се губеха напълно, но самите гласове и тонове се долавяха. Гласът на Гуен господстваше: висок, рязък — понякога викаше, — почти на ръба на истерията. Дърк можеше да си представи как крачи в дневната пред фигурите на лавицата на камината, както крачеше винаги, когато се ядосаше. Двамата кавалари явно бяха там и я упрекваха — Дърк беше сигурен, че чува другите два гласа — единият кротък и уверен, без гняв, задаваше неумолимо въпроси. Този трябваше да е на Джаан Вайкъри. Интонацията му го издаваше, ритъмът на речта му се открояваше дори през стената. Третият глас, Гарс Янацек, се намесваше рядко в началото, след това все по-често и по-често, с нарастваща сила и гняв. След известно време кроткият мъжки глас млъкна, а Гуен и Гарс си крещяха. След това онзи глас каза

нещо, рязка заповед. И Дърк чу шум, глухо изтупване. Удар. Някой удряше някого, не можеше да е нищо друго.

Накрая Вайкъри се разпореди нещо и последва тишина. Светлината в стаята угасна.

Дърк стоеше тихо с ръкописа в ръка, зачуден какво да направи. Като че ли не оставаше нищо освен да поговори с Гуен на заранта и да разбере кой я е ударил и защо. Трябваше да е Янацек, със сигурност.

Отказа се от асансьорите и слезе до жилището на Руарк по стълбите.

Щом си легна, усети, че е безкрайно уморен и ужасно изнервен от събитията през деня. Толкова много наведнъж, трудно можеше да се справи с всичко това. Каваларските ловци и техните лъжечовеци, странният горчив живот, който Гуен търпеше с Вайкъри и Янацек, внезапната, замайваща възможност да се върне при него. Неспособен да заспи, дълго мисли за всичко това. Руарк вече беше заспал: нямаше с кого да поговори. Накрая взе дебелия ръкопис, който му беше дала Гуен, и прелисти първите няколко страници. Едва ли имаше по-добро средство за приспиване от малко добро научно четиво.

Трудът на Джаан Вайкъри — „Мит и история: Произход на крепостното общество според една интерпретация на цикъла «Демонска песен» на Джеймис-Лайън Таал“ — беше по-тежко обвинение срещу неговия народ, отколкото Аркин Руарк изобщо можеше да изрече, помисли Дърк. Джаан беше изложил всичко, с извори и документация от компютърните банки на Авалон, с дълги цитати от поезията на Джеймис-Лайън Таал и още по-дълги от дисертации над смисъла на казаното от Джеймис Таал. Всичко, което той и Гуен бяха казали на Дърк онази сутрин, беше тук, в подробности. Вайкъри надграждаше теории над теории, полагаше усилия да обясни всичко. Обясняваше дори лъжечовеците, повече или по-малко. Твърдеше, че през „Времето на огън и демони“ някои оцелели от градовете стигнали до минните лагери и потърсили там убежище. Щом го получили обаче се оказали опасни. Някои били жертви на радиационно заболяване. Умирали бавно и ужасно и вероятно предавали заразата на болногледачите си. Други, привидно здрави, преживели и станали част от протокрепостните, докато не се оженили и не създали деца. Тогава радиационната поквара се проявила. Всичко това бяха предположения от страна на Вайкъри, без стих или два поне

от Джеймис-Лайън, които да го потвърдят, но все пак изглеждаше красноречиво и правдоподобно обяснение на мита за лъжечовеците.

Вайкъри също така описваше доста подробно събитието, което каваларите бяха нарекли Злочестата чума... и онова, което предпазливо наричаше „прехода към съвременните каваларски сексуално-семеини обичаи“.

Според неговата хипотеза хранганите се бяха върнали на Висок Кавалаан приблизително едно столетие след първия си рейд. Градовете, които били бомбардирани, все още били купчини шлака, нямало никакъв признак за ново строителство от страна на хората. Въпреки това трите робски раси, които били спуснали да заселят планетата, не се виждали никъде: били избити, унищожени. И командващият хрангански Ум вероятно заключил, че на планетата все още живеят човешки същества. За да бъдат унищожени окончателно, хранганите хвърлили чумни бомби. Това беше хипотезата на Вайкъри.

В поемите на Джеймис-Лайън нямаше упоменаване за хрангани, но имаше много споменавания за болест. Всички оцелели каваларски описания се съгласяваха по това. Имало беше Злочеста чума — дълъг период, в който ужасни епидемии една след друга помитали твърдините. Всяка смяна на сезона носела нова и още по-ужасна болест — най-големия демон-враг, с когото каваларите не могли нито да се бият, нито да убият.

Деветдесет мъже измрели от всеки сто. Деветдесет мъже и деветдесет и девет жени.

Една от многото епидемии, изглежда, била избирателна към жените. Медицинските специалисти, с които Вайкъри се консултирал на Авалон, му казали това въз основа на смътното свидетелство, което той им дал — няколко древни поеми и песни. Изглеждало вероятно женските полови хормони да действали като катализатор за болестта. Джеймис-Лайън Таал написал, че младите девизи били пощадени от загубата на кръв заради невинността им, докато раждащите ейн-кети били поразени ужасно и умирали в гърчове. Вайкъри беше изтъквал това в смисъл, че момичетата преди пубертета оставали незасегнати, докато полово зрелите жени изгивали. Цяло поколение било заличено. Още по-лошо, болестта се задържала. Веднага щом момичето стигнело до пубертета, чумата поразявала. Джеймис-Лайън превърнал това в истина с огромно религиозно значение.

Някои жени се спасили — тези с естествена имунна защита. Много малко отначало. По-късно, тъй като оставали живи, раждали синове и дъщери, много от които също се оказвали имунизирани, докато тези, които не наследявали защитата, умирали в пубертета. Накрая всички кавалари имали имунитет, с редки изключения. Злочестата чума приключила.

Но щетата била нанесена. Цели крепости били заличени. Населението спаднало много под нужната численост за едно жизнено общество. А социалната структура и сексуалните роли се отклонили невъзвратно от моногамния егалитаризъм на ранните тарански заселници. В цели поколения мъжете превишавали броя на жените десет към едно. Малки момичета преживявали цялото си детство със съзнанието, че пубертетът би могъл да означава смърт. Мрачно време. За това и Джаан Вайкъри, и Джеймис-Лайън Таал бяха единоподушни.

Джеймис-Лайън пишеше, че грехът най-после подминал Висок Кавалаан, когато били безопасно затворени далече от дневна светлина, в пещерите, от които били излезли, където срамът им не можело да бъде видян. Вайкъри пишеше, че каваларските оцелели се преборили с епидемията по най-добрия възможен начин. Вече не разполагали с технологичните умения, нужни за да изградят херметични стерилизирани камери; но несъмнено слуховете за такива места се съхранили през годините и те все още се надявали, че такива места може да са защитени от болестта. Тъй че оцелелите жени били настанявани в подобни на затвори гробници дълбоко под повърхността, в най-безопасната част на крепостта, възможно най-далече от замърсения вятър, дъжд и вода. Мъжете, които някога странствали по планетата, ловували и воювали редом със своите жени, вече го правели на двойки с други мъже, и двамата в скръб по изгубените любими. За да облекчат сексуалните напрежения — и да поддържат генния кладенец по най-добрия възможен начин, ако изобщо разбирали от такива неща, — мъжете, които преживели Злочестата чума, превърнали своите жени в обща сексуална собственост. За да осигурят колкото може повече деца, ги превърнали в постоянни родилки, които прекарвали целия си живот в безопасност и в непрекъсната бременност. Крепостите, които не приложили такива мерки, не успели да оцелеят. Тези, които го направили, го предавали като културно наследство.

Появили се и други промени. Тара бил религиозен свят, отечество на Ирландско-римската реформирана католическа църква, и тежнението към моногамия умирало трудно. Шаблоните се появили в две мутирнали форми. Силната емоционална привързаност, която се развивала между мъжките ловни партньори, се превърнала в основа за силна и чувствена връзка на тейн-и-тейн, докато мъжете, които желаели квазиизключителна връзка с жена, създавали бетейни, като пленявали жени от други крепости. Вождовете окуражавали такива нападения, твърдеше Джаан Вайкъри: нови жени означавало нова кръв, повече деца, по-голямо население и по този начин — по-добър шанс за оцеляване. Било немислимо някой мъж да придобие изключителна собственост над някоя ейн-кети; но мъж, който можел да доведе жена отвън, бил възнаграждаван с почести и място в съветите и, може би най-важното, със самата жена.

Тези били вероятните събития, твърдеше Вайкъри, само очевидните истини, които довели до съвременното каваларско общество. Джеймис-Лайън Таал, странствал по повърхността на планетата много поколения по-късно, бил дотолкова дете на своята култура, че не можел да си въобрази свят, в който жени да притежават статут различен от този, който виждал. А когато бил принуден да промени представата си от фолклора, който събрал, идеята му се сторила непоносимо порочна. Така той пренаписал цялата устна литература, докато съставял своя цикъл „Демонска песен“. Преобразил Кей Айрън-Смит в страховит великан, превърнал Злочестата чума в балада за греховността на ейн-кети и като цяло създал впечатлението, че светът винаги бил така, както той го заварил. По-късни поети надграждали над основите, които той положил.

Силите, които довели до крепостното общество на Висок Кавалаан преди много време, изчезнали. Днес жените и мъжете бяха приблизително равни по численост, епидемиите бяха само мрачни легенди, повечето опасности на повърхността на планетата бяха овладени. При все това традициите на крепостите-коалиции продължаваха. Мъжете водеха дуели, изучаваха новата технология, работеха в стопанствата и фабриките и пътешестваха на каваларските междузвездни кораби, докато ейн-кети живееха в просторни спални помещения като сексуални партньорки за всички мъже в крепостта, изпълняваха трудовите повинности, каквито съветите на

висшеобвързаните сметнат за безопасни и подходящи, и раждаха бебета, макар и вече по-малко. Каваларската численост на населението беше под стриктен контрол. Други жени водеха малко по-свободен живот, под закрилата на нефрита и среброто, но не много. Една бетейн трябваше да дойде в крепостта отвън, което на практика означаваше, че някой амбициозен младеж трябва да предизвика и убие висшеобвързан от друга коалиция или да изяви претенция над някоя от ейн-кети във вражеска крепост и да се изправи срещу неин защитник, избран от съвета. Вторият начин рядко се оказваше успешен: съветите на висшеобвързаните неизменно избираха най-съвършения деулист, който да защити ейн-кети. Всъщност посочването му беше изключителна чест. Мъж, който все пак успееше да спечели бетейн, незабавно получаваше висшеимената си и мястото си сред управляващите. Казваше се, че е дал на своята кети дара на двата вида кръв — кръвта на смъртта, убит враг, и кръвта на живота, нова жена. Жената се радваше на статута на нефрита и среброто, докато нейният висшеобвързан бъде убит. Ако бъдеше убит от мъж от неговата крепост, тя ставаше ейн-кети; ако убиецът беше външен, предаваше се на него.

Такъв бе статутът, който Гуен Делвано беше приела, когато бе стегнала гривната на Джаан около китката си.

Дърк лежаше буден дълго — премисляше всичко прочетено, вперил поглед в тавана. Колкото повече мислеше, толкова повече се ядосваше. Когато първата утринна светлина започна да се процежда бавно през прозореца над главата му, беше решил. В известен смисъл вече не беше важно дали Гуен ще се върне при него, или не, стига да напуснеше Вайкъри и Янацек, и цялото болно общество на Висок Кавалаан. Но сама тя не можеше да го направи, колкото и да ѝ го желаше. Много добре тогава. Аркин Руарк беше прав. Той щеше да ѝ помогне. Той щеше да ѝ помогне да се освободи. А след това щеше да има време да обмислят собствените си отношения.

Най-сетне, след като решението твърдо се закрепил в ума му, Дърк заспа.

Събуди се по обед, изведнъж, от внезапно жегнало го чувство за вина. Надигна се и примига, и си спомни, че беше обещал на Гуен да

се качи горе сутринта, а ето, че утрото беше минало и той се беше успал. Стана припряно и се облече — Руарк го нямаше, — а след това се качи до жилището на Гуен, стиснал труда на Вайкъри под мишница.

Отвори му Гарс Янацек.

— Да? — каза навъсено червенобрадият кавалар. Беше гол до кръста, само по плътно прилепнали черни панталони и с неизменната гривна от желязо и жар-камък на дясната ръка. От пръв поглед Дърк разбра защо Янацек не носи отворени на гърдите блузи каквито явно предпочиташе Вайкъри: лявата страна на гърдите му, от подмишницата почти до слънчевия сплит, бе пресечена от дълъг крив белег.

Янацек улови погледа му и каза:

— Един дуел се обърка. Бях твърде млад. Няма да се повтори. Е, какво искаш?

Дърк се изчерви.

— Искам да видя Гуен.

— Не е тук — каза Янацек, погледът му беше ледено враждебен. И понечи да затръшне вратата.

— Чакай. — Дърк задържа вратата с ръка.

— Какво?

— Гуен. Трябваше да се видим. Къде е?

— В пустошта, т'Лариен. Ще се радвам, ако благоволиш да си спомниш, че тя е еколог, изпратен от висшеобвързаните на Айрънджейд да върши важна работа. Пренебрегна тази работа цели два дни, за да те развежда насам-натам. Сега, както е редно, се върна към нея. С Аркин Руарк взеха инструментите си и заминаха в горите.

— Нищо не каза снощи — настоя Дърк.

— Не е длъжна да те информира за плановете си — каза Янацек. — Нито трябва да си гарантира твоето разрешение за каквото и да било. Между вас няма никаква връзка.

Дърк си спомни спора, който беше подслушал предната вечер, и изведнъж го обзе подозрение.

— Може ли да вляза? — попита той. — Искам да върна това на Джаан, да поговорим за него — добави и показа на Гарс подвързания в кожа труд. Всъщност се надяваше да огледа за Гуен, да разбере дали не я крият от него. Но едва ли щеше да е учтиво да го каже. А от Янацек лъхаше враждебност и един опит да се провери покрай него щеше да е много неразумен.

— В момента Джаан не е вкъщи. Сам съм. И трябва да изляза. — Пресегна се и дръпна трактата от ръцете на Дърк.

— Не! — каза Дърк по импулс. — Тази история е много интересна. Може ли да вляза и да поговоря с тебе за нея? Минутка-две — няма да те задържа.

Изведнъж Янацек сякаш се промени. Усмихна се, отстъпи и подкани Дърк с жест да влезе в жилището.

Дърк бързо се огледа. Дневната беше празна, камината изстинала. Нищо не изглеждаше сбъркано или не на място. Трапезарията, видима през сводестия вход, също беше празна. От Гуен и Джаан нямаше и помен. Според това, което можеше да се види, Янацек, изглежда, казваше истината.

Неубеден, Дърк отиде до лавицата и каменните фигури на нея. Янацек го наблюдаваше мълчаливо, после се обърна, излезе и след секунди се върна. Беше стегнал колана си от мрежеста стомана с тежкия му кобур и закопчаваше предницата на избеляла черна риза.

— Къде отиваш? — попита Дърк.

— Навън — отвърна Янацек с къса усмивка. Откопча капака на кобура, извади лазерния пистолет, погледна енергийния датчик отстрани на дръжката, след това го прибра, извади го отново — с гладко и плавно движение на дясната ръка — и го насочи към Дърк. — Притеснявам ли те?

— Да — отвърна Дърк. Отдръпна се от лавицата.

Усмивката на Янацек се върна и той хлъзна лазера в кобура.

— Доста добър съм с дуелен лазер. Макар че всъщност моят тейн е по-добър. Разбира се, аз трябва да използвам само дясната си ръка. Лявата все още ме боли. Тъканта на белега се изпъва, тъй че гръдните мускули на тази страна не могат да се движат толкова лесно като на дясната. Но няма голямо значение. Основно съм деснорък. Дясната ръка винаги е повече от лявата, знаеш го. — Дясната му длан се беше отпуснала на лазерния пистолет, докато говореше, жаркамъните, вгнездени в черното желязо, блестяха като мътночервени очи нагоре по ръката му.

— Съжалявам за раната ти.

— Направих грешка, т'Лариен. Твърде млад бях може би, но все пак грешката беше сериозна за възрастта ми. Такива грешки могат да създадат много тежки проблеми и в някои отношения се отървах леко.

— Гледаше Дърк много напрегнато. — Човек трябва да внимава да не прави грешки.

— О? — Дърк имитира невинна усмивка.

Янацек не отвърна веднага. Накрая рече:

— Мисля, че знаеш за какво говоря.

— Нима?

— Да. Не ти липсва интелигентност, т'Лариен. Нито на мен. Детинските ти хитрини не ме забавляват. Нямах нищо за обсъждане с мен например. Просто искаше да получиш достъп в това жилище по някакви твои си причини.

Усмивката на Дърк изчезна. Той кимна.

— Добре. Калпав номер, явно, щом го схвана веднага. Искях да погледна за Гуен.

— Казах ти, че е в горите, по работа.

— Не ти вярвам — отвърна Дърк. — Тя щеше да ми каже вчера. Държите я настрана от мен. Защо? Какво става?

— Нищо, което да те засяга — каза Янацек. — Разбери ме, т'Лариен, ако обичаш. Може би за теб, както и за Аркин Руарк, изглеждам зъл човек. Може да си мислиш така за мен. Малко ме интересува. Не съм зъл. Точно затова те предупреждавам против грешки. Точно затова те допуснах, макар да знам много добре, че нямаш какво да ми кажеш. Защото аз имам неща, които да ти кажа.

Дърк се облегна на гърба на кушетката и кимна.

— Добре, Янацек. Продължавай.

Янацек се намръщи.

— Твоят проблем, т'Лариен, е, че знаеш малко и още по-малко разбираш Джаан, мен и нашия свят.

— Знам повече, отколкото си мислиш.

— Нима? Прочете писанията на Джаан за Демонската песен и несъмнено някои хора са ти казали разни неща. И все пак какво е това? Ти не си кавалар. Не разбираш каваларите, предполагам, но ето, че стоиш тук и виждам присъда в очите ти. По какво право? Кой си ти да ни съдиш? Едва ни познаваш. Ще ти дам един пример. Само преди секунда ме нарече Янацек.

— Това е името ти, нали?

— Това е част от името ми, последната част, най-незначителната и най-малката част от това, което съм. Това е моето избрано име, името

на един древен герой на Съюз Айрънджейд, който живял дълъг и плодотворен живот, много пъти доблестно защитавал своята крепост и своите кети във висша война. Знам защо го използваш, разбира се. На твоя свят и във вашата именна система е обичайно да се обръщаш към онези, към които изпитваш отчужденост или враждебност, с последната част от имената им — приятелски би нарекъл човека с първото му име, нали?

Дърк кимна.

— Общо взето. Не е толкова просто, но общо взето си прав.

Янацек се усмихна; сините му очи сякаш заискриха.

— Виж, разбирам народа ви, твърде добре при това. Зачитам порядките ви — наричам те т'Лариен, защото съм враждебен към теб, и това е правилно. Не получавам същото в отплата обаче. Ти се обръщаш към мен на Янацек, без и за миг да помислиш, и доста преднамерено налагаш вашата именна система върху мен.

— Как би трябвало да те наричам тогава? Гарс ли?

Янацек махна нервно с ръка.

— Гарс е истинското ми име, но не е редно да се използва от теб. Според каваларския обичай използването само на това име би означавало връзка, каквато всъщност не съществува между нас. Гарс е име за моя тейн и моята кро-бетейн, и моите кети, не е за човек от друг свят. Правилно би трябвало да ме наричаш Гарс Айрънджейд, а моя тейн — Джаантъни висш Айрънджейд. Тези са традиционни и правилни от равен, кавалар от друг дом, с когото съм в условия на диалог. Оправдавам те напълно. — Той се усмихна. — Сега разбери, т'Лариен, че ти казвам това само за илюстрация. Адски малко ме интересува дали ме наричаш Гарс или Гарс Айрънджейд, или господин Янацек. Наричай ме както ти е на сърце и няма да се обидя. Киндисецът Аркин Руарк дори ме е наричал Гарси, но устоях на подтика да го бодна и да видя дали пука.

— Тези неща, с учтивостта и обръщенията... не ми е нужно Джаан да ми казва, че са стари неща, наследство от времена, едновременно по-сложни и по-примитивни, и че отмират в това модерно време — продължи той. — Днес каваларите пътуват с кораби от звезда на звезда, говорят и търгуват със същества, които някога щяхме да унищожаваме като демони, дори формират планети, както сме формирали Ворлорн. Старият каваларски, езикът на крепостите в

продължение на хиляди от вашите стандартни години, вече рядко се използва, макар че няколко термина са се задържали и ще се задържат, тъй като назовават реалности, които могат да бъдат назовани едва грубо или никак на езиците на междузвездните странници — реалности, които скоро биха изчезнали, ако се откажем от имената им, термините на стар каваларски. Всичко се е променило, дори ние на Висок Кавалаан, и Джаан казва, че трябва да се променим още повече, ако искаме да изпълним предназначението си в историята на човечеството. Така старите правила на имена и именни връзки се разпадат и дори висшеобвързаните стават небрежни в речта си, и Джаантъни висш Айрънджейд най-нехайно сам се нарича Джаан Вайкъри.

— Щом не е важно, тогава каква ти е идеята? — попита Дърк.

— Идеята е илюстрация, т'Лариен, проста и елегантна илюстрация за това колко много от своята собствена култура погрешно приемаш, че е част от нашата, или как налагаш твоите преценки и твоите ценности върху нас с всяка дума и действие. Това е идеята. Има много по-важни спорни неща, но шаблонът е същият. Ти правиш същата грешка, грешка, която не би трябвало да правиш. Цената би могла да се окаже по-голяма, отколкото можеш да си позволиш. Мислиш ли, че не знам какво се опитваш да направиш?

— Какво се опитвам да направя?

Янацек отново се усмихна, малките му очи бяха твърди като камък, малки бръчици нашарваха кожата в ъгълчетата им.

— Опитваш се да отведеш Гуен Делвано от моя тейн. Истина ли е?

Дърк не отговори.

— Истина е! — заяви Янацек. — И е грешка. Разбери, че това никога няма да бъде позволено. Аз няма да го позволя. Обвързан съм с желязо и огън към Джаантъни висш-Айрънджейд и не забравям това. Ние сме тейн-и-тейн, ние двамата. Никаква връзка, която си познавал, не е толкова силна.

Дърк неволно си помисли за Гуен и за една тъмночервена сълза, пълна със спомени и обещания. Помисли си: жалко, че не можеше да даде шепнещия камък на Янацек, за да го подържи за миг, тъй че арогантният кавалар да може да усети точно колко силна е връзката, която Дърк бе имал с Джени. Но такъв жест щеше да е безполезен.

Умът на Янацек нямаше да има никакъв резонанс с шарките, гравирани от еспира в камъка; за него щеше да е само един скъпоценен камък.

— Обичах Гуен — отвърна той рязко. — Съмнявам се, че която и да е ваша връзка е повече от това.

— Нима? Добре, ти не си кавалар, не повече от Гуен. Не разбираш желязото и огъня. За пръв път срещнах Джаантъни, когато и двамата бяхме доста млади. Аз дори бях по-млад от него всъщност. Той обичаше да играе с по-малки деца вместо с връстниците си и често идваше в нашата градина. Много го уважавах отначало, както само едно момче може да уважава, защото беше по-голям от мен и с това — по-близо до висшата връзка, и защото ме водеше на приключения из непознати коридори и пещери, и защото разказваше удивителни истории. Когато станах по-голям, разбрах защо идваше толкова често при по-малките деца и бях потресен и засрамен. Беше го страх от големите от него, защото те му се подиграваха и често го биеха. Но когато научих това, между нас съществуваше връзка. Би могъл да я наречеш приятелство, но ще сбъркаш. Така отново би наложил собствените си понятия върху нашия живот. Беше нещо повече от вашето външнопланетно приятелство, между нас вече имаше желязо, макар да не бяхме все още тейн-и-тейн.

Дърк мълчеше и слушаше.

— Следващия път, когато с Джаан отидохме заедно да проучваме — бяхме далече извън нашата крепост, в една пещера, която той познаваше добре, — го изненадах и го пребих. Цялата зима не идва в спалните за моята възраст, но накрая се върна. Нямаше никаква горчивина между нас. Започнахме отново да скитаме и ловуваме заедно, той ми разказваше още приказки, митове и история. От своя страна, аз го нападах от време на време, винаги го хващах неподготвен и го надвивах. След още време той започна да отвърща на боя, и то добре. След време стана невъзможно да го изненадам с юмруци. Един ден измъкнах нож от Айрънджейд и го скрих под ризата си. Нападнах Джаан и го порязах. После и двамата започнахме да носим ножове. Когато той достигна юношеството си, възрастта, в която щеше да си получи избраните имена и да стане субект на кодекса на дуела, с него вече не се подиграваха така лесно.

Гледаше Дърк в очите.

— Беше винаги непопулярен. Трябва да разбереш, че беше любознателен тип, склонен да задава неудобни въпроси и да изказва неортодоксални мнения, любител на историята, но презрителен към религията, с прекалено много нездравословен интерес към външнопланетяните, които се движеха между нас. Като такъв, беше предизвикван многократно в първата година, когато навлезе във възрастта за дуели. Винаги печелеше. Когато достигнах юношество няколко години по-късно и станахме тейн-и-тейн, рядко имах да се бия с някого. Джаантъни беше вдъхнал страх у всички тях, тъй че отбягваха да ни предизвикват. Бях много разочарован. Оттогава често сме се дуелирали заедно. Свързани сме до живот и сме преживели много, и не държа да слушам как бълваш сравнения с тази безсмислена „любов“, от която вие, външните, сте толкова очаровани, тази връзка на лъжечовеците, която идва и си отива с каприза на момента. Самият Джаантъни беше ужасно покварен от това понятие през годините, които прекара на Авалон, и това в някаква степен е моя вина, защото позволих да отиде сам. Вярно беше, че на Авалон нямаше да имам никаква функция и никакво място, но все пак трябваше да съм там. Провалих Джаан в това. Никога повече няма да го проваля. Аз съм неговият тейн и винаги ще бъда неговият тейн, и няма да позволя на никого да го убие или нарани, или да изврати ума му, или да открадне името му. Тези неща са моята връзка и моят дълг.

— Твърде често напоследък Джаан позволява самото му име да бъде застрашено от такива като теб и Руарк — отсече Янацек. — Джаан в много отношения е извратен и опасен човек и прищевките на ума му често ни излагат на риск. Дори неговите герои... спомних си, един ден, някои от историите, които ми беше разказвал в детството, и бях поразен от факта, че всички любими герои на Джаан са самотни мъже, претърпели решително поражение. Арин висш-Жар-камък например, който господствал през цяла епоха в историята. Управлявал чрез силата на личността си най-могъщата крепост на Висок Кавалаан, Планината Жаркамък; а когато враговете му се съюзили срещу него във висша война и всички вдигнали ръце срещу него, той дал мечове и щитовете в ръцете на своите ейн-кети и ги взел на битка, за да раздуе числеността на армията си. Враговете му били разбити и унижени, или поне Джаан ми разказа историята така. Но по-късно научих, че Арин висш-Жар-камък не е спечелвал никаква победа. Толкова много ейн-

кети от неговата крепост били избити в онзи ден, че почти нямало кой да ражда нови воители. Планина Жаркамък западнала здраво откъм мощ и население и четирийсет години след дръзката постъпка на Арин Жаркамък паднали и висшеобвързани от Таал и Айрънджейд, и Бронзовия юмрук взели жените и децата им и оставили палатите им пусти. Истината за Арин висш-Жар-камък е, че е бил пълен провал и глупак, един от парите в историята, и такива са всички безумни герои на Джаан.

— На мен историята на Арин ми звучи съвсем героично — каза рязко Дърк. — На Авалон вероятно щяхме да го почитаме за освободението на робите, въпреки че не е спечелил.

Янацек го изглежда ядосано, очите му — като сини искри в малкия череп. Подръпна нервно рижата си брада.

— Т'Лариен, този коментар беше точно това, за което те предупредих. Ейн-кети не са роби, те са ейн-кети. Преценяваш неправилно и преводите ти са неверни.

— Според теб — отвърна Дърк. — Според Руарк...

— Руарк — повтори с презрителен тон Янацек. — Кимдисът ли е източникът на цялата информация за Висок Кавалаан? Разбирам, че похабих време и думи за теб, т'Лариен. Ти вече си отровен и нямаш никакъв интерес да разбереш. Ти си инструмент на манипулаторите от Кимдис. Повече няма да те просвеждавам.

— Добре — рече Дърк. — Просто ми кажи къде е Гуен.

— Казах ти.

— Кога ще се върне?

— Късно, и ще е уморена. Сигурен съм, че няма да желае да се види с теб.

— Държиш я настрана от мен!

Янацек помълча за миг, после каза:

— Да. Това е най-добрият курс, т'Лариен, за теб, както и за нея, макар че не очаквам да го повярваш.

— Нямах право.

— В твоята култура. Имам всякакво право в моята. Няма да бъдеш повече насаме с нея.

— Гуен не е част от проклетата ви болна каваларска култура — каза Дърк.

— Не е родена в нея, но взе нефрита и среброто, и името бетейн. Сега е каваларка.

Дърк трепереше, изгубил самообладание.

— Какво казва тя за това? — настоя той и пристъпи към Янацек. — Какво каза снощи? Заплаши ли, че ще напусне? — Изпъна пръст към кавалара. — Каза ли, че идва с мен? Това ли беше? И ти я удари и я отнесе?

Янацек се намръщи и избута със сила ръката на Дърк.

— Значи ни и шпионираш. Правиш го лошо, т'Лариен, но все пак е оскърбително. Втора грешка. Първата беше на Джаан, за това, че ти каза нещата, които ти каза, с това, че ти се довери и ти предложи закрилата си.

— Нямам нужда от ничия закрила!

— Така казваш ти. Неуместна гордост на идиот. Само онези, които са силни, би трябвало да отхвърлят закрилата, дадена на слабите; тези, които наистина са слаби, имат нужда от нея. — Обърна му гръб. — Няма да си хабя повече времето с теб. — На масата бе оставена тънка черна чанта. Янацек я отвори, като щракна едновременно двете ключалки и отмести капака. Вътре Дърк видя няколко реда от черните железни игли банши върху червена плъст. Янацек вдигна една. — Много ли си сигурен, че не искаш една от тези? Корариел? — И се ухили.

Дърк скръсти ръце и не удостои въпроса с отговор.

Янацек изчака малко и след като отговор не последва, прибра иглата банши и затвори чантата.

— Желатиновите деца не са толкова придирчиви като теб. Сега трябва да ги занеса на Джаан. Върви си.

Беше ранен следобед. Пъпа гореше смътно в средата на небето, неравно разпръснатите светлинки на четирите видими Троянски слънца бяха около него. От изток духаше силен вятър, усилваше се в буря като че ли. По сивите и червени улички долу се вдигаха прашни вихрушки.

Дърк седеше на един ъгъл на покрива, провесил крака над улицата, и обмисляше възможностите си.

Беше последвал Гарс Янацек до въздушната площадка и го беше видял как напусна, понесъл чантата с банши, с четвъртитата военна реликва с маслинозелената броня. Другите две въздушни коли,

сивата манта-крило и яркожълтата сълза, също бяха заминали. Беше заседнал тук в Лартейн без никаква представа къде е Гуен и какво правят с нея. За кратко съжали, че Руарк не е тук.

Съжали и че си няма своя кола. Несъмнено можеше да наеме някоя в Предизвикателство, ако бе помислил за това, или дори на междузвездното пристанище в нощта, когато бе дошъл. Но беше сам и безпомощен; дори небесните скутери липсваха. Светът бе червен и сив, и безсмислен. Зачуди се какво да направи.

Изведнъж го осени. Всички фестивални градове, които беше видял, бяха много различни, но имаха едно общо нещо: никой от тях не беше имал толкова пространство за кацане, че да побере въздушни коли, равни на броя на човешкото население. Което означаваше, че тези градове трябва да са свързани чрез някакъв друг вид транспортна мрежа. Което означаваше, че може би все пак има някаква свобода на действие.

Стана и отиде до асансьорите, а след това надолу до жилището на Руарк в основата на кулата. Между двете стигащи до тавана растения с черна кора имаше стенен екран, точно както помнеше, че го беше видял, тъмен и невключен, както си беше откакто Дърк бе пристигнал. Малко хора бяха останали на Ворлорн, за да се обадят или да ги потърсят. Но несъмнено имаше информационна верига. Огледа двата реда копчета под екрана, избра едно и натисна. Тъмнината отстъпи на мека синя светлина и Дърк задиша малко по-леко: комуникационната мрежа поне все още действаше.

Един от бутоните беше маркиран с въпросителен знак. Той го натисна и синята светлина се изчисти и изведнъж екранът се изпълни с дребен шрифт, сто числа за сто основни услуги, всичко — от медицинска помощ и религиозна информация до външнопланетни новини.

Набра съчетанието за „транспорт за посетители“. По екрана потекоха числа и една по една надеждите на Дърк увехнаха. Имаше услуги въздушни коли под наем на междузвездното пристанище и в десет от четиринайсетте града. Всичките затворени. Функционалните въздушни коли бяха напуснали Ворлорн с фестивалните тълпи. Други градове бяха осигурявали лодки на въздушни възглавници и с подводни криле. Вече не. При Мускел Крайморски гостите можеха да плават покрай брега в истински ветроходен кораб от Забравената

колония. Услугата спряна. Междуградската еърбъс линия беше затворена, ядрените стратолайнери на Тобер и хелиевите дирижабли на Ешелин бяха заземени и приключили. Стенният екран му показва карта на високоскоростното метро, което беше минавало под планетната повърхност от космодрума до всеки от градовете, но цялата карта беше начертана в червено и легендата отдолу обясняваше значението на червеното: „Захранването спряно — услугата изключена“.

Не беше останал никакъв транспорт на Ворлорн, освен ходенето пеш, изглежда. Плюс онова, което късни посетители бяха донесли със себе си.

Дърк се намръщи и изключи данните. Канеше се да остави екрана, когато го споходи друга мисъл. Натисна клавиша за „Библиотека“ и получи въпросителен знак и указания. След това въведе „желатинови деца“ и „дефинирай“. Зачака.

Не се наложи да чака дълго и не му беше нужен огромният обем информация, която библиотеката му избълва, подробностите от история, география и философия. Съществената информация попи бързо, останалото пренебрегна. „Желатинови деца“, изглежда, беше популярно прозвище за последователите на псевдорелигиозен наркокулт на Света на Океана Блеквайн. Бяха наречени така, защото живееха години наред в кухите влажни недра на дълги километър плужеци, които пълзяха безкрайно бавно по дъното на моретата им. Поклонниците на култа наричаха съществата Майки. Майките хранеха децата си със сладки халюциногенни секреции и се вярваше, че са полуразумни. Вярата, забеляза Дърк, не пречеше на желатиновите деца да убият приемницата си, когато качеството на сънотворните ѝ секреции започнеше да спада, което ставаше неизменно с остаряването на плузеците. Освободени от една Майка, желатиновите деца след това си търсеха друга.

Дърк бързо изчисти екрана от тези данни и отново се консултира с библиотеката. Светът на Океана Блеквайн имаше град на Ворлорн. Лежеше под изкуствено езеро с обиколка петдесет километра под същите тъмни кипнали води, които покриваха повърхността на родния свят на блеквайнерите. Беше наречен Градът на Беззвездното езеро и обкръжаващото го езеро беше пълно с форми на живот, донесени за Фестивала на Предела. Включително и Майки, несъмнено.

От чисто любопитство Дърк намери града на една карта на Ворлорн. Нямаше как да стигне дотам, разбира се. Угаси стенния екран и отиде в кухнята, за да си смеси питие. След като го изгълта — беше гъсто мътнобяло мляко от някакво кимдиско животно, много студено, горчиво, но освежаващо, — забарабани нервно с пръсти по плота. Вътрешното му неспокойство се усилваше, подтикът да предприеме нещо. Чувстваше се като заклещен в капан, докато чакаше някой от другите да се върне, без да знае кой ще е и какво ще се случи тогава. Имаше чувството, че го бяха местили като пионка насам-натам, жертва на прищевките на други, още откакто беше стъпил на борда на „Трепетът на забравените врагове“. Дори не беше дошъл тук по свое желание. Гуен го беше повикала с нейния шепнещ камък, въпреки че не изглеждаше много радостна от пристигането му. Това поне бе започнал да разбира. Гуен се беше заплела в много сложна мрежа, мрежа, която беше политическа и емоционална едновременно; а той като че ли беше притеглен вътре с нея, за да стои безпомощен, докато около тях се вихреха бури от психосоциално и културно напрежение. Омръзнало му беше да стои безпомощен.

Внезапно го споходи мисълта за Крайн Ламия. Две въздушни коли стояха изоставени на една пометена от вятъра площадка за кацане. Дърк остави замислено чашата си на плота, избърса уста с опакото на ръката си и се върна при стенния екран.

Не беше особено трудно да намери местоположението на всички съоръжения за кацане на въздушни коли в Лартейн. На върховете на всички по-големи жилищни кули в града имаше въздушни площадки и голям обществен гараж дълбоко в скалата под града. До гаража, както го осведоми градската директория, можеше да се стигне с който и да е от дванайсетте подземни лифта, пръснати равномерно из Лартейн. Скрытите му врати се отваряха в средата на скалната стръмнина, която се извисяваше над Мерата. Ако кавалерите изобщо бяха оставили някакви въздушни съдове в корпуса на града, щеше да ги намери там.

Взе асансьора до приземния етаж и улицата. Дебелия Сатана беше прехвърлил зенита и се смъкваше към хоризонта. Улиците от жар-камък бяха погаснали и черни там, където падаше червеното сияние, но когато Дърк закрачи през сенките между четвъртитите абаносови кули, все още можеше да види студените пламъци на града под краката си, меко червеното сияние на скалата, гаснещо, но все още

доловимо. На открито самият той хвърляше сенки, смътни тъмни призраци, които се трупаха тежко една връз друга — сливайки се, но не напълно — и тичаха по петите му твърде бързо, за да събудят за живот спящия жар-камък. Никой друг не видя по пътя си, макар да мислеше с тревога за Брайт, а веднъж мина покрай нещо, което трябваше да е обитаван дом. Представляваше четвъртита сграда с куполен покрив и черни железни стълбове при входа, а за един от тези стълбове беше вързана на верига хрътка, по-висока от Дърк, с бляскави червени очи и дълга лиса муцуна, която някак си му заприлича на плъша. Съществото гризеше кокал, но се изправи, когато той мина покрай него, и изръмжа гърлено. Който и да живееше в тази сграда, идеята за гости явно не му допадаше.

Подземните асансьори все още функционираха. Той пропадна и дневната светлина изчезна, и отново излезе в по-ниските проходи, където Лартейн имаше най-голяма прилика с твърдините-крепости на самия Висок Кавалаан: отекващи каменни коридори с ковани пана, метални врати навсякъде, зали в по-големи зали. Твърдина в камък, беше казал Руарк. Крепост, никоя част от която не можеше да се завземе лесно. Но вече изоставена.

Гаражът беше на много нива и смътно осветен, с достатъчно пространство за хиляда въздушни коли на всяко ниво. Дърк обикаля около половин час из прахта, докато намери една. Оказа се безполезна за него. Поредната кола-звяр, изваяна от синьо-черен метал в гротескното подобие на гигантски прилеп; беше по-реалистична и плашеща от твърде стилизираната манта-банши на Джаан Вайкъри. Но също така беше и изгорена коруба. Едно от орнаменталните прилепови крила беше извито и полустопено, а от самата въздушна кола бе останал само корпусът. Вътрешното обзавеждане, енергийното хранване и въоръжението ги нямаше и Дърк подозираше, че гравитационната решетка също липсва, макар и да не можеше да надникне под развалината. Обиколи я веднъж и продължи.

Втората въздушна кола, която намери, се оказа в още по-лоша форма. Всъщност трудно можеше да се нарече изобщо кола. Нищо не беше останало освен гола метална рамка и четири прогнили седалки, хлътнали между тръбната инсталация — скелет, оголен дори от кожата. Дърк подмина и нея.

Следващите две развалини изглеждаха непокътнати, но Призрачни. Можеше само да предполага, че собствениците им са умрели тук на Ворлорн и че въздушните коли са чакали в дълбоките недра на града дълго след като са били забравени, докато всичката им енергия се е изчерпала. Опитва и двете, но нито една не реагира на допира му и на почукването.

Петата кола — вече беше минал цял час — откликна някак прекалено бързо.

Напълно в каваларски стил, колата беше ниска, двуместна, с две къси триъгълни крила, които изглеждаха още по-безполезни от крилата на други въздушни коли каваларско производство. Беше цялата сребро и бял емайл, а металният гюрук беше оформен така, че да наподобява вълча глава. На двете страни на корпуса бяха монтирани лазерни оръдия. Колата не беше заключена; Дърк бутна нагоре гюрука и той се люшна и се отвори лесно. Той се качи, затвори колата и погледна навън през големите вълчи очи с лукава усмивка. После пробва контролните уреди. Колата все още бе напълно заредена.

Изключи енергията, намръщи се и се отпусна в седалката да помисли. Беше намерил транспорта, който търсеше, стига да смееше да го вземе. Но не можеше да се лъже. Тази кола не беше безстопанствена като другите, които бе открил. Състоянието ѝ беше прекалено добро. Несъмнено принадлежеше на някой от другите кавалари в Лартейн. Ако цветовете ѝ означаваха нещо — не беше сигурен за това, — вероятно беше собственост на Лоримаар или на някой от останалите от Брайт. Взимането ѝ съвсем не беше най-безопасният ход, който можеше да избере.

Осъзна риска и го прецени. Чакането не го устройваше, но възможната опасност също. С Джаан Вайкъри или без него, кражбата на въздушна кола можеше просто да предизвика Брайт към действие.

С неохота избута гюрука назад и се измъкна навън — и щом излезе, чу гласовете. Спусна гюрука на въздушната кола — той се затвори с едва доловимо щракване — и се присви в безопасните сенки на няколко метра зад колата-вълк.

Чу говора на каваларите и шумно отекващите им стъпки много преди да ги е видял; бяха само двама, но вдигаха шум като за десетима. Когато излязоха на светлото близо до въздушната кола, Дърк се беше присвил в една ниша в стената на гаража, малка кухня, пълна с куки,

на които някога бяха окачвали инструменти. Не беше съвсем сигурен защо се крие, но все пак се радваше, че го направи. Нещата, които Гуен и Джаан му бяха казали за другите обитатели на Лартейн, не го успокояваха.

— Сигурен ли си за всичко това, Бретан? — тъкмо казваше единият от тях, по-високият, когато се показаха на светло. Не беше Лоримаар, но приликата беше поразителна. Този мъж беше също толкова невероятно висок, със същия тен и същото набръчкано лице. Но клонеше повече към дебел, отколкото Лоримаар висш-Брайт, а косата му беше чисто бяла, докато на другия беше предимно сива, и имаше тънък като четка за зъби мустак. Двамата със спътника му носеха къси бели якета над панталони и риза от хамелеонска тъкан, потъмняла до почти черно в сумрака на гаража. И двамата имаха лазери.

— Росеф не би се шегувал с мен — каза вторият кавалар с глас, който стържеше като шкурка. Беше много по-нисък от първия, по-близо до ръста на самия Дърк и по-млад също така, много слаб. Ръкавите на якето му бяха отрязани и се показваха здрави кафяви мишци и дебела гривна от желязо и жар-камък. Когато се приближи към въздушната кола, мъжът за миг се озова изцяло на светло и като че ли се загледа в тъмното, където се криеше Дърк. Имаше само половин лице — всичко останало беше потръпваща кора на зараснала рана. Лявото му „око“ се движеше нервно, щом лицето му се извърнеше, и Дърк видя издайнически пламък: жар-камък, вгнезден в празната очна кухня.

— Откъде знаеш? — каза по-старият, щом двамата спряха до колата-вълк. — Росеф обича шегите.

— Аз не обичам шегите — отвърна другият, този, когото бяха нарекли Бретан. — Росеф може да се шегува с теб или с Лоримаар, или дори с Пир, но не смее да се шегува с мен. — Гласът му беше ужасно неприятен. Имаше някакво грубо стържене в него, което оскърбяваше ухото, но при толкова дебелата кора по белезите надолу по врата за Дърк беше изненадващо, че изобщо може да говори.

По-високият кавалар натисна нещо отстрани на вълчата глава, но гюрукът не се вдигна.

— Е, ако това е истина, трябва да побързаме — каза той раздражено. — Ключалката, Бретан, ключалката!

Едноокият Бретан издаде странен звук — нещо средно между пръхтене и ръмжене. Опита сам да вдигне гюрука, после изхриптя:

— Мой тейн. Оставих главата леко открехната... Аз... ей сега ще те намеря.

В сенките Дърк се притисна силно в стената и куките се забиха болезнено между плешките му. Бретан се намръщи и приклезна. Постарият му спътник стоеше и гледаше объркано.

После Бретан изведнъж отново се изправи и лазерният пистолет беше лепнал в дясната му ръка, насочен към Дърк. Окото му от жаркамък блестеше смътно.

— Излез да видим кой си — заяви той. — Следата, която си оставил в прахта, се вижда съвсем ясно.

Смълчан, Дърк вдигна ръце над главата си и излезе.

— Лъжечовек! — каза по-високият кавалар. — Тук долу!

— Не — отвърна предпазливо Дърк. — Дърк т'Лариен.

По-високият го пренебрегна и каза на спътника си с лазера:

— Това е рядко добър късмет. Онези желатинови деца на Росеф щяха да са жалка плячка, в най-добрия случай. Този изглежда здрав.

Младият му тейн отново издаде странный звук и лявата страна на лицето му потрепери. Но ръката му с лазера беше доста стабилна.

— Не — каза той на другия Брайт. — Жалко, но не мисля, че е наш за лов. Този май е същият, за когото говореше Лоримаар. — Прибра лазерния пистолет в кобура и кимна на Дърк, много лек и преднамерен жест, повече помръдване на раменете, отколкото на главата. — Ужасно нехаен си. Гюрукът се заключва автоматично, когато се затвори напълно. Би могъл да се отвори отвътре, но...

— Разбирам — каза Дърк и смъкна ръцете си. — Само търсех изоставена кола. Трябваше ми транспорт.

— И реши да откраднеш нашата въздушна кола.

— Не.

— Да. — Каваларът изговаряше всяка дума с болезнено усилие. — Ти си корариел на Айрънджейд, нали?

Дърк се поколеба, отрицанието заседна в гърлото му. И двата отговора като че ли щяха да го вкарат в беда.

— Нямах ли отговор на това? — попита мъжът с белега.

— Бретан — предупреди другият. — Думите на лъжечовека са без значение за нас. Щом Джаантъни висш-Айрънджейд го нарича

корариел, значи такава е истината. Такива животни нямат глас за статута си. Каквото и да каже, няма да повдигне името, тъй че истината така или иначе е същата. Ако го убием, откраднали сме собственост на Айрънджейд и те със сигурност ще обявят дуел.

— Приканвам те да обмислиш възможностите, Чел — каза Бретан. — Този тук, този Дърк т'Лариен, може да бъде човек или лъжечовек, корариел на Айрънджейд или не. Вярно ли е?

— Вярно. Но той не е истински човек. Чуй ме, мой тейн. Ти си млад, но аз знам тези неща от отдавна мъртва кети.

— Все пак прецени. Ако той е лъжечовек и Айрънджейд са го нарекли корариел, тогава той е корариел независимо дали го признава, или не. Но ако това е истината, Чел, тогава двамата с теб трябва да излезем срещу Айрънджейд на дуел. Той се опитваше да открадне от нас, не забравяй. Ако е собственост на Айрънджейд, то това е кражба на Айрънджейд.

Големият белокос мъж кимна, бавно и с неохота.

— Ако той е лъжечовек, но не корариел, тогава нямаме никакъв проблем — продължи Бретан, — тъй като тогава може да е плячка. Ами ако е истински мъж, човешко същество като висшеобвързан, а не лъжечовек?

Чел беше по-бавен от своя тейн. По-старият кавалар се намръщи умислено и рече:

— Ами, не е женска, тъй че не може да бъде притежаван. Но ако е човек, трябва да има човешки права и човешко име.

— Вярно — съгласи се Бретан. — Но не може да е корариел, тъй че престъплението му би било само негово. И аз бих се дуелирал с него, не с Джаантъни висш-Айрънджейд. — Брайът отново издаде странното си пръхтене-ръмжене.

Чел кимаше, а Дърк се беше вцепенил. По-младият от двамата ловци, изглежда, беше изпитал нещата с гадна прецизност. Дърк беше заявил недвусмислено на Вайкъри и Янацек, че отхвърля позорния щит на тяхната закрила. Тогава беше съвсем лесно да се направи. На светове като Авалон също щеше да е безспорно правилното решение. На Ворлорн нещата съвсем не бяха толкова ясни.

— Къде да го закараме? — каза Чел. Двамата Брайт си говореха все едно Дърк нямаше повече право на мнение от въздушната им кола.

— Трябва да го заведем при Джаантъни висш-Айрънджейд и неговия тейн — каза Бретан със стържещото си ръмжене. — Виждал съм им кулата отдалече.

За миг Дърк помисли да избяга. Не изглеждаше възможно. Бяха двама, с оръжия, а и с въздушна кола. Нямаше да стигне далече.

— Ще дойда — каза той, щом се обърнаха към него. — Мога да ви покажа пътя.

Щеше да спечели поне малко време да помисли. Двамата Брайт, изглежда, не знаеха, че Вайкъри и Янацек вече бяха заминали за Града на Беззвездното езеро, несъмнено в опит да защитят нещастните желатинови деца от ловците им.

— Заведи ни тогава — каза Чел.

И Дърк, след като не знаеше какво друго да направи, ги поведе към елеваторите. Докато се качваха, помисли с горчивина, че всичко това го бе сполетяло, защото му беше омръзнало да чака. А сега по всичко личеше, че все пак ще чака.

Отначало чакането беше чист ад.

Отведоха го на въздушната площадка на върха на празната кула, след като откриха, че Айрънджейд ги няма, и го принудиха да седне в един ъгъл на ветровития покрив. Паниката вече се надигаше в него, стомахът му се беше стегнал на възел.

— Бретан — почна той с глас на ръба на истерията, но каваларът само се обърна и го перна силно с ръка през устата.

— Не съм „Бретан“ за теб — изръмжа той. — Наричай ме Бретан Брайт, ако трябва да се обърнеш към мен, лъжечовеко.

След това Дърк се смълча. Разбитото Колело на огъня куцукаше мудно през небето на Ворлорн и докато го гледаше как пълзи, му се стори, че е много близо до прекършването. Всичко, което го беше сполетяло, изглеждаше нереално, а двамата Брайт и събитията от следобеда бяха най-нереалното от всичко, и той се зачуди какво ли ще стане, ако изведнъж скочи и се метне от ръба на покрива към улицата. Щеше да пада и да пада, помисли си, както прави човек насън, но когато рухнеше върху тъмните блокове жар-камък долу, нямаше да има болка, само шока на внезапно събуждане. И щеше да се намери в леглото си на Браке, плувнал в пот и смеещ се на нелепиците в кошмара си.

Поигра с тази мисъл и още няколко като нея известно време, което му се стори часове, но когато най-сетне погледна нагоре, Дебелия Сатана изобщо не се беше смъкнал. Тогава се разтрепери. От студа, каза си, от студения вятър на Ворлорн. Но знаеше, че не е от студа, и колкото повече се мъчеше да се овладее, толкова повече трепереше, докато каваларите не го изгледаха странно. А чакането все така продължаваше.

Накрая тръпките се изчерпаха, както и мислите за самоубийство и паниката преди тях, и го обзе някакво странно спокойствие. Усети се, че мисли отново, но този път мислеше за несъществени неща. Разсъждаваше разсеяно — все едно, че се канеше да постави залог —

дали сивата манта или военната машина ще се върне първа, или как Джаан или Гарс ще се справят в дуел с едноокия Бретан, или какво се е случило с желатиновите деца в града на блеквайнерите. Подобни неща му изглеждаха ужасно важни, макар да не знаеше защо.

След това започна да наблюдава похитителите си. Това се оказа най-интересната игра от всички и служеше за убиване на времето не по-зле от всяка друга. И докато наблюдаваше, забелязваше различни неща.

Двамата кавалари почти не бяха проговаряли, откакто го доведоха на покрива. Чел, високият, седеше на ниската стена, обкръжаваща площадката за кацане, само на метър от Дърк, и щом започна да го гледа съсредоточено, Дърк се увери, че всъщност е доста стар. Приликата с Лоримаар висш-Брайт беше много измамна. Макар Чел да беше облечен и да ходеше като млад мъж, беше поне с двайсет години по-стар от Лоримаар. Седнал, годините му натежаваха доста. Шкембето му се беше издуло над лъскавия метал на колана му от мрежеста стомана, а бръчките бяха прорязали много дълбоко загрубялото му кафяво лице и Дърк видя сини вени и сиво-розови петна по ръцете му, както ги беше отпуснал на коленете си. Дългото и безплодно чакане на двамата Айрънджейд му се беше отразило — и беше нещо повече от досада. Страните му се бяха отпуснали, а широките му рамене се бяха смъкнали в отегчена умора.

Веднъж се раздвижи, въздъхна и ръцете му се вдигнаха от коленете и се сплетоха, и той се протегна. Точно тогава Дърк видя гривните му. Дясната ръка беше желязо и жар-камък, близачна на тази, която така гордо показваше Бретан, а лявата беше сребро. Но нефритът липсваше. Имало го беше някога, но сега камъчетата бяха изтръгнати от гнездата им и сребърната гривна беше нашарена с дупки.

Докато умореният стар Чел — за Дърк изведнъж се оказа трудно да го възприеме като заплашителната войнствена фигура, какъвто изглеждаше само допреди малко — седеше и чакаше нещо да се случи, то Бретан (или Бретан Брайт, както настояваше да го наричат) убиваше часовете на чакане с крачене. Целият беше неспокойна енергия, лошо от всеки, когото Дърк бе познавал, дори Джени, която навремето също имаше този навик. Държеше ръцете си пъхнати дълбоко в джобовете на късото си бяло яке и крачеше напред и назад по покрива,

назад и напред, напред и назад. Някъде на всяка трета обиколка поглеждаше нетърпеливо нагоре, сякаш укоряваше здрачаващото се небе, че не му довежда Джаан Вайкъри.

Странна двойка бяха, реши Дърк, докато ги наблюдаваше. Бретан беше толкова млад, колкото Чел беше стар — със сигурност не по-стар от Гарс Янацек и вероятно по-млад от Гуен или Джаан, или от него самия. Как беше станал тейн на кавалар с толкова години по-възрастен от него? Не беше и висок, нито беше дал бетейн на Брайт — на лявата му ръка, покрита с тънки червеникави косми, които блещукаха от време на време, щом минеше по-близо и уловяха слънчевата светлина, нямаше гривна с нефрит и сребро.

Лицето му, странното му полулице, беше по-грозно от всичко, което Дърк бе виждал, но щом денят погасна и лъжливият здрач стана истински, усети, че започва да свиква с него. Когато Бретан Брайт крачеше в една посока, изглеждаше напълно нормално: строен младеж, пълен с нервна енергия, държана здраво под контрол, толкова здраво, че Бретан изглеждаше почти готов да се пръсне. Лицето му от тази страна беше гладко и спокойно; къси черни къдрици бяха полепнали около ухото му и няколко падаха до рамото му, но нямаше и намек за брада. Дори веждата му бе само смътна линия над голямо зелено око. Изглеждаше почти невинен.

След това, докато крачеше, стигаше до ръба на покрива и се обръщаше натам, откъдето бе дошъл, всичко се променяше. Лявата страна на лицето му беше нечовешка, пейзаж от изкривени равнини и ъгли, какъвто не биваше да има никое лице. Плътта беше защита на пет-шест места, а другаде беше лъскава като емайл. От тази страна Бретан нямаше никаква коса, нито ухо — само дупка — и половината от носа му беше късче оцветена като плът пластмаса. Устата му беше резка без устни, а най-лошото беше, че се движеше. Имаше гротесков тик, който започваше от левия ъгъл на устата му и продължаваше на вълни нагоре по голия му череп, над хълмчетата зараснала тъкан.

На дневна светлина окото от жар-камък на брайта беше тъмно като парче обсидиан. Но нощта се спускаше бавно, Адското око също се спускаше и пламъците се раздвижваха в кухнята. При пълен мрак Бретан щеше да е Адското око, а не умореният свръхгигант слънце на Ворлорн. Жар-камъкът щеше да грее с постоянно немигащо червено и

полулицето около него щеше да се превърне в черна пародия на череп, подходящ дом за такова око.

Всичко това изглеждаше много ужасяващо, докато човек не си припомнеше — както си припомни Дърк, — че всичко това е доста преднамерено. В края на краищата никой не беше накарал насила Бретан Брайт да си постави жар-камък за око. Той си го беше избрал, по свои лични причини, и тези причини не беше трудно да се разберат.

Умът на Дърк се отнесе назад към по-ранната част на следобед и разговора до въздушната кола „вълча глава“. Бретан имаше бърз ум и беше проникателен, никакво съмнение за това, но Чел като нищо можеше да е в ранните години на сенилност. Болезнено бавно схващаше всяко нещо и младият му тейн трябваше да го води за ръката във всеки момент, спомни си Дърк. Изведнъж двамата Брайт престанаха да изглеждат толкова страшни и той можеше само да се чуди защо толкова се беше уплашил от тях. Бяха почти забавни. Каквото и да кажеше Джаан Вайкъри, щом се върнеше от Града на Беззвездното езеро, със сигурност нищо не можеше да се случи. Не съществуваше никаква реална опасност от такива като тези.

Сякаш за да подчертае мисълта му, Чел започна да мърмори, говореше на себе си, без да се усеща, а Дърк се опита да чуе. Старецът малко стържеше, докато говореше, със зяпнали в празното очи. Думите му нямаха никакъв смисъл. На Дърк му отне няколко минути, докато премисли нещата, и най-сетне го осени, че Чел говори на стар каваларски. Език, който бе еволюирал на Висок Кавалаан през дългите векове на междуцарствието, когато оцелелите кавалари не бяха имали контакт с други човешки светове — и този език бързо се беше прелял обратно в стандартен терански, макар и обогатявайки майчината реч с думи, които нямаха еквиваленти. Едва ли някой говореше вече стар каваларски, беше му казал Гарс Янацек, но ето, че Чел, старецът от най-традиционната от крепостите-коалиции, ломотеше неща, които несъмнено бе чул в младостта си.

А също така и Бретан, който го бе зашлевил през лицето толкова здраво, защото използва погрешна форма на обръщение, форма, позволена само на кети. Друг умиращ обичай, беше казал Гарс; дори висшеобвързаните ставаха немарливи. Но не и Бретан Брайт, млад и съвсем не висш все още, който се беше вкопчил в традиции, които

мъже с поколения по-стари от него вече бяха премахнали като нефункционални.

Дърк почти изпитваше съжаление към тях. Бяха неприспособени, реши той, по-отхвърлени и самотни от самия Дърк, без свой свят в известен смисъл, защото Висок Кавалаан ги беше подминал и не можеше повече да е техният свят. Нищо чудно, че бяха дошли на Ворлорн — тук бяха на мястото си. Те и всичките техни порядки умираха.

Бретан особено беше фигура, достойна за съжаление, Бретан, който се опитваше толкова упорито да бъде фигура, вдъхваща страх. Беше млад, може би последният истински вярващ, и може би щеше да доживее до време, когато нямаше да е останал никой като него. Затова ли беше тейн на Чел? Защото равните му отхвърляха него и ценностите на неговия старец? Вероятно, реши Дърк. А това беше тягостно и тъжно.

Едно жълто слънце все още мъждукаше на запад. Търбуха бе смътен червен спомен на хоризонта, а Дърк седеше замислен и спокоен, далече от всякакъв страх, когато чуха приближаването на въздушните коли.

Бретан Брайт замръзна и погледна нагоре, ръцете му се измъкнаха от джобовете. Едната се отпусна, почти автоматично, на кобура на лазерния му пистолет. Чел примига, изправи се бавно и изведнъж сякаш отхвърли десет години от плещите си. Дърк също стана.

Колите се приближиха, двете едновременно, сивата и маслинозелената, летяха с почти военна прецизност една до друга.

— Ела тука — изхриптя Бретан и Дърк тръгна към него, а Чел го последва и тримата застанаха един до друг, Дърк в средата като пленник. Вятърът хапеше. Жар-камъните на град Лартейн наоколо грееха кървави и окото на Бретан — толкова близко — блестеше дивашки в раздраното си гнездо. Тиковете бяха спрели по някаква причина; лицето му беше много спокойно.

Джаан Вайкъри направи кръг със зелената манта и я спусна леко долу, после скочи от страната ѝ и тръгна към тях с бързи крачки. Ръбестата грозна военна машина със смъкнат покрив и броня, тъй че пилотът да не се вижда, кацна почти едновременно. Дебелата метална врата се люшна отстрани и Гарс Янацек се появи, навел леко глава, и

се огледа да види какъв е проблемът. Видя, изправи се, затръшна вратата със силен трясък, след което се приближи и застана от дясната страна на Вайкъри.

Вайкъри поздрави първо Дърк, с леко кимване и полуусмивка. После погледна Чел.

— Чел Ним Кобдуин фре-Брайт Дейвисън — каза той официално. — Почит към твоята крепост, почит към твоя тейн.

— И към твоята — рече старият Брайт. — Моят нов тейн пази страната ми и ти не го познаваш. — Посочи Бретан.

Джаан се извърна и бързо претегли с поглед обезобразения младеж.

— Аз съм Джаан Вайкъри от Съюз Айрънджейд.

Бретан отново издаде странния си звук. Последва неловко мълчание.

— По-точно — каза Янацек — моят тейн е Джаантъни Рив Волф висш-Айрънджейд Вайкъри. А аз съм Гарс Айрънджейд Янацек.

Този път Бретан се отзова:

— Почит към твоята крепост, почит към твоя тейн. Аз съм Бретан Брайт Лантри.

— Изобщо нямаше да се сетя — каза Янацек с едва доловима усмивка. — Чували сме за теб.

Джаан Вайкъри му хвърли предупредителен поглед. Нещо като че ли не беше наред с лицето на Джаан. Отначало Дърк помисли, че е игра на светлината — мракът вече бързо се спускаше, — но после видя, че челюстта на Джаан е леко подута от едната страна, от което профилът му изглеждаше подпухнал.

— Дойдохме при вас с върховен повод за недоволство — заяви Бретан Брайт Лантри.

Вайкъри погледна към Чел.

— Така ли е?

— Така е, Джаантъни висш-Айрънджейд.

— Съжалявам, че трябва да се караме — отвърна Вайкъри. — Какъв е проблемът?

— Трябва да ви разпитаме — каза Бретан. Сложи ръка на рамото на Дърк. — Този, Джаантъни висш-Айрънджейд. Кажете ни, той корариел ли е на Айрънджейд, или не?

Този път Гарс Янацек се ухили открито и твърдите му сини очи срещнаха очите на Дърк с едва доловим смях в ледените им дълбини, сякаш му казваше: „Е, какво си направил пък сега?“

Джаан Вайкъри само се намръщи.

— Защо?

— Твоята истина зависи ли от нашите причини, висшеобвързан?
— попита грубо Бретан. Обезобразената му буза затрепери силно.

Вайкъри погледна Дърк. Явно не беше доволен.

— Нямате основание да забавяте или да ни отказвате отговора си, Джаантъни висш-Айрънджейд — каза Чел Дейвисън. — Истината е да или истината е не. Не може да има нещо повече в това.

Гласът на стареца беше доста твърд. Нямаше никаква нервност за прикриване, а принципите му диктуваха всяка дума, която изричаше.

— Някога бяхте прав, Чел фре-Брайт — почна Вайкъри. — В старите дни на крепостите истината беше проста работа, но тези времена са нови и пълни с нови неща. Вече сме народ на много светове, не просто от един, тъй че нашите истини са по-сложни.

— Не — каза Чел. — Този лъжечовек е корариел или този лъжечовек не е корариел. Това не е сложно.

— Моят тейн говори истината — добави Бретан. — Въпросът, който ви поставих, е доста прост, висшеобвързан. Настоявам за отговора ви.

Вайкъри не се поддаде.

— Дърк т'Лариен е човек от далечния свят Авалон, много навътре в Булото на Изкусителя, човешки свят, където някога учех. Назовах го корариел, за да му дам своята закрила и защитата на Айрънджейд срещу онези, които биха му причинили вреда. Но го защитавам като приятел, както бих защитавал брат в Айрънджейд, както тейн защитава тейн. Той не е моя собственост. Нямам претенция да го притежавам. Разбираш ли?

Чел не разбра. Присви устни под малкия си гъст мустак и изломоти нещо на стар каваларски. След това заговори високо. Много високо, всъщност почти викаше:

— Каква е тази глупост? Твоят тейн е Гарс Айрънджейд, не този чужденец. Как можеш да защитаваш него като тейн? Айрънджейд ли е той? Той дори не е въоръжен! Човек ли е изобщо? Ако е, не може да е

корариел; а ако не е и е корариел, тогава трябва да ти е собственост. Не чувам никакъв смисъл в твоите лъжечовешки думи.

— Съжалявам за това, Чел фре-Брайт — рече Вайкъри, — но твоите уши не са в ред, не моите думи. Старая се да зачета честта ти, но ти ме затрудняваш.

— Подиграваш се с мен! — възкликна Чел.

— Не!

— Да!

Тогава заговори Бретан. В неговия тон нямаше нищо от гнева на Чел, но беше много твърд.

— Дърк т'Лариен, както той се нарича сам и както ти го наричаш, е прегрешил пред нас. Това е сърцевината на проблема, Джаантъни висш-Айрънджейд. Посегнал е на собствеността на Брайт без нито дума за разрешение на Брайт. Е, кой плаща за това? Ако той е лъжечовек и твой корариел, тогава тук и сега обявявам дуел. Айрънджейд е оцетил Брайт. Ако не е корариел, е, тогава... — Той замълча.

— Разбирам — каза Джаан Вайкъри. — Дърк?

— Първо, единственото, което направих, е, че се качих в онази проклета въздушна кола за секунда — заговори Дърк притеснено. — Търсех безстопанствена, изоставена кола, която все още работи. С Гуен намерихме една такава в Крайн Ламия и помислих, че може би ще намеря друга.

Вайкъри сви рамене и погледна двамата Брайт.

— Изглежда, е направено много малко прегрешение, ако изобщо. Нищо не е взето.

— Колата ни беше пипана! — ревна старият Чел. — От него, от лъжечовек. Той няма никакво право! Малко прегрешение ли наричаш това? Можеше да е отлетял с нея. Искаш да затворя очи като лъжечовек и да съм благодарен, че е направил толкова малко? — Обърна се към Бретан, своя тейн. — Айрънджейд се подиграват с нас, оскърбяват ни. Може би самите те не са истински хора, а лъжечовеци. Пълни са с лъжечовешки думи.

Гарс Янацек реагира моментално.

— Аз съм тейн на Джаантъни Рив Волф висш-Айрънджейд и гарантирам за него. Той не е лъжечовек.

Думите излязоха бързо, наизустена формула.

От начина, по който Янацек след това погледна Вайкъри, за Дърк изглеждаше ясно, че очаква неговият тейн да повтори същите думи. Вместо това Джаан поклати глава и рече:

— Ах, Чел. Няма никакви лъжечовеци.

Каза го безкрайно уморено, широките му рамене се бяха отпуснали.

Високият стар Брайт изглеждаше така, все едно Джаан го е ударил. Отново замърмори тихо и дрезгаво на стар каваларски.

— Това не може да продължи — каза Бретан Брайт. — Не стигаме доникъде. Нарече ли този мъж свой корариел, Джаантъни висш-Айрънджейд?

— Да.

— Аз отхвърлих името — каза тихо Дърк. Чувстваше се задължен да го направи и моментът изглеждаше подходящ. Бретан се извърна и го изгледа намръщено, а в зеленото око на Брайт сякаш имаше толкова огън, колкото и в еша му от жар-камък.

— Отхвърли само намека за собственост — отвърна много бързо Вайкъри. — Моят приятел отстоя това, че е човек, но все пак носи щита на моята закрила.

Гарс Янацек се ухили и поклати глава.

— Не, Джаан. Не беше въщи тази сутрин. Т'Лариен не иска и закрилата ни. Така каза.

Вайкъри го погледна с гняв.

— Гарс! Не е време за шеги.

— Не се шегувам — каза Янацек.

— Вярно е — призна Дърк. — Казах, че мога сам да се погрижа за себе си.

— Дърк, не знаеш какво говориш! — каза Вайкъри.

— Този път мисля, че знам.

Бретан Брайт Лантри издаде своя звук, доста шумно и внезапно, докато Дърк и двамата Айрънджейд спореха, а неговият тейн Чел стоеше вцепенен от гняв.

— Тишина — настоя стържещият глас и я получи. — Това е несъществено. Нещата са същите. Казваш, че е човек, Айрънджейд. Ако е така, не може да бъде корариел и ти не можеш да го защитиш. Моите кети ще се погрижат да не го направиш. — Обърна се срещу Дърк.

— Призовавам те на дуел, Дърк т'Лариен.

Всички мълчаха. Лартейн тлееше и вятърът беше много студен.

— Не исках да обидя — каза Дърк, спомнил си думите, които Айрънджейд бяха използвали в други моменти. — Позволено ли ми е да се извиня, или какво?

Поднесе дланите си на Бретан Брайт, извърнати нагоре, отворени и празни.

Обезобразеното лице потрепери.

— Обидата е нанесена.

— Трябва да се дуелираш с него — каза Янацек.

Ръцете на Дърк бавно се смъкнаха. И се стегнаха в юмруци. Замълча.

Джаан Вайкъри беше забил тъжно очи в земята, но Янацек все още беше оживен.

— Дърк т'Лариен не знае нищо за обичаите на дуела — каза той на двамата Брайт. — Такива обичаи не са разпространени на Авалон. Ще позволите ли да го инструктирам?

Бретан Брайт кимна, същото странно неловко движение на глава и рамене, каквото Дърк бе забелязал следобеда в гаража. Чел като че ли изобщо и не чу: старият Брайт все още беше с лице срещу Вайкъри, ломотеше и гледаше сърдито.

— Има четири избора, т'Лариен — почна Янацек. — Като предизвикан, ти правиш първия. Приканвам те да направиш избора на оръжия и да избереш пистолети или саби.

— Саби — повтори Дърк механично.

— Аз избирам формата — изхриптя Бретан. — И избирам карето на смъртта.

Янацек кимна.

— Ти имаш и третия избор, т'Лариен. Тъй като нямаш тейн, изборът на броя е предопределен. Трябва да е единично. Можеш да кажеш това или можеш да избереш мястото.

— Стара Земя? — каза Дърк обнадеждено.

Янацек се ухили.

— Не. Само този свят. Други възможности са незаконни.

Дърк сви рамене.

— Тук тогава.

— Аз избирам броя — каза Бретан. Вече беше съвсем тъмно, само рехаво разпръснатите чужди звезди огряваха черното небе горе. Окото на Бретан грееше и странно отразена светлина лъщеше влажно по белезите му. — Избирам единично, както трябва да бъде.

— Значи е уредено — заяви Янацек. — Двамата трябва да се споразумеете за съдия и тогава...

Джаан Вайкъри вдигна глава. Чертите на лицето му бяха потънали в сянка, огряваше ги само бледата светлина на жар-камъните, но подутата му челюст очертаваше странен силует.

— Чел — каза той много тихо и много спокойно.

— Да — отвърна старият Брайт.

— Ти си глупак, щом вярваш в лъжечовечи — каза му Вайкъри. — Всички, които вярват в такива неща, сте глупаци.

Дърк все още беше с лице срещу Бретан Брайт, когато Вайкъри проговори. Обезобразеното лице трепна веднъж, втори път, трети.

Чел отвърна все едно беше в транс:

— Оскърблението е нанесено, Джаантъни висш-Айрънджейд, лъже-Кавалар, лъжечовек. Обявявам дуел.

Бретан се обърна рязко и понечи да извика. Гласът му обаче не беше годен за това и той изломоти задавено:

— Ти...! Ти си нарушител на дуел! Аз...

— Кодексът го допуска — отвърна равнодушно Вайкъри. — Макар че може би, ако Бретан Брайт би могъл да пренебрегне малкото прегрешение на един невеж другопланетянин, сигурно бих намерил в себе си силата да помоля за прошка Чел фре-Брайт.

— Не — каза мрачно Янацек. — В моленето няма чест.

— Не — повтори Бретан. Лицето му сега бе като череп. Окото му от скъпоценен камък блестеше и страната му бе изкривена от гняв. — Огънах се колкото можех да се огъна заради теб, лъже-Кавалар. Няма да се подиграя с цялата мъдрост на моята крепост. Моят тейн беше поправ от мен. Всъщност горчиво сгреших, че изобщо се опитах да избегна дуел с теб, лъжецо. Лъжечовек. Имаше голям позор в това. Но сега ще се очистя. Ние ще ви убием, аз и Чел. Ще убием и трима ви.

— Може би е истина — каза Вайкъри. — Скоро ще стане и тогава ще видим.

— И твоята бетейн-кучка също — продължи Бретан. Не можеше да вика. Гласът му прекъсваше, когато опиташе. Затова говореше тихо,

както винаги, гневът засядаше в гърлото му и не можеше да се удържи. — Когато приключим с вас, ще събудим нашите хрътки и ще я подгоним, нея и нейния дебел кимдис през горите, които познават толкова добре.

Джаан Вайкъри го пренебрегна.

— Аз съм предизвикан — обърна се той към Чел фре-Брайт. — Първият от четирите избора е мой. Правя избора на броя. Ще се бием с тейн.

— Аз правя избора на оръжия — отвърна Чел. — Избирам пистолети.

— Аз правя избора на форма — каза Вайкъри. — Избирам карето на смъртта.

— Последен е изборът на място — каза Чел. — Тук.

— Съдията ще очертае само един квадрат — каза Янацек. От петимата мъже на покрива само той все още се усмихваше. — Все още ни трябва съдия. Същият за двата дуела?

— Един ще е достатъчен — каза Чел. — Предлагам Лоримаар висш-Брайт.

— Не — отвърна Янацек. — Вчера той дойде при нас с тежко обвинение. Кирак Редстийл Кавис.

— Не — възрази Бретан. — Той пише добра поезия, но нямам друго приложение за Кирак Редстийл.

— Има двама от крепост Шанагейт — предложи Янацек. — Не съм сигурен за имената им.

— Бихме предпочели Брайт — каза Бретан и лицето му потръпна. — Един Брайт ще ръководи добре, ще поддържа цялата чест на кодекса.

Янацек погледна Вайкъри и той кимна.

— Съгласни — обърна се отново Янацек към Бретан. — Брайт тогава. Пир Брайт Ориан.

— Не Пир Брайт — отвърна Бретан.

— Висшеобвързан ще е по-добър избор — каза старият Чел. — Мъж със статут и мъдрост. Росеф Лант Банши висш-Брайт Келцек.

Янацек сви рамене.

— Съгласен.

— Аз ще го помоля — каза Чел. Другите кимнаха.

— Значи утре — каза Янацек.

— Всичко е уговорено — каза Чел.

И докато Дърк стоеше и гледаше объркано, четиримата кавалари се сбогуваха. И странно, преди да се разделят, всеки от тях целуна двамата си врагове леко по устните.

А Бретан Брайт Лантри, обезобразен и едноок, с половината му уста изгорена... Бретан Брайт Лантри целуна Дърк.

Когато Брайт си заминаха, тримата слязоха долу. Вайкъри отвори вратата на жилището си и включи осветлението. След това с методично мълчание започна да кладе огън в голямата камина под лавицата, като взимаше цепеници криво черно дърво от скрит килер в близката стена. Дърк седеше намръщен на единия край на дивана. Гарс Янацек седеше на другия край със смътна усмивка, пръстите му подръпваха разсеяно оранжевочервените косми на брадата му. Всички мълчаха.

Огънят оживя и лумна буйно, оранжеви езици със сини връхчета заблизаха дървата и Дърк усети внезапния полъх на горещината по лицето и ръцете си. Мирис като на канела изпълни стаята. Вайкъри се изправи и излезе.

Върна се с три тумбести чаши, черни като обсидиан. Бутилката беше под мишницата му. Подаде една чаша на Дърк и една на Гарс, третата постави на близката маса и дръпна тапата със зъби. Виното беше тъмночервено, много ароматно. Вайкъри наля чашите до самия ръб и каза:

— Така. Сега ще ви помоля за нещо много трудно за двама ви. Ще помоля всеки от вас да надмогне за известно време собствената си малка култура и да бъде нещо, което не е бил преди, нещо чуждо за него. Гарс, моля те — за доброто на всеки от нас — да бъдеш приятел на Дърк т'Лариен. Няма дума за това в стария каваларски, знам. Не е необходима такава на Висок Кавалаан, където човек има своята крепост и своите кети, и най-вече своя тейн. Но всички ние сме на Ворлорн и утре се дуелираме. Може би не се дуелираме заедно, но все пак имаме общи врагове. Тъй че те моля, като мой тейн, да приемеш името и именните връзки на приятел с т'Лариен.

— Искаш твърде много от мен — отвърна Янацек, вдигнал чашата с вино пред лицето си и загледан в танца на пламъците в

черното стъкло. — Т'Лариен ни шпионира, опита се да открадне моята кро-бетейн и твоето име, а сега ни въвлича в този спор с Бретан Брайт. Изкусен съм лично да му обявя дуел за всичко, което направи. А ти, мой тейн, ти ме молиш вместо това да приема връзката.

— Да — каза Вайкъри.

Янацек погледна Дърк, отпи от виното си и каза:

— Ти си моят тейн. Подчинявам се на желанията ти. Какви задължения трябва да изпълнявам в именната връзка на приятел?

— Отнасяш се с приятел както би се отнасял с кет — каза Вайкъри. Обърна се към Дърк. — А ти, т'Лариен, ти беше причината за много голяма неприятност, но не съм сигурен за колко от нея трябва наистина да носиш бремето, ако изобщо. И теб моля за нещо. Да бъдеш крепостен брат за известно време на Гарс Айрънджейд Янацек.

Дърк така и не получи възможност да отговори — Янацек го изпревари.

— Не можеш да направиш това. Кой е той, този т'Лариен? Как можеш да мислиш, че е достоен да го вкараш в Айрънджейд? Той ще е фалшив, Джаан. Няма да пази връзките, няма да защити крепостта, няма да се върне с нас в Съюза. Възразявам.

— Ако той приеме, мисля, че ще пази връзките за известно време — каза Вайкъри.

— За известно време? Кет са свързани завинаги!

— Тогава това ще е нещо ново, нов вид кет, приятел за известно време.

— Това е повече от ново — каза Янацек. — Няма да го позволя.

— Гарс — каза Джаан Вайкъри. — Дърк т'Лариен вече е твой приятел. Или го забрави толкова скоро? Греша в опита си да осуетиш предложението ми. Прекъсваш връзки, които току-що прие. Не би постъпил така към кет.

— А ти не би канил кет да бъде кет — измърмори ядосано Янацек. — Той щеше вече да е такъв, тъй че цялата работа няма смисъл. Той е външнообвързан. Съветът на висшеобвързаните ще те порицае, Джаан. Това е погрешно, да.

— Съветът на висшеобвързаните е на Висок Кавалаан, а това е Ворлорн — каза Вайкъри. — Само ти си тук да говориш от името на Айрънджейд. Ще нараниш ли своя приятел?

Янацек не отвърна.

Вайкъри се обърна към Дърк.

— Е, т'Лариен?

— Не знам — каза Дърк. — Мисля, че знам какво би означавало да съм крепостен брат, и предполагам, че оценявам честта или каквото е там. Но между нас има много неща, Джаан.

— Говориш за Гуен — каза Вайкъри. — Тя наистина е между нас. Но, Дърк, моля те да бъдеш нов и особен вид крепостен брат. Само докато си на Ворлорн и само на Гарс, не на мен или на който и да било друг Айрънджейд. Разбираш ли?

— Да. Така би било по-лесно. — Той погледна към Янацек. — Но дори с Гарс имам проблеми. Той се опита да ме направи собственост, а току-що не се постара много да ме измъкне от онзи дуел.

— Казвах само истината — каза Янацек, но Вайкъри му махна да замълчи.

— Тези неща бих могъл да простя, предполагам — каза Дърк. — Но не и работата с Гуен.

— Този проблем ще се реши от мен, теб и Гуен Делвано — каза спокойно Вайкъри. — Гарс няма глас в него, въпреки че може да ти каже, че има.

— Тя е моята кро-бетейн — възрази Гарс. — Имам право и да говоря, и да действам. Имам задължение.

— Говоря за снощи — каза Дърк. — Бях до вратата. Чух. Янацек я удари и оттогава двамата сте я заключили и я криете от мен.

Вайкъри се усмихна.

— Удари я?

Дърк кимна.

— Чух го.

— Чул си спор и удар, за това не се съмнявам — каза Вайкъри. Докосна с ръка подутата си челюст. — Откъде мислиш се е взело това?

Дърк го зяпна и изведнъж се почувства невероятно глупаво.

— Аз... помислих... не знам. Желатиновите деца...

— Гарс удари мен, не Гуен — каза Вайкъри.

— Бих го направил отново — каза кисело Янацек.

— Но... но тогава... какво става? Снощи? Тази сутрин?

Янацек стана, отиде до неговия край на дивана и надвисна над него.

— Приятелю Дърк — заговори малко злъчно, — тази сутрин ти казах истината. Гуен излезе с Аркин Руарк, по работа. Кимдисецът я беше търсил през целия ден. Беше крайно възбуден. Според това, което ми каза, колона бронирани бръмбари е започнала да мигрира, несъмнено в отговор на усилващия се студ. Казват, че това било много рядко събитие дори на Ешелин. На Ворлорн, разбира се, такова събитие е уникално и не може да бъде пресъздадено и Руарк смяташе, че трябва да бъде проучено веднага. Е, сега схващаш ли, приятелю Дърк т'Лариен, вече?

— Тъ... Тя трябваше да ми каже...

Янацек се върна на мястото си. Острото му лице беше стегнато и намръщено.

— Моят приятел ме нарича лъжец.

— Гарс говори истината — каза Вайкъри. — Гуен каза, че ще остави съобщение за теб, бележка или запис. Може би е забравила във възбудата от подготовката. Такива неща се случват. Тя е много увлечена в работата си, Дърк. Добър еколог е.

Дърк погледна Гарс Янацек.

— Чакай малко. Тази сутрин ми каза, че я криете от мен. Призна го.

Вайкъри също изглеждаше озадачен.

— Гарс?

— Вярно е — каза с неохота Янацек. — Той дойде и упорства, упорства, набута се вътре с една прозрачна лъжа. Нещо повече, явно му се искаше да вярва, че Гуен е задържана в плен от мръсните Айрънджейд. Съмнявам се, че щеше да повярва на каквото и да е друго. — Отпи глътка от виното си.

— Това не е разумно, Гарс — каза Вайкъри.

— Неистина дадена, неистина върната — отвърна самодоволно Янацек.

— Това ме удовлетворява. — Вайкъри се обърна към Дърк. — Е, т'Лариен, ще бъдеш ли кет на Гарс?

Дърк помисли дълго, после каза:

— Ами... да.

— Пий тогава — каза Вайкъри.

Тримата вдигнаха чашите си едновременно — на Янацек вече беше наполовина пресушена — и виното потече парещо и малко

горчиво над езика на Дърк. Не беше най-доброто вино, което бе опитвал. Но беше съвсем добро.

Янацек довърши чашата си и стана.

— Трябва да поговорим за дуелите.

— Да — каза Вайкъри. — Днес беше горчив ден. И двамата не сте се държали разумно.

Янацек се облегна на полицата под една от зяпналите каменни фигури.

— Най-голямата липса на благоразумие беше от твоя страна, Джаан. Разбери ме, не изпитвам никакъв страх от дуел с Бретан Брайт и Чел Празните ръце, но не беше нужно. Ти съзнателно го провокира. Брайтът трябваше да обяви дуел след думите ти, за да не го заплую и собственият му тейн.

— Не тръгна, както се надявах — отвърна Вайкъри. — Мислех, че може би Бретан се страхува от нас, че може би ще се откаже от дуела си с т'Лариен, за да избегне нас. Не го направи.

— Да, не го направи. Можех да ти кажа, ако беше попитал. Ти прекали с натиска и стигна опасно близо до прекратяване на дуел.

— Кодексът го позволява.

— Може би. И все пак Бретан беше прав. Щеше да е голям срам за него, ако беше пренебрегнал нарушението на т'Лариен заради страха си от теб.

— Не — каза Вайкъри. — Точно тук ти и целият ни народ греша. Не би трябвало да има никакъв срам в избягването на дуел. Ако изобщо искаме да изпълним предначертанието си, трябва да научим това. Да, в известен смисъл си прав... предвид това кой и какъв е, не можеше да даде друг отговор. Погрешно го прецених.

— Сериозна грешка — каза Янацек. Широка усмивка разцепи рижата му брада. — Щеше да е по-добре да оставим т'Лариен да се дуелира. Погрижих се да се бият със саби, нали? Брайтът нямаше да го заколи за такова дребно оскърбление. Мъж като Дърк — ха, нямаше да има никаква чест в това. Един удар само, бих казал. Едно порязване щеше да е добро за т'Лариен. Урок за него, урок за грешките. Щеше и да придаде характер на лицето му, едно малко порязване. — Погледна Дърк. — Сега, разбира се, Бретан Брайт ще те убие.

Каза го небрежно и дори се ухили. Дърк се постара да не се задави с виното.

— Какво?!

Янацек сви рамене.

— Като пръв предизвикан, трябва да се дуелираш първи, тъй че не можеш да се надяваш, че двамата с Джаан ще ги убием преди да стигнат до теб. Бретан Брайт е широко известен с умението си в дуела, както и с удивително добрата си външност. Всъщност той е забележителен. Предполагам, че е тук да ловува лъжечовеци с Чел, но всъщност не е много по лова. Чувства се по-удобно в карето на смъртта, отколкото в дивото, според всичко, което съм чувал за него. Дори собствените му кети го намират за труден. Освен че е грозен, взе за тейн Чел фре-Брайт. Чел някога е бил висшеобвързан с голяма власт и чест. Надживя своята бетейн и първоначалния си тейн. Днес е един суеверен изкуфял дъртак с малко ум и много богатство. Според слуховете на крепостта богатството е причината Бретан Брайт да носи желязото и огъня на Чел. Никой не казва това открито на Бретан, разбира се. Казват, че е доста докачлив. А сега Джаан ядоса и него и може би е малко уплашен. Няма да има никаква милост за теб. Надявам се да успееш да го порежеш малко, преди да умреш. Това би улеснило нас в следващия дуел.

Дърк си спомняше увереността, която го беше изпълнила на покрива. Беше съвсем уверен, че нито един от двамата Брайт не е истинска опасност. Разбираше ги. Изпитваше съжаление към тях. Сега започна да съжалява за себе си.

— Прав ли е? — попита той Вайкъри.

— Гарс се шегува и преувеличава — каза Вайкъри. — Но все пак си в опасност. Бретан несъмнено ще се опита да те убие, ако му позволиш. Не е нужно да става това. Правилата на вашата форма и въоръжение са доста прости. Съдията ще разчертае с тебешир квадрат на улицата, пет на пет метра, и ти и противникът ти ще започнете от противоположни ъгли. По знак от съдията всеки от вас ще настъпи със сабята си към центъра. Когато се срещнете, ще се биете. За да удовлетвориш изискванията за чест, трябва да нанесеш един удар и да посрещнеш един. Бих те посъветвал да посечеш в стъпалото или в крака му, тъй като това ще покаже, че нямаш желание за истински смъртен дуел. После, след като си поел неговия първи удар — опитай се да го отклониш със сабята си, ако можеш, — можеш да отидеш до периметъра на карето. Не бягай. Няма чест в бягането и съдията ще

отсъди дуела като смъртна победа за Бретан, и тогава Бретан ще те убие. Трябва да вървиш, спокойно. На линията на периметъра, щом я прекрачиш, си в безопасност.

— За да постигнеш тази безопасност, трябва да стигнеш до линията на периметъра — каза Янацек. — Бретан ще те убие преди това.

— Ако нанесе моя един удар и поема един, тогава мога ли да хвърля сабята си и да изляза? — попита Дърк.

— В такъв случай Бретан ще те убие с озадачен израз на лицето — тоест на това, което е останало от него — отвърна Янацек.

— Аз не бих направил това — предупреди Вайкъри.

— Внушенията на Джаан са глупост — каза Янацек. Тръгна бавно към дивана, взе си чашата и си наля още вино. — Трябва да задържиш сабята и да се биеш с него. Помисли — той е спял от едната страна. Със сигурност е уязвим там! И виж как непохватно кима и си обръща главата.

Чашата на Дърк беше празна. Той я протегна и Янацек му я напълни.

— Вие как ще се дуелирате с тях?

— Правилата за нашата форма и въоръжение се различават от твоите — каза Вайкъри. — Четиримата трябва да застанем в четирите ъгъла на карето на смъртта с дуелни лазери или пистолети. Не може да се движим, освен отстъпване назад, извън карето, за безопасност. И това не може, докато всеки мъж в карето не е направил един изстрел. Стане ли това, изборът е наш. Които останат вътре, ако още стоят прави, може да продължат да стрелят. Може да е безвредна форма или много смъртоносна, зависи от волята на участващите.

— Утре трябва да е смъртоносна — каза Янацек. Отпи отново.

— Бих искал да е обратното — каза Вайкъри и поклати тъжно глава. — Но се боя, че казваш истината. Брайт са изпълнени с твърде много гняв към нас, за да стрелят във въздуха.

— Така е — каза Янацек с мимолетна усмивка. — Понесоха обидата много дълбоко. Чел Празните ръце поне няма да прости.

— Не може ли да стреляте само за да раните? — попита Дърк. — Да ги разоръжите?

Думите излязоха толкова лесно от устата му... и все пак му беше странно да се чуе, че ги изрича. Ситуацията беше изцяло извън

житейския му опит, но все пак усети, че я приема, че започва да се чувства някак странно удобно в компанията на двамата кавалари и виното им, и кроткия им разговор за смърт и осакатяване. Може би това означаваше нещо, да си един от кети; може би точно затова тревогата му заглъхваше. Знаеше само, че се чувства спокоен, в мир и като у дома си.

Вайкъри изглеждаше угрижен.

— Да ги раним? Щях да предпочета и това, но не може да стане. Ловците вече се боят от нас. Пощадяват корариел на Айрънджейд заради този страх. Ние спасяваме живот. Това няма да е възможно, ако сме прекалено несериозни с Брайт утре. Другите биха могли да не се откажат от ловуването си, ако помислят, че рискуват само едно леко раняване. Не, за жалост, смятам, че трябва да убием Чел и Бретан, ако можем.

— Можем — заяви уверено Янацек. — И, приятелю т'Лариен, не е толкова лесно, нито разумно да раниш враг в дуел, колкото може би си мислиш. Да ги обезоръжим, хм, подиграваш ни се. Това е буквално невъзможно. Бием се с дуелни лазери, приятел, не с военни оръжия. Такива ръчни оръжия стрелят на импулси от половин секунда и са нужни цели петнайсет секунди за презареждане между изстрелите. Разбираш ли? Мъж, който избърза с изстрела си или го направи ненужно труден, мъж, който стреля, за да обезоръжи... брой го мъртъв. Дори от пет метра можеш да не улучиш и врагът ти ще те убие чисто преди лазерът ти да е готов за втори изстрел.

— Не може да се направи, така ли? — каза Дърк.

— Много хора са само ранени в дуел — каза Вайкъри. — Много повече от убитите всъщност. И все пак в повечето случаи това не е търсеният резултат. Понякога да. Когато човек стреля във въздуха и неговият враг реши да го накаже, тогава може да се нанесат ужасни белези. Но това не се случва често.

— Бихме могли да раним Чел — каза Янацек. — Той е стар и бавен. Но Бретан Брайт е друга работа. Казват, че вече имал шест убийства в дуели.

— Той ще е моя грижа — каза Вайкъри. — Погрижи се лазерът на Чел да остане тъмен, Гарс, и това ще е достатъчно.

— Може би. — Янацек се обърна към Дърк. — Ако можеш да порежеш Бретан само малко, т'Лариен, в ръката или по дланта, или по

рамото — нанесе му една-единствена болезнена рана, забави го малко. Това би променило нещата. — Усмихна се широко.

Дърк се усети, че неволно отвърща на усмивката.

— Мога да опитам, но не забравяй, адски малко разбирам от дуелиране и още по-малко от саби, и първата ми грижа ще е да остана жив.

— Не се тормози за невъзможното — рече Янацек, все така ухилен. — Просто го резни колкото можеш по-лошо.

Вратата се отвори. Дърк се обърна и погледна, а Янацек замълча. Гуен Делвано стоеше в рамката на вратата, цялата покрита с прах. Погледна колебливо от лице на лице, след което бавно влезе. Носеше през рамо сак със сензори. Аркин Руарк нахълта след нея, понесъл две сандъчета с инструменти под мишниците си. Беше потен и задъхан и не изглеждаше толкова отпуснат, колкото обикновено.

Гуен пусна леко на пода сака със сензори, но ръката ѝ се задържа на каишката.

— Какво? — каза тя. — Какво значи това? Кой кого ще резва?

— Гуен... — почна Дърк.

— Не — прекъсна го Янацек. Стоеше много вдървено. — Кимдисът трябва да напусне.

Руарк се заозърта, с пребледняло лице и озадачен. Отметна назад качулката си и започна да бърше чело под бяло-русата си коса.

— Пълен боклук, Гарси — заговори той. — Какво е това, голяма каваларска тайна, а? Война, лов, дуел, някакво насилие, нали? Не искам да си пъхам носа в такива работи, не, не и аз. Е, оставям ви насаме тогаз, пазете си я тайната. — И понечи да тръгне към вратата.

— Руарк — каза Джаан Вайкъри. — Чакай.

Кимдисът спря.

Вайкъри се обърна към своя тейн.

— Трябва да му се каже. Ако се провалим...

— Няма да се провалим!

— Ако се провалим, те се заканиха да ги избият. Гарс, кимдисът е твърде замесен. Трябва да му се каже.

— Знам какво ще се случи. На Тобер, на Волфхайм, на Ешелин, из целия Предел. Той и неговия сорт ще разпространяват лъжи и всички кавалари ще са Брайт. Така правят манипулаторите,

лъжечовеците. — В гласа на Янацек нямаше нищо от грубия хумор, с който се беше заяждал с Дърк; сега беше хладен и сериозен.

— Животът му е под заплаха в това, както и на Гуен — настоя Вайкъри. — Трябва да им се каже.

— Всичко?

— Шарадата свърши — каза Вайкъри.

Руарк и Гуен заговориха едновременно.

— Джаан, какво... — почна тя.

— Шарада, живот, лов, какво значи всичко това? Кажете!

Джаан Вайкъри се обърна и му каза.

— Дърк, не може да си сериозен. Не, не го вярвам. През цялото време си мислех, ами, да, че си по-добър от тях. И ти ми казваш това? Не, аз сънувам. Това е пълна глупост!

Руарк се беше съвзел донякъде. В дългата си нощница — зелена коприна, извезана с бухали — изглеждаше повече като себе си, макар да беше ужасно не на място сред хаоса на работната стая. Седеше на високо столче с гръб към тъмните правоъгълни екрани на компютърната конзола. Краката му в чехли бяха кръстосани при глезените, а пълничките му ръце държаха висока заскрежена чаша със зелено кимдиско вино. Бутилката беше зад него, до две празни чаши.

Дърк беше седнал на широка пластмасова работна маса, сгънал крака под себе си и отпуснал лакът на сак със сензори. Беше разчистил пространство за себе си, като избута настрана купчина слайдове и листовے хартия на другата. В стаята цареше невероятен безпорядък.

— Не виждам какво му е глупавото — заяви той упорито.

Докато говореше, очите му шареха из стаята. Не беше влизал тук досега. Беше голяма приблизително колкото дневната в жилището на каваларите, но изглеждаше много по-малка. Покрай едната стена минаваше плот с малки компютри. Срещу нея имаше огромна карта на Ворлорн в десетина различни цвята, цялата нашарена с всевъзможни игли и маркери. Между тях имаше три работни маси. Точно тук Гуен и Руарк сглобяваха късчетата знание, които събираха из дивите джунгли на умирация фестивален свят, но в неговите очи приличаше повече на боен щаб.

Все още не беше сигурен защо са тук. След дългото обяснение на Вайкъри и настървеното обсъждане, което последва между Руарк и двамата кавалари, кимдисът беше слязъл ядосан в апартамента си, като бе взел и Дърк. Моментът не изглеждаше подходящ за разговор с Гуен. Но веднага щом Руарк се преоблече и успокои нервите си с глътка вино, настоя Дърк да го придружи обратно горе до работната стая. Взе три чаши, но пиеше само той. Дърк още помнеше последния път, а

трябваше да обмисли утрешния ден; умът му трябваше да е бистър. Освен това, ако кимдиското вино се смесваше с каваларското така, както кимдисът се смесваше с каваларите, щеше да е чисто самоубийство да ги пие едно след друго.

Тъй че Руарк пиеше сам.

— Глупостта — заговори кимдисът, след като отпи от зелената течност, — е в твоето дуелиране като кавалар. Казвам го, чувам се и не мога да го повярвам! Джаантъни, да, Гарси — несъмнено, и, разбира се, тези Брайт. Ксенофобски животни, насилници. Но ти? Дърк, ти, човек на Авалон, това е под достойнството ти. Помисли, моля те, да, моля, заради мен, заради Гуен, заради тебе самия. Как може да си сериозен? Кажи ми, трябва да знам. От Авалон! Отраснал си с Академията за Човешко знание, да, с Авалонския Институт за изследване на нечовешки разум, това също. Светът на Томас Чунг, родната база на Проучване Клерономас, всичката тази история и знание, все за теб, толкова, колкото е останало където и да било, освен може би на Стара Земя или на Нюхолм. Пътувал си, цивилизован си, видял си различни светове, много разпръснати народи. Да! По-умен си от това. Трябва да си, нали? Да!

Дърк се намръщи.

— Аркин, не разбираш. Не избрах аз този бой. Всичко беше някаква грешка. Опитах се да се извиня, но Бретан не искаше и да чуе. Какво друго да направя?

— Да направиш? Ами напусни, разбира се. Вземи милата Гуен и изчезнете. Разкарай се от Ворлорн колкото може по-скоро. Тя се нуждае от теб, да, никой друг не може да помогне. Как ѝ помагаш? Като станеш толкова зле като Джаан? Като се самоубиеш? А? Ти ми кажи, Дърк, ти ми кажи.

Всичко отново ставаше объркано. Докато беше пил с Янацек и Вайкъри, всичко му се беше струвало толкова ясно, толкова лесно за приемане. Но сега Руарк казваше, че всичко е сбъркано.

— Не знам — отвърна Дърк. — Искам да кажа, отхвърлих закрилата на Джаан. Така че трябва да се защитя сам, нали? Кой друг е отговорен? Направих избора и така нататък. Дуелът е уреден. Не мога да се откажа.

— Разбира се, че можеш — каза Руарк. — Кой ще те спре? Кой закон, а? Никакъв закон няма на Ворлорн, никакъв. Пълната истина!

Могат ли тези зверове да ни подгонят да ни убият със закон? Не. Това е беззаконие, тъй че всеки е в беда, но ти не си длъжен да се дуелираш, освен ако не го искаш.

Вратата изщрака и Дърк се обърна.

Влезе Гуен.

— А, Гуен — възкликна кимдисът. — Помогни ми, вразуми го този т'Лариен. Този пълен глупак се кани да се дуелира, самата истина, все едно че е самият Гарси.

Гуен пристъпи напред и застана между двамата. Носеше панталони от хамелеонов плат (тъмносиви сега) и черен пуловер, с вплетен в косата ѝ зелен шал. Лицето ѝ бе току-що почистено и сериозно.

— Казах им, че слизам да прегледам някои данни — рече тя и връхчето на езика ѝ пробяга нервно по устните ѝ. — Не знам какво да кажа. — Попитах Гарс за Бретан Брайт Лантри. Дърк, шансовете да те убие са много големи.

Думите ѝ го смразиха. Да го чуе от Гуен звучеше някак си по-различно:

— Знам — отвърна той. — Това не променя нищо, Гуен. В смисъл, ако исках да съм в безопасност, можех просто да съм корариел на Айрънджейд, нали?

Тя кимна.

— Да. Но ти го отхвърли. Защо?

— Какво каза в гората? И по-късно, отново? За имената. Не исках да стана нечия собственост, Гуен. Аз не съм корариел.

Наблюдаваше я. За много кратко лицето ѝ потъмня, а очите ѝ пробягаха надолу към нефрита и среброто.

— Разбирам — отвърна тя почти шепнешком.

— Аз не — изсумтя Руарк. — Тогава бъди корариел. Какво е това? Само дума! Обаче ще си жив, нали?

Гуен го изглежда, както беше кацнал на високия си стол. Изглеждаше леко комично с дългата нощница, стиснал питието си и навъсен.

— Не, Аркин — каза тя. — Това беше моя грешка. Мислех, че бетейн е само дума.

Той се изчерви.

— О, чудесно! Значи Дърк не е корариел, чудесно, не е ничия собственост. Не означава, че трябва да се дуелира, не, твърдо не. Каваларският кодекс на честта е глупост, велика висша глупост всъщност. Тъй че ти си длъжен да си глупав, така ли, Дърк? Да умреш и да си глупав?

— Не. — Думите на Руарк го притесняваха. Не вярваше в кодекса на Висок Кавалаан. Защо тогава? Не беше сигурен. За да докаже нещо, струваше му се, но не знаеше какво или на кого. — Трябва да го направя, и толкова. Това е правилното.

— Глупости! — отсече Руарк.

— Дърк, не искам да те видя мъртъв — каза Гуен. — Моля те. Не ми причинявай това.

Пълничкият кимдис се изкиска.

— О, ще го разубедим ние двамата, нали? — Отпи глътка. — Послушай ме, Дърк, това поне ще направиш ли?

Дърк кимна намръщено.

— Добре. Първо, отговори ми следното. Вярваш ли в кодекса на дуела? Като социална институция? Като нещо морално? Каж ми, честно, вярваш ли?

— Не — отвърна Дърк. — Но не мисля, че и Джаан вярва в него, ако се съди по някои негови коментари. Все пак се дуелира когато му се наложи. Всичко друго би било страхливост.

— Не, никой не мисли, че си страхливец, нито пък той. Джаантъни може да е проклет кавалар, но дори аз не казвам, че е страхливец. Но има различни видове храброст, нали? Ако в тази кула стане пожар, би ли рискувал живота си, за да спасиш Гуен или да речем мен? Гарс също може би?

— Надявам се — отвърна Дърк.

Руарк кимна.

— Виждаш ли, значи си храбър мъж. Не е нужно самоубийство, за да докажеш това.

Гуен също кимна.

— Спомни си какво каза в Крайн Ламия, Дърк, за живота и смъртта. Не можеш да се оттеглиш и да се самоубиеш след това, нали?

Той се намръщи.

— По дяволите, това не е самоубийство.

Руарк се изсмя.

— Не е ли? Същото е, почти. Да не би да мислиш, че ще го надвиеш в дуела?

— Добре, но...

— Ако той изпусне сабята си, от пот по дланта или нещо такова, ти ще го убиеш ли?

— Не. Аз...

— Защото няма да е честно, нали? Обаче да позволиш той да те убие е също толкова нечестно. Дори да му дадеш шанса да те убие. Това е глупаво. Освен това не си кавалар, така че не ми говори за Джаантъни. Той все пак е убиец. Ти си по-добър, Дърк. И той има извинение, нещо, за което мисли, че се бори може би, да промени народа си. Големият спасител моля ви се! Но няма да му се подиграваме, не. Но ти, Дърк, ти нямаш такава причина. Нали?

— Да, нямам. Но по дяволите, Руарк, той постъпва правилно. Не изглеждаше толкова добре горе, когато ти каза как Брайт щяха да са те убили без неговата закрила.

— Прав си. Но това не променя нищо. Добре, приемаме, може би съм корариел, че Брайт са по-лоши от Айрънджейд, че Джаан прилага насилие, за да спре по-лошо насилие. Правилно ли е това? О, не мога да кажа. Труден морален въпрос, сериозно! Може би дуелите на Джаан служат на някаква цел, мм, за хората му, за нас. Но твоят дуел е пълна глупост, не служи за нищо — тебе просто ще те убият. И Гуен ще остане с Джаан и Гарс завинаги, докато не загубят дуел може би, и тогава за нея ще стане още по-кофти.

Руарк замълча и допи виното си, после се завъртя на стола, за да си налее пак. Дърк седеше смълчан. Гуен беше впила очи в него, търпеливият ѝ поглед бе толкова тежък, че се усещаше. Главата му пулсираше. Руарк объркваше всичко, помисли Дърк. Трябваше да постъпи правилно, но кое беше правилното? Изведнъж всякаква интуиция и способност да вземе решения се изпариха. Тишината натежа.

— Няма да бягам — заяви той накрая. — Няма. Но няма и да се дуелирам. Ще отида там и ще им кажа решението си: отказвам да се бия.

Кимдисът разклати виното в чашата си и се изсмя.

— Е, в това определено има нравствен кураж. И традиция. Иисус Христос и Сократ, и Ерика Стормджоунс, и сега Дърк т'Лариен,

великите мъченици на историята, да. Може би поетът Редстийл ще напише нещо за теб.

— Те са Брайт, Дърк — каза Гуен. Виж, тя не се смееше. — Брайт, висшеобвързани от старата школа. На Висок Кавалаан може би изобщо нямаше да бъдеш предизвикан на дуел. Съветите на висшеобвързаните признават, че външнопланетяните не са длъжни да се съобразяват с техния кодекс. Но това е различно. Съдията ще ти отсъди загуба и Бретан Брайт и крепостните му събратя ще те убият или ще те подгонят, за да те убият. С отказа си да се дуелираш в техните очи ще се докажеш като лъжечовек.

— Не мога да бягам — повтори Дърк. Всичките му аргументи изведнъж се оказаха изчерпани. Нищо не му беше останало освен решимостта да се изправи пред утрото и да разбере.

— Потискаш собственото си благоразумие всъщност, да. Това не е страхливост, Дърк. Най-смелият избор от всички, помисли го така. Да рискуваш да си навлечеш презрението им с бягство. Дори тогава си изправен пред гибелна опасност. Вероятно ще те преследват, Бретан Брайт, ако оживее, другите, ако той умре, нали? Но ти ще живееш, ще им избягаш може би, ще помогнеш на Гуен.

— Не мога — каза Дърк. — Обещах им. На Джаан и Гарс.

— Обеща им? Какво им обеща? Да умреш?

— Не. Да. В смисъл, Джаан ме накара да обеща да бъда брат на Янацек. Нямаше да се въвлечат в този дуел, ако Вайкъри не се беше опитал да ме отърве от тази неприятност.

— След като Гарс те вкара в нея — каза Гуен и Дърк се стъписа от неочакваната злъч в спокойния ѝ тон.

— Те също може да умрат утре — каза той колебливо. — И аз съм отговорен за това. Сега ми казвате, че трябва да ги изоставя.

Гуен пристъпи към него и вдигна ръце. Пръстите ѝ погалиха страните му, забърсаха назад сиво-кафявите кичури от челото му и големите ѝ зелени очи се взряха в неговите. Той изведнъж си спомни други обещания: шепнеция камък, шепнеция камък. И отдавна отминали времена внезапно проблеснаха отново в паметта му, и светът закръжи бясно, и добро и грешно започнаха да се сливат и потекоха в едно.

— Дърк, чуй ме — заговори бавно Гуен. — Джаан се е въвличал в шест дуела заради мен. Гарс, който дори не ме обича, е споделил

четири от тях. Убивали са заради мен, заради гордостта ми, заради честта ми. Не го исках, не повече, отколкото ти поиска закрилата им. Беше тяхното понятие за моята чест, не моето. Но все пак онези дуели означаваха за мен точно толкова, колкото този за теб. Въпреки това ти ме помоли да ги напусна, да се върна при теб, да те обичам отново.

— Да — каза Дърк. — Но... не знам. Оставил съм диря от нарушени обещания. — Гласът му бе изтерзан. — Джаан ме нарече кет.

— Ако те беше нарекъл вечеря, щеше да скочиш в печката, така ли? — изсумтя Руарк.

Гуен само поклати тъжно глава.

— Изпитваш какво? Чувство за дълг? Задължение?

— Предполагам — отвърна той неохотно.

— Значи си отговори сам, Дърк. Каза ми какъв трябва да е отговорът ми към теб. Ако толкова силно чувстваш, че трябва да изпълниш задълженията си на временен кет, връзка, която не означава нищо на Висок Кавалаан, как можеш да ме молиш да се откажа от нефрита и среброто? Бетейн означава повече от кет.

Меките ѝ длани пуснаха лицето му и тя се отдръпна.

Ръката на Дърк се изпъна и я хвана за китката. Лявата китка. Стегна се около студения метал и лъскавия нефрит.

— Не.

Гуен не отвърна. Чакаше.

За Дърк Руарк беше забравен, работната стая бе потънала в мрак. Имаше я само Гуен, взряна в него, зелените големи очи и пълни с... какво? Обещания? Заплахи? Изгубени мечти? Тя чакаше, цялата мълчание, а той ровеше в ума си и търсеше думите, и не знаеше какво да каже. И гривната от нефрит и сребро беше хладна в ръката му, и си спомняше:

Червени сълзи, пълни с любов, загърнати в сребро и кадифе, парещи и жестоко студени.

Лицето на Джаан: високи скули, волевата челюст, оредяващата черна коса, леката усмивка. Гласът му, гладък като стомана, винаги спокоен: „Но аз съществувам“.

Белите призрачни кули на Крайн Ламия, ридаещи, присмехулни, пеещи с ведро отчаяние, докато далечен барабан отекваше с глухия си безсмислен бумтеж. Посред всичко това — непокорство, решимост. За кратко беше знаел какво да каже.

Лицето на Гарс Янацек: далечно (очите — син дим, главата вдървена, стиснати устни), враждебно (лед в очите, свирепа усмивка зад рижата му брада), изпълнено с горчив хумор (остър поглед, зъби, оголени в усмивката на самата смърт).

Бретан Брайт Лантри: тик и око от жар-камък, страх и жалост, съчетани с хладна плашеща целувка.

Червено вино в чаши от обсидиан, пиене в стая, изпълнена с дарчин и странно съпричастие.

Думи. Нов и особен вид крепостен брат, така бе казал Джаан.

Думи. Ще е фалшив, бе казал Гарс.

Лицето на Гуен, по-млада Гуен, по-стройна, с очи някак пошироки. Гуен усмихваща се. Гуен плачеща.

Гуен в оргазъм. Държи го, гърдите ѝ са набъбнали и зърната са червени, червенината се плъзга по тялото ѝ. Гуен, шепнеща му; обичам те, обичам те, Джени!

Самотна черна сянка, тласкаща с весло ниска баржа по безкраен тъмен канал.

Спомени.

Ръката му, която я беше стиснала, потръпна.

— Ако не се дуелирам, ще напуснеш Джаан, нали? И ще дойдеш с мен?

Кимването, с което му отвърна, беше болезнено бавно.

— Да. Мислих за това цял ден, говорих за това с Аркин. Бяхме го замислили така, че той да те доведе тук, а аз да кажа на Джаан и Гарс, че трябва да работя.

Дърк разгъна краката си и сто ножа го жегнаха, щом дрямката и сковаността се изцедиха от тях. Изправи се и вече беше решил.

— Щеше да го направиш така или иначе, нали? Не просто заради дуела?

Тя поклати глава.

— Тогава ще тръгна. Кога най-скоро можем да напуснем Ворлорн?

— Две седмици и три дни — отвърна Руарк. — Никакъв кораб няма дотогава.

— Ще трябва да се крием — каза Гуен. — Общо взето това е най-безопасният курс. Не бях сигурна този следобед дали трябва да кажа на Джаан за решението си, или просто да си тръгна. Мислех, че

може би ще можем да поговорим, а след това да се качим заедно и да се изправим пред него. Но работата с дуела го решава. Вече не биха ти позволили да напуснеш.

Руарк се смъкна от стола си и каза:

— Тръгвайте. Аз ще остана да пазя. Може да се обадите и да кажете какво става. Съвсем безопасно е за мен, освен ако Гарси и Джаантъни не загубят дуела. Тогава ще дойда бързо при вас, нали?

Дърк хвана ръцете на Гуен.

— Обичам те. Все още. Наистина.

Тя се усмихна малко насила.

— Да. Радвам се, Дърк. Може би ще се получи отново. Но трябва да действаме бързо, трябва да изчезнем. Отсега нататък всички кавалари са опасност за нас.

— Добре. Къде?

— Слез долу и си вземи нещата, ще ти трябват топли дрехи. Ще се срещнем на покрива. Ще вземем въздушната кола и ще решаваме след като тръгнем.

Дърк кимна и я целуна бързо.

Летяха над тъмните реки и гладките хълмове на Общата мера, когато първата червенина на зората докосна небето, алено сияние ниско на изток. Скоро първото жълто слънце се издигна и тъмнината долу преля в сива утринна мъгла, която бавно се разпадаше. Въздушната манта беше открита, тъй че вятърът връхлиташе шумно и беше невъзможно да говорят. Докато тя караше, Дърк дремеше до нея, свит в пъстрото кафяво палто, което му беше дал Руарк — беше на по-светли и тъмни парчета, като кръпки.

Тя го събуди, когато блестящото копие на Предизвикателство изникна пред тях — бутна го нежно по рамото. Беше спал неспокойно. Изправи се веднага и се прозя.

— Стигнахме значи — каза ненужно.

Гуен не отвърна. Мантата забави скорост. Градът на емерелите растеше пред тях, все по-близък.

Дърк се загледа към зората.

— Две слънца са изгрели. И виж, човек може почти да види Дебелия Сатана. Предполагам вече знаят, че сме избягали.

Помисли за Вайкъри и Янацек, как го чакат при карето на смъртта, очертано на улицата, чакат с двамата Брайт. Бретан сигурно крачеше нетърпеливо и издаваше странния си звук. Окото му сигурно бе угаснало и студено в утрото, мъртъв въглен в обезобразеното му лице. Може би самият той беше мъртъв вече, или Джаан, или Гарс Янацек. За миг се изчерви от срам. После се притисна към Гуен и я прегърна.

Предизвикателство се просна пред тях. Гуен подкара въздушната кола в остър вираж нагоре през пелена от пухкави бели облаци. Черната паст на дока за кацане блесна при приближаването им и Дърк видя цифрите, докато Гуен вкарваше колата. 520-о ниво, въздушният хангар — огромен, безукорен и пуст.

— Добре дошли — прокънтя познатият тон, щом мантата се спусна на плочите на пода. — Аз съм Гласът на Предизвикателство. Мога ли да ви предложа услугите си?

Гуен изключи енергията и се смъкна през крилото.

— Искаме да станем временни жители.

— Таксата е съвсем разумна — каза Гласът.

— Заведи ни в квартира тогава.

Отвори се врата и поредната кола на издути гуми се затъркаля към тях. Във всичко, освен цвета, беше близка на онази, която ги беше возила при предишното им идване. Гуен се качи, а Дърк започна да товари багажа от задната седалка на въздушната кола: сак със сензори, който Гуен беше взела, три чанти, натъпкани с облекло, пакет с полево продоволствие за излизанията в джунглата. Двата въздушни скутера, комплектувани с полетни ботуши, бяха най-отдолу и Дърк ги остави във въздушната кола.

Возилото потегли и Гласът започна да им описва различните жилища, които може да предложи. Предизвикателство имаше стаи, обзаведени в сто различни стила, за да могат външнопланетяните да се чувстват у дома си. Все пак вкусът на см-Емерел преобладаваше.

— Нещо просто и евтино — каза Дърк. — Двойно легло и кухненски бокс, и воден душ ще е достатъчно.

Гласът ги настави в малка кабина с пастелносини стени две нива по-нагоре. Имаше двойно легло, което запълваше повечето помещение, плюс кухненски кът в едната стена и огромен цветен видеоекран, който изпълваше две трети от друга.

— Истински емерелски разкош — каза Гуен със сарказъм, щом влязоха. Остави на пода сака със сензорите и чантата с дрехи и се тръшна уморено на леглото. Дърк натика чантите, които носеше, зад плъзгащата се врата на панела-килер, после седна до краката на Гуен на леглото и огледа стенния екран.

— Имаме широк избор библиотечни записи за ваше забавление — каза Гласът. — Със съжаление трябва да ви уведомя, че всички редовни фестивални програми са спрени.

— Никога ли не се махаш? — сопна се Дърк.

— Основните мониторни функции продължават непрекъснато с цел вашата безопасност и защита. Но ако желаете, обслужващата ми функция може временно да бъде деактивирана във вашата околност. Някои обитатели предпочитат така.

— Включително аз — каза Дърк. — Деактивирай се.

— Ако промените решението си или ви потрѣбва някаква услуга — обясни Гласът, — просто натиснете клавиша, маркиран със звезда на всеки стенен екран до вас, и аз отново ще съм на ваше разположение. — След това млъкна.

Дърк изчака за миг.

— Глас?

Нямаше отговор. Той кимна доволно и заоглежда отново екрана. Зад него Гуен вече спеше, свита на една страна и покрила главата си с ръце.

Искаше му се отчаяно да потърси Руарк, да разбере какво е станало на дуела, кой е останал жив и кой е умрял. Но не смяташе, че ще е безопасно. Един от каваларите — или повече от един — можеше да е с Руарк в жилището му или в работната стая и едно обаждане щеше да издаде местоположението им. Трябваше да изчака. Преди да потеглят, кимдисът му беше дал номер за повикване в изоставен апартамент два етажа над неговия и му каза да пробва този номер точно след свечеряване. Беше обещал, че ако е безопасно, ще е там, за да отговори на позвъняването. Ако не, отговор нямаше да има. Тъй или иначе, Руарк не знаеше къде са отишли, тъй че каваларите не можеха да измъкнат насила информацията от него.

Дърк беше много уморен. Въпреки дрямката по пътя умората натежа, примесена с тъмните цветове на вината. Най-после си беше върнал Гуен, но не ликуваше от това. Ликуването сигурно щеше да

дойде по-късно, когато другите му грижи отпаднеха и започнеха да се опознават отново, както се бяха познавали на Авалон преди седем дълги години. Но и това можеше да не дойде, докато не се измъкнеха от Ворлорн, далече от Джаан Вайкъри и Гарс Янацек, и всички други кавалари, далече от мъртвите градове и умиращите гори. Щяха да се върнат в Булото на Изкусителя, мислеше Дърк, докато седеше и гледаше разсеяно празния екран, да напуснат Предела, да отидат на Тара или Браке, или на някоя друга разумна планета, може би да се върнат на Авалон, или някъде по-далече и от това, на Гъливер или на Скитника, или на Стар Посейдон. Имаше стотици светове, които все още не беше виждал, хиляди, повече... светове на хора и на не-хора, на чужди същества, всевъзможни далечни романтични места, където никой нямаше дори да е чувал за Висок Кавалаан или Ворлорн. Двамата с Гуен щяха тепърва да видят тези светове.

Твърде уморен, за да заспи, изнервен и неспокоен, Дърк се заигра с видеоекрана, като проверяваше небрежно възможностите му. Включи го и натисна клавиша, белязан с въпросителна, както предния ден в жилището на Руарк в Лартейн, и същият списък на услуги просветна пред него в тройно по-големи образи. Огледа ги внимателно, за да научи каквото можеше да се научи. Може би щеше да успее да измъкне някое знание, което да се окаже полезно, да разбере нещо, което да може да им помогне.

В списъка имаше номер за включване на планетарни новини. Набра го с надеждата, че сутрешният дуел в Лартейн ще е отбелязан, може би като жалейка. Но екранът посивя и засвяткаха бели букви „Услугата изключена“, докато не ги изтри.

Намръщен, Дърк набра друга последователност, за информация от космодрума, за да провери данните на Руарк за кораба. Този път извади повече късмет. През следващите два стандартни месеца имаше три междузвездни кораба. Най-ранният, както беше казал кимдисът, щеше да дойде след малко повече от две седмици, космическа совалка на Предела, „Терик неДалир“. Руарк обаче не беше споменал, че корабът пътува на дълъг курс, идва от Кимдис и продължава към Ешелин, Света на Океана Блеквайн и накрая см-Емерел, родния му свят. Седмица след това кацаше снабдителен кораб от Висок Кавалаан. След това нямаше нищо докато не се върнеше от курс „Трепетът на забравените врагове“.

За толкова дълго чакане и дума не можеше да става обаче. С Гуен трябваше просто да хванат „Терик неДалир“ и да се прехвърлят на друг кораб на някой по-отдалечен свят. Стигането до кораба щеше да е най-големият риск, с който трябваше да се справят. Каваларите нямаха буквално никакъв шанс да ги намерят тук в Предизвикателство, с цяла планета за претърсване, но Джаан Вайкъри със сигурност щеше да предположи, че се канят да напуснат планетата колкото може по-скоро. Това означаваше, че ще ги чака на космодрума, когато дойде моментът. Дърк не знаеше как ще се справят с това. Можеше само да се надява, че няма да им се наложи.

Изчисти екрана и изпробва други числа, за да отбележи кои функции са затворени напълно, кои са сведени до основен статус — спешната медицинска помощ например — и кои все още действат на фестивални нива. Често от град на град имаше прекъсвания, което го убеди, че са избрали правилно да дойдат в Предизвикателство. Емерелите твърдо бяха решили да докажат, че техният град е безсмъртен, и бяха оставили почти всичко включено, в предизвикателство към студа, мрака и настъпващия лед. Щеше да е лесно място за живеене. Другите градове бяха в жалко състояние в сравнение с този. Четири от четиринайсетте бяха съвсем тъмни и с изключена енергия, а един беше понесъл толкова силна ерозия от вятъра и лошото време, че вече рухваше в прашни развалини.

Продължи с бутоните още известно време, но накрая това започна да го уморява и той се отегчи и се изнерви. Гуен продължаваше да спи. Все още беше късна сутрин, невъзможно беше да се обади на Руарк. Изключи стенния екран, изми се набързо в санитарната камера, после се върна при леглото и угаси светлинните панели. Не заспа веднага. Лежеше в топлия мрак, загледан в тавана и заслушан в тихото дишане на Гуен, но умът му се беше отнесъл далече, изпълнен с тревога.

Скоро всичко щеше отново да е добре, каза си той, както бяха нещата на Авалон. Но не можеше да го повярва. Не се чувстваше като стария Дърк т'Лариен, Дърк на Гуен, онзи, в когото си бе обещал да се превърне отново. Вместо това имаше чувството, че нищо не се е променило; мъчеше се, също толкова уморено, също толкова безнадеждно, колкото на Браке и на другите светове преди него.

Неговата Джени отново беше с него и трябваше да е изпълнен с радост, но изпитваше само болезнена умора. Все едно отново я бе провалил.

Изтласка тези мисли настрани и затвори очи.

Когато се събуди, беше късен следобед. Гуен вече бе станала и готова за действие. Дърк си взе душ и се облече в меки избелели дрехи от авалонска синтетика. След това тръгнаха по коридорите да проучат 522-рото ниво на Предизвикателство. Държаха се за ръце.

Квартирата им бе една от хилядите в този жилищен сектор на зданието. Около тях имаше други, съвсем същите като тяхната, освен номерата на черните врати. Подовете, стените и таваните на коридорите, по които вървяха, бяха боядисани в щедри кобалтови цветове и светлините, окачени на пресечките — смътно сияещи глобуси, успокояващи за окото, — подхождаха на цвета.

— Това е досадно — каза Гуен, след като повървяха няколко минути. — Еднаквостта е твърде потискаща. И освен това не виждам никакви карти. Изненадана съм, че хората не се губят.

— Предполагам, че могат просто да попитат Гласа за посоките — каза Дърк.

— Да. Забравям за това. — Тя се намръщи. — Какво стана с Гласа? Защо не приказва?

— Накарах го да млъкне — каза Дърк. — Но все още наблюдава.

— Можеш ли да го включиш пак?

Той кимна и спря, после я поведе към най-близката черна врата. Квартирата, както бе очаквал, беше празна и се отвори лесно при допира му. Вътре леглото, обзавеждането, видеоекранът — всичко беше същото.

Дърк се обърна към видеоекрана и натисна бутона, белязан със звездичка.

— Мога ли да ви помогна? — попита Гласът.

Гуен му се усмихна — с леко напрегната усмивка. Явно и тя беше уморена като него. В ъгълчетата на устата ѝ имаше угрижени бръчици.

— Да — каза тя. — Искаме да направим нещо. Забавлявай ни. Ангажирай ни. Покажи ни града.

На Дърк му се стори, че говори малко прекалено бързо, сякаш иска да се разсее, да отвлече ума си от неприятна тема. Зачуди се дали

чува в гласа ѝ страх за безопасността им или тревога за Джаан Вайкъри.

— Разбирам — отвърна Гласът. — Позволете ми тогава да бъда вашият екскурзовод в чудесата на Предизвикателство, славата на см-Емерел, прероден на далечен Ворлорн.

После започна да ги упътва и тръгнаха към най-близките асансьори, извън зоната на безкрайните прави кобалтови коридори, в пространства все по-цветни и отвличащи.

Изкачиха се до Олимп, разкошен салон на самия връх на града, и спряха, потънали до глезените в дебелия черен килим, загледани навън през единствения огромен прозорец. На километър под тях редове тъмни облаци се нижеха подгонени от лютия вятър, който не можеха да усетят. Денят извън Предизвикателство бе мрачен и унил. Адското око грееше навъсено както винаги, но жълтите му спътници бяха скрити от сива мъгла. Можеха да видят далечните планини и смътната тъмна зеленина на Мерата далече под тях. Робосервитор им поднесе изстудени напитки.

Отидоха до централната шахта, цилиндър за гмуркане, който обхващаше сърцевината на града — кула празна от върха до дъното. Застанаха на най-високата тераса — държаха се за ръце — и загледаха надолу, към други тераси в безкрайни редове, които се смаяваха в смътно осветените дълбини. После отвориха изкованата от желязо порта и ръка за ръка полетяха надолу в нежната хватка на топлото въздушно течение. Централната шахта представляваше развлекателно съоръжение с поддържана минимална гравитация — толкова нищожна, че трудно можеше да се нарече гравитация, по-малко от 0,1 процента от нормалната за Емерел.

Закрачиха по външната алея, широк наклонен коридор, който въртеше на спирала около външната обвивка на града като нарез на огромен винт, тъй че един амбициозен турист да може да повърви от приземния етаж чак до върха. Ресторанти, музеи и магазини се нижеха от двете страни на алеята; между тях се срещаха запустели пътни платна както за колите с издутите гуми, така и за по-бързи возила. Дванайсет подвижни пътеки — шест нагоре и шест надолу — оформяха средното платно на леко извиващия се булевард. Когато се умориха, се качиха на една, после на по-бърза, после на още по-бърза. Докато гледката се хлъзгаше назад покрай тях, Гласът им сочеше

обекти от особен интерес, нито един от които не беше особено интересен.

Поплуваха голи в Емерелския океан, пресноводно псевдоморе, което заемаше повечето от 231-во и 232-ро нива. Водата беше светлозелен кристал, толкова чиста, че можеха да видят водорасли, извиващи се в гъвкави въжета, две нива надолу. Искреше под панелите от светлини, които създаваха илюзията за ярка слънчева светлина. Малки рибки пробягваха насам-натам в по-долните океански простори; на повърхността водни растения се полюшваха като гигантски гъби, обвити в зелена плът.

С енергийни ски се спуснаха по рампата — главоломен секвац дъха полет върху гладка пластмасова повърхност, която ги отведе от стотното ниво чак до първото. Дърк падна два пъти, но и двата пъти се надигна и продължи.

Огледаха гимнастическия салон за свободно падане.

Надникнаха в смрачените аудитории, оборудвани за хиляди зрители, и отказаха да погледат записаните холодрами, които им предложи Гласът.

Хапнаха, набързо и без особен апетит, в малко бистро в оживен някога търговски мол.

Поскитаха из джунгла от криви дървета и жълт мъх, където всички животински звуци бяха на запис и отекваха странно от стените на горещия, наситен с изпарения парк.

Накрая, все още неспокойни и притеснени, и съвсем малко разсеяни от всичко това, оставиха Гласа да ги откара бързо до стаята им. Навън, каза им той, вечерният здрач вече се спускал над Ворлорн.

Дърк застана в тясното пространство между леглото и стената и натисна последователно клавишите. Гуен седна точно зад него.

Руарк не се отзоваваше дълго, много дълго. Дърк се зачуди обезпокоен дали не се е случило нещо ужасно. Но точно когато си го помисли, пулсиращият син сигнал за повикване угасна и пълното лице на кимдискния еколог изпълни екрана. Зад него, в сивкава пелена, се виждаше прахът на запустяла стая.

— Е? — каза Дърк. Обърна се към Гуен. Тя хапеше устната си и дясната ѝ ръка беше замръзнала, отпусната на гривната от нефрит и сребро, която все още носеше на лявата си ръка.

— Дърк? Гуен? Вие ли сте? Не мога да ви видя, екранът ми е тъмен.

Светлите очи на Руарк пробягваха неспокойно напред-назад под провиснали кичури още по-светла коса.

— Разбира се, че сме ние — сопна се Дърк. — Кой друг би се обадил на този номер?

— Не мога да ви видя — повтори Руарк.

— Аркин — каза Гуен от мястото си на леглото, — ако можеше да ни видиш, те щяха да разберат къде сме.

Руарк закима. Имаше съвсем лек намек за двойна брадичка.

— Да, не помислих, права си. Най-добре е и аз да не знам, да.

— Дуелът — настоя Дърк. — Тази сутрин. Какво стана?

— Джаан добре ли е? — попита Гуен.

— Нямаше дуел — каза Руарк.

Очите му продължаваха да шарят насам-натам, търсеха да видят нещо, предположи Дърк. Или може би Руарк беше изнервен, че каваларите могат да го спипат в празния апартамент.

— Отидох да видя, но нямаше никакъв дуел, честно.

Гуен въздъхна.

— Значи всички са добре? Джаан?

— Джаантъни е жив и е добре, и Гарси, и двамата Брайт — каза Руарк. — Никаква стрелба и убийства изобщо, но когато Дърк не дойде да умре по график, всички подивяха, да.

— Разкажи — каза тихо Дърк.

— Ами, ти беше причината другият дуел да се отложи.

— Да се отложи ли? — каза Гуен.

— Да, да се отложи — отвърна Руарк. — Пак ще се бият, същата форма и същите оръжия, но не сега. Бретан Брайт помоли съдията. Каза, че имал правото първо да се изправи срещу Дърк, тъй като можело да умре в дуела с Джаан и Гарси, тъй че недоволството му срещу Дърк щяло да остане неудовлетворено. Настоя вторият дуел да бъде отложен, докато не бъде намерен Дърк. Съдията се съгласи. Инструмент на Брайт, съдията, да, съгласи се с всичко, което поискаха ония животни. Росеф висш-Брайт, така го нарекоха, злонамерен дребосък.

— Айрънджейд — попита Дърк. — Джаан и Гарс. Те казаха ли нещо?

— Джаантъни не. Той нищо не каза, не, само си стоеше съвсем неподвижно в ъгъла си на карето на смъртта. Всички останали тичаха насам-натам като пощурели, викаха и крещяха, типични кавалари. Никой друг дори не беше в квадрата освен Джаан, да, но той си стоеше вътре и гледаше все едно очакваше дуелът да започне всеки момент. Гарси, виж, той много се ядоса. Първо, когато ти не дойде, ръсеше шеги, че си се разболял, после стана много хладен и мълчалив за известно време, спокоен като Джаан, но след това вече не беше толкова ядосан, мисля, тъй че започна да спори с Бретан Брайт и съдията, и с другия дуелист, Чел. Всички Брайт бяха там, като свидетели може би. Не знаех, че имаме толкова голяма компания в Лартейн, сериозно. Е, знаех абстрактно, да, но е друго когато всички се съберат на едно място. Двама Шанагейт дойдоха също, макар и не поетът Редстийл, тъй че бяхме с трима по-малко, вие двамата и той. Иначе може би беше събрание на градския съвет, всички облечени официално. — Той се изкиска.

— Знаеш ли какво ще стане сега? — попита Дърк.

— Не се безпокой — каза Руарк. — Вие двамата ще се криете и ще хванете кораба, да. Не могат да ви проследят, цяла планета имат да претърсват! Брайт, мисля, дори няма да търсят. Всъщност те те нарекоха лъжечовек. Бретан Брайт настоя за това, а партньорът му говори за старите традиции, и другите от Брайт също, и съдията каза да, че щом не си дошъл на дуела, изобщо не си истински човек. Тъй че ще те гонят може би, но не със специална цел, ти вече си просто поредното животно за убиване, всяко друго ще свърши същата работа.

— Лъжечовек — повтори глухо Дърк. Странно, имаше чувството, че е изгубил нещо.

— За Бретан Брайт и ония, да. Гарс, мисля, ще се опита поупорито да те намери, но няма да те гони като животно. Закле се, че ще се дуелираш, ще се дуелираш с Бретан Брайт и после с него, или може би първо с него.

— А Вайкъри? — попита Дърк.

— Казах ти, той нищо не каза, нищо.

Гуен се надигна от леглото и каза:

— Говориш само за Дърк. А за мен?

— Ти ли? — Светлите очи на Руарк примигаха. — Брайт казаха, че и ти си лъжечовек, но Гарс не го позволи. Много твърдо заяви, че

ще се дуелира с всеки, който те докосне. Росеф висш-Брайт дрънкаше глупости. Искаше да те нарече лъжечовек както Дърк, но Гарси беше много ядосан и доколкото разбирам, каваларските дуелисти могат да предизвикат съдиите, ако вземат лоши решения, макар че все пак трябва да изпълнят решението, да. Тъй че, мила Гуен, ти все още си бетейн и защитена, и те само ще те върнат при тях, ако ви хванат. След това ще бъдеш наказана, но ще е наказание на Айрънджейд. Всъщност не говориха много за теб, повече думи прахосаха за Дърк. Ти си само жена все пак, нали?

Гуен си замълча.

— Ще ти се обадим отново след няколко дни — каза Дърк.

— Дърк, трябва да е предварително уговорено време, нали? Невинаги съм в тази прашна дупка. — Руарк съпроводи това с нов кикот.

— След три дни тогава, пак привечер. Трябва да помислим как да стигнем до кораба. Предполагам, че Джаан и Гарс ще покрият космодрума, когато дойде моментът.

Руарк кимна.

— Ще помисля над това.

— Можеш ли да ни намериш оръжия? — попита изведнъж Гуен.

— Оръжия? — Кимдисът цъкна с език. — Честно, Гуен, каваларското се просмуква в кръвта ти. Аз съм от Кимдис. Какво знам аз за лазери и разни такива ужасни неща? Мога да опитам обаче, заради теб, заради Дърк, приятеля ми. Ще поговорим за това, когато се чуем отново. Сега трябва да свършвам.

Лицето му се разпадна. Дърк изключи стенния екран и се обърна към Гуен.

— Искаш да се бием с тях? Разумно ли е това?

— Не знам.

Тя тръгна бавно към вратата. Обърна се, закрачи отново назад. После спря — стоята беше толкова малка, че бе невъзможно да крачи из нея.

— Глас! — каза Дърк, споходен от внезапно вдъхновение. — Има ли оръжеен магазин в Предизвикателство? Място, където можем да купим лазери или други оръжия?

— Със съжаление трябва да ви уведомя, че нормите на см-Емерел забраняват носенето на лично оръжие — отвърна Гласът.

— Спортни оръжия? — подхвърли Дърк. — За лов и упражнения по мишена?

— Със съжаление трябва да ви уведомя, че нормите на см-Емерел забраняват всички кървави спортове и игри, основани на сублимирано насилие. Ако вие сте представител на култура, където такива занимания са ценени, моля бъдете уверени, че не целим да нанесем никакво оскърбление на вашия роден свят. Тези форми на забавление са на разположение на други места на Ворлорн.

— Забрави — каза Гуен. — Все едно, беше лоша идея.

Дърк я хвана за раменете.

— Тъй или иначе няма да ни трябват оръжия — каза й с усмивка. — Макар да признавам, че може би щях да се чувствам малко по-добре с оръжие. Въпреки че едва ли ще знам как да го използвам, ако му дойде времето.

— Аз ще знам — каза тя. В очите й — широките й зелени очи — имаше твърдост, каквато Дърк не беше виждал никога. За един странен миг му напомниха за Гарс Янацек и неговото леденосиньо презрение.

— Как?

Тя махна нетърпеливо и се отдръпна, тъй че дланите му се смъкнаха от раменете й. След това му обърна гръб.

— В работата си с Аркин използваме оръжия. Изстрелваме проследяващи игли, когато се опитваме да проследим животно, да изследваме миграционното му поведение. Приспиващи стрелички също. Има и сензорни импланти с големината на нокът, които ти казват всичко, което искаш да научиш за дадена форма на живот — как ловува, какво яде, навици на сношаване, мозъчни шаблони в различни стадии на жизнения цикъл. С достатъчно такива данни можеш да разбереш цялата екосистема от данните, които ти изпращат различните видове. Но първо трябва да внедриш своите шпиони и го правиш, като обездвижваш субекти със стрелички. Изстреляла съм хиляди такива. Добра съм. Съжалявам, че не се сетих да взема такава пушка.

— Това е различно — каза Дърк. — Използването на оръжие за нещо такова и прострелването на човек с лазер. Никога не съм правил нито едното, нито другото, но не мисля, че изобщо може да се сравнят.

Гуен го изгледа кисело.

— Не мислиш, че бих могла да убия човек?

— Да. Не мисля.

Тя се усмихна.

— Дърк, не съм момиченцето, което познаваше на Авалон. Оттогава преживях няколко години на Висок Кавалаан. Не бяха лесни години. Жени са ме заплювали в лицето. Слушала съм Гарс Янацек да ми изнася хиляда лекции по задълженията на нефрита и среброто. Наричана съм била лъжечовек и бетейн-кучка от други каваларски мъже толкова често, че понякога неволно им отвърщах.

Поклати глава. Под широката лента, стегната здраво на челото ѝ, очите ѝ бяха твърд зелен камък. Нефрит, помисли глупаво Дърк, нефрит като в гривната, която все още носеше.

— Ядосана си — каза той. — Лесно е да се ядосаш. Но аз те познавах, любима, и ти по същество си миролюбив човек.

— Бях. Опитвам се да бъда. Но това беше отдавна, Дърк, много време мина и се трупаше, а Джаан Вайкъри беше единствената част от всичко, в която имаше нещо добро. Разказвала съм на Аркин. Той знае как се чувствам, как съм се чувствала. Имаше моменти, когато бях толкова на ръба... толкова адски на ръба. С Гарс особено, защото по някакъв много странен начин той е част от мен и в голяма степен част от Джаан, и още повече боли, когато е някой, на когото държиш, някой, когото почти би могъл да обичаш, ако не беше...

Замълча. Беше скръстила ръце и се мръщеше, но изведнъж замълча. Вероятно бе видяла изражението му, помисли Дърк. Зачуди се какво ли е.

— Може би си прав — каза тя след малко и отпусна ръце. — Може би не бих могла да убия никого. Но знаеш ли, понякога имам чувството, че бих могла. А точно сега, Дърк, много бих искала да имам оръжие. — Засмя се, къс и горчив смях. — На Висок Кавалаан, разбира се, нямаше да ми се позволи да ходя въоръжена. Защо ще ѝ трябва на една бетейн лично оръжие? Нейният висшеобвързан и неговият тейн я защитават. А една жена с оръжие би могла да се простреля сама. Джаан... е, Джаан се е борил да промени много неща. Опитва се. Аз съм тук в края на краищата. Повечето жени никога не напускат безопасния камък на своите крепости, след като вземат нефрита и среброто. Но колкото и да се опитва, и аз уважавам това, Джаан не разбира. Той е висшеобвързан в края на краищата и се бори за други неща също така, и за всяко нещо, което аз му кажа, Гарс му казва нещо друго. Понякога Джаан дори не забелязва. А дребните неща, като това

да ходя въоръжена, според него не са важни. Говорих му за това веднъж и той изтъкна, че се противопоставям на цялата практика на ходенето въоръжен, на цялото голямо изкуство на кодекса на дуела, което е вярно. И все пак... Дърк, знаеш ли, всъщност разбрах какво казваше на Аркин снощи, за това, че искаш да се изправиш срещу Бретан, въпреки че не се чувстваш обвързан от неговия кодекс. Чувствала съм се по същия начин.

Светлините в стаята примигаха за кратко, помръкнаха и след това блеснаха отново с пълна сила.

— Какво? — попита Дърк и погледна нагоре.

— Обитателите не бива да се тревожат — каза Гласът с равния си басов тон. — Временното прекъсване на енергийното хранване на вашето ниво вече е поправено.

— Авария в хранването? — В ума му пробяга картина, картина на Предизвикателство — херметичното, без прозорци, изцяло самоподдържащо се Предизвикателство — без енергия. Идеята не му хареса. — Какво става?

— Моля да не се тревожите — повтори Гласът, но светлините горе го опровергаха. Угаснаха напълно и за кратък миг Гуен и Дърк се озоваха застанали сред плашеща пълна тъмнина.

— Мисля, че е по-добре да се махаме оттук — каза Гуен, след като светлините се върнаха. Обърна се, плъзна настрани стенния панел и започна да вади чантите.

— Моля да не изпадате в паника — каза Гласът. — Заради собствената ви безопасност ви приканвам да останете в жилището си. Положението е под контрол. Предизвикателство има много вградени защитни механизми и дубликати за всяка важна система.

Приключиха с багажа. Гуен отиде до вратата и попита:

— На вторично хранване ли си сега?

— Нива първо до петдесето, 251-во до 300, 351-во до 451-во и 501 до 550 са на вторична енергия в момента — призна Гласът. — Това не е повод за тревога. Роботехници поправят основното хранване колкото може по-бързо, а съществуват други резервни системи за нищожната вероятност от провал на вторичното хранване.

— Не разбирам — каза Дърк. — Защо? Каква е причината за тези аварии?

— Моля да не се тревожите — каза Гласът.

— Дърк — подкани го Гуен. — Да тръгваме.

Излезе навън, с чанта в дясната ръка и сака със сензори метната на лявото рамо. Дърк надигна другите две чанти и я последва в кобалтовосиния коридор. Забързаха към асансьорите, Гуен две стъпки напред. Килимите поглъщаха звука от стъпките им.

— Обитатели, които изпаднат в паника, е по-вероятно да се наранят от тези, които останат в обезопасените си квартири, докато трае това малко неудобство — укори ги Гласът.

— Кажи ни какво става и може да премислим — отвърна Дърк. Не спряха, нито забавиха.

— Предписанията за аварийна ситуация вече са в ход — каза Гласът. — Изпратени са стражи, които да ви върнат в квартирата ви. Това е за собствената ви защита. Повтарям, изпратени са стражи да ви върнат в квартирата. Нормите на см-Емерел забраняват...

Думите изведнъж започнаха да се размазват и басовият тон се извиси, запищя и се превърна в стържещ вой, който задраци в ушите им. Секна с внезапна, разтърсваща тишина.

Светлините угаснаха.

Дърк спря за миг, после направи две стъпки напред в мрака и се блъсна в Гуен.

— Извинявай.

— Тихо — прошепна Гуен. Започна да отброява секундите. На тринайсет висящите глобуси на пресечката на коридорите светнаха отново. Но синкавата светлина беше съвсем смътна, едва стигаше да се види през нея.

— Хайде — подкани го Гуен. Тръгна отново, по-бавно този път, пристъпваше предпазливо в синия сумрак. Асансьорите не бяха далече.

Когато стените им заговориха, гласът не беше Гласът.

— Това е голям град — каза гласът. — Но не достатъчно голям, за да те скрие, т'Лариен. Чакам те в най-долното от подземията на Емерел, петдесет и второ подниво. Градът е мой. Ела при мен веднага, или всичката енергия около теб ще замре и в тъмното аз и моят тейн ще дойдем да те заловим.

Дърк позна гласа. Трудно можеше да се сбърка. Нито на Ворлорн, нито никъде другаде нямаше да е лесно да се дублира извратеният стържещ глас на Бретан Брайт Лантри.

Стояха в сумрачния коридор като парализирани. Гуен беше смътен син силует, очите ѝ — като черни дупки. Устата ѝ потръпваше и напомняше ужасно на Дърк за Бретан и неговия тик.

— Намериха ни — каза тя.

— Да — отвърна Дърк.

Шепнеха от страх, че Бретан Брайт — като премахнатия Глас на Предизвикателство — ще ги чуе, ако говорят високо. Дърк ясно си даваше сметка, че са обкръжени от говорители и уши също така, и може би от очи — всичко това невидимо зад покритите с плътни килими стени.

— Как? — прошепна Гуен. — Не би трябвало да могат. Невъзможно е.

— Направили са го. Значи е възможно. Но какво правим сега? Отивам ли при тях? Какво има долу на петдесет и второто подземно ниво между другото?

Гуен се намръщи.

— Не знам. Не съм изследвала Предизвикателство. Знам обаче, че подземните нива не са жилищни.

— Машини — предположи Дърк. — Енергия. Животоподдържащите системи.

— Компютри — добави Гуен с глух шепот.

Дърк остави чантите на пода. Изглеждаше глупаво да се вкопчи човек толкова здраво в облекло и лични вещи в такъв момент. После каза:

— Те са убили Гласа.

— Може би. Ако може да бъде убит. Мислех, че е цяла мрежа от компютри, разпръснати из цялата кула. Не знам. Може да е било само една голяма инсталация.

— Тъй или иначе, докопали са се до централния мозък, до нервния център, каквото е там. Край на приятелските съвети от стените. А Бретан вероятно може да ни види в момента.

— Не — отвърна Гуен.

— Защо не? Гласът можеше.

— Да, може би, макар че сетивните устройства на Гласа едва ли е трябвало да включват непременно и визуални сензори. Искам да кажа — защо са му? Неговите сетива са други, неща, които ние хората нямаме. Това е идеята. Гласът е всъщност свръхкомпютър, изграден да се справя с милиарди битове информация едновременно. Бретан не може да прави това. Никой човек не може. Освен това входящите данни не са предназначени да са понятни за него, или за теб или мен. Само за Гласа. Дори Бретан да е на място, където да има достъп до всички данни, получавани от Гласа, това за него ще са общо взето безсмислени глупости или ще текат толкова бързо, че ще са безполезни. Може би някой добре обучен кибернетик би измъкнал нещо от тях, въпреки че се съмнявам. Не и Бретан обаче. Освен ако не знае някоя тайна, която ние не знаем.

— Но е знаел как да ни намери — каза Дърк. — И къде е мозъкът на Предизвикателство, и как да го изключи.

— Не знам как ни е намерил — отвърна Гуен, — но не е кой знае колко голям трик да стигне до Гласа. Най-ниското подземно ниво, Дърк! Било е само предположение от негова страна, така трябва да е. Каваларите строят своите крепости дълбоко в камъка, а най-ниското ниво винаги е най-безопасното, най-сигурното. Там настаняват жените и други крепостни съкровища.

— Чакай малко. Той не може да знае точно къде сме. Иначе защо ще се опитва да ни привлече в подземието, защо да заплашва, че ще ни подгони?

Гуен кимна.

— Но ако е в компютърен център, трябва да сме внимателни — продължи Дърк. — Сигурно би могъл да ни намери.

— Някои от компютрите би трябвало все още да функционират — каза Гуен и хвърли поглед към смътно синия глобус на няколко метра от тях. — Градът все още е жив, повече или по-малко.

— Може ли да попита Гласа къде сме? Ако го съживи отново?

— Може би. Но Гласът дали ще му го каже? Не мисля. Ние сме законни обитатели, невъоръжени, а той е опасен натрапник, нарушаващ всички норми на см-Емерел.

— Той? Имаш предвид те. Чел е с него. Може би и други също.

— Група натрапници тогава.

— Но не може да са повече от... колко? Двайсет? По-малко? Как биха могли да завземат толкова голям град?

— См-Емерел е свят без насилие, Дърк. А това е Фестивален свят. Едва ли Предизвикателство има много защиты. Стражите...

Дърк се сепна и се огледа.

— Да, стражите. Гласът спомена за тях. Че идват.

Нищо. Сенки и кобалтови глобуси, и синя тишина.

— Не можем просто да стоим тук — каза Гуен. Беше престанала да шепне. Той също. И двамата бяха осъзнали, че ако Бретан Брайт и приятелите му могат да чуят всяка дума, която изрекат, то със сигурност могат да ги засекат и по други начини. В такъв случай положението им беше безнадеждно. Шепненето беше безсмислено.

— Въздушната кола е само на две нива оттук — каза Гуен.

— Брайт също може да са на две нива оттук — отвърна Дърк. — Дори и да не са, не бива да използваме въздушната кола. Те сто на сто знаят, че имаме кола, и ще очакват да затичаме към нея. Може би затова Бретан се обади, за да ни подгони във въздуха, където ще сме лесна плячка. Крепостните му братя вероятно са отвън и чакат да ни свалят с лазери. — Замълча. — Но не можем и да стоим тук.

— Не и близо до квартирата ни. Гласът знаеше къде сме и Бретан Брайт би могъл да ни намери. Но трябва да останем в града. Прав си за това.

— Значи се крием — каза Дърк. — Къде?

Гуен сви рамене.

— Където можем. Това е голям град, и Бретан Брайт го каза.

Гуен клекна и зарови в чантата си. Изхвърли повечето облекло, но задържа пакета с полево продоволствие и сензорите. Дърк облече тежкото палто, което му беше дал Руарк, и изостави всичко друго. Тръгнаха към външната алея. Не искаха да рискуват с асансьорите.

Светлините над широкия булевард грееха ярки и бели, подвижните тротоари жужаха равномерно. Извиващият се като тирбушон път, изглежда, разполагаше с независимо енергийно хранване.

— Нагоре или надолу? — попита Дърк.

Гуен, изглежда, не чу. Вслушваше се в нещо друго.

— Тихо — каза му. Устната ѝ потръпна. Над постоянното тихо бръмчене на подвижните тротоари Дърк чу другия шум, смътен, но безпогрешен. Вой.

Дойде от коридора зад тях. Дърк беше убеден в това. Дойде като леден дъх откъм топлата синя тишина и сякаш увисна във въздуха много по-дълго, отколкото трябваше. Последваха го далечни викове.

А после — тишина. Гуен и Дърк се спогледаха и се вслушаха. Воят дойде отново, по-силен, по-различим и леко отекващ този път. Беше свиреп и пронизителен, протяжен и висок.

— Хрътките на Брайт — каза Гуен с много по-спокоен глас, отколкото би трябвало да се очаква.

Дърк си спомни звяра, който бе видял, докато вървеше по улиците на Лартейн — кучето с големина на кон, което бе изръмжало при приближаването му, съществото с голото плъше лице и малки червени очи. Погледна по коридора зад тях със страх, но нищо не се движеше в кобалтовите сенки.

Звуките ставаха все по-силни, по-близки.

— Надолу — каза Гуен. — Бързо.

Нямаше нужда да го убеждава. Забързаха към средната ивица на платното, напъряко през смълчания булевард, и се добраха до първия и най-бавен от спускащите се тротоари. След това започнаха да се местят навътре, като скачаха от лента на лента, докато не се озоваха на най-бързата от спускащите се. Гуен развърза пакета с продоволствие и зарови в съдържанието му, докато Дърк стоеше над нея, с едната ръка на рамото ѝ, и наблюдаваше хлъзгащите се покрай тях номера на нивата, черни стражи над сумрачната паст на входовете към вътрешните коридори на Предизвикателство. Числата пробягваха на равни интервали и намаляваха.

Тъкмо бяха подминали 490-о ниво, когато Гуен се изправи. Стискаше някаква къса пръчка.

— Свали си дрехите.

— Какво? — възкликна той.

— Свали си дрехите — повтори тя и когато той я погледна, поклати нетърпеливо глава и го потупа по гърдите с пръчката. — Това нулира миризмата. С Аркин го използваме в джунглата. Напръскваме се преди да излезем. Убива телесната миризма за около четири часа и да се надяваме, че ще отклони хрътките от дирята.

Дърк кимна и започна да се съблича. Когато остана гол, Гуен го накара да застане с широко разтворени крака и ръце, вдигнати над главата. Натисна нещо и от върха на металната пръчка заизлиза тънка сива мъгла: мекият ѝ допир погъделичка голата кожа на Дърк. Чувстваше се глупаво и уязвим, докато Гуен го пръскаше отпред и отзад, от главата до пръстите на краката. След това тя клекна и напръска и дрехите му, отвътре и отвън, всичко освен тежкото палто, което му беше дал Аркин — него отдели грижливо настрана. Когато свърши, Дърк се облече — дрехите му бяха сухи и поръсени с пепелявата прах, — а Гуен на свой ред се съблече и го остави да я напръска.

— А палтото? — попита той, след като тя се облече. Беше третирила всичко — сака със сензорите, полево то продоволствие, гривната си от нефрит и сребро — всичко освен шареното палто на Аркин.

Гуен го вдигна и го метна през защитното перило на бързо движещата се нагоре лента.

— Не ти трябва — каза Гуен, след като палтото изчезна. — Може би ще отведе глутницата в грешна посока. Сигурни са, че са ни проследили до алеята.

Дърк не беше убеден.

— Може би — отвърна и хвърли поглед към вътрешната стена. Ниво 472 мина и отмина. — Мисля, че трябва да слизаме — каза той изведнъж. — Махаме се от алеята.

Гуен го погледна питащо.

— Ти самата го каза. Който е зад нас, ще стигне поне до алеята. Ако вече са тръгнали надолу, палтото ми няма да ги заблуди много. Ще видят, че минава покрай тях, и само ще се изсмеят.

Тя се усмихна.

— Съгласна. Но си струваше да се опита.

— Значи допускаме, че слизат надолу след нас.

— Набрали сме добра преднина до този момент — прекъсна го тя.

— Алеята не е безопасна, Гуен. Виж, Бретан не може да е горе, той е долу в подземните нива. Вероятно и Чел не е горе, нали?

— Не е. Един кавалар винаги ловува със своя тейн. Не се разделят.

— Това го разбрах. Значи имаме една двойка, която си играе с енергийното хранване под нас, и друга двойка зад гърба ни. Колко други ни преследват? Можеш ли да отговориш на това?

— Не.

— Бих допуснал, че са поне няколко. А дори да не е така, по-добре е да допуснем най-лошото. Ако из града има други Брайт и ако са в контакт с преследвачите зад нас, тези над нас ще кажат на другите да обкръжат алеята.

Очите ѝ се присвиха.

— Може би не. Ловните групи рядко действат заедно. Всяка двойка иска да убие за нея си. Проклятие, защо нямам оръжие!?

Дърк пренебрегна думите ѝ.

— Не бива да рискуваме.

Още докато го казваше, ярките светлини над тях започнаха да мигат, после изведнъж угаснаха и едновременно с това лентата под тях започна да забавя. Гуен залитна и Дърк я улови, за да не падне. Най-бавната лента спря първа, после другата до нея и най-сетне тази, на която се возеха.

Гуен потрепери и го погледна, а Дърк я прегърна по-здрави: извличаше отчаяно нужната му увереност от топлата близост на тялото ѝ.

Под тях — Дърк бе готов да се закълне, че звукът дойде под тях, от посоката, накъдето ги беше отвеждала лентата — прокънтя за кратко пронизителен писък. Не беше много далече.

Гуен се отдръпна от него. Не говореха. Местеха се от лента на лента през загърнатите в сенки пътни платна към прохода, който отвеждаше от опасния булевард и отново в коридорите. Дърк погледна нагоре към цифрите, докато преминаваха от сивия сумрак в синьото: ниво 468. Килимите отново погълнаха стъпките им, когато затичаха по първия дълъг коридор, после завиха, и още веднъж, и още, ту надясно, ту наляво, избираха посоките случайно. Бягаха, докато не останаха без дъх, и тогава спряха под светлината на сумрачно синкав глобус.

— Какво беше това? — попита той, когато успя да си поеме дъх.

Гуен все още едва дишаше. Най-сетне се съвзе. Вадички сълзи се стичаха по лицето ѝ в синкавата светлина.

— Какво мислиш, че беше? — каза накрая изнервено. — Писъци на лъжечовек, това беше.

Дърк отвори устата си и усети вкуса на сол. Опипа мокрото по бузите си и се зачуди от колко време ли плаче.

— Още Брайт значи.

— Под нас — каза тя. — И са намерили жертва. Проклятие, проклятие, проклятие! Ние ги доведохме тук, ние сме виновни. Как можахме да сме толкова глупави? Джаан винаги се боеше, че ще започнат да ловуват в градовете.

— Започнаха вчера — каза Дърк. — С желатиновите деца от Блеквайн. Беше само въпрос на време, докато дойдат тук. Не взимай всичко...

Тя извърна лицето си към него, изопнато от гняв, по бузите ѝ още се стичаха сълзи.

— Какво? Мислиш, че не сме виновни ли? Кой друг тогава? Бретан Брайт те проследи, Дърк. Защо додохме тук? Можеше да отидем в Дванайсети сън или до Мускел, до Есвоч. Празни градове. Никой нямаше да пострада. Сега емерелите ще бъдат... Колко обитатели каза Гласът, че са останали?

— Не помня. Около четиристотин. Нещо такова.

Понечи да я прегърне през раменете и да я придърпа към себе си, но тя се отдръпна и го изгледа с гняв.

— Наша е вината! Трябва да направим нещо.

— Можем само да се опитаме да останем живи — отвърна той. — Те гонят нас, забрави ли? Не можем да се грижим за другите.

Гуен го гледаше, на лицето ѝ бе изписано... какво? Може би презрение, помисли Дърк. Това го стъписа.

— Не вярвам на това, което казваш. Не можеш ли да помислиш за някой друг освен за себе си? Проклятие, Дърк, ние поне имаме нулевата миризма, ако не друго. А емерелите нямат нищичко. Никакви оръжия, никаква защита. Те са лъжечовеци, дивеч, нищо повече. Трябва да направим нещо.

— Какво? Самоубийство? Това ли? Не искаше да отида срещу Бретан тази сутрин, на дуела, а сега...

— Да! Сега сме длъжни. Нямаше да говориш така на Авалон — каза тя и гласът ѝ се извиси почти до вик. — Друг беше тогава. Джаан не би...

Спря, дала си изведнъж сметка за думите си, и извърна очи. После се разхлипа. Дърк седеше съвсем неподвижен.

— Това е значи — отрони след малко. Гласът му беше много тих.
— Джаан нямаше да мисли за себе си, нали? Джаан щеше да играе героя.

Гуен го погледна отново.

— Щеше, знаеш го.

Той кимна.

— Да. Щеше. Може би и аз щях, някога. Може би си права. Може би съм се променил. Вече нищо не знам.

И изведнъж се почувства зле, уморен, победен и много засрамен. Мислите му кръжаха, и кръжаха. И двамата бяха прави. Бяха довели Брайт тук в Предизвикателство, при стотици невинни жертви. Вината беше тяхна. Гуен беше права. И все пак той също беше прав. Нищо не можеха да направят, нищо. Дори да беше егоистично, беше не по-малко вярно.

Гуен плачеше. Той посегна отново и този път тя се остави да я прегърне и да се опита да я утеши. Но през цялото време, докато галеше дългата ѝ черна коса и се мъчеше да задържи собствените си сълзи, той знаеше, че няма полза, че това не променя нищо. Брайт бяха тръгнали на лов, убиваха... и той не можеше да ги спре. Едва ли можеше да спаси и себе си. Не беше старият Дърк в края на краищата, Дърк от Авалон, не. И жената в ръцете му не беше Джени. Двамата бяха само плячка.

А после изведнъж го осени и той каза високо:

— Да!

Гуен го погледна, а Дърк се надигна колебливо и я вдигна да стане.

— Дърк?

— Можем да направим нещо — каза той и я поведе към вратата на най-близкото жилище.

Отвори се лесно. Дърк отиде до видеоекрана до леглото. Всички светлини в стаята бяха угаснали, единственото осветление беше дългият правоъгълник бледосиньо, който падаше от отворената врата. Гуен стоеше в рамката неуверена — унил тъмен силует.

Дърк включи екрана с надежда (нищо друго не му оставаше) и той светна. Дърк задиша по-леко. Обърна се към Гуен.

— Какво ще направиш? — попита тя.

— Кажи ми домашния си номер за повикване.

Тя разбра. Бавно кимна и му каза цифрите, а той ги набра, една по една, и зачака. Пулсиращият сигнал за повикване огря стаята. Когато се разпадна, точиците светлина се препоредиха и очертаха суровото лице на Джаан Вайкъри.

Никой не проговори. Гуен пристъпи и застана зад Дърк, с една ръка на рамото му. Вайкъри ги гледаше мълчаливо и в дълго проточилата се пауза Дърк се уплаши, че ще угаси екрана и ще ги остави на съдбата им.

Не го направи. Каза му:

— Ти беше мой крепостен брат. Повярвах ти. — След това очите му се изместиха към Гуен. — А теб те обичах.

— Джаан — проговори тя, бързо и тихо, толкова близо до шепота, че Вайкъри едва ли можеше да я чуе. Замълча, обърна се и бързо излезе.

Все пак Вайкъри не прекъсна връзката.

— В Предизвикателство сте, виждам. Защо се обади, т'Лариен? Знаеш какво трябва да направим, двамата с моя тейн, нали?

— Знам — отвърна Дърк. — Рискувам. Трябваше да ти го кажа. Брайт са ни проследили. По някакъв начин, не знам как, изобщо не мислехме, че ще бъдем проследени. Но те са тук. Бретан Брайт Лантри е изключил градския компютър и изглежда контролира повечето останала енергия. Другите... имат ловни глутници тук. Из коридорите са.

— Разбирам — каза Вайкъри. Чувство — неразгадаемо, странно — пробяга по лицето му. — Обитателите.

Дърк кимна.

— Ще дойдете ли?

Вайкъри се усмихна. Никаква радост нямаше в усмивката му.

— Молиш за помощта ми, Дърк т'Лариен? — Поклати глава. — Не, не би трябвало да се подигравам, не молиш за себе си. Разбирам това. За другите, земерелите, да, с Гарс ще дойдем. Ще донесем сигналните си светлини и тези от тях, които намерим преди ловците, ще направим корариел на Айрънджейд. Но все пак ще отнеме време, сигурно много време. Мнозина ще умрат. Вчера, в града в Беззвездното езеро, едно същество, наречено Майка, умря от внезапна смърт. Желатиновите деца... Знаеш ли за желатиновите деца на Блеквайн, т'Лариен?

— Да. Знам достатъчно.

— Изригнаха от своята Майка, за да си потърсят друга, но не намериха. През десетилетията, докато са живели в недрата на огромния си приемник, други от техния свят са уловили съществото, докарали са го на Ворлорн от Света на Океана Блеквайн и са го изоставили. Няма много обич между желатиновите деца и другите блеквайнери, не от техния култ. Тъй че се изнизаха навън, стотина или повече, нахлуха в своя град и го изпълниха с внезапен живот, без изобщо да знаят къде са или защо. Повечето бяха стари, доста стари. В паниката си започнаха да пробуждат мъртвия град, тъй че Росеф висш-Брайт ги намери. Направих каквото можах, защитих някои. Брайт намериха много други, защото отне време. Същото ще е в Предизвикателство. Тези, които побегнат по коридорите, ще бъдат изловени и избити много преди двамата с моя тейн да можем да помогнем. Разбираш ли?

Дърк кимна.

— Не е достатъчно да ме повикаш — каза Вайкъри. — Трябва да действаш и ти самият. Бретан Брайт Лантри те иска на всяка цена, теб и никой друг. Би могъл дори да позволи да се дуелираш. Другите искат само да те хванат, като лъжечовек, но дори те те ценят много над другата плячка. Излез на открито, т'Лариен, и те ще дойдат след теб. За емерелите, които се крият около теб, времето ще е важно.

— Разбирам — каза Дърк. — Искаш с Гуен да...

Лицето на Вайкъри видимо потръпна.

— Не, не Гуен.

— Значи само аз. Искаш да привлече вниманието им към себе си. Без оръжие?

— Имаш оръжие — каза Вайкъри. — Сам го открадна, с което нанесе обида на Айрънджейд. Дали избираш да го използваш, или не, е решение, което само ти можеш да вземеш. Няма да ти се доверя, че ще направиш правилния избор. Доверих ти се веднъж. Просто ти казвам. Още нещо, т'Лариен. Каквото и да направиш, или да не направиш, то не променя нищо между нас. Това обаждане не променя нищо. Знаеш какво трябва да направим.

— Каза го — отвърна Дърк.

— Казвам го за втори път. Искам да го запомниш. — Вайкъри се намръщи. — А сега ще тръгна. Дълъг е полетът до Предизвикателство,

дълъг студен полет.

Екранът помръкна преди Дърк да успее да измисли отговор.

Гуен го чакаше зад вратата, скрила лице в шепите си.

— Идват ли?

— Да — отвърна Дърк.

— Съжалявам, че... излязох. Не можех да издържа пред него.

— Няма значение.

— Има.

— Няма — каза той рязко. Стомахът го заболя. Непрекъснато си представяше далечни писъци. — Няма. Ти го показва ясно — как се чувстваш.

— Нима? — Тя се изсмя. — Ако знаеш как се чувствам, значи знаеш повече от самата мен, Дърк.

— Гуен, аз не... Не, слушай, няма значение. Ти беше права. Трябва да... Джаан каза, че имаме оръжие.

Тя се намръщи.

— Така ли? Да не мисли, че съм взела пушката със стреличките?

— Не, едва ли. Каза само, че имаме оръжие, че сме го откраднали и че с това сме обидили Айрънджейд.

Тя затвори очи.

— Какво? О, разбира се. — Отвори очи. — Въздушната кола. Въоръжена е с лазерни оръдия. Това трябва да е имал предвид. Те не са заредени. Не мисля дори, че са свързани. Това е въздушната кола, която използвах повечето пъти и Гарс...

— Разбирам. Но смяташ, че лазерите може да се оправят? Да проработят?

— Може би. Не знам. Но какво друго може да е имал предвид Джаан?

— Брайт може да са намерили колата, разбира се — каза Дърк. Гласът му беше студен и спокоен. — Ще трябва да поемем този риск. Криенето... не можем да се скрием, ще ни намерят. Бретан може вече да идва насам, ако съобщението ми до Лартейн е засечено някъде долу. Не, бягаме към въздушната кола. Те няма да очакват това, ако знаят, че сме тръгнали надолу по алеята.

— Въздушната кола е на петдесет и две нива над нас — изтъкна Гуен. — Как да стигнем до нея? Ако Бретан има контрол над

енергията, със сигурност ще е изключил асансьорите. Спря подвижните тротоари, нали?

— Защото знаеше, че използваме лентите — каза Дърк.

— Или поне че сме на булеварда. Тези, които са по дирята ни, са му казали. Те са свързани, Гуен. Брайт. Трябва да са — лентите спряха твърде удобно. Но това ни улеснява.

— Улеснява ни? Как?

— Да привлечем вниманието им към себе си — отвърна той. — Да тръгнат след нас, да спасим проклетите емерели. Това иска Джаан от нас. Не иска ли това от нас? — Гласът му беше рязък.

Гуен пребледня.

— Е... да.

— Тогава печелим. Ще го направим.

Тя се замисли, после каза:

— Асансьорите? Ако все още работят?

— Не можем да разчитаме на асансьорите. Дори да работят. Бретан може да ги спре, докато още сме вътре.

— Не знам за никакви стълбища — каза тя. — И не бихме могли изобщо да ги намерим без Гласа, дори да съществуват. Можем да тръгнем нагоре по алеята, но...

— Знаем, че поне две ловни групи на Брайт я претърсват. Вероятно са повече. Не.

— Какво тогава?

— Какво остана? — Той се намръщи. — Централната шахта.

Дърк се надвеси над желязното перило, погледна нагоре и надолу и се замая. Централната шахта като че ли продължаваше безкрайно в двете посоки. Знаеше, че са само два километра от дъното до върха, но всичко в шахтата създаваше усещането за почти безкрайно разстояние. Издигащите се течения топъл въздух изпълваха шахтата със сиво-бяла мъгла, а терасите около периферията — етаж след етаж, след етаж — бяха съвсем еднакви и създаваха илюзията за безкрайно повторение.

Гуен беше взела нещо от сака със сензорите, някакъв сребрист метален инструмент. Застана до Дърк и го метна в шахтата. Двамата се загледаха как се отдалечава, кръжеше и кръжеше, и им намигаше с отразена светлина. Отплува до средата по диаметъра на огромния цилиндър, преди да започне да пада, леко, наполовина поддържан от

издигащия се въздух, прашинка метална прах, затанцувала в изкуствената слънчева светлина. Наблюдаваха го цяла вечност, преди да изчезне в сивото течение под тях.

— Е — каза Гуен, след като сребристото нещо се изгуби от погледа им, — гравитационната решетка все още е включена.

— Да. Бретан не познава града. Не достатъчно добре. — Дърк отново погледна нагоре. — Май е време за старт. Кой е пръв?

— След теб — каза тя.

Дърк отвори портата на терасата и се отдръпна до стената. Забърса нервно кичур коса от очите си, сви рамене и затича напред, отскочи колкото можа по-силно от ръба.

Скокът го отнесе навън и нагоре, и нагоре. В един безумен миг беше като пропадане и стомахът му се сви, но после той погледна нагоре и видя, и усети, и изобщо не беше като падане, беше летене, реене. Засмя се, изведнъж замаян, изпъна ръце пред себе си и след това замаха назад с мощни удари, и заплува нагоре още по-бързо. Редовете празни тераси полетяха покрай него: едно ниво, две, пет. Рано или късно щеше да започне да спира, бавно извиващо се пропадане в загърнатата в сиво далечина, но едва ли щеше да има време да пропадне много. Другата страна на централната шахта беше само на трийсет метра от него, лесен отскок от тънките гравитационни решетки.

Най-после извиващата се стена се приближи и той се блъсна в едно желязно перило, завъртя се и се затъркаля нелепо нагоре, преди да се вкопчи в пилон на терасата точно над тази, в която се беше ударил. Беше прелетял чисто през централната шахта, единайсет нива нагоре. Усмихнат и странно възбуден, Дърк седна и засъбира сили за втория скок, докато гледаше идващата след него Гуен. Тя летеше като някаква изящна невероятна птица, черната ѝ коса блещукаше зад нея, докато се рееше във въздуха. Освен това го надскочи с две нива.

Докато стигнат 520-о ниво, Дърк беше натъртен на пет-шест места, където се беше удрял в железните парапети, но иначе се чувстваше добре. В края на шестия си зашеметяващ скок през шахтата почти изпитваше неохота да се издърпа на балкона и да се върне към нормална гравитация. Но го направи. Гуен вече го чакаше, пакетът със сензори и полеовото продоволствие бяха стегнати на гърба ѝ. Подаде му ръка и му помогна да прехвърли перилото.

Влязоха в широк коридор, който обикаляше около централната шахта, и във вече познатите сини сенки.

Глобуси светеха смътно от двете им страни — дълги прави проходи отвеждаха от ядрото на града като спици на някакво огромно колело. Избраха един напосоки и тръгнаха бързо към периметъра. Вървенето се оказа по-дълго, отколкото Дърк си бе мислил, покрай многобройни други пресечки (загуби броя им на четирийсет), всяка една като другите, покрай черни врати, които се различаваха само по номерата си. Никой от двамата не проговаряше. Хубавото усещане, до което се бе докоснал за кратко, радостта от безкрилия полет, се смъкна от него толкова внезапно, колкото бе дошло, и на негово място се появи смътна нотка страх. Ушите му сътворяваха призраци, които да го тревожат, далечен вой и меките стъпки на преследвачи; очите му превръщаха по-далечните светлинни глобуси в нещо чуждо и ужасно и откриваха фигури в кобалтовите ъгли, където се таеше само мрак. Но не се натъкнаха на нищо и на никого; само умът му му играеше номера.

И все пак Брайт бяха минавали тук. Близко до периметъра на Предизвикателство, където пресечният коридор се събираше с външната алея, намериха едно от возилата с издутите като балони гуми, с които Гласът превозваше гостите. Беше празно и преобърнато, лежеше наполовина върху синия килим и наполовина на чистата студена пластмаса, която покриваше същинската алея. Когато стигнаха до него, спряха и Гуен го погледна многозначително. Колите с балонните гуми, спомни си Дърк, нямаха уреди за управление — Гласът ги управляваше пряко. А тук лежеше една, обърната на една страна, без енергия и обездвижена. Забеляза и още нещо. До едно от задните колела синият килим беше влажен и вмирисан.

— Хайде — прошепна Гуен и тръгнаха по тихия булевард. Надяваха се, че Брайт, които са били тук, вече са далече и няма да ги чуят. Въздушният хангар и колата им вече бяха много близо; щеше да е жестока ирония, ако не стигнеха до тях. Но Дърк имаше чувството, че стъпките им отекват ужасно силно по незастлания булевард. Със сигурност цялото здание можеше да ги чуе, дори Бретан Брайт в дълбоките подземия на километри долу. Когато стигнаха до пешеходната пътека, която пресичаше средната ивица вече спрели ленти, затичаха. Дърк не беше сигурен кой пръв — Гуен или той. В

един момент крачеха един до друг, опитвайки се да се движат колкото може по-бързо с колкото може по-малко шум; след това изведнъж затичаха.

Отвъд алеята... гол коридор, два завоя, широка врата, която сякаш не искаше да се отвори. Накрая Дърк блъсна натъртеното си рамо в нея и двамата с вратата изпъшкаха, но тя все пак поддаде и отново се озоваха във въздушния хангар на 520-о ниво на Предизвикателство.

Нощта бе студена и тъмна. Чуваха вечния вятър на Ворлорн, виещ срещу кулата на Емерел, една-единствена ярка звезда грееше в дългия нисък правоъгълник, който обграждаше чуждото небе. Самият хангар беше също толкова черен.

Никакви светлини не светнаха.

Но въздушната кола си беше там, свита в тъмното като живо същество, като банши, каквато трябваше да наподобява, и никакви Брайт не я охраняваха.

Тръгнаха към нея. Гуен смъкна сака със сензорите и пакета с хранителни припаси и ги сложи на задната седалка, където все още лежаха небесните скутери. Дърк стоеше и я гледаше разтреперан. Връхното палто на Руарк го нямаше, а въздухът тази нощ беше леден.

Гуен докосна един клавиш на плота за управление и в центъра на гюрука на мантата се отвори тъмна цепнатина. Назад и нагоре се люшнаха метални плочи и недрата на каваларската машина се разтвориха пред тях. Гуен заобиколи и включи лампа, вградена на вътрешната страна на една от покривните плочи. Другата, видя Дърк, беше покрита с инструменти в метални скоби.

Гуен стоеше под жълтата светлина и оглеждаше сложната машинария. Дърк отиде до нея. Тя поклати глава и каза уморено:

— Не. Няма да стане.

— Можем да извлечем енергия от гравитационната решетка — предложи Дърк. — Имаш инструменти. — И ги посочи.

— Не знам достатъчно — каза тя. — Надявах се, че ще мога да измисля нещо... Не мога обаче. Не е само въпрос на енергия. Лазерите на крилата дори не са свързани. Като нищо може да са просто орнамент, никаква полза от тях. — Погледна го. — Не мисля, че ти...

— Не.

Тя кимна.

— Значи нямаме оръжия.

Дърк се изправи и погледна над мантата към празното небе на Ворлорн.

— Можем да излетим оттук.

Гуен се пресегна, хвана плочите, дръпна ги надолу и ги събра — и тъмната банши отново стана цяла и страховита.

— Не. Спомни си какво каза. Брайт са отвън. Колите им са въоръжени. Просто нямаме шанс. Никакъв. — Заобиколи го и се качи във въздушната кола.

Той я последва. Седна и загледа самотната звезда в студеното нощно небе. Беше страшно уморен и знаеше, че не е само физическа умора. Откакто бе дошъл в Предизвикателство, чувствата го бяха заливали като вълни на пясъчен бряг, една след друга, но изведнъж океанът сякаш бе изчезнал. Никакви вълни не бяха останали.

— Предполагам, че беше права преди, в коридора — каза той замислено. Не я гледаше.

— Права ли? За какво?

— За това, че съм егоист. За... знаеш... за това, че не съм рицар на бял кон.

— Рицар на бял кон?

— Като Джаан. Не съм рицар на бял кон, но на Авалон често си мислех, че съм. Вярвах в разни неща. Вече трудно мога да си спомня дори какви бяха. Освен за теб, Джени. Теб помнех. Точно затова... е, разбираш. През последните седем години бях направил разни неща, нищо ужасно, нали разбираш, но все пак неща, които можеше да не съм направил на Авалон. Цинични неща, егоистични неща. Но досега никога не съм причинявал убийството на някого.

— Не се самобичувай, Дърк — каза тя. Гласът ѝ също беше уморен. — Не е привлекателно.

— Искам да направя нещо. Трябва. Не мога просто да... разбираш. Беше права.

— Не можем да направим нищо освен да бягаме и да умрем, а това изобщо няма да помогне. Нямаме никакво оръжие.

Дърк се изсмя горчиво.

— Значи чакаме Джаан и Гарс да дойдат и да ни спасят, а след това... Събирането ни беше ужасно краткотрайно, нали?

Тя се наведе напред, без да отвърне, и отпусна глава на лакътя си над контролния панел. Дърк я погледна, а после отново се загледа навън. Беше му студено в тънкото облекло, но това някак си не изглеждаше важно.

Седяха притихнали в мантата.

А после Дърк се обърна и сложи ръка на рамото ѝ.

— Оръжието — каза той със странно оживен глас. — Джаан каза, че имаме оръжие.

— Лазерите на въздушната кола. Но...

— Не — прекъсна я Дърк и изведнъж се ухили. — Не, не, не!

— Какво друго може да е имал предвид?

В отговор Дърк се пресегна и включи повдигачите на въздушната кола. Сивата метална банши оживя, размърда се и леко се надигна от подовите плочи.

— Колата — каза той. — Самата кола.

— Брайт имат коли — каза тя. — Въоръжени коли навън.

— Да. Но с Джаан не говорехме за Брайт отвън. Говорехме за ловните групи вътре. Тия, дето вилнеят около булеварда и убиват хора!

Разбирането озари лицето ѝ като слънчева светлина.

— Да! — Тя се ухили свирепо и посегна към уредите, а мантата изръмжа и някъде под корпуса ѝ ярки стълбове бяла светлина блеснаха и подгониха тъмнината пред тях.

Докато Гуен задържаше колата на половин метър от пода, Дърк се метна през крилото, отиде до разбитата врата и със също толкова разбитото си рамо изби втори панел — направи достатъчно широк отвор за въздушната кола. Гуен придвижи мантата до него и той се качи отново.

Скоро след това вече бяха в алеята, носеха се над широкия булевард близо до обърнатата кола с балонните гуми. Ярките лъчи на фаровете се люшнаха над застиналите подвижни платформи и отдавна запустелите магазини и се насочиха право напред, надолу по платното, което щеше да ги отведе около и около високата кула на Предизвикателство, докато накрая не стигнеха до земята.

— Разбираш — каза Гуен, — че сме в горното платно. Спускащият се трафик би трябвало да остава от другата страна на средната линия. И посочи.

— Кое то несъмнено е забранено от нормите на см-Емерел. — Дърк се усмихна. — Но не мисля, че Гласът ще възрази.

Гуен му отвърна с усмивка, докосна уредите и мантата скочи устремно напред и набра скорост. Понесоха се във вихъра на насрещния вятър през сивия сумрак, все по-бързо и по-бързо. Гуен беше преbledняла над пулта, а Дърк наблюдаваше номерата на нивата, докато коридор след коридор проблясваха покрай тях.

Чуха ловците на Брайт много преди да ги видят — воя и дивия пронизителен лай, в които нямаше нищо кучешко. Дърк се пресегна и угаси фаровете на въздушната кола.

Гуен го изглежда озадачено.

— Не вдигаме почти никакъв шум — каза той. — Изобщо няма да ни чуят от воя и собствените си викове. Но биха могли да видят светлините. Нали?

— Да.

Нищо повече. Тя се съсредоточи върху управлението. Дърк я загледа в бледосивата светлина. Очите ѝ отново бяха нефрит, сух и лъскав, толкова гневни, колкото очите на Гарс Янацек понякога. Най-после имаше своето оръжие, а каваларските ловци бяха някъде напред.

Близо до ниво 497 подминаха зона, осеяна с парчета накъсан плат, който изпърха и се размърда, пометен от спускането им. Едно парче, по-голямо от другите, остана да лежи почти неподвижно в средата на булеварда. Останки от шарено палто, раздрано на дрипи.

Воят напред стана по-силен и по-висок.

По устните на Гуен за миг пробяга усмивка. Дърк я видя и се зачуди, и си спомни за своята нежна Джени на Авалон.

А после ги видяха — малки черни очертания на сенчестото платно, очертания, които бързо се издуха и се превърнаха в мъже и кучета. Пет от големите хрътки тичаха по булеварда свободно по петите на шеста, по-голяма от всички останали, която се напъваше в краищата на две тежки черни вериги. Двама мъже държаха краищата на веригите и залитаха зад глутницата, докато едрият водач ги теглеше напред.

Нарастваха. Колко бързо нарастваха!

Хрътките първи чуха идващата въздушна кола. Водачът се помъчи да се обърне и една от веригите се изтръгна от ръцете на човека, който я държеше. Три от тичащите свободно хрътки се

завъртяха с ръмжене, а четвърта затича по платното право към спускащата се кола. Мъжете за миг се объркаха. Единият се беше оплел във веригата, която държеше, когато кучето водач се обърна. Другият, с празни ръце, започна да посяга за нещо на бедрото си...

Гуен включи фаровете. В полумрака очите на мантата бяха заслепяващи.

Въздушната кола връхлетя.

Образи връхлетяха Дърк един след друг. Протяжен вой внезапно се превърна в болезнено скимтене; сблъсъкът накара мантата да потрепери. Дивашки червени очи, блеснали ужасяващо близо, плъше лице и жълти зъби, мокри и лигави, после нов сблъсък, ново разтърсване, трясък. Още удари, болезнено глухо изтупване на плът, един, два, три пъти. Писък, много човешки писък, след това се появи мъж, очертан в светлините на фаровете. Цял час сякаш им отне докато стигнат до него. Беше едър и широкоплещест, с дебели панталони и яке от хамелеонов плат, който сякаш промени цвета си, докато се приближаваха. Ръцете му бяха вдигнати пред очите, едната стиснала безполезен лазер за дуелиране, и Дърк успя да види лъскавия метал, показал се изпод ръкава на мъжа. Бяла коса падаше до раменете му.

След това изведнъж, след цяла вечност замръзнало движение, мъжът изчезна. Мантата потрепери още веднъж. Дърк също.

Напред беше сивата празнота на дългия извиващ се булевард.

Отзад — Дърк се обърна да погледне — след тях тичаше хрътка, повлякла две тракащи и дрънчащи вериги. Но се смали и се стопи. Тъмни фигури бяха осеяли студената пластмасова улица. Изчезнаха още щом започна да ги брои. Някъде горе за миг запулсира светлина, но изобщо не стигна до тях.

Скоро отново бяха сами и нямаше никакъв звук освен тихия съсък от спускането им. Лицето на Гуен беше много спокойно. Ръцете ѝ бяха неподвижни. Неговите трепереха.

— Мисля, че го убихме — каза той.

— Да — отвърна тя. — Някои от хрътките също. — Помълча, после добави: — Името му, доколкото помня, беше Тераан Брайт, нещо такова.

Двамата се смълчаха. Гуен отново изключи фаровете.

— Какво правиш? — попита Дърк.

— Има още пред нас — каза тя. — Спомни си писъците, които чухме.

— Да. — Той помисли малко. — Може ли колата да понесе още сблъсъци?

— Каваларският кодекс на дуела има няколко въздушни форми. Въздушни коли често се избират за оръжия. Правят се здрави. Тази кола е конструирана да издържа на лазерен огън. Бронята... нужно ли е да продължавам?

— Не. — Той помълча. — Гуен?

— Да?

— Не убивай повече от тях.

Тя му хвърли кос поглед.

— Те избиват емерелите и който още е имал нещастieto да остане в Предизвикателство. С радост биха ни убили.

— Въпреки това. Можем просто да ги забавим, да спечелим малко време за другите. Джаан скоро ще е тук. Няма нужда да убиваме никого.

Тя въздъхна. Ръцете ѝ се раздвижиха и колата забави.

— Дърк — почна Гуен, но после видя нещо и почти спря, тъй че увиснаха във въздуха и се плъзнаха много бавно напред. — Ето — каза му. — Виж.

Светлината бе толкова смътна, трудно беше да се различи каквото и да било, докато не се доближиха, и тогава... Дърк видя труп, или онова, което бе останало от него. В средата на булеварда, неподвижен и кървав. Късове месо около него. Засъхнала кръв по пластмасата.

— Това трябва да е жертвата, която чухме — обясни с небрежен тон Гуен. — Ловците на лъжечовеци не ядат улова си. Твърдят, че съществата не са хора, а само някакъв вид полуразумни животни, и го вярват при това. И все пак канибализмът си е канибализъм, дори за тях, тъй че не смеят да ги ядат. Дори в най-старите времена, на Висок Кавалаан през тъмните векове, крепостните ловци никога не са яли плътта на лъжечовеци. Оставяли са ги за боговете, за мухите, за пясъчните буболечки. След като са дали на хрътките си да опитат, разбира се, като награда. Взимат трофеи обаче. Главата. Огледай трупа. Покажи ми главата.

На Дърк му призля.

— Кожата също — продължи Гуен. — Носят ножове за дране. Или поне са носели. Не забравяй, ловът на лъжечовеци е забранен на Висок Кавалаан от поколения. Дори съветът на висшеобвързаните на Брайт е отсъдил против него. Такива убийства, правени от останалите ловци, са незаконни. Трябва да крият трофеите си — освен един от друг може би. Тук обаче... ами, Джаан мисли, че Брайт искат всъщност да се заселят на Ворлорн. Да докарат своите бетейн от крепостите на родния си свят и да оформят нова коалиция тук, съюз, който да върне всички стари порядки, цялата тази мъртва и умираща гадост. Поне за известно време, за година или десет, докато тоберианският стратоцит може да съхрани топлина. Лоримаар висш-Лартейн и така нататък, без никой, който да ги съдържа.

— Това е безумие!

— Може би. Това обаче няма да ги спре. И ако Джаантъни и Гарс си тръгнат, ще стане. Присъствието на Айрънджейд ги възпира. Страхуват се, че ако те и други традиционалисти се преместят тук със сила, прогресивната фракция на Айрънджейд също ще изпрати сила. Тогава няма да има нищо за лов и тях и децата им ще ги чака кратък и тежък живот на един умиращ свят, без удоволствията, за които ламтят, без радостите на висшия лов. Не. — Тя сви рамене. — Но в Лартейн дори и сега има трофейни помещения. Самият Лоримаар се гордее с пет глави и разправят, че имал две якета от кожа на „лъжечовек“. Не ги носи. Иначе Джаан щеше да го убие.

Подкара напред въздушната кола и отново започнаха да набират скорост.

— Е — каза тя, — още ли искаш да свия настрана следващия път, когато се натъкнем на някого от тях? След като вече знаеш какво представляват?

Той не отвърна.

Скоро шумовете под тях започнаха отново, протяжният вой и виковете, отекващи по иначе пустия булевард. Подминаха друга преобърната кола — дебелият ѝ меки гуми бяха спаднали и разкъсани — и на Гуен ѝ се наложи да завие, за да я заобиколят. Малко по-късно спускането им бе преградено от неподвижно туловище от черен метал, грамаден робот с четири изпънати ръце, замръзнали гротескно над главата му. Горната част на торса представляваше тъмен цилиндър,

осеян със стъклени очи; по-долната част беше основа с размерите на кресло, на шини.

— Страж — каза Гуен, докато завиваха покрай механичния труп, и Дърк видя, че ръцете му са откъснати от китките и че тялото е нашарено с изгорени дупки от лазер.

— Бил ли се е с тях? — попита той.

— Вероятно — отвърна Гуен. — Което означава, че Гласът все още е жив, все още управлява някои функции. Може би точно затова не сме чували нищо повече от Бретан Брайт. Възможно е да си имат неприятности там долу. Гласът естествено би струпал стражите си да защити жизнените функции на града. — Тя сви рамене. — Но все едно. Емерелите не упражняват насилие. Стражите са инструменти за съдържане. Изстрелват сънотворни стрели и мисля, че могат да излъчват сънотворен газ от решетките в основата им. Брайт ще спечелят. Винаги.

Роботът зад тях вече не се виждаше и булевардът отново бе празен. Шумовете напред се усилиха.

Този път Дърк не каза нищо, когато Гуен подкара към тях, включи светлините и последваха нови крясъци и удари. Тя събори двама от ловците на Брайт, макар след това да твърдеше, че не е сигурна дали вторият е мъртъв. Беше пернат странично, ударът го завъртя и го блъсна в една от хрътките му.

И Дърк отново онемя, защото щом залитна и изхвърча настрани от дясното крило, мъжът изтърва нещо, което носеше, и то полетя във въздуха и се натресе в прозореца на някакъв магазин, като остави кървава диря по стъклото, когато се хлъзна надолу. Беше глава. И я беше държал за косата.

Пътят се въртеше и въртеше около кулата на Предизвикателство, спускаше се надолу бавно и неумолимо. Отне им повече време, отколкото Дърк си мислеше, докато се спуснат от ниво 388 — където изненадаха втората ловна група на Брайт — до първо ниво. Дълъг полет в сиво безмълвие.

Не се натъкнаха на никого повече, нито на кавалари, нито на емерели.

На 120-о ниво самотен страж прегради пътя им, извърна мътните си очи към тях и им заповяда да спрат. Гласът му беше мил и сърдечен — Гласът на Предизвикателство. Но Гуен не забави и когато го

приблужи, стражът се изтъркаля встрани от пътя им, без да стреля или да пусне газ.

На петдесет и седмо ниво смътните светлини над тях примигаха и угаснаха и за миг те продължиха полета си в пълна тъмнина. После Гуен включи фаровете и намали скоростта. Никой от двамата не проговори, но Дърк помисли за Бретан Брайт и за миг се зачуди дали светлините са се повредили, или пък са ги изключили. Второто, предположи той. Някой оцелял горе най-после се беше обадил на крепостните си братя долу.

На първо ниво булевардът свърши в просторно платно и пътен кръг. Успяха да видят много малко от него — само там, докъдето стигаха лъчите на фаровете, изненадващо заподскачаха смътни очертания от океана катран, който ги обкръжаваше. Центърът на кръга като че ли беше някакво дърво. Дърк успя да зърне гигантско чворесто стебло, буквална стена от дърво, над тях се чуваше шумолене на листа. Пътят изви около огромното дърво в широк кръг.

От другата страна на дървото широк портал зееше отворен към нощта и Дърк усети повея на вятър по лицето си. Когато профучаха покрай портала, надникна навън. Бяла пътна лента извеждаше от Предизвикателство.

А ниско над пътя се движеше въздушна кола, бързо, към града. Към тях. Дърк я зърна само за миг. Беше тъмна — но всичко бе тъмно под жалката звездна светлина — и метална, някакъв безформен каваларски звяр, който дори не можеше да определи.

Не бяха Айрънджейд, в това бе сигурен.

— Успяхме — каза сухо Гуен, след като подминаха портата. — Но са след нас.

— Видяха ли ни?

— Сигурно. Светлината ни, когато минахме покрай портала. Не може да са я пропуснали.

Гъстият мрак връхлиташе срещу тях, листата продължаваха да шумолят над главите им.

— Бягаме ли? — попита Дърк.

— Колата им сигурно има действащи лазери, а нашата няма. Външното платно е единственият път, отворен за нас. Въздушната кола на Брайт ще ни подгони нагоре, а някъде над нас ловците ще чакат. Убихме само двама, може би трима. Ще има още. Заклецени сме.

Дърк помисли.

— Можем да завъртим по кръга още веднъж и да излезем през портата, след като те влязат.

— Да, би било очевиден ход. Твърде очевиден обаче. Отвън сигурно ще има друга кола, която да ни чака. Имам по-добра идея.

Докато говореше, забави мантата и я спря. Точно пред тях пътят се раздвояваше. Отляво транспортният кръг обръщаше и се затваряше, отдясно беше външното платно, започващо двукилометровото си изкачване.

Гуен угаси светлините и мракът ги погълна. Когато Дърк отвори уста да проговори, тя го спря с рязко:

— Шшт!

Светът бе съвсем черен. Дърк все едно беше ослепял. Гуен, въздушната кола, Предизвикателство — всичко беше изчезнало. Чуваше шумолене на листа и му се стори, че чува другата кола, на Брайт, да идва към тях, но сигурно само му се причуваше, нали първо би трябвало да види светлините им.

Последва леко разтърсване, все едно че седеше в малка лодка. Нещо кораво докосна ръката му и Дърк се сепна, после други неща

одраскаха лицето му.

Листа.

Издигаха се, право нагоре в ниско надвисналия гъст листак на огромното емерелско дърво.

Клон, избутан надолу и след това освободен, го шибна болезнено по бузата и я одра. Листа го притискаха отвсякъде. Последва тихо изтупване — крилата на мантията се удариха в грамаден клон. Не можеха да се издигат повече. Останаха да висят, слепи и обгърнати от мрак и невидима зеленина.

Много скоро след това под тях блесна светлина, изви надясно и нагоре по платното. Веднага щом се понесе нагоре, се появи друга — отляво, зави рязко и последва първата. Дърк беше безкрайно благодарен, че Гуен беше пренебрегнала предложението му.

Висяха безкрайно сред листата и клоните. Други коли не се появиха. Накрая Гуен отново смъкна мантията на пътя и каза:

— Това няма да ни измъкне окончателно. Когато капанът им се затвори и не сме вътре, ще започнат да се чудят.

Дърк попиваше кръвта на бузата си с пеша на ризата. Все още не виждаше нищо.

— Значи ще ни гонят. Това е добре. Докато се мъчат да отгатнат къде сме, няма да избиват емерели. А и Джаан и Гарс би трябвало да дойдат скоро. Сега е моментът да се крием според мен.

— Крием се или бягаме — дойде отговорът ѝ от тъмното. Все още не беше включила фаровете.

— Имам идея — каза Дърк. Опипа отново бузата си. После, удовлетворен, затъкна ризата в панталоните си. — Когато зави по кръга, забелязах нещо. Рампа, със знак. Просто я зърнах в светлината на фаровете и се сетих. Ворлорн има метро, нали? Междуградско?

— Да — каза Гуен. — Обаче е спряно.

— Знам, че влаковете не вървят, но тунелите? Запълнили ли са ги?

— Не знам. Едва ли. — Изведнъж фаровете на въздушната кола оживяха и Дърк примига на ярката светлина. — Покажи ми този знак — каза Гуен и отново закръжиха около дървото.

Наистина се оказа вход на метро. Надолу в тъмното водеше полегата рампа. Гуен спря във въздуха на няколко метра от нея и каза:

— Това ще означава да оставим колата. Единственото ни оръжие.

— Да — отвърна Дърк. Входът беше твърде тесен за сивата манта. Явно строителите на метрото не бяха предвидили, че някой ще иска да лети в тунелите. — Но това може да се окаже добре. Не можем да напуснем Предизвикателство, а в града колата ограничава подвижността ни. Нали? — След като Гуен не отговори веднага, той се потърка уморено по челото. — На мен ми звучи добре, но е възможно да не разсъждавам много трезво. Уморен съм до смърт и сигурно ще се уплаша, ако престана да мисля за това.

— Добре. Метрото може би си заслужава риска — каза Гуен. — Можем да се отдалечим на няколко километра от Предизвикателство и да поспим. Не мисля, че Брайт ще се сетят да ни търсят в тунелите.

Гуен приземи въздушната кола до подземната рампа и взе сака със сензорите и полево то продоволствие от задната седалка. Взеха и небесните скутери, преобуха се в полетните ботуши и захвърлиха своите. Сред окачените на вътрешната страна на гюрука на банши инструменти имаше и фенерче.

Когато бяха готови, Гуен отново ги напръска със спрея за нулева миризма, после накара Дърк да изчака при входа на метрото, а тя прелетя с въздушната кола около големия кръг и я остави близо до един от най-големите коридори на първото ниво: нека Брайт си помислят, че са влезли във вътрешните лабиринти на Предизвикателство; щеше да ги очаква едно хубаво дълго търсене.

После заедно тръгнаха надолу по рампата към изоставената метростанция. Спускането се оказа дълго — и слязоха поне две нива под повърхността, светлината на фенерчето осветяваше безлични пастелносини стени. Дърк си помисли за Бретан Брайт, на петдесетина нива под тях, и за кратко го споходи безумната надежда, че тунелите може още да са захранени с енергия, след като (в края на краищата) бяха нещо извън кулата — град на Емерел, и с това — извън обхвата на Бретан.

Но системата на метрото беше изключена, разбира се, много преди Бретан и другите Брайт изобщо да бяха дошли на Ворлорн. Стигнаха до просторна отекваща платформа и извиващи се като червеи тунели, които продължаваха в безкрайността. Безкрайността изглеждаше много близка в непрогледната тъмнина. Терминалът беше затихнал и тишината сякаш бе пропита със смърт, много повече от тихите коридори на Предизвикателство. Беше все едно да вървиш през

гробница. Навсякъде имаше прах. Гласът не беше допуснал никаква прах в Предизвикателство, осъзна Дърк, но подземните линии не бяха Предизвикателство, не бяха изобщо работа на см-Емерел.

Стъпките им отекваха ужасно силно.

Преди да навлязат в тунелите Гуен много внимателно огледа една карта на системата.

— Има две линии. — Говореше шепнешком, неизвестно защо. — Едната свързва всички фестивални градове в голяма мрежа. Влаковете, изглежда, са вървели по нея в двете посоки. Другата линия е пряка, совалка, свързваща Предизвикателство с космодрума. Всеки град си има своя совалка за космодрума. Та по кой път тръгваме?

Дърк беше уморен и раздразнителен.

— Все ми е едно. Какво значение има? Бездруго не можем да стигнем до следващия град. Дори с небесните скутери разстоянието е твърде голямо.

Гуен кимна замислено, без да откъсва очи от картата.

— Двеста и трийсет километра до Есвоч в една посока, триста и осемдесет до Крайн Ламия, ако тръгнем в другата. Повече от това до космодрума. Май си прав. — Сви рамене, обърна се и избра случайна посока. — Натам.

Трябваше да покрият скорост и разстояние. Седнали на ръба на платформата над коловоза, заключиха ботушите си в платформите от тъкан и метал на небесните си скутери и поеха бавно в посоката, указана от Гуен. Тя тръгна първа, като се задържа едва на четвърт метър от пода — лявата ѝ ръка опипваше леко стената на тунела. В дясната държеше фенерчето. Дърк се задържа зад нея — летеше малко по-високо, за да може да вижда над рамото ѝ. Тунелът, който бяха избрали, представляваше огромна полегата крива линия, която възвиваше съвсем леко наляво. Нямаше нищо за гледане, нищо забележимо. В един момент Дърк изгуби напълно усещането за движение, толкова равен и еднообразен беше полетът им.

Имаше чувството, че се носят през някакво извънвременно преддверие на ада.

Когато се отдалечиха на около три километра от града, спряха. Дотогава никой от двамата не бе казал нищо. Гуен подпря фенерчето на грубо издяланата каменна стена, докато седяха в прахта и сваляха ботушите си. Мълчаливо изхлузи ремъците на торбата с

продоволствие и си я подложи за възглавница. Миг след това вече беше заспала, отишла си беше от него.

На Дърк обаче му беше трудно да заспи. Седеше в края на малкия кръг бледа светлина — Гуен беше оставила фенерчето включено — и я гледаше, гледаше я как спи, гледаше сенките, как танцуваха по страните ѝ и в косата ѝ, щом помръднеше неспокойно в съня си. Започна да осъзнава колко далече лежи от него и си спомни, че не се бяха докоснали, нито говорили през целия път от Предизвикателство. Не мислеше за това: умът му бе твърде замъглен от страх, от умора и мрачни мисли. Но го усети, като тежест на гърдите си, а мракът тежеше над него в дългата прашна кухня под света.

Накрая изключи фенерчето и цялата гледка с неговата Джени и се опита и той да поспи. Сънят дойде. Но с него дойдоха кошмари. Сънуваше, че е с Гуен, целуваше я, държеше я притисната до себе си. Но когато устните му срещнаха нейните, изобщо не бяха на Гуен — целуваше Бретан Брайт, Бретан, чиито устни бяха корави, чието око от жар-камък грееше плашещо близо в черния мрак.

А след това бягаше отново, бягаше надолу по някакъв безкраен тунел, бягаше наникъде. Но зад гърба си чуваше плясък на вода и когато погледна през рамо, му се стори, че зърна самотен лодкар, който тласкаше с весло малка баржа. Лодкарят плаваше по мазно черно течение, а Дърк бягаше по сух камък, но в съня това някак си беше без значение. Бягаше и бягаше, но лодкарят винаги го достигаше и накрая той видя, че лодкарят няма лице, изобщо няма лице.

След това дойде тишината и до края на дългата нощ Дърк не сънува.

Грееше светлина там, където светлина не трябваше да има.

Достигна го дори през затворените клепахи и дрямката: колебливо жълто петно, близо и след това отдръпнало се. Дърк го усети съвсем смътно първия път, когато нахлу в трудно спечеления му сън. Промърмори и се обърна на другата страна. Наблизо се чува гласове и някой се изсмя — къс, рязък смях. Дърк го пренебрегна.

После го изритаха, доста силно — в лицето.

Главата му се отметна и веригите на съня се разпаднаха в мъгла от болка. Объркан, без да знае къде е, той се помъчи да се надигне. Слепоочието му пулсираше. Всичко беше прекалено ярко. Вдигна ръка пред очите си, за да затули светлината и да се защити от нови ритници. Последва нов смях.

Светът бавно придоби очертания.

Бяха Брайт, разбира се.

Един от тях, дългнест кокалест мъж с къдрава черна коса, държеше Гуен с лявата си ръка и лазерен пистолет в дясната. Друг лазер, пушка, беше праметнат през рамото му на ремък. Ръцете на Гуен бяха вързани зад гърба и тя стоеше смълчана, с наведени очи.

Брайтът, който стоеше над Дарк, не беше извадил лазер, но в лявата му ръка имаше мощен ръчен фенер, който изпълваше тунела на метрото с жълта светлина. От блясъка беше трудно да се различат чертите му, но беше висок и доста тежък, и като че ли бе плешив като яйце.

— Най-после спечелихме вниманието ти — каза мъжът с фенера. Другият се изсмя — същият смях, който Дърк беше чул преди малко.

Дърк се надигна и отстъпи назад. Подпря се на стената и се помъчи да се изправи, но черепът му изкрещя и гледката се размъти. Ярката светлина се вряза болезнено в очите му.

— Наранил си плячката, Пир — подхвърли мъжът с лазера от другата страна на тунела.

— Не много, надявам се — отвърна едрият Брайт.

— Ще ме убие ли? — попита Дърк. Думите излязоха със забележителна лекота, предвид смисъла им. Най-после започваше да се съвзема от ритника.

Гуен вдигна глава и го погледна.

— Накрая ще те убият — каза отчаяно. — Няма да е лесен край. Съжалявам, Дърк.

— Тихо, бетейн-кучко — сопна се едрият мъж, когото другият бе нарекъл Пир. Дърк смътно осъзна, че е чувал това име.

— Какво има предвид тя? — попита нервно Дърк.

Притискаше се силно в камъка и се опитваше незабележимо да стегне мускулите си. Пир стоеше на по-малко от метър от него. Изглеждаше самонадеян и нехаен, но Дърк не беше сигурен колко вярно може да е това впечатление. Мъжът държеше фенера високо в

лявата си ръка, а с дясната стискаше нещо друго — палка, около метър дълга, от някакво тъмно дърво, с кръгъл топуз в единия край и късо острие в другия. Държеше я почти по средата на дръжката и потупваше ритмично крака си с нея.

— Предложи ни оживена гонитба, лъжечовеко — каза Пир. — Не го казвам току-така. Малцина са ми равни в стария висш лов. Никой не е по-добър. Дори Лоримаар висш-Брайт Аркелор има по-малко трофеи от моите. Тъй че като казвам, че този лов беше необикновен, знай, че казвам истината. Въодушевен съм, че не е свършил.

— Какво? Не е свършил ли?

Мъжът беше толкова близо... Дърк се зачуди дали би могъл да го изблъска между себе си и другия мъж, онзи с лазера, и може би да избие палката с острието от ръката му. Може би дори да се докопа до оръжието на Пир в кобура на кръста му.

— Няма нищо забавно в убиването на спящ лъжечовек, нито има чест. Ще бягаш отново, Дърк т'Лариен.

— Ще те направи свой личен корариел — възкликна Гуен гневно и изгледа двамата Брайт с непокорство. — Никой няма да може да те убие освен него и неговия тейн.

Пир отново се извърна към нея.

— Тишина, казах!

Тя му се изсмя. И продължи:

— Доколкото познавам Пир, ловът ще е чиста традиция. Ще те пуснат в горите, вероятно гол. Тези двамата ще приберат лазерите и въздушните си коли и ще те подгонят пеш, с ножове и хрътки. След като ме предадат на господарите ми, разбира се.

Пир се мръщеше. Другият Брайт вдигна пистолета си и я удари рязко през устата.

Дърк се напегна, поколеба се за миг... и скочи.

Дори един метър се оказа твърде много — палката се вдигна с плашеща бързина и топузът удари Дърк право в корема. Той се олюля, преви се на две и се помъчи някак да продължи напред. Пир отстъпи ловко назад и натресе палката в слабините на Дърк. Светът потъна в червена мъгла.

Дърк смътно съзнаваше, че Пир стои над него. Помъчи се да се изправи. Брайтът го удари за трети път, почти небрежен удар отстрани по главата — и след това нямаше нищо.

Болеше. Това бе първото, което осъзна. Това бе всичко, което знаеше. Болеше. Главата му кръжеше и пулсираше, и трепереше в някакъв странен ритъм; стомахът също го болеше, а под него се чувстваше изтръпнал. Болка и шемет бяха границите на света му. За безкрайно дълго време това беше всичко.

Но постепенно някакво мътно осъзнаване започна да се връща в него. Започна да забелязва неща. Болката първо... идваше и си отиваше на вълни. Нагоре и надолу, нагоре и надолу. Той също вървеше нагоре и надолу, най-сетне осъзна, друсаше се и подскачаше. Лежеше на нещо. Влачеха го или го носеха. Раздвижи ръцете си, или поне се опита. Беше трудно. Болката като че ли заличаваше всякакво нормално усещане. Устата му беше пълна с кръв. Ушите му кънтяха, бръмчаха, пареха.

Носеха го, да. Имаше гласове; чуваше гласове, говореха и бръмчаха. Думите не бяха ясни. Някъде напред подскачаше треперлива светлина; всичко останало бе сива мъгла.

Малко по малко бръмченето заглъхна. Накрая думите заприиждаха.

— ... ще е недоволен — каза непознат глас. Поне не мислеше, че го познава. Трудно беше да се определи. Всичко беше толкова ужасно далечно, а той подскачаше и болката идваше и си отиваше, идваше и си отиваше.

— Да — отвърна друг глас, тежък, стегнат, уверен.

Ново бръмчене... няколко гласа наведнъж. Дърк не разбра нищо.

После един усмири другите.

— Стига — каза той. Този глас беше дори по-отдалечен от другите два. Идваше някъде отпред, от колебливата светлина. Пир? Пир. — Нямам никакъв страх от Бретан Брайт Лантри, Росеф. Забравяш кой съм. Взел съм три глави в Пущинаците, когато Бретан Брайт още сучеше от женски гърди. Лъжечовекът е мой по всички стари права.

— Вярно — отвърна първият непознат глас. — Ако го беше довършил в тунелите, никой нямаше да оспори правото ти. Но не го направи.

— Искам чист лов, от най-стария вид.

Някой каза нещо на стар каваларски. Последва смях.

— Много пъти сме ловували заедно в младостта си, Пир — каза непознатият глас. — Да беше изпитвал друго към жени, като нищо можеше да сме станали тейн-и-тейн, двамата. Не бих те лъгал. Бретан Брайт иска този мъж на всяка цена.

— Той не е мъж, той е лъжечовек. Ти сам отсъди така, Росеф. Исканията на Бретан Брайт не значат нищо за мен.

— Отсъдих, че е лъжечовек, и е такъв. За теб и мен той е само един от тях, един от многото. Имаме да ловим желатиновите деца, емерелите, и други също. Нямах нужда от него, Пир. За Бретан Брайт е друго. Той отиде при карето на смъртта и го направиха на глупак, когато се оказа, че мъжът, когото предизвика, изобщо не е човек.

— Истина е, но не цялата. Т'Лариен е особен вид плячка. Двама от нашите кети са мъртви от неговите ръце, а Кораат издъхва с прекършен гръбнак. Никой друг лъжечовек не е бягал така преди. Аз ще го убия, както е правото ми. Аз го намерих, сам.

— Да — рече вторият нов глас, напрегнатият. — Това е самата истина, Пир. Как го откри?

Пир се зарадва на възможността да се похвали.

— Не се подведох от въздушната кола като теб и теб, и дори Лоримаар. Твърде умен беше този лъжечовек и бетейн-кучката, която бягаше с него. Нямах да оставят колата да седи и да сочи като стрелка натам, където са заминали. Когато всички вие взехте хрътките си и се развърнахте по коридора, двамата с моя тейн започнахме да претърсваме кръга на светлината на фенера, да търсим диря. Знаех, че хрътките ще са безполезни. Нямах нужда от тях. По-добър преследвач съм от всякаква хрътка или водач на хрътка. Проследявал съм лъжечовеци по голия камък на хълмовете Ламераан, през изгорените мъртви градове, дори в изоставените крепости на Таал и Бронзфист и планината Жар-камък. Тези двамата бяха лесни. Проверяхме всеки коридор на дълбочина няколко метра, след това се премествахме на следващия. Намерихме дирята. Драскотини на пода извън рампата на метрото, после истински следи от преминаване в прахта. Дирята изчезна, когато започнаха да използват хвърчащите си играчки, разбира се, но вече имахме само две възможни посоки, които да преценим. Опасявах се, че може да се опитат да прелетят чак до

Есвоч или Крайн Ламия, но истината не беше такава. Отне ни голямата част от деня и беше дълго вървене, но ги хванахме.

Дърк вече бе почти буден, макар че тялото му все още бе загърнато в пелена от болка, и се съмняваше, че ще реагира ефикасно, ако се опита да се задвижи. Вече виждаше съвсем ясно. Пир Брайт вървеше отпред с ръчното фенерче и говореше на по-дребен мъж в бяло и пурпур, който трябваше да е Росеф, съдията на така и несъстоялите се дуели. Между тях беше Гуен — вървеше сама, с вързани ръце. Мълчеше. Дърк се зачуди дали са й запушили устата, но беше невъзможно да се разбере, тъй като можеше да види само гърба ѝ.

Самият той лежеше на нещо като носилка и се подрусваше на всяка крачка. Друг Брайт в бяло и пурпур държеше предния край, големите му кокалести юмруци бяха стиснати около дървените пръти. Кокалестият, дето се смееше често, тейнът на Пир, значи беше зад него, на другия край на носилката. Все още бяха в тунела; подземният път сякаш продължаваше вечно, а Дърк нямаше никаква представа колко дълго е бил в безсъзнание. Вероятно доста дълго. Не беше имало никакъв Росеф и никаква носилка, когато се опита да се счепка с Пир, сигурен беше за това. Похитителите му вероятно бяха изчакали в тунела, след като бяха повикали крепостните си братя за помощ.

Никой като че ли не бе забелязал, че е отворил очи. А може би бяха забелязали, но им беше все едно. Не беше в състояние да направи нищо, освен може би да изкрещи за помощ.

Пир и Росеф продължаваха да говорят, а другите двама подхвърляха коментари от време на време. Дърк се опитваше да слуша, но болката му пречеше да се съсредоточи, а и това, което казваха, беше от малка полза за Гуен и него самия. Общо взето Росеф като че ли предупреждаваше Пир, че Бретан Брайт много ще се ядоса, ако Пир убие Дърк, тъй като самият Бретан Брайт искал да убие Дърк. На Пир му беше все едно; от думите му беше ясно, че не изпитва голямо уважение към Бретан, който беше с две поколения по-млад и следователно незначителен. В нито един момент в разговора никой от ловците не спомена Айрънджейд, което наведе Дърк на заключението, че или Джаан и Гарс все още не са стигнали до Предизвикателство, или тези четиримата още не знаят за това.

След малко престана да се напруга да разбере и се остави отново да потъне в полусън. Гласовете отново се сляха в мъгла и така продължи дълго. Най-сетне спряха обаче. Единият край на носилката се спусна грубо и Дърк се сепна. Силни ръце го хванаха под мишниците и го повдигнаха.

Бяха стигнали до станцията под Предизвикателство и тейнът на Пир го вдигаше на платформата. Дърк дори не се опита да помогне. Крачеше колкото може по-отпуснато и се остави почти да го влачат.

След това отново беше в носилката и го носеха нагоре по рампата към същинския град. Пастелносини стени се нижеха покрай него и му напомниха за спускането им надолу по рампата предната нощ. По някаква причина криенето в метрото им се беше сторило ужасно добра идея тогава.

Стените изчезнаха и отново бяха в Предизвикателство. Видя гигантското емерелско дърво, този път в цялото му великолепиe. Беше чворест великан, син и черен, клоните му надвисваха ниско над видимата извивка на пътния кръг, а най-високите се търкаха в тънещия в сенки таван. Денят бе дошъл, осъзна Дърк. Порталът бе останал отворен и през арката му успя да зърне Дебелия Сатана и една самотна жълта звезда, увиснала на хоризонта. Твърде объркан и уморен беше, за да знае дали се издигат, или залязват.

Две тежки каваларски въздушни коли клечаха на пътя близо до рампата на метрото. Пир спря до тях и двамата пуснаха носилката. Дърк се помъчи да се надигне, но безуспешно. Болката се върна и той легна отново.

— Призовете другите — каза Пир. — Тези неща трябва да се решат тук и сега, за да може моят корариел да е готов за лова.

Стоеше над Дърк. Всички всъщност се бяха струпали около носилката, дори Гуен. Но само тя гледаше надолу и очите им се срещнаха. Беше със запушена уста. И уморена. И безнадеждна.

Отне повече от час, докато се съберат другите Брайт. За Дърк — един час на гаснеща светлина и възвръщаща се сила. Беше залез, скоро осъзна той. Отвъд портала Дебелия Сатана бавно потъваше и се скриваше от поглед. Тъмнината се изду около тях, все по-гъста и по-плътна, и каваларите включиха фаровете на въздушните си коли. Дотогава замайването му почти бе минало. Пир нареди да му вържат

ръцете зад гърба и да го сложат да седне до една от колите. Сложиха Гуен до него, но без да махат превръзката от устата ѝ.

Макар да не беше със запушена уста, Дърк не се опита да заговори. Седеше облегат на студения метал и чакаше, наблюдаваше и слушаше. От време на време поглеждаше Гуен, но тя беше навела глава и не отвърщаше на погледа му.

Дойдоха по един и по двама. Кетите на Брайт. Ловците на Ворлорн. Дойдоха от сенките и тъмните места. Дойдоха като бели призраци. Шум и смътна фигура отначало, преди да влязат в малкия кръг светлина и да се превърнат отново в мъже. Дори тогава бяха повече и по-малко хора.

Първият, който дойде, водеше четири хрътки с плюши лица и Дърк го позна от дивото сиво гмуркане надолу по външното платно. Мъжът върза хрътките си за задницата на въздушната кола на Росеф, поздрави късо Пир, Росеф и техните тейни, после седна с кръстосани крака на няколко метра от пленниците. Мълчеше. Очите му бяха впити в Гуен и не се откъсваха от нея, и не се движеше изобщо. Дърк чуваше ръмженето на хрътките в сенките, железните им вериги дрънчаха.

После дойдоха другите. Лоримаар висш-Брайт Аркелор, смугъл великан с катраненочерен костюм от хамелеонов плат, стегнат с копчета от бяла кост, пристигна с голяма куполна въздушна кола в тъмночервено. Отвътре Дърк чу лая на цяла глутница брайтски хрътки. С Лоримаар беше още един мъж, с бледо свинско лице. След тях, сам и пеш, дойде старец, крехък на вид, плешив и сбръчкан, и почти без зъби, с една ръка от плът и кост, а другата — трипръст птичи крак от тъмен метал. На колана си старецът носеше детска глава от която още течеше кръв, единият крачол на белите му панталони беше целият в кафяви съсиреци.

Накрая пристигна Чел, висок като Лоримаар, белокоп и мустакат, и много уморен, водеше огромна брайтска хрътка. Излезе на светло, спря и примига.

— Къде е твоят тейн? — попита Пир настойчиво.

— Тук. — Стържещ глас от тъмното. На няколко метра от тях смътно проблесна жар-камък. Бретан Брайт излезе напред и застана до Чел.

— Всички са се събрали — каза Росеф висш-Брайт на Пир.

— Не — възрази някой. — Още го няма Кораат.

Мълчаливият ловец, който бе дошъл пръв, проговори:

— Вече го няма. Помоли за край. Дадох му го. Всъщност беше смъртно ранен. Беше вторият кет, когото видях да умира днес. Първият беше моят тейн, Тераан Брайт Наларис. — Докато говореше, очите му не се откъсваха от Гуен. Завърши с дълга, изречена без дъх фраза на стар каваларски.

— Трима от нас свършиха — каза старецът.

— Ще трябва да помълчим за тях — заяви Пир. Още държеше палката с топуза в единия край и късото острие в другия и потупваше нервно по крака си, докато говореше, също като в тунелите.

Гуен понечи да изкрещи през превръзката. Тейнът на Пир, дългнестият кавалар с рошавата черна коса, пристъпи и застрашително застана над нея.

Но Дърк, чиято уста не беше запушена, беше схванал идеята.

— Няма да мълча — извика той. Или поне се опита. Гласът му не беше много за викане. — Те бяха убийци, всичките. Заслужаваха да умрат.

Всички Брайт се обърнаха към него.

— Запушете му устата и спрете крясъците му — каза Пир и когато неговият тейн изпълни нареждането, Пир заговори отново: — Ще имаш достатъчно време да крещиш, Дърк т'Лариен, когато затичаш гол през горите и чуеш лая на хрътките ми зад теб.

Главата и раменете на Бретан се извърнаха тромаво. Светлината лъсна по сбръчканата кожа на белега му.

— Не — каза той. — Първото право е мое.

Пир се обърна към него.

— Аз проследих лъжечовека. Аз го хванах.

Бретан потръпна. Чел, който все още държеше грамадната хрътка на верига, увита около яката му китка, отпусна другата си ръка на рамото на Бретан.

— Това е без значение за мен — каза друг глас. Брайтът, който седеше. Присвил очи. Неподвижен. — А кучката?

Другите извърнаха погледи към него.

— Тя не може да е проблем, Мирик — каза Лоримаар висш-Брайт. — Тя е на Айрънджейд.

Устните на мъжа се изпънаха рязко назад. За миг спокойното му лице ужасно се разкриви, лице на озъбен звяр. После това премина.

Лицето му стана отново бледо и безизразно, обуздано.

— Ще убия тази жена — каза той. — Тераан беше моят тейн. Тя изпрати призрака му да странства над един бездушен свят.

— Тя? — Гласът на Лоримаар бе изпълнен с неверие. — Истина ли е това?

— Видях — отвърна Мирик. — Стрелях по нея, когато връхлетя върху нас и остави Тераан да издъхне. Това е истината, Лоримаар висш-Брайт.

Дърк понечи да се изправи, но дългнестият кавалар го бутна отново долу, силно, и блъсна главата му в металната страна на въздушната кола за повече убедителност.

Тогава заговори хилавият старец — онзи, който носеше детската глава.

— Вземи я като своя лична плячка — рече той с глас, тънък и остър като острието на ножа за дране, който висеше на колана му. — Мъдростта на крепостите е стара и сигурна, братя мои. Тя вече не е истинска жена, ако изобщо е била, нито държанка или ейн-кети. Кой тук би гарантирал за нея? Изоставила е закрилата на своя висшеобвързан, за да избяга с лъжечовек! И да е била плът от човешка плът някога, вече не е. Знаете нравите на лъжечовеците, лъжците, превъплъщенците, големите измамници. Сам с нея в тъмното, този лъжечовек Дърк със сигурност е могъл да я убие и да постави на нейно място демон като самия себе си, въплътен в нейния образ.

Чел кимна в съгласие и каза нещо на стар каваларски. Другите Брайт не изглеждаха толкова сигурни.

Лоримаар се спогледа навъсено със своя тейн, набития дебел мъж. Грозното лице на Бретан беше неразгадаемо, половината — маска от зараснала тъкан, другата — безизразна невинност. Пир се намръщи и продължи да потупва нервно с палката си.

Отговори Росеф.

— Отсъдих, че Гуен Делвано е човек, когато бях съдия в карето на смъртта — рече той предпазливо.

— Това е истина — каза Пир.

— Може би е била човек тогава — каза старият. — Но е вкусила кръв и е спала с лъжечовек, и кой ще я нарече човек сега?

Хрътките започнаха да вият.

Четириите, които Мирик беше вързал за въздушната кола, започнаха врявата, а тя бе подета от глутницата, затворена в куполното возило на Лоримаар. Грамадният пес на Чел заръмжа и задърпа веригата си, докато старият Брайт не го дръпна ядосано назад; съществото клекна и се включи във воя.

Повечето ловци се озърнаха към безмълвния мрак отвъд малкия светъл кръг (Мирик, със замръзнало лице и неподвижен, беше единственото изключение — очите му така и не се откъснаха от Гуен Делвано) и не един от тях докосна ръчното си оръжие.

На края на кръга, отвъд въздушните коли и петното светлина, двамата Айрънджейд стояха един до друг, загърнати в сянка.

Болката на Дърк — главата му бумтеше — изведнъж му се стори несъществена. Тялото му потрепери и се разтърси. Погледна Гуен; тя гледаше нагоре, към тях. Най-вече към Джаан.

И тогава той излезе на светлото и Дърк видя, че се взира в Гуен почти също толкова напрегнато, колкото и Мирик. Движеше се сякаш много бавно, като фигура от някой сън, като спящ. Гарс Янацек беше жив и ярък до него.

Вайкъри беше облечен в пъстра униформа от хамелеонов плат, всички оттенъци на черно и по-черно, когато влезе в кръга на враговете си. Докато хрътките млъкнат, вече носеше прашно сиво. Ръкавите на ризата му свършваха малко над лакътя; желязо и жаркамък загръщаше дясната му ръка, нефрит и сребро — лявата. В един безкраен миг сякаш се извиси над всички. Чел и Лоримаар бяха с една глава по-високи от него, но някак си Вайкъри сякаш надвишаваше всички. Мина плавно покрай тях, крачещ призрак — наистина бе сякаш нереален, — който вървеше през Брайт все едно не ги виждаше, и спря близо до Гуен и Дърк.

Но всичко това бе илюзия. Шумът заглъхна и Брайт започнаха да говорят, и Джаан Вайкъри отново беше просто човек, по-висок от повечето, но по-нисък от някои.

— Злоупотребявате, Айрънджейд — заяви Лоримаар с твърд и гневен тон. — Не сте повикани тук. Нямате право да сте тук.

— Лъжечовеци — изсъска Чел. — Лъжекавалари.

Бретан Брайт издаде странния си звук.

— Твоята бетейн отстъпвам, Джаантъни висш-Айрънджейд — каза твърдо Пир, но палката му се движеше с нервна припряност. —

Дисциплинирай я, както решиш, както трябва. Но лъжечовекът е моя плячка.

Гарс Янацек беше спрял няколко метра по-назад. Очите му се местеха от един говорещ на друг и на два пъти той като че ли понечи да се обади.

Но Джаан Вайкъри пренебрегна всички.

— Махнете превръзките от устата им — каза той и посочи пленниците.

Дългокракият тейн на Пир стоеше над Дърк и Гуен, с лице срещу висшеобвързания Айрънджейд. Поколеба се, след което се наведе и развърза кърпите.

— Благодаря — каза Дърк.

Гуен тръсна глава, за да махне кичура коса от очите си, и се изправи неуверено, ръцете ѝ все още бяха вързани зад гърба.

— Джаан — каза тя колебливо. — Чу ли?

— Чух — каза Джаан. И добави: — Освободете ръцете ѝ.

— Много си позволяваш, Айрънджейд — каза Лоримаар.

Пир обаче, изглежда, бе обзет от любопитство. Потупа дланта си с палката и каза:

— Развържи ѝ ръцете.

Неговият тейн завъртя грубо Гуен и срязва връзките на ръцете ѝ с ножа си.

— Покажи ми ръцете си — каза Вайкъри.

Тя се поколеба, след това протегна ръце напред, с дланите надолу. На лявата ѝ ръка блесна нефритът и среброто. Не го беше махнала.

Дърк гледаше, вързан и безпомощен, и смразен. Не го беше махнала!

Вайкъри изгледа отгоре Мирик, който все още седеше кръстосал крака, впил малките си очички в Гуен.

— Стани.

Мъжът се надигна и се обърна към Айрънджейд. Погледът му се откъсна от Гуен за първи път, откакто бе дошъл. Вайкъри понечи да заговори.

— Не — спря го Гуен.

Търкаше китките си. Сега спря и отпусна дясната си ръка на гривната. Гласът ѝ беше твърд.

— Не разбираш ли, Джаан? Не. Ако го предизвикаш, ако го убиеш, ще я махна. Наистина.

За първи път по лицето на Джаан пробяга чувство и това чувство беше болка.

— Ти си моя бетейн — рече той. — Ако не... Гуен...

— Не — повтори тя.

Някой се изсмя. Дърк видя дивашкия спазъм, пробягал по лицето на Мирик.

И да забележа, Гуен не обърна внимание. Обърна се към Мирик и заяви:

— Аз убих твоя тейн. Аз. Не Джаан. Не горкият Дърк. Аз го убих и го признавам. Той ни гонеше да убие, както и ти. И избиваше емерелите също така.

Мирик не отвърна. Всички бяха затихнали.

— Тъй че, ако трябва да се дуелираш, ако наистина искаш смъртта ми, дуелирай се с мен! — продължи Гуен. — Аз го направих. Бий се с мен, ако отмъщението ти е толкова важно.

Пир се изсмя високо. След миг неговият тейн се присъедини към него, и Росеф също, после и други — дебелият, набитият приятел на Росеф с коравото лице, старецът с птичия крак за ръка. Всички се смееха.

Лицето на Мирик се наля с кръв, след това побеля, после потъмня отново.

— Бетейн-кучка — изръмжа той. Спазмът отново премина по лицето му и този път всички видяха. — Подиграваш ми се. Един дуел... моят тейн... а ти си жена!

Завърши с крясък, който стъписа мъжете и накара хрътките да завият отново. После избухна.

Ръцете му се вдигнаха над главата, свиха се в юмруци и се отпуснаха, и той я удари през лицето, докато тя отстъпваше пред яростта му, и изведнъж се хвърли върху нея. Пръстите му се стиснаха около гърлото ѝ и той налетя, докато тя отстъпваше назад, а след това се търкаляха и търкаляха, и се блъснаха в страната на една от въздушните коли. Мирик беше отгоре, Гуен затисната под него, ръцете му стиснали гърлото ѝ. Той заблъска главата ѝ във въздушната кола, веднъж, и още веднъж, и още веднъж, и крещеше нещо на стар каваларски.

Дърк се надигна, но не можеше да направи нищо с вързани ръце. Гарс направи две стъпки напред. Джаан Вайкъри също най-сетне се задвижи. Но този, който първи стигна до тях, беше Бретан Брайт Лантри — задърпа Мирик от Гуен. Лоримаар също се притече и двамата с Бретан го задържаха.

Гуен лежеше отпусната, главата ѝ бе опряна на металната плоча на вратата, където Мирик я беше блъскал. Вайкъри клекна до нея и пхна ръка под раменете ѝ. Тилът ѝ остави петно кръв по метала.

Янацек също клекна, бързо, и напипа пулса ѝ. Изправи се и се обърна към мъжете на Брайт, стиснал устни от гняв.

— Тя носеше нефрит и сребро, Мирик. Ти си мъртъв. Обявявам дуел.

Мирик беше спрял да крещи, макар че се беше задъхал. Една от хрътките нададе вой и затихна.

— Жива ли е? — попита Бретан със стържещия си глас.

Джаан Вайкъри вдигна очи към него, с толкова странно изопнато лице, колкото беше на Мирик допреди малко.

— Да.

— Късмет — каза Янацек. — Но не благодарение на теб, Мирик, нито ще промени нещо. Избирай!

— Освободете ме! — каза Дърк.

Никой не помръдна.

— Освободете ме! — извика той.

Някой сръза връзките на китките му.

Той отиде при Гуен и клекна до Вайкъри. За миг погледите им се срещнаха. Дърк огледа тила ѝ, където тъмната ѝ коса вече започваше да се слепва от кръвта.

— Сътресение най-малко. Може би счупен череп, може би лошо. Не знам. Има ли медицинско оборудване? — Огледа ги един по един. — Има ли?

Отговори Бретан:

— Нищо не функционира в Предизвикателство, т'Лариен. Гласът се би с мен. Градът няма да се отзове. Трябваше да го убия.

— Не я местете тогава — каза Дърк. — Може би е само сътресение. Трябва да лежи неподвижно.

Колкото и да не беше за вярване, Джаан Вайкъри я остави в ръцете му и се изправи. Махна на Лоримаар и Бретан, които държаха

Мирик, и каза:

— Пуснете го.

— Да го пуснат?! — Янацек го погледна озадачено.

— Джаан — каза Дърк, — остави го. Гуен...

— Качи я в колата — каза Вайкъри.

— Не тя не бива да...

— Не е безопасно тук, т'Лариен. Качи я в колата.

Янацек се мръщеше.

— Мой тейн?

Вайкъри отново се обърна към Брайт.

— Казах ви да го пуснете. — Замълча. — Този лъжечовек, както го наричахте. Заслужи си името.

— Какво си намислил, висш-Айрънджейд? — каза строго Лоримаар.

Дърк вдигна Гуен и я сложи внимателно отзад в най-близката въздушна кола. Беше отпусната, но дишането ѝ бе равномерно. След това се пхна в седалката на водача и зачака, като разтриваше китките си, за да възстанови кръвообращението.

Всички като че ли бяха забравили за него. Лоримаар висш-Брайт все още говореше.

— Признаваме правото ти да се изправиш срещу Мирик, но трябва да е единичен, защото Тераан Брайт Наларис лежи мъртъв. Тъй като твоят тейн предизвика първи...

Джаан Вайкъри беше извадил лазерния си пистолет.

— Пуснете го и се отдръпнете.

Лоримаар, стъписан, пусна ръката на Мирик и бързо отстъпи в страни. Бретан се поколеба.

— Висш-Айрънджейд — изстърга гласът му, — заради твоята чест и неговата, заради твоята крепост и твоя тейн, прибери оръжието си.

Вайкъри се прицели в младежа с половин лице. Бретан потръпна, след това пусна Мирик и се отдръпна, като сви рамене.

— Какво става? — извика с пронизителен глас едноръкият старец. — Какво прави той?

Никой не му обърна внимание.

— Джаан — заговори с ужас Гарс Янацек. — Успокой се. Свали оръжието си, мой тейн. Аз предизвиках. Аз ще го убия заради теб.

Хвана Джаан за ръката.

А Джаан Вайкъри я издърпа и насочи пистолета си срещу Гарс.

— Не. Стой назад. Няма да се месиш, сега не. Това е заради нея.

Лицето на Янацек потъмня. Нямаше усмивки този път, помен нямаше от вечния му хумор. Дясната му ръка се стегна в юмрук и той бавно го вдигна пред лицето си. Желязо и жар-камък блеснаха между двамата Айрънджейд.

— Нашата връзка — каза Янацек. — Помисли, мой тейн. Моята чест, и твоята, и тази на нашата крепост. — Гласът му беше гробовен.

— А нейната чест? — каза Вайкъри. Махна нетърпеливо с лазера си, принуди Янацек да се отдръпне и отново се обърна срещу Мирик.

Сам и объркан, Мирик като че ли не разбираше какво се очаква от него. Гневът му го беше оставил, макар все още да дишаше с усилие. Вадичка слюнка, порозовяла от кръв, се стичаше от единия ъгъл на устата му. Той я избърса с опакото на ръката си и погледна колебливо Гарс Янацек.

— Първият от четирите избора — заговори. — Аз избирам формата.

— Не — каза Вайкъри. — Ти не избираш. Обърни се към мен, лъжечовеко.

Мирик запремества поглед от Вайкъри към Янацек и обратно.

— Изборът на форма — повтори сковано.

— Не — каза отново Вайкъри. — Ти не даде никакъв избор на Гуен Делвано. Тя поиска да се изправи срещу теб честно, в дуел.

Мирик го изглежда объркано.

— Тя? В дуел? Аз... тя беше жена, лъжечовек. — Кимна, сякаш с това беше решил всичко. — Тя беше жена, Айрънджейд. Полудял ли си? Тя ми се подигра. Жена не се дуелира.

— И ти не се дуелираш, Мирик. Разбираш ли? Ти...

Стреля и половинсекундов импулс светлина порази Мирик ниско, между краката, и той изкрещя...

— ... не... — и стреля отново, и прогори Мирик в шията точно под брадичката, а после изчака, докато мъжът падаше, а лазерът му презареди...

— ... се... — продължи Джаан петнайсет секунди по-късно и с думата изригна светлина, която опърли гърчещата се фигура в гърдите. Вайкъри вече отстъпваше назад, към въздушната кола...

— ... дуелираш! — завърши той, наполовина вътре и наполовина извън колата, и с думата лумна четвърти взрив светлина, и Лоримаар висш-Брайт Аркелор вече падаше с полуизвадено оръжие.

После вратата се затръшна и Дърк шибна бутона на гравитационната решетка, изтласкаха се рязко напред и нагоре, и навън, и бяха до средата на арката на изхода, когато лазерният огън засъска и запердаши по бронята.

Беше нощ. Въздухът над Мерата беше черен кристал, чист и студен. Ветровете бяха лоши. Дърк беше благодарен за тежко бронираната кола на Брайт и за топлата ѝ, напълно изолирана кабина.

Задържа ги на стотина метра над равнините и полегатите хълмове и тласна колата напред възможно по-бързо. Преди Предизвикателство да изчезне зад тях, погледна назад да види дали ги преследват. Не видя никакви признаци за това, но градът на емерелите улови погледа му и го задържа. Високо черно копие, което скоро щеше да се изгуби на фона на още по-черното небе; напомни му някак си за огромно дърво, попаднало в горски пожар, вече без клони и листа, без нищо освен овъгления стърчащ ствол, смътно ехо на доскорошния си блясък. Спомни си Предизвикателство, както Гуен му го бе показала първия път, когато бе поискал да види град с живот: ярък на фона на вечерта, невероятно високо и блестящо сребро, увенчано от издигащите се вълни светлина. Сега беше мъртва коруба и също тъй мъртви бяха мечтите на строителите му. Ловците на Брайт убиваха не само хора и животни.

— Скоро ще тръгнат след нас, т'Лариен — каза Джаан Вайкъри.
— Няма нужда да гледаш назад.

Дърк отново насочи вниманието си към контролните уреди.

— Къде отиваме? Не можем просто да летим слепешком над Мерата цяла нощ без никаква конкретна посока. В Лартейн?

— Не може да отидем в Лартейн точно сега — отвърна Вайкъри. Беше прибрал лазера си в кобура, но лицето му бе също толкова мрачно, колкото в Предизвикателство, когато бе изгорил Мирик. — Толкова ли си глупав, че не разбираш какво направих? Наруших кодекса, т'Лариен. Сега съм изхвърлен, престъпник, нарушител на дуел. Ще тръгнат след мен и ще ме убият толкова лесно, колкото биха убили лъжечовек. — Сплете замислено пръсти под брадичката си. — Единствената ни надежда... Не знам. Може би нямаме никаква надежда.

— Говори за себе си. Точно сега имам малко повече надежда, отколкото преди минута!

Вайкъри го погледна и неволно се усмихна.

— Всъщност да. Макар че гледната точка е крайно егоистична. Не заради теб направих каквото направих.

— Заради Гуен?

Вайкъри кимна.

— Той... Той дори не й предложи честта да откаже. Все едно беше животно. И все пак... все пак според кодекса беше прав. Кодексът, според който съм живял. Можеше да го убия заради това. Гарс смяташе да го направи, както видя. Беше разгневен, защото Мирик беше... беше повредил неговата собственост, беше опетнил честта му. Щеше да отмъсти за оскърблението, ако му бях позволил. — Въздъхна. — Разбираш ли защо не можах, т'Лариен? Живях на Авалон и обичах Гуен Делвано. Тя лежеше там, жива само по каприз на съдбата. За Мирик Брайт щеше да е все едно, ако беше умряла, както и за другите. Но Гарс щеше да даде на мъжа, който направи това, чиста и прилична смърт, щеше да му даде целувката на споделена чест преди да отнеме нищожния му живот. Аз... държа на Гарс. И все пак не можех да го позволя, т'Лариен, не и когато Гуен лежеше така... така неподвижна и пренебрегната.

Вайкъри замълча умислен. В мига на мълчание Дърк чу отвън пронизителния вой на вятъра на Ворлорн.

— Джаан — каза той след малко, — все пак трябва да решим къде отиваме. Трябва да приберем Гуен в някое убежище. Някъде, където да я настаним удобно, където няма да я притесняват. Може би лекар, който да я прегледа.

— Не знам за лекари на Ворлорн — отвърна Вайкъри. — Все пак трябва да закараме Гуен в някой град. — Помисли малко. — Есвоч е най-близкият, но е развалина. Значи Крайн Ламия е най-добрият ни избор, мисля, тъй като е вторият най-близо до Предизвикателство. Обърни на юг.

Дърк зави в широка дъга, плъзна въздушната кола нагоре и пое към далечния хребет на планинската стена. Смътно помнеше курса, който Гуен бе прелетяла от блестящата кула на см-Емерел до пустинния град на Даркдаун и неговата безрадостна музика.

Докато летяха към планините, Вайкъри отново изпадна в униние, загледан сяпо в чернотата на ворлорнската нощ. Дърк, който вече ясно съзнаваше какво преживява мъжът до него, не се опита да наруши меланхолията му, а се смълча, потънал в своите мисли. Чувстваше се много отслабнал; болката в главата му се беше върнала и пулсираше, и изведнъж усети, че устата и гърлото му са пресъхнали и раздрани от жажда. Опита се да си спомни кога за последен път е поемал храна или вода и не успя. Някак си бе изгубил всякакъв усет за време.

Могъщите въглени върхове на Ворлорн се извисиха близо и под тях и Дърк подкара въздушната кола на Брайт по-нависоко, за да прелетят над тях, а нито той, нито Джаан Вайкъри все още не бяха казали и дума.

Чак след като планините останаха зад тях, а джунглите под тях, каваларът проговори отново, и то само за да даде кратки указания за точния курс. След това отново потъна в мълчание и в мълчание прелетяха самотните последни километри до крайната си цел.

Този път Дърк знаеше какво да очаква и се заслуша. Музиката на Ламия-Байлис стигна до ушите му, смътно ридание, понесено от вятъра, много преди самият град да се издигне от лесовете и да ги погълне. Извън бронираното им убежище нямаше нищо освен пустошта: сплетените нощни гори под тях, рехавите звезди и празното небе горе. А нотите на мрачно отчаяние все така прииждаха, и говореха, кънтяха и изпълваха душата му със скръб.

Вайкъри също чуваше музиката. Погледна Дърк и каза:

— Този град е подходящ за нас, точно сега, т'Лариен.

— Не — отвърна Дърк, твърде високо. Не искаше да го повярва.

— За мен тогава. Всичките ми усилия станаха на пепел. Хората, които мислех да спася, вече не са спасени. Брайт вече могат да ги избият когато им скимне, корариел на Айрънджейд или не. Не мога да ги спра. Гарс би могъл навярно, но какво може да направи един мъж сам? Може и да не се опита дори. Беше моя мания, изобщо не беше негова. Гарс също е отчаян. Ще се върне на Висок Кавалаан сам, мисля, и ще слезе сам в крепостите на Айрънджейд, и съветът на висшеобвързаните ще му отнеме имената. И трябва да намери нож, и да изтръгне жар-камъните от гнездата им, и да носи празно желязо около ръката си. Неговият тейн е мъртъв.

— На Висок Кавалаан може би — каза Дарк. — Но ти си живял и на Авалон, нали?

— Да. За жалост. За жалост.

Музиката набъбваше и кънтеше около тях, и градът на Сирената доби очертания долу: външният кръг от кули като безплътни ръце в замръзнала агония, бледите дъги на мостовете над тъмни канали, петната смътно искрящ мъх, свирещите кули, щръкнали нагоре във вятъра. Бял град, мъртъв град, гора от наострени кости.

Дърк закръжи, докато намери зданието, до което ги беше завела Гуен, и подходи за приземяване. Във въздушния хангар двете изоставени коли все така си стояха непокътнати, потънали в прах. Приличаха му на късове от някакъв отдавна забравен сън. Някога, неизвестно защо, им се бяха сторили важни. Но той и Гуен, и светът, всички бяха различни тогава, а сега беше трудно да си спомни възможната значимост на двата метални призрака.

— Бил си тук — каза Вайкъри, а Дърк го погледна и кимна. — Води тогава — заповяда каваларът.

— Аз не...

Но Вайкъри вече се беше изправил. Подхванал беше леко Гуен от задната седалка, вдигна я в прегръдката си и зачака.

— Води!

Тръгнаха по коридорите, където сиво-бели фрески танцуваха симфонията на Даркдаун, и пробваха врата след врата, докато не намериха обзаведена стая. Беше апартамент всъщност, с четири свързани стаи, всички голи и с високи тавани, и доста мръсни. Леглата — две от стаите бяха спални — се оказаха кръгли дупки дълбоко в пода, матраците бяха покрити с гладка лъскава кожа, която издаваше смътно неприятна миризма, като пресечено мляко. Но бяха легла, съвсем меки и удобно място за отдых, и Вайкъри грижливо намести отпуснатото тяло на Гуен на едното от тях. Тя не помръдна — изглеждаше в пълен покой — и Джаан остави Дърк да седи на пода до нея, сгънал крака под себе си, и се върна при въздушната кола, която бяха откраднали. Донесе завивка за Гуен и манерка.

— Пий само глътка — каза и я подаде на Дърк.

Дърк взе покрития с плат метал, отвинти запушалката и отпи само малка глътка. Водата беше топла и малко горчива, но потече хубаво по пресъхналото му гърло.

Вайкъри намокри ивица сив плат и започна да чисти засъхналата кръв от тила на Гуен. Попиваше леко кафеникавата коричка, мокреше парцала отново и отново, докато хубавата ѝ черна коса не стана пак чиста и не полегна в лъскаво ветрило на постелята, блещукаше на треперливата светлина от стените. Когато приключи, Джаан превърза раната, погледна Дърк и каза:

— Аз ще пазя. Иди в другата стая и поспи.

— Трябва да поговорим — каза колебливо Дърк.

— По-късно. Не сега. Иди и спи.

Дърк трудно можеше да възрази. Тялото му бе изтощено и главата му още пулсираше. Отиде в другата стая и се смъкна на вмирисаната на кисело постеля.

Но въпреки изтощението сънят не дойде лесно. Може би беше от главоболието; може би беше от неспокойната игра на светлината в стените, която го измъчваше дори през затворените очи. Главното обаче беше музиката. Която не го оставяше и сякаш ехтеше още по-силно, щом затвореше очи, сякаш се вмъкваше в черепа му: пронизителни писъци, ридания и шепоти, и все така — вечно — бумтеж на самотен барабан.

Трескави сънища дебнеха в онази безкрайна нощ — видения, напрегнати и свръхреални, и нажежени от тревога. На три пъти Дърк се буди от неспокойния си сън и се надигаше стъписан — разтреперан, с лепкаво от пот тяло — и се изправяше отново пред песента на Ламия-Байлис, без да може да си спомни ясно какво го е стреснало. Веднъж му се стори, че чува гласове в съседната стая. Друг път беше съвсем сигурен, че видя Джаан Вайкъри да седи пред отсрещната стена и да го наблюдава. Никой от двамата не проговори и му отне почти час, докато отново потъне в сън. Само за да се събуди наново в празна отекваща стая и сред движещи се светлини. За миг се зачуди дали не са го оставили тук да живее или да умре; колкото повече мислеше за това, толкова повече страхът се усилваше и тогава вече се разтрепери неудържимо. Но някак си не можеше да стане, да отиде до съседната спалня и да види сам. Вместо това затвори очи и се помъчи да прогони всички спомени.

А после дойде утрото. Дебелия Сатана бе по средата на пътя си по небето и трескава светлина, червена и студена като кошмарите на Дърк, се изливаше през високия прозорец от цветно стъкло

(преобладаващо прозрачно в центъра, но обкръжено наоколо със сложни фигури в мрачно червено-кафяво и мътносиво) и падаше по лицето му. Превъртя се встрани от нея и понечи да се надигне, а Джаан Вайкъри се появи и му предложи манерката.

Дърк отпи няколко дълги глътки, почти се задави от студената вода и разплиска малко по пресъхналите си напукани устни, по брадичката му потече вадичка. Манерката беше пълна, когато Джаан му я подаде. Върна я наполовина празна.

— Намерил си вода.

Вайкъри запуши манерката и кимна.

— Помпените станции са затворени от години, тъй че в кулите на Крайн Ламия няма прясна вода. Но каналите още текат. Слязох долу, докато двамата с Гуен спяхте.

Дърк се надигна и Вайкъри му подаде ръка, за да се измъкне от хлътналото в пода легло.

— А Гуен?

— Свести се рано през нощта, т'Лариен. Поговорихме и й казах какво направих. Мисля, че ще се възстанови много скоро.

— Мога ли да говоря с нея?

— Тя отдъхва сега, спи спокойно. По-късно, сигурен съм, че ще иска да говори с теб, но мисля, че не трябва да я будиш сега. Опити се да стане нощес, но много се изтощи и й се зави свят.

Дърк кимна.

— Разбирам. А ти? Поспа ли поне малко?

Докато говореше, се оглеждаше. Музиката на Даркдаун беше затихнала някак. Все още звучеше, все още ридаеше и стенеше, и изпълваше самия въздух на Крайн Ламия; но за ушите му сякаш беше по-смътна и по-далечна, тъй че навярно най-сетне започваше да свиква с нея, учеше се да я изключва от съзнателния си слух. Светлинните фрески, като жар-камъните на Лартейн, бяха избледнели и угаснали от допира на нормалната слънчева светлина; стените бяха сиви и празни. Доколкото имаше мебели — няколко неудобни на вид стола, — те преливаха от стени и под: виещи се изпъкналости, които се сливаха с цвета и тона на стаята толкова добре, че бяха почти невидими.

— Спал съм достатъчно — каза Вайкъри. — Това не е важно. Обмислях положението ни. — Махна с ръка. — Ела.

Минаха през друга стая, празна трапезария, и излязоха на един от многобройните балкони с изглед към града на Даркдаун. Денем Крайн Ламия беше различен, по-малко отчайващ. Дори вялата слънчева светлина на Ворлорн бе достатъчна да хвърли искра по бързо течащите води на каналите и в дневния полуздрач светлите кули не напомняха толкова за гробница.

Дърк беше изтощен и прегладнял, но главоболието му беше минало, а свежият лъх на вятъра му подейства добре. Забърса косата си — сплъстена и безнадеждно мръсна — от очите си и изчака Джаан да започне.

— Наблюдавах оттук през нощта — каза Джаан, опрял лакти на студения парапет и вперил поглед към хоризонта. — Те ни търсят, т'Лариен. Два пъти зърнах въздушни коли над града. Първия път беше само светлина, високо в далечината, тъй че може би сгреших. Но втория път нямаше грешка. Колата вълча глава на Чел прелетя близо до наземното ниво над каналите с нещо като допълнително прикрепен прожектор. Мина доста близо. Имаше и хрътка. Чух я да вие, диво като музиката на Дарклинг.

— Не са ни намерили — каза Дърк.

— Наистина — отвърна Вайкъри. — Мисля, че сме достатъчно на безопасно тук, за известно време. Освен ако... не съм сигурен как ви намериха в Предизвикателство и това ме плаши. Ако ни проследят до Крайн Ламия и претърсят града с хрътките, опасността ще е голяма. Нямаме вече нулева миризма. — Погледна го. — Как разбраха накъде сте побягнали? Имаш ли идеи?

— Не — каза Дърк. — Никой не знаеше. Със сигурност никой не ни проследи. Може би просто са предположили. Беше най-логичният избор в края на краищата. Животът в Предизвикателство беше удобен, отколкото в който и да е от другите градове. По-лесен. Знаеш.

— Да, знам. Не приемам хипотезата ти обаче. Не забравяй, т'Лариен, двамата с Гарс също обсъдихме този проблем, когато ни оставихте посрамени и изоставени в карето на смъртта. Предизвикателство беше най-очевидният избор и поради това най-нелогичният, така ни се стори. По-вероятно изглеждаше да тръгнете към Мускел и да преживявате с рибата, която бихте могли да си хванете, или Гуен да ви събира храна от джунглите, които познава толкова добре. Гарс дори предположи, че бихте могли просто да сте

скрили въздушната кола в някой друг сектор на Лартейн, за да можете да ни се смеете, докато ние претърсваме цялата планета, за да ви намерим.

Дърк се размърда нервно.

— Да. Добре, предполагам, че изборът ни беше глупав.

— Не, т'Лариен, не казах това. Единственият глупав избор според мен щеше да е градът на Беззвездното езеро, където се знае, че гъмжи от Брайт. Предизвикателство е умен избор, все едно дали сте го мислели, или не. Изглежда толкова погрешен избор, че всъщност е правилен. Разбираш ли? Не мога да разбера обаче как Брайт са ви открили чрез някакъв процес на дедукция.

— Може би — каза Дърк. Помисли малко. — Помня, че първо го научихме, когато Бретан ни заговори. Той... Ами, той не проверяваше хипотеза. Знаеше, че сме там.

— Но нямахте представа как?

— Не. Никаква представа.

— Значи ще трябва да живеем със страха, че могат да ни намерят тук. Иначе, освен ако Брайт не могат да повторят чудото си, сме в безопасност.

— Разбери обаче, че положението ни не е никак леко — продължи той. — Имаме подслон и неограничено много вода, но не и достатъчно храна. Окончателният ни изход — стигнал съм до извода, че трябва да отидем до космодрума и да напуснем Ворлорн колкото може по-скоро, — окончателният ни изход ще е много труден. Брайт ще предвидят хода ни. Разполагаме с моя лазерен пистолет и два ловни лазера, които намерих във въздушната кола. Плюс самото возило, въоръжено и здраво бронирано, вероятно собственост на Росеф висш-Брайт Бекцек...

— Едната от изоставените в хангара все още слабо функционира — вметна Дърк.

— Значи имаме две въздушни коли, в случай че ни потriebват — каза Вайкъри. — Срещу нас... поне осем от Брайт все още са живи, вероятно девет. Не съм сигурен колко сериозно раних Лоримаар Аркелор. Възможно е да съм го убил, макар че се съмнявам. Брайт вероятно могат да вдигнат осем въздушни коли в небето едновременно, въпреки че е по-традиционно да летят на двойки, тейн-и-тейн. Всички коли са бронирани. Разполагат със запаси, енергия, храна. Надвишават

ни по брой. Вероятно, след като съм нарушител на кодекса на дуела, ще се наложат над Кирак Редстийл Кавис и двамата ловци от крепостта Шанагейт да се присъединят към тях в преследването ми. Най-сетне, имаме Гарс Янацек.

— Гарс?

— Надявам се — моля се — да изтръгне жар-камъните от гривната си и да се върне на Висок Кавалаан. Ще бъде опозорен, сам, ще носи мъртво желязо. Не е лека съдба, т'Лариен. Аз съм го опозорил, и Айрънджейд. Съжалявам за болката му, но се надявам да стане така. Защото има и друга възможност.

— Друга?

— Би могъл да тръгне срещу нас. Той не може да напусне Ворлорн, докато не дойде кораб. Това ще е доста време. Не знам какво ще направи.

— Разбира се, че няма да се присъедини към Брайт. Те са негови врагове, а ти си неговият тейн и Гуен е неговата кро-бетейн. Може да иска да убие мен, не се съмнявам в това, но...

— Гарс е повече кавалар от мен, т'Лариен. Винаги е бил. А сега — повече от всякога, тъй като аз не съм никакъв кавалар след това, което направих. Старите обичаи изискват тейн на човека, не някой друг, да донесе смъртта на нарушител на дуела. Обичай, който могат да спазят само много силните. Връзката на желязото и огъня е твърде силна за повечето, тъй че ги оставят да скърбят. Но Гарс Янацек е много силен мъж, по-силен от мен в много отношения. Не знам. Не знам.

— А ако тръгне след нас?

Вайкъри заговори спокойно.

— Няма да вдигна оръжие срещу Гарс. Той е моят тейн, все едно дали аз съм неговият, или не, а вече го нараних достатъчно лошо, провалих го, посрамах го. Носеше болезнен белег през повечето от зрелия си живот заради мен. Веднъж, когато и двамата бяхме помлади, един по-стар се обиди на негова шега и обяви дуел. Формата беше единичен изстрел и се бихме в тейн, и в своята не толкова безгранична мъдрост убедих Гарс, че ще си спечелим повече чест, ако стреляме във въздуха. Направихме го, за наше съжаление. Другите решиха да дадат на Гарс урок по хумор. За мой срам аз останах непокътнат, докато той беше обезобразен заради глупостта ми.

— Въпреки това никога не ме упрекна. Първия път, когато бях с него след дуела, докато все още се възстановяваше от раните, ми каза: „Ти беше прав, Джаантъни, те наистина се целиха във въздуха. Жалко, че не улучиха“. — Вайкъри се засмя, но Дърк го погледна и видя, че очите му са пълни със сълзи, а устата присвита. Не заплака обаче: сякаш с някакво огромно усилие на волята задържа сълзите да не закапят.

Джаан се обърна рязко, влезе вътре и остави Дърк сам на терасата с вятъра и белия, загърнат в здрач град, и музиката на Ламия-Байлис. Някъде в далечината изпънатите бели ръце се надигнаха да задържат пълзящата наоколо горска пустош. Дърк ги гледаше замислено, докато прехвърляше в ума си думите на Вайкъри.

След няколко минути каваларът се върна, със сухи очи и безизразно лице.

— Съжалявам...

— Не е нужно да...

— Трябва да стигнем до най-тежкия проблем, т'Лариен. Все едно дали Гарс ще тръгне срещу нас, или не, неравенството, пред което сме изправени, е значително. Имаме оръжия в случай, че се наложи да се бием, но няма кой да ги използва. Гуен е добър стрелец и достатъчно безстрашна, но е ранена и неспособна. А ти... мога ли да ти се доверя? Поставям въпроса откровено. Доверих ти се веднъж и ти ме предаде.

— Как мога да отговоря на този въпрос? — каза Дърк. — Не си длъжен да ми повярваш, каквото и обещание да ти дам. Но Брайт искат да убият и мен, нали? И Гуен също. Или мислиш, че бих предал нея толкова лесно, колкото... — Замълча, уплашен от думите си.

— ... толкова лесно, колкото предаде мен — довърши Вайкъри вместо него с корава усмивка. — Достатъчно откровен си. Не, т'Лариен. Не мисля, че би предал Гуен. Но не мислех, че ще изоставиш и нас, когато те назовахме кет и ти прие името. Нямаше да има дуели, ако не беше ти.

Дърк кимна.

— Знам. Може би направих грешка. Не знам. Щях да съм умрял обаче, ако ви бях останал верен.

— Умрял като кет на Айрънджейд, с чест.

Дърк се усмихна.

— Гуен ме помоли за нещо повече от смърт. Това поне очаквам да разбереш.

— Разбирам. Тя все още е помежду ни. Приеми го и знай, че е истина. Рано или късно ще избере.

— Тя избра, Джаан, когато тръгна с мен. Ти би трябвало да го приемеш. — Каза го бързо, упорито. Не беше сигурен доколко го вярва.

— Тя не свали нефрита и среброто — отвърна Вайкъри. После махна нервно с ръка. — Това не е важно. Ще ти се доверя, засега.

— Добре. Какво искаш да направя?

— Някой трябва да отлети до Лартейн.

Дърк се намръщи.

— Защо непрекъснато се опитваш да ме уговориш за самоубийство, Джаан?

— Не казвам, че ти трябва да летиш, т'Лариен — каза Вайкъри. — Аз ще отида. Опасно е, да, но трябва да се направи.

— Защо?

— Заради кимдиса.

— Руарк? — Дарк почти бе забравил за доскорошния си домакин и съучастник в заговора.

Вайкъри кимна.

— Той беше приятел на Гуен още от времето ни на Авалон. Въпреки че никога не ме е харесвал, нито аз него, не мога да го изоставя. Брайт...

— Разбирам. Но как ще се добереш до него?

— Стига да стигна безопасно в Лартейн, мога да го повикам чрез видеоекран. Това ми е надеждата поне. — Сви рамене примирено.

— А аз?

— Остани тук с Гуен. Храни я, пази я. Ще ти оставя една от лазерните пушки на Росеф. Ако Гуен се възстанови достатъчно, да я използва. Тя вероятно е по-опитна от теб. Съгласен?

— Съгласен. Не изглежда много трудно.

— Не е — каза Вайкъри. — Очаквам да останете безопасно прикрити и като се върна с кимдиса, да ви заваря така, както ви оставям. Ако се наложи да побегнете, ще разполагате с другата въздушна кола. Има една пещера наблизо, Гуен я знае. Тя може да ти

покаже пътя. Идете в онази пещера, ако се наложи да напуснете Крайн Ламия.

— А ако не се върнеш? Не се обиждай, просто трябва да попитам.

— В такъв случай отново ще останете сами на себе си, както когато избягахте от Лартейн. Имахте планове тогава. Следвайте ги, ако можете. — Усмихна се горчиво. — Очаквам да се върна обаче. Помни това, т'Лариен. Помни това.

Желязна нотка имаше в гласа на Вайкъри, ехо от друг разговор в същия този леден вятър. С изумителна яснота старите думи на Джаан се върнаха в ума на Дърк: „Но аз съществувам. Запомнете го... Това не е Авалон, т'Лариен, и днес не е вчера. Това е един умиращ Фестивален свят, свят без кодекс, тъй че всеки от нас трябва да се вкопчи здраво в установените правила, които носим със себе си“.

Но Джаан Вайкъри беше донесъл два набора правила със себе си, когато бе дошъл на Ворлорн. Два кодекса.

Докато самият Дърк не беше донесъл нищо. Освен любовта си към Гуен Делвано.

Гуен още спеше. Оставиха я на спокойствие и тръгнаха към въздушния хангар. Вайкъри беше разопаковал грижливо багажа в колата на Брайт. Росеф и неговият тейн явно се бяха канили да направят кратка ловна разходка в джунглата, когато всичко се беше развихрило. Жалко, че не бяха планирали по-дълго пътуване, помисли Дърк.

Така че Вайкъри бе намерил само четири твърди протеинови блокчета като за храна, плюс двата ловни лазера и малко дрехи, метнати на седалките. Дърк изяде едното блокче веднага — беше прегладнял, — а другите три пъхна в джоба на якето, което си избра. Беше му възшироко, но общо взето му прилягаше: тейнът на Росеф беше приблизително с неговите размери. И беше топло — дебела кожа, боядисана в тъмночервено, яката и маншетите бяха обшити с бяла козина. Двата ръкава на якето бяха боядисани на спирални шарки; десният беше в червено и черно, левият — сребърно и зелено. Намери се и по-малко яке, подобно на първото (на Росеф несъмнено), и Дърк го взе за Гуен.

Вайкъри извади двете лазерни пушки, дълги тръби от лъскава черна пластмаса с озъбени вълчи глави, гравирани на прикладите в бяло. Първата окачи през рамото си; втората даде на Дърк, с указания как действа. Оръжието беше много леко и малко мазно на допир. Дърк го задържа неловко в едната си ръка.

Сбогуването беше кратко и доста формално. След това Вайкъри се пхна в голямата въздушна кола на Брайт, вдигна я от пода и излетя. Прах се вдигна на големи облаци при тръгването му и Дърк се отдръпна от обратното течение задавен, с едната ръка на устата си и другата на пушката.

Когато се върна в жилището, Гуен тъкмо се будеше.

— Джаан? — каза тя и надигна глава от постелята. Простена, легна отново и започна да разтрива слепоочията си. — Главата ми! — изхленчи тихо.

Дърк опря лазера на стената до вратата и седна до Гуен.

— Джаан току-що тръгна — каза й. — За Лартейн. Да вземе Руарк.

Вместо отговор Гуен успя само да простене отново.

— Да ти донеса нещо? — попита Дърк. — Вода? Храна? Имаме само това. — Извади протеиновите блокчета от джоба на якето си и й ги подаде да ги огледа.

Гуен им хвърли поглед и изкриви отвратено лице.

— Не. Махни ги. Не съм гладна.

— Трябва да ядеш нещо.

— Ядох — каза тя. — Нощес. Джаан натроши две блокчета във вода и направи нещо като каша. — Смъкна ръце от слепоочията си и го погледна. — Повърнах я. Не се чувствам добре.

— То се вижда — каза Дърк. — Няма как да се чувстваш добре след онова, което се случи. Вероятно имаш сътресение и имаш късмет, че не си мъртва.

— Джаан ми каза — отвърна тя малко рязко. — За след това също... онова, което направил на Мирик. — Намръщи се. — Мислех, че го ударих доста добре, когато паднахме. Ти видя, нали? Стори ми се, че му счупих челюстта, ако не са били пръстите ми. Но той дори не забеляза.

— Да.

— Кажи ми за... знаеш, за след това. Джаан някак си само го нахвърли грубо. Искам да знам всичко. — Гласът ѝ беше уморен и изпълнен с болка, но той не можеше да ѝ откаже.

И ѝ зараказва.

— И той насочи пистолета си срещу Гарс? — каза тя в един момент. Дърк кимна и Гуен затихна отново.

Когато свърши, Гуен беше много смълчана. Очите ѝ се затвориха за миг, отвориха се отново, после се затвориха и не се отвориха повече. Лежеше кротко на една страна, присвита като ембрион, стиснала ръцете си в юмручета под брадичката. Докато Дърк я гледаше, очите му неволно се спряха на лявата ѝ ръка, студеното напомняне на нефрита и среброто, което тя все още носеше.

— Гуен — промълви той. Тя отвори очи — за много кратко — и поклати глава в безмълвно „Не!“ — Ей! — каза той, но клепачите ѝ отново бяха стиснати и тя потъна в себе си, а Дърк остана сам, с нейния накит и своите страхове.

Стаята бе плувнала в слънчева светлина или онова, което минаваше за слънчева светлина тук на Ворлорн; залезните багри на ранния следобед се хлъзгаха косо през прозореца и пращинки се рееха лениво през широкия лъч. Светлината падаше така, че само едната страна на постелята бе осветена; Гуен лежеше наполовина в нея и наполовина в сянка.

Дърк — повече не проговори на Гуен, нито я погледна — се усети, че наблюдава шарките, които светлината правеше по пода.

В центъра на стаята всичко беше топло и червено и точно там танцуваше прахта, носеше се от тъмното и ставаше за кратко алена, за кратко — златна, хвърляше малки сенки, докато отново се изсипеше от светлината и изчезнеше. Дърк вдигна ръка и я задържа изпъната... колко? Минути? Часове? Ставаше все по-топла и по-топла, прахта се вихреше около нея, сенки се изсипваха като вода, щом потръпнеше и обърнеше пръстите си; слънцето бе дружелюбно и познато. Но изведнъж си даде сметка, че движенията на дланта му, като безкрайните вихрушки прах, нямат никаква цел, никаква форма и никакъв смисъл. Музиката бе тази, която му го каза; музиката на Ламия-Байлис.

Отдръпна ръката си и се намръщи.

Около големия център на светлина и живот имаше тънка извиваща се граница, където слънцето грееше през преградата на прозореца от черно и кърваво боядисано стъкло. Или се бореше да проникне. Беше само една малка граница, но затваряше от всички страни страната на вихрещата се прах.

Отвъд нея бяха черните ъгли, кътчетата на стаята, където Търбуха и Троянските слънца никога не достигаха, където дебели демони и фигури от кошмарите на Дърк се присвиваха тайно и дебнеха, вечно скрити от поглед.

Усмивнат, Дърк потърка брадичката си — четина покриваше бузите и челюстта му и вече започваше да го сърби, — огледа тъмните ъгли и пусна отново музиката на Даркдаун в душата си. Как изобщо я беше изключил, не знаеше, но ето че тя се върна и зазвуча навсякъде около него.

Кулата, в която бяха — техният дом — изсвири дългата си ниска нота. На години далече оттук, или векове, отвърна хор с кълтящо вдовиче ридание. Чу ужасяващо глухо туптене и писъците на изоставени невръстни деца, и хлъзгавия съсък на ножове, врязващи се в топла плът. И барабана. Как можеше вятърът да бие барабан? Не знаеше. Може би беше нещо друго. Но звучеше като барабан. Така ужасно далечен обаче, и толкова сам.

Толкова ужасно безкрайно сам.

Мъглите и сенките се сбраху в най-далечния, най-сумрачен ъгъл на стаята... и започнаха да се разсейват. Дърк видя маса и нисък стол, които израстваха от стените и пода като странни пластмасови зеленчуци. Зачуди се за миг благодарение на какво ги вижда.

Слънцето се беше изместило малко и само тънък лъч светлина се процеждаше през прозореца, а накрая и той прекъсна, и светът посивя.

Когато светът посивя, забеляза той, прахта вече не танцуваше. Не. Изобщо. Опипа въздуха, за да се увери; нямаше никаква прах, никаква топлина, никаква слънчева светлина. Кимна замислено. Струваше му се, че е открил някаква голяма истина.

Смътни светлини се размърдаха в стените, призраци, събудили се за поредната нощ. Видения и коруби на стари сънища. Всички бяха сиви и бели — цветът беше за живота и нямаше място тук.

Призраците започнаха да се движат. Бяха затворени в стените, във всички стени. От време на време на Дърк му се струваше, че вижда

как някоя сянка спира яростния си танц и бие безпомощно и безнадеждно по стъклените стени, които я задържаха да не влезе в стаята. Призрачни длани, блъскаха и блъскаха, но стаята изобщо не се разтърсваше. Неподвижността бе част от тези неща; виденията бяха просто това, всички безплътни и колкото и да блъскаха, накрая трябваше да се върнат към танца си.

Танцът... страховит танц... безформени сенки... О, но колко красиво беше! Движеха се, потапяха се, гърчеха се. Стени от сив пламък. Колко по-добри от пращинките бяха тези танцьори — имаха форма, а музиката им бе песента на града Сирена.

Безутешност. Празнота. Развала. Самотен барабан, биеше бавно и глухо. Самота. Самота. Самота. Нищо нямаше смисъл.

— Дърк?

Беше гласът на Гуен. Той тръсна глава и извърна поглед от стените.

Тя лежеше в тъмното. Беше нощ. Нощ. Денят някак си си бе отишъл.

Гуен — не беше спала — го гледаше.

— Съжалявам — каза тя. Казваше му нещо. Но той вече го знаеше, знаеше го от мълчанието ѝ, знаеше го от... от барабана навярно. От Крайн Ламия.

Той се усмихна.

— Изобщо не забрави, нали? Не е въпрос на забравяне. Има причина изобщо да не махнеш... — Посочи.

— Да — каза тя. Надигна се в леглото, завивката се смъкна около кръста ѝ. Джаан беше разтворил предницата на дрехата ѝ, тъй че меките извивки на гърдите ѝ се виждаха. На мигащата светлина плътта беше бледа и сива. Дърк не изпита възбуда. Ръката ѝ посегна към нефрита и среброто. Тя докосна гривната, погали я, въздъхна. — Никога не помислих да... не знам... казах каквото трябваше да кажа, Дърк. Бретан Брайт щеше да те е убил.

— Може би така щеше да е по-добре — отвърна той. Не с горчивина, а някак смутено и леко разсеяно. — Значи никога не си мислила да го напуснеш?

— Не знам. Как да знам какво съм искала? Канех се да опитам, Дърк, наистина. Но изобщо не вярвах всъщност. Казах ти това. Бях

искрена. Това не е Авалон и ние сме се променили. Не съм твоята Джени. Никога не съм била, а сега по-малко от всякога.

— Да. — Той кимна. — Помня карането ти. Как беше стиснала лоста. Лицето ти. Очите ти. Имаш нефритени очи, Гуен. Нефритени очи и сребърна усмивка. Плашиш ме.

Извърна очи от нея, към стените. Светлинни фрески се движеха в хаотични фигури в такт с безплътната дива музика. Призраците някак си се бяха махнали. Беше изместил погледа си от тях за миг, а всички те се бяха стопили и се бяха махнали. Като старите му сънища.

— Нефритени очи ли?

— Като Гарс.

— Гарс има сини очи — каза Гуен.

— Все пак. Като Гарс.

Тя се изсмя тихо и простена.

— Боли, когато се смея. Но е смешно. Аз като Гарс. Нищо чудно, че Джаан...

— Ще се върнеш ли при него?

— Може би. Не съм сигурна. Би било много трудно да го напусна тепърва. Разбираш ли? Той е избрал окончателно. Когато е насочил лазера си срещу Гарс. След това, след като се е обърнал срещу своя тейн и крепост, и свят, не мога просто... разбираш. Но няма да се върна при него като бетейн, никога вече. Ще трябва да е повече от нефрит и сребро.

Дърк се чувстваше празен.

— А аз?

— Знаеш, че не се получава. Със сигурност. Трябва да си го усетил. Ти така и не спря да ме наричаш Джени.

Той се усмихна.

— Не съм ли? Може би. Може би.

— Никога. — Тя потърка главата си. — Вече се чувствам малко по-добре. Имаш ли още от онези протеинови блокчета?

Дърк извади едно от джоба си и й го подхвърли. Тя го улови го във въздуха с лявата си ръка, усмихна му се, разви го и започна да яде.

Той стана рязко, пхна ръце дълбоко в джобовете на якето и отиде до високия прозорец. Върховете на костенобелите кули все още носеха убито червеникав оттенък... може би Адското око и спътниците му не се бяха махнали напълно от небето на запад. Но долу, по

улиците, градът на Даркдаун пиеше от нощта. Каналите бяха черни ленти и гледката бе изпълнена със смътното пурпурно сияние на фосфоресцентен мъх. През този мъждукащ сумрак Дърк зърна своя самотен лодкар, както го беше зърнал преди по онези тъмни води. Подпираше се на веслото си както винаги, оставяше течението да го носи, идваше и идваше леко, неумолимо. Дърк се усмихна.

— Добре дошъл — промълви той. — Добре дошъл.

— Дърк? — Гуен беше приключила с яденето. Стягаше отново работния комбинезон, очертана в тъмната нощ. Зад нея стените бяха оживели със сиво-белите си танцуващи. Дърк чуваше барабани и шепоти, и обещания. И знаеше, че последните са лъжи.

— Един въпрос, Гуен — каза той тежко.

Тя се взря в него.

— Защо все пак ме повика? — каза той. — Защо? Ако мислеше, че сме толкова мъртви, аз и ти, защо не можа да ме оставиш на мира?

Лицето ѝ беше пребледняло и безизразно.

— Повикала съм те?

— Знаеш. Шепнещият камък.

— Да — каза тя колебливо. — Той е в Лартейн.

— Разбира се, че е там. В багажа ми. Ти ми го изпрати.

— Не — каза тя. — Не.

— Ти ме посрещна!

— Ти ни съобщи с лазер от кораба си. Изобщо не съм... Повярвай ми, чак тогава разбрах, че идваш. Не знаех какво да мисля. Помислих, че не искаш да ми кажеш обаче, затова не настоявах.

Дърк отвърна нещо, но кулата простена ниската си нота и отне думите му. Той поклати глава.

— Не си ме повикала?

— Не съм.

— Но аз получих шепнещия камък. На Браке. Същия, гравирани от еспир. Това не може да се фалшифицира. — Спомни си още нещо. — А Аркин каза...

— Да. — Тя прехапа устна. — Не разбирам. Сигурно той го е пратил. Но ми беше приятел. Трябваше да имам някого, с когото да говоря. Не разбирам. — Гуен проплака.

— Главата ли те заболя? — бързо попита Дърк.

— Не. Не.

Той се вгледа в лицето ѝ.

— Аркин го е пратил?

— Да. Сигурно е той. Запознахме се на Авалон, точно след като с теб... Аркин ми помогна. Беше лошо време. Той беше там, когато ти изпрати своя камък на Джени. Разплаках се. Казах му за това и говорихме. Дори по-късно, след като срещнах Джаан, с Аркин останахме близки. Беше ми като брат!

— Брат — повтори Дърк. — Защо ще...

— Не знам!

Дърк се замисли.

— Когато ме посрещна на космодрума, Аркин беше с теб. Ти ли го помоли да дойде с теб? Разчитах да си сама.

— Беше негова идея — отвърна тя. — Е, казах му, че съм нервна. От това, че ще те видя отново. Той... той предложи да дойде с мен и да ми даде морална подкрепа. И каза, че искал да се запознае с теб. Разбираш. След всичко, което му бях разказала на Авалон.

— А деня, в който двамата с него отидохте в джунглата... когато си създадох неприятност с Гарс и след това с Бретан... какво стана тогава?

— Аркин каза... миграция на бронирани бръмбари. Не беше всъщност, но трябваше да проверим. Тръгнахме набързо.

— Защо не ми каза къде отиваш? Помислих, че Джаан и Гарс са те набили, че те крият от мен. Предната вечер ти каза, че...

— Знам, но Аркин каза, че той ще ти каже.

— И той ме убеди да побягна — каза Дърк. — И теб също. Предполагам, че ти е казал, че за да ме убедиш, трябва да...

Тя кимна.

Дърк се обърна към прозореца. Последната светлина се беше махнала от върховете на кулите. Горе искряха само шепа звезди. Преброи ги. Дванайсет. Зачуди се дали някои от тях не са всъщност галактики, далече отвъд Великото Черно море.

— Гуен — каза той. — Джаан тръгна сутринта. Оттук до Лартейн и обратно, с въздушна кола... колко време би трябвало да отнеме?

Тя не отговори и той се обърна и я погледна. Стената беше пълна с видения и Гуен трепереше в светлината им.

— Трябваше да се е върнал досега, нали?

Тя кимна и отново се отпусна на постелята.
Градът на Сирената пееше люлчината си песен.
Своя химн към последния сън.

Дърк мина през стаята.

Лазерната пушка беше опряна на стената. Той я взе и отново усети леко мазната повърхност на хлъзгавата черна пластмаса. Забърса с палец вълчата глава. Вдигна пушката до рамото си, прицели се, стреля.

Линията светлина гря във въздуха поне секунда. Той измести леко пушката и тънкият като молив лъч се измести с нея. Когато угасна и остатъчният образ напусна ретината му, видя, че е прогорил дупка в прозореца. Вятърът свиреше през нея в странен дисонанс с музиката на Ламия-Байлис.

Гуен се надигна колебливо.

— Какво? Дърк?

Той сви рамене и свали оръжието.

— Какво? — повтори тя. — Какво правиш?

— Искях да се уверя, че знам как работи — обясни той. — Аз... Излизам.

Тя се намръщи.

— Чакай. Ей сега ще се обуя.

Той поклати глава.

— И ти ли? — Лицето ѝ беше смръщено, грозно. — Нямам нужда да ме защитават, по дяволите!

— Не е това — отвърна той.

— Ако е някой идиотски опит, който да те направи герой в очите ми, няма да стане — отсече тя сърдито.

Той се усмихна.

— Това, Гуен, е идиотски опит да се направя герой в моите очи. Твоите... твоите вече не са важни.

— Защо тогава?

Той надигна неуверено пушката.

— Не знам. Може би защото харесвам Джаан и съм му длъжник, след като избягах, макар че той ми повярва и ме нарече кет.

— Дърк... — почна тя.

Той ѝ махна да замълчи.

— Знам... но това не е всичко. Може би е защото просто искам да хвана Руарк. Може би е защото в Крайн Ламия има повече самоубийци, отколкото във всеки друг фестивален град и аз съм един от тях. Можеш да си избереш сама мотива, Гуен. Или всички изброени. — Смътна усмивка пробяга по лицето му. — Може би е защото има само дванайсет звезди, знаеш ли? Тъй че е без никакво значение, нали?

— Какво изобщо би могъл да постигнеш?

— Кой знае? И има ли значение? Интересува ли те, Гуен? Наистина ли? — Поклати глава и косата му се смъкна на челото, тъй че трябваше да спре и да я забърше с ръка назад. — Все ми е едно дали те интересува. Ти каза, или намекна, че бях егоист в Предизвикателство. Е, може би бях. И може би съм и сега. Ще ти кажа нещо обаче. Каквото и да направя, не моля първо да погледна ръцете ти, Гуен. Знаеш какво имам предвид, нали?

Беше чудесна фраза за напускане, но при вратата той омекна, поколеба се, обърна се.

— Стой тук, Гуен. Просто стой тук. Все още си зле. Ако се наложи да бягаш, Джаан спомена за някаква пещера. Знаеш ли нещо за пещера? — Тя кимна. — Е, отиди там, ако се наложи. Иначе стой тук. — Махна ѝ непохватно за сбогом с пушката, после се завъртя и излезе много бързо.

Долу в хангара стените бяха просто стени — никакви призраци, никакви фрески, никакви светлини. Въздушната кола не беше продукт на Висок Кавалаан. Беше тесен двуместен съд, черно-сребриста сълза от пластмаса и лек метал. Никаква броня, разбира се, и никакви оръжия.

Беше само малко по-малко мъртва от останалото на Ворлорн, но това малко бе достатъчно. Когато включи енергията, колата се събуди и контролните уреди осветиха кабината с бледо сияние. Той изяде набързо блокче протеин и огледа данните. Енергийното ниво беше ниско, много ниско, но трябваше да стигне. Нямаше да използва фаровете — можеше да лети на оскъдната звездна светлина. А и отоплението можеше да се спести — коженото яке щеше да го пази от студа.

Дърк тръшна вратата и включи гравитационната решетка. Въздушната кола се повдигна, разклати се малко нестабилно, но се вдигна. Той стисна лоста и я тласна напред, а след това беше навън и във въздуха.

Страхът го жегна само за миг. Знаеше, че ако решетката не издържи, няма да има никакъв полет, само падане към удавената в мъх земя долу и после грохот. Въздушната кола потрепери и се наклони притеснително, щом излетя над ръба на площадката, но само за част от секундата: решетката я задържа и Дърк се понесе в пеещите ветрове; единственото, което се преобърна, беше стомахът му.

Дърк заиздига малката кола колкото може по-нависоко. Планинската стена беше напред и трябваше да я преодолее. Освен това не искаше да се натъкне на други нощни летци. Високо отгоре, с невключените светлини, можеше да види всички други въздушни коли, ако минеха под него, но имаше добри шансове те да не го забележат.

Не погледна назад към Крайн Ламия, но усещаше града зад себе си, как го тласка напред и отмива страховете му. Страхът беше толкова глупаво нещо. Нищо нямаше значение, смъртта — по-малко от всичко. Дори когато Градът на Сирената и неговите бели и сиви светлини изчезнаха, музиката се задържа, заглъхваше и ставаше все по-слаба, но беше с него, все така властна. Една нота, тънък колеблив звук, надживя останалите. На трийсетина километра от града той все още я чуваше, смесена с по-дълбокия свисък на вятъра. Накрая осъзна, че звукът идва от собствените му устни.

Спря да свири и се постара да се съсредоточи върху летенето.

След около час планинската стена се надигна пред него, или по-скоро под него, защото вече бе достатъчно високо и се чувстваше по-близо до звездите и точиците галактики горе, отколкото до горите далече долу. Вятърът, който проникваше през тънките като косъм цепнатини в спойката на вратата, беше станал пронизителен и гневен, но Дърк го пренебрегваше.

Там, където планините се срещаха с дивата пустош, видя светлина.

Наклони въздушната кола, направи кръг и започна да се спуска. Никакви светлини не трябваше да греят от тази страна на планините. Каквото и да беше това долу, трябваше да се проучи.

Закръжи на спирала надолу, докато се озова точно над светлината, увисна за кратко на място и постепенно намали гравитационната решетка. Започна да се спуска леко, безкрайно бавно.

Под него имаше няколко светлини. Главният източник беше огън. Дърк виждаше как светлината потръпва и мига, докато вятърът разнася пламъците. Но имаше и други, по-малки светлини — неподвижни и изкуствени, кръг в нощната чернилка, встрани от огъня. Може би на километър, прецени той, или по-малко.

Миришеше на пушек: черни пълни със сажди облаци се надигаха от огъня и скриваха гледката. Намръщен, Дърк измести колата встрани и продължи да се спуска.

Пламъците се надигнаха да го посрещнат, дълги оранжеви езици, много ярки на фона на валмата дим. Видя и искри също така, или бяха въглени, или нещо от този род. Изригваха от огъня на горещи ярки пръски, изстрелваха се в нощта и след това чезнеха. Щом се спусна още надолу, го посрещна нова ярка гледка: свирепо пращане на синкавобял пламък, който се появи с рязката миризма на озон и след това изчезна отново.

Дърк задържа въздушната кола във въздуха. Имаше други хора наоколо — кръга от неподвижни изкуствени светлини — и не държеше да го видят. Черно-сребристата му въздушна кола, неподвижна в черното небе, не беше лесна за забелязване, но щеше да е съвсем друга работа, ако се оставеше пламъците да го открият. Въпреки че имаше безпрепятствена гледка тук отгоре, все още не можеше да различи какво гори — центърът на огъня представляваше безформено тъмно петно, от което периодично изригваха искри. Наоколо можеше да се види гъстата плетеница от дървета удушвачи, чиито въсьчни клони лъщяха яркожълти в отразения блясък. Няколко бяха попаднали в ядрото на пожара и допринасяха най-много за черния дим, докато се свиваха и разпадаха на пепел. Но останалите, останалото, извиващата се ограда, която обкръжаваше черното горящо петно, отказваше да пламне. Вместо да се разпростре, огънят видимо загасваше.

Когато пламъците се смалиха и искрите престанаха да изригват, но преди огънят да заглъхне напълно и да се превърне в мазен дим, Дърк за миг забеляза нещо — крило, смътно наподобяващо прилеп, извито под нелеп ъгъл и щръкнало към небето, с пелена от пламък,

лумнала зад него. Това бе достатъчно. Не беше нито една от колите, които вече знаеше, макар явно да беше каваларско производство.

Плъзна се като тъмен призрак над леса, настрани от гаснещия пожар към кръга изкуствени светлини. Този път се задържа на по-голямо разстояние. Нямаше нужда да се доближава. Светлините бяха достатъчни да очертаят подробности.

Видя широка поляна, обкръжена от електрически светлини, на края на някакъв воден басейн с неподвижна повърхност. Долу имаше три въздушни коли и той позна и трите: същата тройка, която беше под емерелското дърво във вътрешността на Предизвикателство, когато Мирик Брайт нападна Гуен. Едната, голямата куполна кола с тъмночервена броня, беше на Лоримаар висш-Брайт. Другите две бяха по-малки, почти еднакви, само дето вече не бяха еднакви, тъй като едната беше видимо повредена, виждаше се дори от това разстояние. Лежеше накриво, полузатънала във водата, и част от нея беше безформена и светеше. Бронираната ѝ врата зееше отворена.

Неясни фигури се движеха около развалината. Дърк трудно щеше да ги види изобщо, ако не беше движението им, толкова добре се сливаха с фона. Малко встрани някой извеждаше брайтски хрътки от колата на Лоримаар.

Намръщен, Дърк пипна бутона на решетката и подкара колата право нагоре, докато мъжете и въздушните коли не се изгубиха от погледа му и долу не остана нищо освен точка светлина сред гората. Две точки всъщност, но огънят беше вече като смътен оранжев въглен и видимо гаснеше.

Свит безопасно в черната утроба на небето, спря да помисли.

Повредената кола беше на Росеф, същата, която бяха откраднали в Предизвикателство, колата, с която Джаан Вайкъри бе отлетял до Лартейн тази сутрин. Брайт явно го бяха намерили, гонили го бяха до гората и го бяха свалили с лазер. Но едва ли беше мъртъв.

Иначе защо да извеждат хрътките? Лоримаар не взимаше глутницата си просто за разходка. По-вероятно изглеждаше Джаан да е оцелял и да е избягал, а Брайт се канеха да го убият.

За миг Дърк помисли да се опита да го спаси, но възможностите изглеждаха нищожни. Нямаше представа как да намери Джаан в загърнатата в мрак горска пустош. Брайт бяха по-добре екипирани за това от него.

Поднови курса си към планинската стена и Лартейн зад нея. В гората, с това въоръжение и както беше сам, не можеше да е от голяма полза на Джаан. В каваларския Огнефорт обаче можеше най-малкото да разчисти сметките на Айрънджейд с Аркин Руарк.

Планините се плъзнаха под него и Дърк се успокои, макар че ръката му не изпускаше лазерната пушка, която лежеше в скута му.

Полетът отне по-малко от час; Лартейн, червен и тлеещ, се надигна от планините. Изглеждаше много мъртъв, много празен, но Дърк знаеше, че това е лъжа. Без да губи време, се стрелна над ниските четвъртити покриви и площади от жар-камък към зданието, което бе споделял с Гуен Делвано, двамата Айрънджейд и кимдискния лъжец.

Само още една въздушна кола чакаше на пометения от вятъра покрив — здраво бронираната военна реликва. От малкото жълто бързоходно возило на Руарк нямаше и следа, сивата манта също липсваше. Дърк за миг се зачуди какво ли се е случило с нея, изоставена в Предизвикателство, но изтласка мисълта от ума си и подходи за кацане.

Измъкна се навън, стиснал здраво лазера. Светът беше затихнал и кървавочервен. Дърк закричи бързо към асансьорите и се спусна до жилището на Руарк.

Беше празно.

Претърси стаите усърдно, местеше и обръщаше всичко, хвърляше и чупеше безразборно. Всички вещи на кимдиса си бяха на мястото, но Руарк го нямаше, нито имаше някаква следа къде е отишъл.

Собствените му вещи също си бяха тук, малкото неща, които бе оставил при бягството си с Гуен — всъщност само лекото облекло, което бе донесъл от Браке. Безполезно в студа на Ворлорн. Остави лазера, клекна и започна да рови из джобовете на зацапаните панталони. Чак когато го намери — натикано там, още увито в сребро и кадифе — всъщност разбра какво търси и защо се е върнал в Лартейн.

В спалнята на Руарк намери малък склад лични бижута в един сейф: пръстени, медальони, изящни гривни и коронки, обици с полускъпоценни камъни. Порови в кутията, докато намери тънка фина верижка със сребърна сова, замръзнала в кехлибар и окачена на халка.

Халката изглеждаше подходящият размер. Откъсна кехлибара със совата и го смени с шепнещия камък.

После разкопча якето си и дебелията риза и окачи верижката около врата си, тъй че студената червена сълза се опря на голата му кожа и зашепна шепотите си, заобещава лъжите си. Лекото ледено жегване беше болезнено, но нищо — нали беше Джени. Солени сълзи се затъркаляха по бузите му. Не забеляза. Качи се горе.

В работната стая, която Руарк бе споделял с Гуен, цареше същият безпорядък, както Дърк я помнеше, но кимдися го нямаше. Нямаше го и в изоставения апартамент над нея, където Дърк му се беше обадил от Предизвикателство. Оставаше само още едно място за претърсване.

Бързо се качи до върха на кулата. Вратата беше отворена. Поколеба се, после влезе, стиснал лазера в готовност.

В голямата дневна цареше хаос и разруха.

Видеоекранът беше разбит или се беше взривил; парчета стъкло се бяха пръснали навсякъде. Стените бяха нашарени от лазерен огън. Диванът беше преобърнат и разпран на десетина места, подплънката изтръгната с шепи и разхвърляна. Част от нея беше хвърлена в огъня, където вдигаше мазна пушилка, задавила камината. Една от каменните фигури, без глава и прекатурена, лежеше подпряна в основата на лавицата. Главата ѝ, с очите от жар-камък и всичко, беше хвърлена в лепкавата пепел в огнището. Въздухът вонеше на вино и повръщано.

Гарс Янацек спеше на пода, лениво отпуснат, червената му брада още по-червена от накапалото вино, със зяпнала накриво уста. Вонеше като стаята. Хъркаше силно, но лазерният пистолет все още беше стиснат в едната му ръка. Дърк видя, че ризата му е смачкана на кълбо и лежи в локва повръщано — Янацек вероятно се бе опитал да го избърше.

Заобиколи внимателно и взе лазера от отпуснатите му пръсти. Тейнът на Вайкъри съвсем не беше железният кавалар, какъвто си го представяше Джаан.

Дясната ръка на Янацек все още беше стегната от желязо и жар-камъни. Няколко от червено-черните скъпоценни камъни бяха изтръгнати от гнездата им; празните дупки изглеждаха скверно. Дълги драскотини загрозяваха самата гривна. Ръката на Янацек до лакътя, над гривната, също беше наранена. Драскотините бяха дълбоки и често

се сливаха с надраните по черното желязо. Ръка и гривна бяха покрити със спечена кръв.

До ботуша на Янацек Дърк видя дълъг зацапан с кръв нож. Можеше да си представи останалото. Пиян, несъмнено, лявата му ръка непохватна заради старата рана, опитва се да изтръгне жар-камъните, губи търпение и мушка дивашки, изтървава оръжието в болката и гнева си.

Дърк отстъпи леко назад, заобиколи мръсната риза, спря в рамката на вратата, наведе пушката и извика:

— Гарс!

Янацек не помръдна. Дърк повтори вика си. Този път хъркането доловимо заглъхна. Окуражен, Дърк се наведе, вдигна най-близкото нещо, което му попадна под ръка — жар-камък — и го метна към кавалара. Улучи Янацек по бузата.

Той се надигна бавно и примига. Видя Дърк и се намръщи.

— Ставай — подкани го Дърк и размаха лазера.

Янацек се надигна с мъка и се огледа за оръжието си.

— Няма да го намериш — каза Дърк. — Прибрах го.

Очите на Янацек бяха замъглени и уморени, но опиянението му беше минало от спането.

— Защо си тук, т'Лариен? — каза той бавно, с глас, пропит с повече умора, отколкото вино. — Дошъл си да ми се подиграваш ли?

Дърк поклати глава.

— Не. Съжалявам те.

Янацек го изгледа с гняв.

— Съжаляваш ме?

— Не мислиш ли, че заслужаваш съжаление? Огледай наоколо!

— Внимавай — каза му Янацек. — Прекалиш ли с подигравките си, т'Лариен, ще видя дали имаш толкова стомана в себе си да стреляш с този лазер, който държиш така непохватно.

— Недей, Гарс — каза Дърк. — Моля те. Имам нужда от помощта ти.

Янацек се изсмя. Отметна глава и се разсмя като луд.

Когато спря, Дърк му разказа всичко, което се беше случило, след като Вайкъри беше убил Мирик Брайт в Предизвикателство. Янацек стоеше сковано и слушаше, скръстил ръце над голите си

раздрани гърди. Изсмия се още един път — когато Дърк му каза заключенията си за Руарк.

— Манипулаторите на Кимдис — промърмори Янацек. Дърк го остави да помърмори, после довърши разказа си.

— Е? — попита намръщено Янацек, след като Дърк приключи. — Защо смяташ, че всичко това има някакво значение за мен?

— Не мислех, че би позволил на Брайт да подгонят Джаан като животно — каза Дърк.

— Той сам се направи на животно.

— Според Брайт, предполагам — отвърна Дърк. — Ти Брайт ли си?

— Аз съм кавалар.

— Всички ли кавалари сте еднакви вече? — Махна към каменната глава, паднала в огнището. — Виждам, че и трофеи взимаш вече, също като Лоримаар.

Янацек мълчеше. Погледът му беше много твърд.

— Може би сгреших — каза Дърк. — Но когато влязох тук и видях всичко това, то ме накара да си помисля. Накара ме да си помисля, че може би все пак имаш някакво човешко чувство към мъжа, който беше твойт тейн. Напомни ми как веднъж ми каза, че двамата с Джаан сте имали по-силна връзка от всичко, което съм познавал аз. Предполагам обаче, че това беше лъжа.

— Истина беше. Джаан Вайкъри разби тази връзка.

— Гуен разби всички връзки помежду ни преди години — каза Дърк. — Но аз дойдох, когато тя имаше нужда от мен. О, оказа се, че тя всъщност не се нуждаела от мен и съм дошъл поради куп егоистични причини. Но дойдох. Не можеш да ми отнемеш това, Гарс. Аз спазих обещанието си. — Помълча. — И не бих позволил на никого да я нарани, ако мога да ги спра. Изглежда, сме свързани с нещо много по-силно, отколкото вашето каваларско желязо и огън.

— Говори каквото си щещ, т'Лариен. Думите ти не променят нищо. Идеята, че спазваш обещанията си, е нелепа. А обещанията ти към Джаан и мен?

— Измених им — отвърна бързо Дърк. — Знам. Тъй че двамата с теб сме квит, Гарс.

— Аз не съм изменил на никого.

— Изоставяш онези, които стояха най-близо до теб. Гуен, която беше твоя кро-бетейн, която спеше с теб и те обичаше и мразеше едновременно. И Джаан. Твоя скъп тейн.

— Никога не съм ги предавал — каза Янацек разгорещено. — Гуен предаде и мен, и нефрита и среброто, което носеше от деня, в който се присъедини към нас. Джаан изостави всякакво приличие с начина, по който уби Мирик. Той ме пренебрегна, пренебрегна задълженията на желязото и огъня. Нищо не дължа на никого от тях.

— Не дължиш, така ли? — Под ризата си Дърк чувстваше шепнещия камък плътно на кожата си, заливаше го с думи и спомени, с усета за човека, който беше някога. Беше много ядосан. — И това казва всичко, така ли? Не им дължиш, тъй че на кого му пука? Всичките ви проклети каваларски връзки са в края на краищата дълг и задължение. Традиции, старата крепостна мъдрост, като кодекса на дуела и лова на лъжечовеци. Не мисли за тях, просто ги следвай. Руарк беше прав за едно — няма любов в никого от вас, освен може би у Джаан, а и за него не съм сигурен. Какво по дяволите щеше да направи той, ако Гуен не носеше гривната му?

— Същото!

— Нима? А ти? Щеше ли да си предизвикал Мирик на дуел само защото нарани Гуен? Или беше защото той повреди вашето „нефрит и сребро“? — Дърк изсумтя. — Може би Джаан щеше да направи същото, но не и ти, Янацек. Ти си кавалар като самия Лоримаар, твърд като Чел или Бретан. Джаан иска да направи народа си по-добър, но предполагам, че ти си с него само заради разходката и не вярваш в това нито за минута. Дръпна пистолета на Янацек от колана си и го хвърли през стаята. — Дръж — извика му и наведе пушката си. — Хайде, убий един лъжечовек!

Сепнат, Янацек улови оръжието във въздуха почти по рефлекс. Задържа го непохватно и се намръщи.

— Бих могъл да те убия веднага, т'Лариен.

— Направи го или не прави нищо — каза Дърк. — Все едно е. Ако наистина обичаш Джаан...

— Аз не обичам Джаан — сопна се Янацек и се изчерви. — Той е моят тейн!

Дърк остави думите му дълго да висят във въздуха. Почеса се замислено по брадичката.

— Е? Искаше да кажеш, че Джаан беше твоят тейн, нали?

Лицето на Янацек избледня толкова бързо, колкото беше почервенияло. Под брадата му единият ъгъл на устата потрепери и напомни на Дърк за Бретан. Очите му се изместиха плахо и някак виновно към желязната гривна, която все още висеше около окървавената му ръка.

— Така и не махна всички жар-камъни, нали? — попита кротко Дърк.

— Да. — Гласът му беше странно омекнал. — Да, не ги магнах. Не означава много, разбира се. Физическото желязо е нищо, когато другото желязо си е отишло.

— Но не си е отишло, Гарс — каза Дърк. — Джаан говори за теб, когато бяхме заедно в Крайн Ламия. Знам. Може би се чувства желязно обвързан и с Гуен и може би това е грешно. Не ме питай. Знам само, че за Джаан другото желязо все още го има. Той носеше своето желязо и огън в Крайн Ламия. Смятам, че ще го носи и когато хрътките на Брайт го разкъсат.

Янацек поклати глава.

— Т'Лариен, майка ти е от Кимдис, бих се заклеял. Въпреки това не мога да ти устоя. Манипулираш прекалено добре. — Ухили се. Беше същата стара усмивка, като онази сутрин, когато бе насочил лазера си срещу Дърк и го попита дали го притеснява. — Джаан Вайкъри е моят тейн. Какво искаш да направя?

Макар и неохотно, обръщането на Янацек беше съвсем искрено. Каваларът пое нещата в ръцете си почти мигновено. Дърк смяташе, че трябва да тръгнат веднага и да обсъдят планове си в движение, но Янацек настоя първо да вземат душ и да се преоблекат.

— Ако Джаан все още е жив, ще е в безопасност до разсъмване. Хрътките имат слабо нощно зрение и Брайт няма да бързат да го гонят слепешката в тъмните гори. Не, т'Лариен, ще останат на бивак и ще изчакат. Сам човек не може да стигне далече пеша. Тъй че имаме достатъчно време да ги посрещнем като Айрънджейд.

Когато бяха готови за тръгване, Янацек беше махнал от себе си всякакви следи от пианския си бяс. Беше строен и безукорен, в костюм от обшит с кожа хамелеонов плат, брадата му почистена и подрязана, тъмночервената му коса — грижливо сресана назад от очите. Само дясната му ръка — почистена и грижливо превързана, но все пак

набиваща се на очи — оставаше като улика против него. Но драскотините като че ли не му бяха навредили много: изглеждаше гъвкав и ловък, когато зареди и провери лазера си, преди да го пъкне в колана си. Освен пистолета Янацек носеше и дълъг двуостър нож, и пушка като на Дърк. Ухили се ликуващо, когато я вдигна.

Дърк също се беше измил и обръснал и също така се бе възползвал за първи път от няколко дни да се нахрани до насита. Чувстваше се изпълнен с енергия.

Вътрешността на огромната четвъртита въздушна кола на Янацек бе точно толкова тясна, колкото и малкото зарязано возило, с което Дърк беше прелетял от Крайн Ламия, въпреки че машината на Янацек все пак имаше четири малки седалки вместо само две.

— Бронята — каза Гарс, когато Дърк подхвърли за ограниченото пространство. Стегна го в грубо и неудобно кресло със здравата бойна сбруя, направи същото със себе си и бързо се издигнаха в небето.

Кабината беше смътно осветена и напълно затворена, с датчици и уреди навсякъде, дори над вратите. Нямаше прозорци: панел с осем малки видеоекрана предлагаше на пилота осем различни външни гледки. Декорът беше гол, в убити сивкави цветове.

— Тази таратайка е по-стара от нас двамата — каза Янацек, след като ги издигна. Изглеждаше жаден за разговор и дружелюбен, по неговия грубоват начин. — И е видяла повече светове и от теб. Историята ѝ е удивителна. Точно този модел датира отпреди около четиристотин стандартни години. Построена е от Мъдростите на Дам Тълиан, много навътре в Булото на Изкусителя, и е използвана във войните им срещу Ерикан и Надеждата на Измамника. След стотина години била обездвижена и изоставена. Ериканерите я спасили от унищожаване по време на някакъв мир и я продали на Стоманените ангели на Бастион. Те я използвали в многобройни кампании, докато накрая била пленена от прометеаните. Един кимдиски търговец я взел на Прометей и я продаде на мен, а аз я приспособих към кодекса на дуела. Оттогава никой не ме е предизвиквал на въздушен двубой. Гледай. — Ръката му се пресегна и натисна светец бутон, и изведнъж последва ускорение, което притисна Дърк към седалката. — Спомагателни пулсационни тръби за спешна скорост — каза с широка усмивка Янацек. — Ще стигнем там за по-малко от половината време, отколкото е отнело на теб, т'Лариен.

— Добре. — Нещо го глождеше. — Каза, че си я взел от кимдиски търговец?

— Самата истина — отвърна Янацек. — Мирните кимдиси са големи оръжейни търговци. Знаеш, че не понасям манипулаторите, но няма да се откажа да се възползвам от една добра сделка, когато ми е предложена.

— Аркин много се постара да покаже колко не обича насилието — каза Дърк. — Предполагам, че всичко това е преструвка.

— Не. — Янацек го погледна и се усмихна. — Изненадан ли си, т'Лариен? Истината може би е по-странна. Не наричаме кимдисите манипулатори без причина. Изучавал си история на Авалон, предполагам?

— Малко — отвърна Дърк. — История на Старата Земя, Федералната империя, Двойната война, експанзията.

— Но не и история на външните светове. — Янацек цъкна с език. — Е, може да се очаква. Толкова много светове и култури в човешката зона, толкова много истории. Дори имената е твърде много да се научат. Слушай, аз ще те просветя. Когато кацна на Ворлорн, забеляза ли кръга от знамена?

Дърк го погледна объркано.

— Не.

— Може би вече ги няма. По-рано обаче, по време на самия Фестивал, на площада извън космодрума се веели четиринайсет знамена. Нелепо тоберианско хрумване, но минало, въпреки че планетарните флагове в десет от четиринайсетте случая не изобразявали нищо. Светове като Ешелин и Забравената колония дори не знаели какво е знаме, докато в другата крайност емерелите имали различно знаме за всяка от стоте си градски кули. Дарклингите се изсмели на всички и развели плат от наситено черно. — Изглеждаше много развеселен от това. — Колкото до Висок Кавалаан, нямали сме знаме за целия ни свят. Но сме намерили едно. Взето от историята. Правоъгълник, разделен на четири по-малки с различни цветове: зелена банши на черно поле за Айрънджейд, сребърният ловен прилеп на Шанагейт на жълто, кръстосани мечове на пурпурно за Редстийл, а за Брайт бял вълк на морав фон. Старото знаме на Лигата на висшеобвързаните.

— Лигата била създадена някъде по времето, когато междувездните кораби за първи път се върнали на Висок Кавалаан — продължи той. — Имало един мъж, велик водач, Вайкър висш-Редстийл Корбен. Властвал над съвета на висшеобвързаните на Редстийл едно поколение, а когато дошли външнопланетните, бил убеден, че всички кавалари трябва да се съюзят, за да споделят знание и просперитет на равна нога. Така учредил Лигата на висшеобвързаните, чието знаме ти описах. Съюзът, за жалост, бил краткотраен. Кимдиски търговци, уплашени от силата на един обединен Висок Кавалаан, се договорили да осигурят модерно въоръжение изключително за Брайт. Висшеобвързаните на Брайт се включили в Съюза само от страх; всъщност искали да избегнат звездите, за които заявили, че всички са пълни с лъжечовеци. Но не отказали да вземат лъжечовешки лазери.

— Тъй че сме имали последната си висша война. Айрънджейд, Редстийл и Шанагейт заедно подчинили Брайт въпреки кимдиските оръжия, но самият Вайкър висш-Редстийл бил убит и цената в човешки живот била ужасна. Лигата на висшеобвързаните надживяла своя основател само с няколко години. Брайт, тежко разбити, се вкопчили във вратата, че са били изиграни и употребени от кимдиските лъжечовеци, и така укрепили старите традиции още по-твърдо отпреди. За да окървави мира и да го направи траен, Съюзът — вече доминиран от висшеобвързаните на Шанагейт — пленил всички кимдиски търговци на Висок Кавалаан и един кораб тобериани също така — и ги пуснал из равнините, за да ги подгонят като лъжечовеци. Банши избили много от тях, други измрели от глад, но ловците хванали повечето и отнесли главите им у дома като трофеи. Казват, че висшеобвързаните на Брайт с особена радост драли кожата на тези, които ги въоръжили и съветвали. — Той се позасмя. — Днес не се гордеем особено с този лов, но все пак можем да го разберем. Войната била по-дълга и по-кървава от всичко в историята ни от Времето на огън и демони насам. Било време на големи скърби и трупащи се омрази и унищожило Съюза на висшеобвързаните. Съюз Айрънджейд се оттеглил, вместо да оправдае лова, като заявил, че кимдисите са човешки същества. Редстийл скоро ни последвали. Всички убийци на лъжечовеците били Брайт и Шанагейт, и оттогава крепост Шанагейт не се съюзява с никой друг. Знамето на Вайкър скоро било изоставено и

забравено, докато Фестивалът не ни накара да си го спомним. — Янацек погледна Дърк. — Сега схващаш ли истината, т'Лариен?

— Мога да разбера защо каваларите и кимдисите не се обичат много — призна Дърк.

Янацек се засмя.

— Надхвърля границите на нашата история. Кимдис никога не са водили войни, но ръцете на света им са кървави. Когато Тобер-в-Булото нападнал Волфхайм, манипулаторите снабдявали и двете страни. Когато пламнала гражданска война на см-Емерел между урбанитите, чиято вселена представлява едно-единствено здание, и недоволните звездотърсачи, които копнеели за по-широк хоризонт, Кимдис давали на урбанитите средствата да спечелят решително. — Замълча ухилен. — Всъщност, т'Лариен, има дори приказки за кимдиски заговори в Булото на Изкусителя. Казват, че кимдиски агенти са настроили Стоманените ангели и Преобразените хора на Прометей едни против други, че те са свалили четвъртия кучулайн на Тара, защото отказал да търгува с тях, че те са се намесили на Браке, за да задържат технологията мъртвородена под бремето на бракийските жреци. Знаеш ли каква е древната религия на Кимдис?

— Не.

— Би я одобрил — каза Янацек. — Мирно и цивилизовано верую, изключително сложно. С нейна помощ можеш да оправдаеш всичко — освен лично насилие. И все пак техният велик пророк, Синът на Сънуващия — приет за митологическа фигура, но продължават да го почитат — казал веднъж: „Помни, твоят враг има враг“. Наистина. Това е сърцевината на кимдиската мъдрост.

Дърк помръдна неловко в седалката.

— И казваш, че Руарк...

— Нищо не казвам — прекъсна го Янацек. — Сам си вади заключенията. Не си длъжен да приемаш моите. Казах всичко това на Гуен Делвано веднъж, защото ми беше кро-бетейн и бях притеснен. Много я досмеша. Каза ми, че историята не означавала нищо. Аркин Руарк си бил сам за себе си, не някакъв архетип на външнопланетна история. Така ме осведоми. Също така й бил приятел, ми се каза, и тази връзка, това приятелство... — тонът му беше кисел, докато изричаше думата — някак надмогваше факта, че беше лъжец и кимдис. Гуен ми каза да погледна собствената си история. Ако Аркин Руарк

бил манипулатор поради простия факт, че е родом от Кимдис, то аз съм бил събирач на глави на лъжечовеци поради простия факт, че съм кавалар.

Дърк помисли и после каза тихо:

— Права е била, знаеш ли.

— О? Нима?

— Аргументът ѝ е бил правилен — каза Дърк. — Изглежда, че е сбъркала в преценката си за Руарк, но като цяло...

— Като цяло е по-добре да не вярваш на всички кимдиси — заяви твърдо Янацек. — Ти беше измамен и използван, т'Лариен, но ето, че не се учиш. Много приличаш на Гуен. Стига за това.

Потупа с пръст един от видеоекраните.

— Планините вече са близо. Скоро ще е.

Дърк стискаше лазерната си пушка много здраво. Избърса потните си длани в панталоните.

— Имаш ли план?

— Да — каза Янацек ухилен. Наведе се към него и плавно издърпа лазера от скута му. — Много прост план всъщност — продължи той, след като остави грижливо оръжието настрана, далече от ръката му. — Ще те предам на Лоримаар.

Дърк не се стъписа. Под дрехите му шепнещият камък бе студен на кожата му, напомняше за стари обещания и стари предателства. Почти бе престанало да го интересува. Скръсти ръце и зачака.

Янацек беше видимо разочарован.

— Не изглеждаш притеснен.

— Все едно е, Гарс — отвърна Дърк. — Когато напуснах Крайн Ламия, очаквах да умра. — Въздъхна. — Как ще помогне всичко това на Джаан?

Янацек не отговори веднага. Сините му очи гледаха Дърк внимателно.

— Променяш се, т'Лариен — каза той. Усмивката се беше махнала от лицето му. — Наистина ли се интересуваш повече за съдбата на Джаан Вайкъри, отколкото за собствената си?

— Откъде да знам? Казвай плана си!

Янацек се намръщи.

— Обмислях кацане в лагера на Брайт и пряк сблъсък. Отхвърлих идеята. Желанието ми за смърт не е толкова нараснало като твоето. Въпреки че бих могъл да призова един или няколко от ловците на дуел, би било твърде явно в помощ на криминален беглец. Никога не биха застанали срещу мен. Собственото ми положение е слабо в момента. Заради думите и действията ми в Предизвикателство Брайт все още ме смятат за човек, макар и опозорен. Опитам ли се открито да помогна на Джаан обаче бих се осквернил в очите им. Правилата на кодекса вече няма да са валидни. Аз също бих станал престъпник, вероятен лъжечовек. Втори вариант беше да ги нападнем внезапно, без предупреждение, и да избием колкото можем повече от тях. Все още не съм толкова покварен, за да обмислям такава идея. Дори деянието на Джаан срещу Мирик ще е чисто в сравнение с такова престъпление. Най-добре би било, разбира се, ако можехме да влетим, да открием Джаан и да го измъкнем, безопасно и тайно. Но не виждам голям шанс в това. Брайт имат хрътки. Ние нямаме. Те са опитни ловци и

следотърсачи, особено Пир Брайт Ориан и самият Лоримаар висш-Брайт. Аз не съм толкова опитен, а ти си безполезен. Шансовете да намерят Джаан преди нас са огромни.

— Да — каза Дърк. — И?

— В момента съм фалшив кавалар с това, че изобщо помагам на Джаан — каза Янацек с леко безпокойство. — Така ще съм просто малко по-фалшив. В това е най-големият ни шанс. Ще влятя открито и ще те предам, както казах. Този акт би трябвало да ми спечели известно доверие от тяхна страна, макар и с неохота. След това ще се включа в лова и ще направя всичко, което мога, освен убийство. Сигурно бих могъл да предизвикам свада и да призова някого от тях на дуел така, че да не изглежда, че защитавам Джаан Вайкъри.

— Би могъл да загубиш — изтъкна Дърк.

Янацек кимна.

— Напълно вярно. Бих могъл да загубя. Но не мисля. В единичен дуел само Бретан Брайт Лантри е истински опасен противник, а той и неговият тейн не са между ловците, ако въздушните коли, които си видял, са всичките. Лоримаар си има своите умения, но Джаан го рани в Предизвикателство. Пир е бърз и надарен с пръчката си, но не с нож или пистолет. Другите са старци и слабаци. Не бих загубил.

— А ако не можеш да ги изиграеш да се дуелират?

— Тогава ще мога да съм до тях, когато спипат Джаан.

— А после?

— Не знам. Няма да го хванат обаче. Гарантирам ти това, т'Лариен. Няма да го хванат.

— А междувременно с мен какво става?

Янацек отново го погледна и отново сините му очи го изгледаха замислено.

— Ти ще си в голяма опасност — каза каваларът, — но не мисля, че ще те убият веднага, и със сигурност не така, както ще те предам на тях, вързан и безпомощен. Ще поискат да те гонят. Пир вероятно ще те обяви за своя плячка. Надявам се да срежат връзките ти, да те съблекат гол и да те пуснат да бягаш из гората. Ако някой от тях избере да подгони теб, по-малко ще гонят Джаан. Има и друга възможност. В Предизвикателство Пир и Бретан бяха на път да се скарат заради теб. Ако Бретан е с ловците, вероятно ще подновят спора си. Може само да се облагодетелстваме от това.

Дърк се усмихна.

— Твоят враг има враг.

При сардоничното му подмятане Янацек изкриви лице.

— Аз не съм Аркин Руарк. Ще ти помогна, ако мога. Преди да влезем в лагера на Брайт ще се спуснем — на тъмно и тайно, ако можем — до свалената въздушна кола, която си видял. Ще оставим лазера ти при нея. После, след като те развържат и те пуснат гол в гората, можеш да тръгнеш към оръжието и да изненадаш преследвачите си, да се надяваме. — Сви рамене. — Животът ти може да зависи от това колко бързо и направо можеш да тичаш и колко точно можеш да стреляш.

— И дали мога да убия — добави Дърк.

— И дали можеш да убиеш — съгласи се Янацек. — Не мога да ти дам по-добри шансове, т'Лариен.

— Приемам тези, които предлагаш — каза Дърк. После дълго летяха в мълчание. Когато черните ножове на планинската стена най-сетне останаха зад тях и Янацек беше угасил всички светлини на въздушната кола и започна бавното предпазливо спускане, Дърк заговори отново: — Какво щеше да направиш, ако бях отказал да играя в хитрината ти?

Гарс Янацек се извърна в седалката си и сложи ръка на рамото му. Останалите жар-камъни грееха много смътно в желязото на гривната му.

— Връзката на огън и желязо е по-силна от всяка друга връзка, която знаеш — заговори с мрачен глас кавалерът, — и много по-силна от всички връзки на мимолетна благодарност. Ако ми беше отказал, т'Лариен, щях да ти отрежа езика, за да не можеш да кажеш на Брайт за плановете ми, и щях да продължа. Волю-неволю, щеше да ти се наложи да изиграеш ролята си. Разбери, т'Лариен, не те мразя, въпреки че си спечелил омразата ми неколккратно. Понякога дори се улавям, че те харесвам, колкото един Айрънджейд може да харесва някой необвързан. Не бих те наранил от злоба. И все пак щях да те нараня. Защото съм обмислил нещата грижливо и планът ми е най-добрата надежда за Джаан Вайкъри.

На лицето му не можеше да се види и най-малката следа от усмивка. Този път не се шегуваше.

На Дърк не му остана много време да премисли думите на Янацек. Спуснаха се надолу в нощта като някаква невероятна лека канара и прелетяха над върховете на удушвачите. Развалината все още тлееше в смътно оранжево (светлината се процеждаше от сърцевината на почерняло паднало дърво) и пушлива мъгла скриваше контурите. Янацек надвисна над разбитата кола, отвори един от големите бронирани прозорци и метна лазерната пушка в гората долу. По настояване на Дърк хвърли и брайтското яке, чиято дебела кожа щеше да е пратен от бога дар за човек, тичащ гол през гората.

След това се издигнаха отново право нагоре в небето и Гарс върза ръцете и краката на Дърк: тънките въжета се стегнаха здраво и болезнено, заплашвайки да спрат кръвообращението, толкова достоверно автентични. След това включи предните фарове и подкара колата към кръга светлини.

Хрътките бяха вързани и спяха край водата, но се събудиха, когато непознатата въздушна кола се спусна, и Янацек кацна сред дивия им вой. Само един Брайт се виждаше наблизо, мършавият, само кожа и кости ловец, чиято рошава черна коса стърчеше като опърлена. Тейнът на Пир, знаеше Дърк, макар и да не знаеше името му. Мъжът седеше до полузагаснал лагерен огън близо до хрътките и бързо се изправи.

Янацек отключи масивната врата, люшна я нагоре и студеното нощно течение нахлу в топлата кабина. Той дръпна Дърк да се изправи, избута го грубо навън и го натисна да коленичи в студения пясък.

— Айрънджейд — каза дрезгаво пазачът. Неговите кети междувременно бяха започнали да се събират, измъкваха се от спалните си чували и въздушни коли.

— Имам подарък за вас — рече им Янацек с ръце на кръста. — Жертвен дар от Айрънджейд за Брайт.

Ловците бяха шестима, видя Дърк, след като вдигна глава, както беше на колене. Всички бяха в Предизвикателство. Плешивият плещест Пир, който беше спал близо до своя тейн. Той се приближи пръв. Скоро след това към тях се присъединиха Росеф висш-Брайт и неговият мълчалив мускулест спътник. Те също бяха спали на земята до въздушната си кола. Накрая Лоримаар висш-Брайт Аркелор, лявата страна на гърдите му стегната в черна превръзка, се приближи бавно

от куполната си червена въздушна кола, подпрян на рамото на дебелия мъж, който беше с него предния път. И шестимата бяха спали напълно облечени и въоръжени.

— Подарък се приема с благодарност, Айрънджейд — каза Пир. Носеше ръчно оръжие на черен метален колан, но палката му липсваше и изглеждаше някак непълен без нея.

— Твоето присъствие не се приема — каза Лоримаар, докато креташе с усилие към кръга. Подпираше се тежко на своя тейн, тъй че изглеждаше изгърбен и отпаднал, не беше вече предишният великан. И на Дърк, докато го гледаше, му се стори, че вижда нови гънки по тъмната му дълбоко набръчкана кожа — наскоро врязани вадички болка.

— Вече е очевидно, че дуелите, за които бях посочен за съдия, така и няма да се сбъднат — каза Росеф без следа от силната враждебност, натежала в гласа на Лоримаар, — тъй че нямам особена власт и не мога да претендирам, че говоря от името на Висок Кавалаан или на Брайт. Но съм сигурен, че говоря от името на всички нас. Няма да търпим своята намеса, Айрънджейд. С кръвния дар или не.

— Истина е — каза Лоримаар.

— Не искам да се намесвам — каза им Янацек. — Искам да се присъединя към вас.

— Ние гоним своя тейн — каза спътникът на Пир.

— Той знае това — сръза го Пир.

— Нямам тейн — заяви Янацек. — Едно животно скита из гората, понесло моето желязо и огън. Искам да ви помогна и да си върна своята вещ. — Говореше много твърдо, много убедително.

Една от хрътките се дръпна нервно на веригата си. Изръмжа, обърна се към Янацек и оголи жълтите си зъби.

— Той е лъжец — каза Лоримаар висш-Брайт. — Дори псетата ни надушват лъжите му и не го харесват.

— Лъжечовек — добави неговият тейн.

Гарс Янацек извърна глава съвсем леко. Треперливата светлина на огъня замята червени пламъчета в брадата му, щом той се усмихна с тънката си, заплашителна усмивка.

— Саанел Брайт, твойт тейн е ранен и така ме оскърбява безнаказано, понеже знае, че не мога да го призова да направи избора си. Не те радва такава безопасност.

— За момента го радва — отвърна грубо Росеф. — Това е номер, който няма да ти позволим, Айрънджейд. Няма да се дуелираш с нас, един по един, и да спасиш своя изгнаник тейн.

— Заклел съм се, че нямам желание да го спасявам. Аз нямам тейн. Не можете да ме лишите от правата ми според кодекса.

Дребният съсухрен Росеф — най-ниският от каваларите, поне с половин метър — впи поглед в Янацек, без да трепне.

— Ние сме на Ворлорн. И правим каквото пожелаем.

Другите замърмориха в съгласие.

— Вие сте кавалари — настоя Янацек, но по лицето му пробяга съмнение. — Вие сте Брайт и висшеобвързани на Брайт, обвързани към своите крепости, към своя съвет и неговите порядки.

— Преди години — заговори Пир с усмивка — съм виждал много от моите кети и още повече от други крепости да изоставят старите мъдрости. „Това и това, и това, са погрешни неща — казваха мекушавите Айрънджейд. — Няма да ги следваме“. И овцете на Редстийл ги повтаряха, и женствените мъже на Шанагейт, и за жалост много Брайт. Да не би да ме лъжат спомените? Стоиш тук и ни поучаваш за кодекса, но дали не помня, че Айрънджейд в младостта ми казваха, че повече не мога да ловя лъжечовеци? Погрешно ли си спомням меките кавалари, които бяха пратени на Авалон да изучат междузвездните кораби, въоръжение и други полезни неща и които се върнаха пълни с лъжи за това как трябвало да променим стила си на живот и по този начин колко много от нашия кодекс се оказваше нещо срамно, след като толкова дълго е било гордост за нас? Кажи ми, Айрънджейд, греша ли?

Гарс не отвърна нищо. Скръсти ръце на гърдите си.

— Джаан Вайкъри, бивш висш-Айрънджейд, беше най-големият от променящите, лъжците. Ти не беше далече зад него.

— Никога не съм бил на Авалон — отвърна простичко Янацек.

— Отговори ми — каза Пир. — Двамата с Вайкъри не се ли стремяхте да промените старите порядки? Не се ли надсмивахте на онези части от кодекса, които не харесвахте?

— Никога не съм нарушил кодекса — отвърна Янацек. — Джаан... Джаан понякога... — Замълча.

— Той го признава — каза дебелият Саанел.

— Говорихме помежду си — каза със спокоен тон Росеф. — Щом висшеобвързани могат да убият извън кодекса, щом нещата, които знаем за истина, може да бъдат променени и пренебрегнати, тогава и ние можем да направим промени и да отхвърлим лъжливи мъдрости, на които не държим. Вече не сме обвързани с Брайт, Айрънджейд. Тя е най-добрата от крепостите, но не достатъчно добра. Нашите стари кети поеха твърде много меки лъжи в сърцата си. Няма да бъдем извращавани и няма да си играят с нас повече. Ще се върнем към старите истински неща, към вярата, която е била древна още преди да падне Бронзфист, дори до времето, когато Айрънджейд, Таал и Дълбоките Въглени обиталища са воювали заедно срещу демони в Хълмовете на Ламераан.

— Виждаш, ли, Айрънджейд, наричаш ни с фалшиви имена — каза Пир.

— Не знаех — отвърна Янацек малко бавно.

— Наричай ни правилно. Ние не сме Брайт.

Очите на Айрънджейд изглеждаха тъмни и забулени. Ръцете му все още бяха скръстени. Погледна Лоримаар.

— Направили сте нова крепост.

— Има прецедент — каза Росеф. — Редстийл е родена от онези, които са се откъснали от Планина Жар-камък, а самата Брайт е израсла от Бронзфист.

— Аз съм Лоримаар Релн Уинтърфокс висш-Лартейн Аркелор — каза Лоримаар с коравия си, изпълнен с болка глас.

— Почит към твоята крепост — отвърна Янацек много сковано. — Почит към твой тейн.

— Всички сме Лартейн — заяви Росеф.

Пир се засмя.

— Ние сме съветът на висшеобвързаните на Лартейн и спазваме старите кодекси.

В последвалото мълчание очите на Янацек обходиха лицата им едно по едно. Дърк, все така безпомощен и на колене в пясъка, гледаше как главата му се обръща от един към друг.

— Назовали сте се Лартейн — каза най-сетне Янацек, — значи сте Лартейн. Всички стари мъдрости са съгласни поне по това. И все пак ви напомням, че всички неща, за които говорите, мъжете и ученията, и крепостите, на които се позовавате, всички тези неща са

мъртви. Бронзфист и Таал са унищожени във Висшите войни преди да сте се родили, а Дълбоки Въглени обиталища е била наводнена и празна още по Времето на огън и демони.

— Мъдростите им живеят в Лартейн — каза Саанел.

— Вие сте само шестима — каза Янацек. — А Ворлорн умира.

— Под наша власт ще процъфти отново — заяви Росеф. — Вестта ще стигне до Висок Кавалаан и ще дойдат още. Синовете ни ще бъдат родени тук, за да ловуват в тези лесове на удушвачи.

— Както желаете — отвърна Янацек. — Без значение е за мен. Айрънджейд нямат оплакване към Лартейн. Идвам при вас открито и моля да бъда включен във вашия лов. — Ръката му се смъкна на рамото на Дърк. — И ви нося кръвен дар.

— Истина е — рече Пир и замълча. После се обърна към другите. — Казвам да му разрешим да дойде.

— Не — заяви Лоримаар. — Аз не му вярвам. Твърде настойчив е.

— Има причина, Лоримаар висш-Лартейн — отвърна Янацек. — Голям срам беше нанесен на моята крепост и на Името ми. Искам да го изчистя.

— Човек трябва да пази гордостта си, колкото и да боли — каза Росеф. — Това е съвсем вярно за всекиго.

— Нека дойде с нас в лова — каза тейнът на Росеф. — Ние сме шестима, а той е сам. Как може да ни навреди?

— Той е лъжец! — настоя Лоримаар. — Как дойде при нас? Запитайте се това! И вижте! — Посочи дясната ръка на Янацек, където жар-камъните грееха като червени очи в гнездата си. Липсваха само няколко.

Янацек сложи лявата си ръка на ножа и го измъкна плавно от канията. После протегна дясната си ръка към Пир.

— Помогни ми да я държа здраво — каза му спокойно, с безгрижен тон, — и ще угася лъжливите огънове на Джаан Вайкъри.

Пир направи каквото го помолиха. Всички мълчаха. Ръката на Янацек беше сигурна и бърза. Когато приключи, жар-камъните лежаха в пясъка като разпръснати въглени.

Той се наведе и вдигна един, подхвърли го във въздуха и го улови отново все едно пробваше теглото му, като през цялото време се усмихваше. След това изпъна ръката си назад и го хвърли. Камъчето

полетя нагоре и надалече, преди да започне да пада. В другия край на дъгата си, докато падаше, заприлича малко на падаща звезда. Дърк почти очакваше да засъска, когато потъна в тъмните езерни води. Но нямаше никакъв звук, дори плясък от това разстояние.

Янацек събра всички жар-камъни един по един, повъртя ги в шепата си и ги даде на езерото.

Когато си отиде и последният, се обърна отново към ловците и протегна дясната си ръка.

— Празно желязо — каза им. — Вижте. Моят тейн е мъртъв.

След това нямаше никакви проблеми.

— Утрото скоро ще дойде — каза Пир. — Пуснете дивеча ми да бяга.

Тъй че ловците насочиха вниманието си към Дърк и стана точно така, както Янацек му беше казал, че ще стане. Срязаха връзките му и го оставиха да разтърка китките и глезените си, за да се раздвижи отново кръвта. След това го избутаха до една от въздушните коли и Росеф и Саанел го задържаха, а Пир смъкна дрехите му. Плешивият ловец боравеше с малкия си нож толкова ловко, колкото и с палката си, но не беше много внимателен — остави дълъг срез от вътрешната страна на бедрото му и по-къс, но дълбок на гърдите му.

Дърк изохка, когато Пир го поряза, но не направи опит за съпротива. Когато най-сетне остана гол и затрепери от вятъра, гърбът му беше притиснат силно в студената метална страна на колата.

Пир изведнъж се намръщи.

— Какво е това? — Малката му бяла ръка се стегна около шепнещия камък, увиснал на гърдите на Дърк.

— Не — каза Дърк.

Пир дръпна силно и изви. Тънката сребърна верижка се впи болезнено в гърлото на Дърк; камъчето се откъсна от импровизираната халка.

— Не! — извика Дърк.

Хвърли се внезапно напред и започна да се бори. Росеф се олюля, изтърва дясната му ръка и падна. Саанел увисна на другата. Дърк го шибна силно с юмрук в бичия врат, точно под брадичката. Дебелият мъж го пусна с ругатня и Дърк се извъртя към Пир.

Пир беше извадил палката си. Усмиваше се. Дърк направи само една крачка към него и спря.

Колебанието се оказа достатъчно. Саанел пхна дебелата си ръка покрай главата му и започна да прилага ключ, който постепенно се превърна в задушаваща хватка.

Пир гледаше отстрани равнодушно. Заби палката си в пясъка и вдигна шепнещия камък между палеца и показалеца си.

— Лъжечовешки накит — подхвърли презрително. Не означаваше нищо за него. Нямаше резонанс в ума му с фигурите, всечени от еспира в скъпоценния камък. Може би беше забелязал колко студена е малката сълза на допир, може би не... но не чу шепотите. Извика на своя тейн, който риташе пясък върху огъня: — Искаш ли подарък от т'Лариен?

Мъжът се приближи мълчаливо, взе камъчето и го задържа за миг, после го пхна в един джоб на якето си. Обърна се и тръгна към периметъра на бивака на Брайт, за да угаси кръга от електрически факли, забити в пясъка. Щом светлините угаснаха, Дърк видя първата червенина на зората, обагрила хоризонта на изток.

Пир махна с палката си на Саанел и нареди:

— Пусни го. — И дебелият мъж отпусна задушаващата си хватка и се отдръпна.

Дърк си пое дъх. Вратът го болеше, а сухият пясък под краката му беше груб и студен. Чувстваше се много уязвим. Без шепнещия камък вече бе много уплашен. Потърси с поглед Гарс Янацек, но той се беше оттеглил в края на бивака и говореше напрегнато с Лоримаар.

— Зората вече е тук — каза Пир. — Мога да те подгоня веднага, лъжечовеко. Бягай.

Дърк се огледа. Росеф се мръщеше и разтриваше рамото си — беше паднал лошо, когато Дърк се изтръгна. Саанел, самодоволно ухилен, се беше подпрял на въздушната кола. Дърк направи няколко колебливи стъпки към гората.

— Хайде, т'Лариен, сигурен съм, че можеш да бягаш по-бързо от това — подвикна му Пир. — Бягай по-бързо и може да оживееш. Ще те гоня пеша, и моят тейн, и хрътките ни.

Извади пистолета си от кобура, хвърли го и той се завъртя във въздуха към Саанел, който го хвана с огромните си ръчища.

— Няма да нося лазер, т'Лариен — продължи Пир. — Това ще е чист, хубав лов, от най-стария вид. Ловец с нож и метателното си оръжие, гол дивеч. Бягай, т'Лариен, бягай!

Кокалестият му чернокос приятел беше до него, готов да тръгне.
— Мой тейн — каза му Пир, — пусни хрътките ни.
Дърк се обърна и хукна към дърветата.

Беше бягане от кошмар.

Бяха му взели ботушите. Не беше пробягал и три метра между дърветата, когато поряза стъпалото си на остър камък в тъмното и закуца. Имаше още камъни. Като че ли се натъкваше на тях непрекъснато.

Бяха му взели дрехите; беше по-добре в заслона на дърветата, където вятърът не беше толкова лош, но все пак беше студено. Много студено. Целият настръхна, после му мина: появиха се други болки и студът сякаш не изглеждаше толкова важен.

Гората беше и твърде тъмна, и твърде светла. Твърде тъмна, за да види накъде тича. Препъваше се в корени, жулеше лошо коленете и дланите си, попадеше на дупки. Но също беше и твърде светла. Утрото идваше много бързо, светлината се разпръсваше убийствено през дърветата. Губеше маяка си. Поглеждаше нагоре всеки път, щом стигнеше чисто пространство, всеки път, когато можеше да види между гъстата зеленина, поглеждаше нагоре и го намираше. Самотна ярка червена звезда, звездата на самия Висок Кавалаан, пламнала в небето на Ворлорн. Гарс му я беше показал и му беше казал да я следва, ако се изгуби. Щеше да го преведе през дърветата до лазера и до якето. Но утрото идваше, идваше много бързо. Брайт се бяха забавили твърде много, докато го пуснат. И всеки път, когато погледнеше нагоре и се опитахе да тръгне по правия път — гората беше гъста и объркваша, на места удушвачите образуваха непроницаеми стени и го принуждаваха да заобикаля, — всички посоки изглеждаха еднакви, лесно беше да се отклони — всеки път, щом потърсеше маяка си, той беше по-смътен, по-избледнял. Светлината на изток бе придобила червеникав оттенък: Дебелия Сатана се издигаше и скоро неговата пътеводна звезда щеше да бъде заличена от лъжливо-сумрачното небе. Помъчи се да затича по-бързо.

Беше по-малко от километър бягане, по-малко от километър. Но един километър е дълъг път през дивия лес, особено ако си гол и

объркан. Беше бягал десетина минути, когато чу дивия лай на брайтските хрътки зад себе си.

След това нито мислеше, нито се тревожеше. Бягаше.

Бягаше в животинска паника, задъхан, изподран, цялото му тяло трепереше и болеше. Бягането се превърна в нещо безкрайно, нещо извън времето, трескав сън на отчаяно тичащи крака, внезапно и ярко усещане, и лаят на хрътките зад него, който ставаше все по-близък... или така поне изглеждаше. Бягаше и бягаше — и не стигаше доникъде, и бягаше и бягаше — и сякаш не се движеше. Проби през гъста стена огнехрасти и тръни задраха плътта му на сто места, и не извика; бягаше, бягаше. Стигна някакъв участък с гладка сива плоча и се опита бързо да пробяга през нея и падна, и разби брадичката си с пукот в камъка, и устата му беше пълна с кръв, и я изплю. Кръв по скалата също така, нищо чудно, че беше паднал; неговата кръв, от нарязаните му стъпала.

Пропълзя по гладкия камък, стигна до дърветата и хукна пак, слепешката, докато си спомни, че вече не гледа за маяка си. А когато го намери отново, беше зад него и отстрани, много смътен, малка блестяща точка в тъмнолилаво небе, и той се обърна и тръгна към нея и отново през камъка, препъваше се в невидими корени, късаше зеленината пред себе си с подивели ръце и тичаше, тичаше. Удари се в нисък клон, падна тежко, надигна се, хванал главата си, затича отново. Стъпи в хлъзгаво ложе от мъх, черен, миришеше на гнило, падна, надигна се, покрит с мръсотия и воня, и затича отново. Огледа за пътеводната си звезда и беше изчезнала. Продължи напред. Трябваше да е вярната посока, трябваше. Хрътките бяха зад него, лаеха. Беше само километър, беше по-малко от километър. Замръзваше. Беше пламнал. Гърдите му бяха пълни с ножове. Продължи да тича, залитна, препъна се и падна, стана, продължи да тича. Хрътките бяха зад него, близо, близо, хрътките бяха зад него.

А след това изведнъж — не разбра кога, не знаеше колко дълго е бягал, не знаеше докъде е стигнал, звездата я нямаше — стори му се, че улови смътната миризма на пушек, понесен от вятъра. Затича към нея и излезе на малка поляна, затича през нея... и спря.

Хрътките бяха пред него.

Една от тях поне. Измъкна се между дърветата с ръмжене, очите й бяха убийствени, плешивата муцуна набръчкана, оголила грозните си

зъби. Той се опита да я заобиколи и тя се хвърли отгоре му, събори го, блъсна го и се претърколи с него, после скочи. Дърк се надигна на колене; хрътката кръжеше около него и ръмжеше свирепо всеки път, щом се опиташе да стане. Беше го ухапала по лявата ръка и му бе пуснала още кръв. Но не го беше убила, не му беше разкъсала гърлото. Обучена, беше обучена. Кръжеше около него, кръжеше, очите ѝ не го изпускаха. Пир я беше пратил напред и идваше след нея със своя тейн и другите хрътки. Тази щеше да го задържи, докато дойдат.

Дърк внезапно скочи и се хвърли към дърветата. Хрътката също скочи, събори го на земята и едва не му откъсна ръката. Този път той не стана. Хрътката отстъпи отново в очакване, напрегната за скок, устата ѝ мокра от кръв и слюнка. Дърк се избута нагоре със здравата си ръка. Пропълзя половин метър. Хрътката изръмжа. Другите бяха близо. Той чуваше лая им.

А след това, отгоре, чу още нещо. Погледна уморено малкия къс прошарено с облаци небе, смътно от утринните лъчи на Адското око и неговите спътници. Хрътката на Брайт, отдръпнала се на метър от него, също гледаше нагоре. А звукът се повтори. Беше вой и боен рев, протяжен писък, смъртен вик, почти музикален. Дърк се зачуди дали не умира и не чува в ума си звуците на Крайн Ламия. Но хрътката също го чу. Беше клекнала замръзнала и гледаше нагоре.

Тъмна фигура връхлетя от небето. Беше огромна, много черна, катранена почти, и долната ѝ страна беше набръчкана от хиляди малки червени усти, и всички те бяха отворени и пееха, всички издаваха онзи ужасен тръпнещ вой. Нямаше глава, доколкото можеше да види; беше триъгълна, широко тъмно платно, въздушна хищна манта, кожено наметало, което някой бе запокитил в небето. Кожено наметало с усти обаче — и с дълга тънка опашка.

Видя как опашката шибна веднџ, рязко, и перна хрътката на Брайт през муцуната. Псето примига и отстъпи. Хвърчащото същество надвисна за миг, като пляскаше с огромните си криле бавно и вълнисто, после се спусна над хрътката и се загърна около нея. Двата звяра затихнаха. Хрътката — огромното мускулесто куче с лице на плѣх, високо колкото човек — хрътката беше изчезнала. Другото същество я покриваше напълно и лежеше в тревата и прѣстта като огромна черна кожена наденица.

В ума си Дърк все още го виждаше както бе изглеждало в небето: черно, виещо, връхлитащо, само крило и усти. За миг, когато бе зърнал само силуета, си бе помислил, че Джаан Вайкъри е дошъл да го спаси на крилете на сивата си въздушна манта.

Отсрещната страна на поляната представляваше плетеница от дървета удушвачи, плътна и жълто-червена, и много гъста. Но димът идваше иззад нея. Дърк изпъзля дотам, избута жилавите клони настрани, счупи ги където се наложи и се промъкна през тях.

Развалината беше изгаснала, но над нея все още висеше тънка пелена дим. Едното крило беше застъргало по земята, бе изорало бразда в земята и бе съборило няколко дървета преди да се откърши. Другото стърчеше във въздуха, прилеповата му форма изкривена от стопените дири изстинал метал, имаше дупки като от лазерно оръдие. Кабината беше почерняла и безформена и в нея също зееше широка дупка.

Дърк бързо намери лазерната пушка. Намери и кости също: два скелета, оплетени един в друг в смъртна прегръдка, костите потъмнели и мокри, все още кафяви от кръв и засъхнали късове месо. Единият скелет беше човешки. Ръце и крака бяха счупени, а повечето ребра откършени и нападали, но Дърк разпозна трипръстия метален птичи крак, с който свършваше едната счупена ръка. Оплетени с него и също толкова мъртви бяха останките от звяра, който беше извлякъл трупа от димящата кола — някакъв мършояд, чиито кости бяха с черни жили и еластични на вид, извити и много големи. Банши го беше хванала, докато се храни. Нищо чудно, че беше толкова наблизо.

Нямаше никаква следа от коженото яке. Дърк се покатери по студената коруба на въздушната кола и се пхна през отвора в тъмната ѝ паст. Поряза се на нещо остро, докато се вмъкваше, но не обърна внимание: какво значеше едно порязване повече? Отпусна се и зачака, заслонен от вятъра и обнадежден, че е скрит и от банши, и от Брайт. Като че ли не му течеше много кръв — само тук-там. Но раните бяха покрити с мръсотия и той се зачуди дали не трябва да направи нещо, за да не се инфектират. Е, това едва ли беше важно точно сега. Преглътна и стисна лазера по здраво. Ловците трябваше да се появят всеки момент.

Какво ги бавеше? Може би ги беше страх да не раздразнят банши — това изглеждало доста логично. Дърк легна в студената пепел,

отпусна глава на ръката си и се помъчи да не мисли, да не чувства нищо. Стъпалата му бяха като два вързопа жестока болка. Опита се трوماво да ги вдигне във въздуха, за да не се опират до нищо. Това помогна малко, но нямаше сила да ги държи дълго така. Ръката му пулсираше там, където го беше ухапала брайтската хрътка. Известно време му се искаше ужасно да може да спре да го боли, главата му да спре да се върти така ужасно. После премисли. Болката, каза си, беше навярно единственото нещо, което го държеше в съзнание. А ако заспеше сега, едва ли щеше да се събуди.

Видя Дебелия Сатана над леса, кървавият му диск бе наполовина скрит от плетеницата синьо-черни клони. Близко до него самотно жълто слънце грееше много ярко, искрица в небесната твърд. Намигна им. Бяха стари приятели.

Звукът от хрътките на Брайт го разбуди отново. На десетина метра от него ловците излизаха от гъстите храсти. Не толкова близо, колкото ги беше очаквал.

Разбира се, бяха заобиколили удушвачите вместо да си пробиват път през тях. Пир Брайт беше почти невидим, синьо-черен като дървото, пред което стоеше, но Дърк видя движението му и палката, която носеше в едната си ръка, и яркия сребрист прът, по-висок от него, който носеше в другата. Неговият тейн беше на няколко стъпки пред него, държеше две хрътки на къси вериги; кучетата лаеха диво и го теглеха напред почти на бегот. Трета хрътка тичаше свободна до него и скочи напред към свалената въздушна кола веднага щом излезе от храстите.

На Дърк, залегнал в пепелта сред разбитите контролни уреди, всичко това изведнъж му се стори ужасно смешно. Пир надигна сребърния прът над главата си и затича: беше сигурен, че най-сетне е спипал плячката си. Но нямаше лазер, а Дърк имаше. Изсмя се истерично, вдигна пушката и се прицели.

Докато стреляше, в замаяната му глава се върна спомен, внезапен и пронизващ като лъча, който блесна от лазера. Янацек, само преди малко, как го поглежда и свива рамене. „Животът ти може да зависи от това колко бързо и направо можеш да тичаш и колко точно можеш да стреляш“, така беше казал. А Дърк беше добавил: „И дали мога да убия“. Беше му се сторило ужасно важно убиването — колко ли трудно щеше да е от простото бягане.

Изкикоти се отново. Тичането се бе оказало много трудно. Убиването беше просто нещо. И беше почти лесно.

Яркийт огнен нож на лазера увисна във въздуха за една дълга секунда и прониза Пир право в корема, докато той тичаше към колата. Брайтът залитна и падна на колене. Устата му зяпна нелепо за секунда, преди той да рухне по очи и да се загуби от погледа на Дърк. Дългото сребърно острие, което носеше, остана забито в пръстта, вятърът го шибна и го разлюля.

Чернокосият спътник на Пир пусна веригите, които държеше, и сякаш замръзна, когато видя как неговият тейн падна. Дърк леко измести лазера и стреля отново, но не последва нищо — оръжието беше все още в своите петнайсет секунди за презареждане. Това превръщаше лова в спорт, спомни си той: даваше шанс на жертвата да избяга, ако не улучиш. Усети, че отново се смее истерично.

Ловецът се съвзе и се хвърли по очи, превъртя се по земята и в дългата бразда, раздрана от крилото на въздушната кола. Търсеше лазера си, помисли Дърк, но нямаше да го намери.

Хрътките бяха обкръжили въздушната кола и лаеха по него, щом сменеше позиция или вдигнеше глава. Никоя обаче не се опита да нападне. Това беше работа на ловеца. Дърк се прицели внимателно и стреля в гърлото на най-близката. Тя се свлече и другите две заотстъпваха. Дърк се надигна и изпълзя от убежището си. Опита се да се изправи, подпря се с ръка на извитото крило. Светът се завъртя. Дивашка болка го жегна в краката и той откри, че вече не усеща стъпалата си. Но някак си го задържаха изправен.

Отекна вик, нещо на стар каваларски — Дърк не разбра думата. Огромните хрътки нападнаха една след друга със зяпнали червени усти. С крайчеца на окото си Дърк видя появилия се отново ловец, на два метра от него, с изваден нож. Едната му дълга ръка перна странично във въздуха и ножът изстърга в крилото на въздушната кола, на което Дърк се беше подпрял. Мъжът вече се обръщаше и бягаше, а най-близката хрътка беше вече във въздуха. Дърк клекна — по-точно се свлече — и вдигна пушката. Кучешките зъби изщракаха, не улучиха гърлото му, но звярът го блъсна, превъртя го и след това беше върху него в прахта. Дърк успя някак да напипа спусъка. Блесна светлина, последвана от миризмата на изгорели мокри косми и ужасен вой.

Хрътката изщрака отново със зъби, вяло този път, задавена в собствената си кръв. Дърк избута трупа ѝ настрани и се надигна на коляно с усилие. Брайът беше стигнал до тялото на Пир и тъкмо хващаше дългото сребърно острие. Другата хрътка беше оплела веригата си в раздрания ръб на колата и когато Дърк се изправи, изръмжа и се хвърли напред. Цялата обгоряла развалина сякаш се разтърси, но звярът не можа да се откачи.

Чернокосият ловец вече беше стиснал сребърното копие. Дърк насочи лазера и стреля; лъчът удари встрани, но една секунда беше достатъчно дълго и той завъртя рязко пушката, отдясно наляво, отляво надясно.

Мъжът падна още докато хвърляше копието. То прелетя само два-три метра, хлъзна се по извитото крило и се заби в земята, вятърът отново го разлюля. Дърк продължаваше да върти лазера: наляво — надясно, надясно — наляво, дълго след като ловецът бе паднал и светлината бе угаснала. Най-сетне лазерът презареди и изригна нов импулс за секунда, но прогори само ред удушвачи.

Хрътката, все още задържана от веригата, ръмжеше и налиташе. Дърк я погледна почти в недоумение. След това се изсмя и запълзя към каваларите. Отне му ужасно дълго време. Краката го боляха. Ръката също, където беше ухапана. Хрътката най-после млъкна, но тишина нямаше. Дърк чуваше плач, несекващо скимтене.

Двамата паднали ловци лежаха един до друг. Мършавият, чието име Дърк така и не беше научил, който се беше опитал да го убие с ножа си и кучетата си, и със сребърното копие, беше неподвижен, устата му беше пълна с кръв. Пир, паднал по очи, беше този, който скимтеше. Дърк коленичи до него и го обърна. Лицето на Пир беше покрито с пепел и кръв; беше си разбил носа при падането и тънка червена вадичка все още течеше от едната ноздра и оставяше светла диря по зацапаните със сажди бузи. Лицето му беше старо. Пир скимтеше и като че ли изобщо не виждаше Дърк, стискаше се с ръце за корема.

Дърк го гледа дълго. Докосна едната му ръка — беше странно мека и малка, чиста, освен дългата черна рана през дланта му, почти детска длан, която не трябваше да принадлежи на това старо плешиво лице... отмести я, направи същото с другата и погледна дупката, прогорена в корема на Пир. Голям корем и малка тъмна дупка: не

трябваше да го е наранила толкова много. Никаква кръв също така, освен от носа му. Изглеждаше почти смешно, но Дърк откри, че не му е останал повече смях.

И тогава Пир отвори уста и Дърк се зачуди дали не се опитва да му каже нещо, някакви последни думи навярно, някаква молба за прошка. Но брайтът издаде само задавен звук и отново подхвана тихото си скимтене.

Палката му лежеше наблизко. Дърк я вдигна за дървения топуз в единия край, опря малкото острие в гърдите на Пир, където трябваше да е сърцето му, и натисна с цялата си тежест с мисълта да му даде сетно облекчение. Тежкото тяло на ловеца се замаята ужасно за миг и Дърк отдръпна острието и го заби отново, и още веднъж, но Пир не искаше да умре. Малкият нож беше много къс, реши Дърк, тъй че трябваше да го използва другояче. Намери артерия в месестото гърло на Пир, хвана палката много здраво точно над ножа и натисна през бледата тлъста кожа. Последва ужасно много кръв, бликащ фонтан, който удари Дърк право в лицето, докато той не пусна палката и не се дръпна. Пир се замаята отново и от врата му продължи да блика кръв. Дърк гледаше. Всяко бликване беше малко по-слабо от предишното и след време фонтанът беше само тънка струя, а след още време като че ли спря. Пепелта и пръстта изпиха много от кръвта, но все още имаше много наоколо, истинска локва между двамата, а Дърк така и не беше знаел, че човек има толкова кръв в себе си, за цяла истинска локва. Беше му много зле. Но Пир поне беше затихнал и скимтенето беше спряло.

Седеше сам и си поемаше дъх в бледата червена светлина. Беше му много горещо и много студено едновременно и знаеше, че трябва да смъкне дрехи от труповете, за да се облече, но не можеше да намери сила за това. Краката го боляха ужасно, а ръката му беше подпухнала, двойно по-голяма от нормалното. Не припадна, но едва оставаше в съзнание. Гледаше как Дебелия Сатана се издига все по-високо в небето — приближаваше пладне — и как ярките жълти слънца блестят болезнено около него. Чу няколко пъти воя на брайтските хрътки, а веднъж се заслуша в зловецкия ловен вик на банши и се зачуди дали съществото ще се върне и ще изяде и него, и мъжете, които беше убил. Но викът изглеждаше някак много далечен и може би беше просто от треската, и може би беше само вятърът.

Когато лепкавата влага по лицето му засъхна на кафява кора и малката локва кръв в пръстта най-сетне попи, Дърк разбра, че трябва да стане, че иначе ще умре тук. Дълго време мисли дали да не умре; изглеждаше много добра идея, някак, но не можеше да си го наложи. Спомни си за Гуен. Изпълзя до тялото на тейна на Пир, като се мъчеше да пренебрегне болката, колкото можеше, и пребърка джобовете му. Намери шепнещия камък.

Лед в юмрука му, лед в ума му, спомени за обещания, лъжи, любов. Джени. Моята Гуенивир — а той беше Ланселот. Не можеше да я провали. Не можеше. Стисна студената сълза в шепата си и пое леда в душата си. Насили се да се изправи.

След това беше по-лесно. Бавно съблече мъртвия и облече дрехите му, въпреки че всичко това продължи много дълго, а ризата и якето от хамелеонов плат бяха обгорени отпред и мъжът беше оцапал панталоните си. Дърк смъкна и ботушите му, но бяха много тесни за окървавените му раздрани стъпала, така че свали ботушите на Пир. Пир имаше огромни крака.

С лазерната пушка и палката на Пир като бастуни Дърк закрета към гората. На няколко метра навътре спря и погледна назад. Огромната хрътка лаеше и виеше, и се бореше да се откопчи, и въздушната кола издаваше метално дрънчене всеки път, щом звярът скочеше. Успя да види голото тяло в пръстта, а зад него високото сребърно копие, което сякаш все така се полюшваше. Пир изобщо не можа да види — под кръвта ловният костюм беше станал на черни и кафяви петна, тук-там с убито червено, тъй че се сливаше със земята.

Дърк остави хрътката да лае на веригата си и закуцука през гъстата плетеница удушвачи.

Бягането от лагера на ловците до падналата въздушна кола бе по-малко от километър, а на Дърк му се беше сторило цяла вечност. Връщането беше два пъти по-дълго. След това беше сигурен, че не е изминал целия път в пълно съзнание. Спомените му бяха само откъслечни. Залитания и падания, беше скъсал панталоните на коленете. Студен поток, където беше спрял и бе измил спечената кръв от лицето си; смъкна и ботушите и натопа стъпалата си в ледената вода, докато не изтръпнаха. Лазене по скалата, където бе паднал, докато бягаше. Тъмен вход на пещера, обещание за сън и отдих, в което не се вслуша. Изгубване на пътя, търсене на слънцето, намираше го и го следваше, губеше пътя си отново. Дърводухове, прелитащи от клон на клон между удушвачите, тихото им цвърчене в сумрака. Мъртви бели коруби, надничащи отгоре към него от лъскави жълти клони. Далече някъде вопъл на банши, протяжен и скръбен. Пак залитания, било от тремавост или от страх. Палката се изтъргулва от него надолу по къс стръмен наклон, изгубва се сред дебели храсти и той не си прави труда да я търси. Вървене и вървене, поставяне на единия крак пред другия, подпиране на палката и на лазера, след като палката вече я няма, стъпалата го болят, болят. Отново банши, по-близо този път, почти над главата му. Взиране през гоблен от клони към сумрачното небе, опитва се да го види, не може. Вървене, бодливи храсталаци... Помнеше всички тези неща и знаеше със сигурност, че имаше други неща между тях, свързващи едното с другото, но тях не помнеше. Може би спеше, докато вървеше. Но не спираше да върви.

Стигна малкия пясъчен участък до зеленото езеро късно следобед. Въздушните коли още бяха там, едната извита, потопена наполовина във водата, другите три на пясъка. Лагерът беше изоставен.

Една от колите — огромното куполно возило на Лоримаар — я пазеше хрътка, вързана за вратата на дълга черна верига. Лежеше, но като видя Дърк се надигна, оголи зъби и му заръмжа. Той усети, че се

смее дивашки, безумно. Беше извървял целия този път, беше вървял и вървял, и вървял, а тук някакво си куче, вързано на верига за въздушна кола, му ръмжеше. Все едно не е извървял и пет крачки.

Заобиколи предпазливо кучето, стигна до колата на Янацек, качи се вътре и затръшна тежката врата. Кабината беше тъмна и тясна. След като беше мръзнал толкова дълго, вътре му се стори почти горещо. Искеше да легне, да заспи. Но първо си наложи да претърси отделението с припаси. Намери медицински пакет и го отвори. Беше пълен с таблетки, бинтове и спрейове. Съжали, че не се беше сетил да каже на Янацек да пусне пакета близо до развалината заедно с лазера. Знаеше, че трябва да излезе, да се измие хубаво и да почисти цялата мръсотия от раните си, преди да ги превърже, но бронираната врата беше прекалено тежка, за да я бута точно сега.

Смъкна ботушите, съблече якето и ризата и напръска подутите си ходила и лявата ръка с прах, който трябваше да предотврати инфекцията или да я надвие, или нещо такова. Беше твърде уморен, за да чете упътванията подробно. После погледна хапчетата. Взе две против треска, четири обезболяващи и два антибиотика, глътна ги на сухо — не беше намерил вода.

След това легна на металните плочи на пода между седалките. Сънят дойде мигновено.

Събуди се с пресъхнала уста, разтреперан и много изнервен — вероятно някакъв остатъчен ефект от хапчетата. Но отново можеше да мисли и челото му беше хладно (макар и плувнало в лепкава пот), когато го опипа, а стъпалата не го боляха чак толкова. Отокът на ръката му също беше поспаднал, въпреки че все още беше подута и изтръпнала. Облече отново обгорената си зацапана със засъхнала кръв риза и якето върху нея, взе медицинския пакет и излезе навън.

Беше привечер; небето на запад беше цялото червено и оранжево и две малки жълти слънца грееха на фона на облачното небе на запад. Брайт не се бяха върнали. Джаан Вайкъри, въоръжен, добре облечен и опитен, явно знаеше как да бяга много по-добре от Дърк.

Тръгна по пясъка към езерото. Водата беше леденостудена, но пък калта млясна успокоително между пръстите му. Съблече се, натопи главата си и се изми, после извади медицинския пакет и направи всичко, което трябваше да е направил по-рано, почисти и превърза краката си, преди да ги пхне отново в ботушите на Пир, натри най-

опасните рани с дезинфектант, наплеска възпалените следи от ухапването на ръката си с мехлем, който претендираше, че сваля алергичните реакции до минимум. Глътна и шепа обезболяващи, този път с вода от езерото.

Нощта се спускаше бързо. Брайтската хрътка лежеше до колата на Лоримаар и гризеше нещо, но от господарите ѝ нямаше и следа. Дърк заобиколи предпазливо хрътката и отиде при третата кола, на Пир и неговия тейн. Беше решил, че ще може да си помогне със запасите им сравнително безнаказано — когато се върнеха в празния лагер, другите Брайт така и нямаше да разберат, че е взето нещо.

Намери в колата цял склад с оръжия: четири лазерни пушки, гравирани с познатата бяла вълча глава, две саби за дуелиране, ножове, сребърно метателно оръжие, дълго два метра и половина, и празна скоба до него. И два пистолета, хвърлени небрежно на една от седалките. Също така намери чекмедже с чисто облекло и се преоблече припряно, като натика вътре раздраните си дрехи, за да не се виждат. Новите му прилягаха лошо, но се почувства много по-добре в тях. Сложи си колан от плетена стомана, окачи си един от пистолетите и се загърна в дълго до коленете връхно палто от хамелеонов плат.

Когато вдигна палтото от куката, на която висеше, видя друга камера с припаси. Дръпна и я отвори. Вътре намери познатите четири ботуша и небесните скутери на Гуен. Пир и неговият тейн явно си ги бяха прибрали като плячка.

Усмихна се. Изобщо не беше мислил да вземе въздушна кола — шансовете ловците да го видят веднага бяха големи, особено ако ги настигнеше през деня. Но и перспективата да върви пеш не го привличаше особено. Скутерите бяха идеалният отговор. Без да губи време, се преобу.

В камерата имаше и храна: протеинови блокчета, пръчки сушено месо, бучка кораво сирене. Дърк изяде сиренето, а останалото напъха в една раница с втория небесен скутер. Стегна компас на дясната си китка, нагласи раницата на раменете си, излезе и изпъна сребристите метална тъкан на пясъка.

Беше съвсем тъмно. Маякът му от предната нощ, звездата на Висок Кавалаан, грееше ярка, червена и самотна над леса. Дърк я погледна и се усмихна. Тази нощ нямаше да му бъде пътеводен ориентир. Беше предположил, че Джаан Вайкъри е тръгнал право към

Крайн Ламия, в противоположната посока. Но звездата все пак изглеждаше приятелска.

Вдигна една от заредените лазерни пушки, докосна бутона на скутера в дланта си и се издигна. Зад него хрътката на Брайт се изправи и зави.

Летя цяла нощ, само на метри над върховете на дърветата, поглеждаше компаса от време на време и гледаше звездите. Нямаше много за гледане. Под него лесът се простираше безкрайно, черен и скрит, без никакви огньове и светлини, които да нарушат мрака. Понякога му се струваше, че стои на място. Спомняше си за разходката с небесен скутер през изоставените тунели на метрото на Ворлорн.

Вятърът беше постоянният му спътник. Духаше в гърба му и той беше благодарен за допълнителната скорост, която му придаваше. Вятърът развяваше пешовете на палтото между краката му и вееше дългата му коса; Дърк чуваше как шуми в гората под него, как огъва по-гъвкавите дървета, а по-непокорните разтърсва със студените си свирепи ръце, докато не изпаднат и последните им листа. Само удушвачите сякаш оставаха неподатливи, но удушвачите бяха много. Вятърът издаваше тънък, див звук, докато се бореше да пробие през сплетените им клони. Звукът беше съвсем на място: това беше вятърът на Крайн Ламия, знаеше Дърк, роден в планините и контролиран от климатичните механизми на Даркдаун, движещ се към своето предопределение. Напред чакаха белите кули и ледените ръце на вятъра го тласкаха натам.

Имаше и други шумове: подскоци в тъмното долу, крясък на нощни ловци, ромон на река, грохот на бързеи. На няколко пъти Дърк чу пронизителното писукане на дърводухове и видя малки телца, прехвърчащи от клон на клон. Очите и ушите му станаха странно чувствителни. Прелетя над широко езеро и чу нещо да пляска в черните води, после — няколко неща. Далече, на брега, къс кънтящ рев разтърси нощта. А след него се чу отечно предизвикателство: дълъг протяжен вопъл. Банши.

Този звук го бе смразил първия път, когато го чу. Но страхът бе отминал. Докато беше гол сред гората, банши бе ужасна заплаха, летящата въплътена смърт. Сега имаше пушка и пистолет и съществуването едва ли представляваше заплаха. Всъщност може би дори

беше съюзник. Беше спасило живота му веднъж. Може би щеше да го направи отново.

Втория път, когато банши нададе ужасяващия си вопъл — все още зад него, но вече по-високо, набираше височина — Дърк само се усмихна. Извиси се да задържи звяра под себе си и направи един бавен кръг в опит да види съществото. Но то беше далече и черно като неговия хамелеонов плат и единственото, което видя, беше смътно вълнисто движение на фона на гората, може би нищо повече от раздвижени от вятъра клони.

Задържа се високо и погледна отново компаса, след което зави, за да продължи полета си към Крайн Ламия. Още два пъти тази нощ му се стори, че чу зова на банши, но звуците бяха далечни и смътни и не можеше да е сигурен.

Небето на изток тъкмо беше започнало да изсветлява, когато за първи път чу носещата се във въздуха музика — късчета отчаяние, твърде познати, за да му харесват. Градът на Даркдаун беше съвсем близо.

Забави и увисна във въздуха. Намръщи се. Беше летял по курса, по който бе помислил, че ще бяга Джаан. Не беше видял нищо. Вероятно предположението му беше съвсем погрешно. Възможно беше Вайкъри да бяга пред ловците в съвсем друга посока. Но Дърк не мислеше така. По-вероятно беше да е преминал над тях, невидящ и невидян, в мрака на нощта.

Пое обратно, като този път летеше срещу вятъра, и усети студените призрачни пръсти на Ламия-Байлис на бузите си. Надяваше се на светло задачата му да е по-лесна.

Адското око се издигна и с него — едно по едно Троянските слънца. Тънки валма сиво-бели облаци плъзнаха по пустото небе, белите утринни мъгли пълзяха в подножията на дърветата. Горите под него от черни станаха жълто-кафяви: удушвачи навсякъде, сплетени като лениви любовници, червената светлина блестеше смътно по восъчно лъскавите им клони. Дърк се издигна и хоризонтът му се разшири. Видя реки, блясъка на слънце над вода. И обрасли със зеленина езера, без никакъв блясък, тъмни и покрити с плаваща зеленикава кора. И снеговалеж, или нещо, което приличаше на навалял сняг, докато не се озова над него и не видя, че е мръсно бяла плесен, загърнала джунглата.

Видя разломна линия, камениста резка, минаваща през горите от север на юг, права все едно бе начертана с линеал. И кални низини, черни и кафяви, и вмирисани, от двете страни на широка бавно течаща река. Канара от разяден сив камък, която се издигна неочаквано от леса, удушвачи плъзнали нагоре от подножието ѝ, и удушвачи, наклонени под безумни ъгли от върха ѝ, но нищо по самата вертикална скална фасада освен няколко петна лишей и трупа на някаква голяма птица, мъртва в гнездото ѝ.

Не видя и следа от Джаан Вайкъри, нито от ловците, който го преследваха.

Към късния предобед мускулите му се бяха схванали от умора, ръката му отново бе започнала да пулсира и надеждата му угасваше. Дивата горска пустош продължаваше безкрайно, километър след километър, огромен жълт килим, в който той търсеше зрънце. Обърна отново към Крайн Ламия, убеден, че е подминал търсената цел. Започна да лети на зигзаг, в широки дъги вместо по права линия, и все търсеше, търсеше. Беше капнал. Към обед реши да лети в кръгове над най-вероятната зона в опит да я покрие цялата.

И тогава чу кряска на банши.

Този път и я видя. Летеше ниско над дърветата, далече под него. Изглеждаше невероятно бавна и спокойна. Черното триъгълно тяло сякаш едва се движеше — крилата почти не помръдваха и съществото сякаш се носеше на вятъра на Даркдаун.

Когато поискаше да обърне, улавяше насрещно течение и завиваше в широк кръг, преди да се спусне отново. Дърк, след като не можа да измисли какво по-добро да направи, подкара след нея.

Съществото изпищя отново. Звукът бе сякаш безкраен.

А след това се чу отговор.

Дърк докосна кръгчето в дланта си и започна да се спуска бързо, заслушан и изведнъж отново нащрек. Звукът беше смътен, но не можеше да се сбърка с нищо: глутница брайтски хрътки, които лаеха диво, с ярост и страх. Изгуби банши от погледа си — вече беше без значение — и полетя към заглъхващия звук. Беше дошъл от север.

Някъде по-отблизо хрътка нададе вой.

За миг го обзе тревога. Възможно беше, ако полети много ниско, хрътките да залаят по него вместо по банши. Тъй или иначе положението беше опасно. Палтото му се стараеше да придобие

цветовете на небето на Ворлорн, но среброто на небесния скутер щеше да блести ярко, ако някой случайно погледнеше нагоре. А с банши наблизко щяха непременно да погледнат нагоре.

Но щом искаше да помогне на Джаан Вайкъри и на своята Джени, не му оставаше избор. Опипа оръжието си и продължи да се спуска. Под него бързо течаща синьо-зелена река прорязваше гората като нож. Той зави към нея, очите му оглеждаха неуморно. Чу шума на бързеите, проследи го, намери ги. Изглеждаха наистина бързи и опасни. Голи скали стърчаха от водите като прогнили зъби, кафяви и безформени, водата кипеше бяла и гневна около тях, удушвачите ги притискаха плътно от двете страни. Надолу по течението реката се разширяваше и ставаше по-кротка. Той погледна за миг натам, после отново към бързеите. Прехвърли реката, завъртя се в кръг, прелетя отново над нея.

Някакво куче излая силно. Други подеха лая.

Очите му се извърнаха рязко надолу по течението. Черни точки, една във водата, други на брега. Полетя натам.

Точките нараснаха и добиха очертания. Нисък плещест мъж в жълто-кафяво се бореше с течението, за да прегази до другия бряг. Друг мъж на брега, с шест грамадни хрътки.

Мъжът във водата се отказа и тръгна да се връща. Носеше пушка и беше много широкоплещест и нисък. Бледо лице, яки ръце и крака... Саанел Лартейн, дебелият тейн на Лоримаар. А Лоримаар беше на брега и държеше глутницата. Никой от двамата не погледна нагоре. Дърк забави, за да остане на разстояние.

Саанел се измъкна от водата. Явно реката не можеше да се мине тук.

Двамата ловци тръгнаха надолу по течението, движеха се тромаво между бурените, камъните и удушвачите по брега.

Дърк не ги проследи. Знаеше какво правят. Винаги можеше да ги намери по-късно, ако се наложеше. Но къде бяха останалите? Росеф и неговият тейн? А Гарс Янацек? Обърна се и полетя нагоре, чувстваше се вече малко по-уверен. Ако ловната група се беше разкъсала, щеше да е по-лесно да се справи с тях.

Полетя ниско и бързо, водата кипеше на два метра под краката му, очите му обхождаха бреговете за друга група, опитваща се да прехвърли реката.

На два километра североизточно от бързеите — реката тук беше тясна и буйна — видя Янацек. Стоеше на брега и очевидно се колебаеше.

Като че ли беше сам. Дърк му извика. Янацек погледна нагоре стъписано и след това махна.

Дърк се спусна до него. Беше лошо кацане. Скалната издатина, на която стоеше Янацек, беше покрита с хлъзгав зелен мъх, долницата на небесния скутер се плъзна по него и Дърк едва не полетя с главата надолу във водата. Янацек го хвана за ръката и го задържа. Дърк изключи гравитационната решетка и каза:

— Благодаря. Не изглежда много лесно да се плува тук.

— Точно това си мислех и аз — отвърна Янацек. Изглеждаше изтощен. Лицето и дрехите му бяха мръсни, червената му брада бе прогизнала от пот. Дълъг кичур коса висеше над челото му. — Опитвах се да реша дали да рискувам с такова течение, или да губя време, като продължа нагоре, със смътната надежда, че ще намеря по-безопасно място за брод. — Вяла усмивка пробяга по лицето му. — Но ти си решил този проблем с играчката на Гуен. Къде...?

— Пир — каза Дърк и започна да му разказва за бягството си до разбитата въздушна кола.

— Жив си — прекъсна го Айрънджейд. — Мога да мина без досадните подробности, т'Лариен. Много неща се случиха от вчерашното утро. Видя ли Брайт?

— Лоримаар и неговият тейн са надолу по течението — каза Дърк.

— Знам. Прехвърлиха ли се?

— Не, още не.

— Добре. Джаан вече е много близо, може би на половин час пред нас. Не бива да стигнат първи до него. — Очите му обходиха отсрещния бряг на реката и той въздъхна. — Взе ли другия скутер, или трябва да взема твоя?

Дърк остави пушката си на скалата и започна да смъква раницата си.

— Взех го. Къде е Росеф? Какво става?

— Джаан бягаше великолепно — каза Янацек. — Никой не можеше да очаква, че ще покрие толкова много терен толкова бързо. Брайт не вярваха всъщност. И той не само е бягал. Поставил е капани.

— Забърса падналата си коса с опакото на ръката си. — Снощи беше спрял на лагер. Беше доста пред нас. Намерихме пепелта от огъня му. Росеф стъпи в една скрита яма и наниза стъпалото си на заострен кол. — Янацек се усмихна. — Върна се, неговият тейн му помага. Та казваш, че Пир и Арис са мъртви?

Дърк кимна. Беше извадил ботушите и втория скутер от раницата.

Янацек ги взе без коментар.

— Ловците станаха по-малко. Мисля, че спечелихме, т'Лариен. Джаан Вайкъри ще е уморен. Бягал е без сън един ден и две нощи. Но знаем, че не е ранен и е въоръжен, и е от Айрънджейд. Лоримаар и онзи дебелак, когото държи за свой тейн, няма да намерят лесна плячка.

Коленичи и започна да се преобува, без да спира да говори.

— Безумната им самонадеяност за нова крепост тук ще бъде мъртвородена. Лоримаар е луд дори да мечтае за това. Мисля, че умът му се откъсна от котвата, когато лазерът на Джаан го опърли в Предизвикателство. — Смъкна единия си ботуш. — Знаеш ли защо Чел и Бретан не бяха сред тях, т'Лариен? Защото имат твърде много здрав разум за тази схема с висш-Лартейн! Росеф ми разказа всичко, докато ловувахме. Истината, каза, е следната: Лоримаар обявил това безумие, когато Брайт се върнали в Лартейн, след като Мирик беше убит. Шестимата, на които се натъкнахме в горите, бяха там, плюс стария Раймаар. Бретан Брайт Лантри и Чел фре-Брайт не бяха. Опитали се да подгонят теб и Джаантъни, а по-късно минали през няколко от градовете, където мислели, че може да сте потърсили убежище. Тъй че Лоримаар по същество се оказал без опозиция. Всички се бояли от него, освен може би Пир, а Пир никога не се е интересувал от нищо освен да взима глави на лъжечовеци.

Янацек се затрудняваше с тесните ботуши на Гуен. Намръщи се и дръпна силно, за да напъха крака си там, където той не искаше да влезе.

— Когато се върнал, Чел бил бесен. Не искал да тръгне. Не искал дори да слуша. Бретан се опитал да го успокои, каза Росеф, но без полза. Чел е Брайт и новата крепост на Лоримаар била измяна за него. Предизвикал го на дуел. Лоримаар е неприкосновен всъщност, тъй като

е ранен, но все пак приел. И като предизвикан направил първия избор, избора на броя.

Янацек се изправи и затупа силно с крак по хлъзгавата скала, за да натика стъпалото си по-здраво в ботуша.

— Трябва ли да уточнявам, че избрал да се бие единично? Щеше да е доста по-различен дуел, ако срещу него се беше изправил и Бретан Брайт. Лоримаар, макар и ранен, се справил доста лесно със стареца. Било каре на смъртта и саби. Чел получил много рани, твърде много, изглежда. Росеф мисли, че в момента издъхва в Лартейн. Бретан Брайт е с него.

Янацек разгъна небесния скутер.

— Разбра ли нещо за Руарк? — попита Дърк.

Каваларът сви рамене.

— Всичко е както подозирахме. Руарк се свързал с Лоримаар висш-Брайт чрез видеоекран — никой, изглежда, не знае къде е кимдисът в момента — и предложил да разкрие къде се крие Джаан, ако Лоримаар го обяви за свой корариел и така му даде закрила. Това Лоримаар направил с охота. Джаан имаше късмет, че беше с въздушната кола, когато дойдоха. Просто се измъкна и побягна. Подгониха го и накрая Раймаар го настигнал точно зад планините, но той също беше старец и съвсем не толкова добър летец като Джаан Вайкъри. — В гласа на Янацек имаше нотка на самодоволна гордост, като на родител, хвалещ се с детето си. — Раймаар паднал във въздушен двубой, но колата на Джаан също била повредена, тъй че той се принудил да кацне и да побегне. Висшеобвързаните на Лартейн загубили време в опит да помогнат на Раймаар. — Махна нетърпеливо с ръка.

— Ти защо се отдели от Лоримаар? — попита Дърк.

— Защо мислиш? Джаан вече е близо. Трябва пръв да стигна до него, преди тях. Саанел настоя, че преброждането ще е по-лесно надолу по течението, а аз рискувах да не се съглася. Лоримаар вече е твърде уморен, за да заподозре. Мисли само за убийството. Изгарянето още го пари, т'Лариен! Мисля, че вижда как Джаан Вайкъри лежи плувнал в кръв пред него, и забравя кого преследва. Тъй че се отделих от тях и тръгнах нагоре, и известно време се боях, че съм направил грешка. Преброждането е по-лесно надолу, нали?

Дърк кимна отново.

Янацек се ухили.

— Значи идването ти наистина е късмет.

— Ще ти трябва повече от късмет, за да намериш Джаан — предупреди Дърк. — Брайт вероятно вече са прехвърлили реката, а и имат хрътки.

— Това не ме притеснява много — отвърна Янацек. — Джаан вече тича в права посока, а и знам нещо, което Лоримаар не знае. Знаем накъде тича. Към една пещера, т'Лариен! Моят тейн обича пещерите. Когато бяхме момчета в Айрънджейд, често ме взимаше да проучваме под земята. Водеше ме в повече изоставени мини, отколкото съм искал изобщо да видя, и няколко пъти ходихме под старите градове, в обитаваните от демони руини. — Усмихна се. — Взривени крепости също така, почернели огнища в древни висши войни и все още гъмжащи от неспокойни призраци. Джаан Вайкъри познаваше всички тези места. Водеше ме през тях и ми разказваше истории, безкрайно, приказки за Арин висш-Жар-камък и Джеймис-Лайън Таал, и за канибалите на Дълбоките Въглени обиталища. Беше чудесен разказвач. Можеше да накара онези стари герои да оживеят отново, и ужасите също.

Дърк неволно се усмихна.

— Плашеше ли те, Гарс?

Другият мъж се засмя.

— Да ме плаши? Да! Ужасяваше ме дори, но получих закалка след време. И двамата бяхме млади, т'Лариен. По-късно, много по-късно, тъкмо в пещерите под хълмовете Ламераан двамата се врекохме в желязо-и-огън.

— Добре — каза Дърк. — Значи Джаан обича пещери...

— Една система излиза много близо до Крайн Ламия — върна се Янацек на темата, — с втори вход близо до мястото, където стоим сега. Тримата я проучвахме през първата година, когато дойдохме на Ворлорн. Смятам, че Джаан ще завърши бягането си под земята, ако може. Така можем да го пресрещнем. — Взе пушката си.

Дърк вдигна своето оръжие и каза:

— Никога няма да го намерим в гората. Удушвачите предлагат твърде много прикритие.

— Аз ще го намеря — заяви Янацек. — Не забравяй връзката ни, т'Лариен. Желязо-и-огън.

— Празно желязо вече. — Дърк погледна многозначително дясната китка на Янацек.

Айрънджейд се усмихна с широката си усмивка.

— Не. — Бръкна в джоба си, извади ръката си, отвори я. Жаркамъкът лежеше в дланта му. Един само, кръгъл и с груби ръбове, около два пъти по-голям от шепнещия камък на Дърк, черен и почти мътен на ръждивата светлина на утрото.

Дърк се взря в скъпоценния камък, след това го докосна леко с пръст и той помръдна.

— На допир е... студен.

Янацек се намръщи.

— Не. Пари по-скоро, както винаги прави огънят. — Жаркамъкът изчезна отново в джоба му. — Има разкази, т'Лариен, поеми на стар каваларски, приказки, които разказват на децата в яслите на крепостта. Дори ейн-кети ги знаят. Разказват ги с женските си гласове, но Джаан Вайкъри ги разказва по-добре. Помоли го някой път. За нещата, които тейн е правил за тейн. Той ще ти отвърне с велики магии и още по-велики героизми, старите невероятни прояви на доблест. Аз не съм разказвач на истории, иначе сам щях да ти разкажа. Сигурно тогава би могъл да разбереш малко какво означава да си тейн на мъж и да носиш желязна връзка.

— Може би вече разбирам — каза Дърк.

Мълчанието между тях се проточи. Стояха на хлъзгавата мъхната скала, само на половин метър един от друг, и се гледаха в очите; Янацек, съвсем леко усмихнат, гледаше Дърк отвисоко. Реката под тях бързаше устремно и шумът на водите ѝ ги подканяше да не губят време.

— Не си чак толкова ужасно лош човек, т'Лариен — каза накрая Янацек. — Слаб си, знам, но пък никой никога не те е наричал силен.

Отначало прозвуча като обида, но каваларът като че ли имаше предвид нещо друго. Дърк помълча, докато го отгатне и намери втория смисъл.

— Да дадеш на нещо име? — каза той с усмивка.

Янацек кимна.

— Чуй ме, Дърк. Няма да ти го повтарям. Бях предупреден за лъжечовеците още като момче, в Айрънджейд. Една жена, ейн-кети — ти би я нарекъл майка, въпреки че такива отлики нямат никаква тежест

на моя свят — тази жена ми разказа легендата. Но я разказа другояче. Лъжечовеците, срещу които ме предупреди тя, не бяха демоните, за които щях да науча по-късно от устите на висшеобвързани. Бяха просто хора, каза тя, не слуги на нечовешка раса, не вампири или душесмучещи. И все пак бяха превъплъщения в известен смисъл, защото нямаха истински форми. Бяха хора, на които не може да се вярва, хора, които са забравили своите кодекси, хора без връзки. Не бяха реални; бяха цялата илюзия за човечност без същината. Разбираш ли? Същината на човечността... тя е име, връзка, обещание. Тя е вътре, и въпреки това я носим на ръцете си. Така ми каза тя. Затова каваларите взимат тейни, каза ми тя, и тръгват на двойки... защото... защото илюзията може да се втвърди във факт, ако я обвържеш в желязо.

— Чудесна реч, Гарс — каза Дърк. — Но какъв ефект има среброто върху душата на лъжечовек?

Гняв пробяга по лицето на Янацек, като сянката на буреносен облак. След това той се ухили.

— Забравил бях кимдиското ти остроумие. Друго нещо, което научих в младостта си, беше никога да не споря с манипулатор. — Засмя се, пресегна се и стисна бързо и силно ръката на Дърк. — Стига. Никога няма да се сблизим, но все още мога да съм приятел, ако ти все още можеш да си кет.

Дърк сви рамене, почувствал се странно трогнат.

— Добре.

Но Гарс вече тръгваше. Пусна ръката на Дърк, докосна дланта си с пръст, издигна се право нагоре на метър и след това се понесе над водата. Движеше се бързо, наклонен напред и някак гъвкав и изящен във въздуха. Слънчевата светлина блесна по дългата му рижа коса и дрехите му сякаш затрептяха, докато променяха цветовете си. По средата над кипналата вода той отметна глава и извика нещо на Дърк, но грохотът на бързото течение заглуши думите му и Дърк улови само тона — смях и буйно ликуване.

Янацек стигна до отсрещната страна на потока. Дърк бе някак си твърде уморен, за да се понесе веднага във въздуха. Бръкна в джоба на якето си и напипа шепнещия камък. Не изглеждаше толкова студен като преди и обещанията... о, Джени...! дойдоха, но смътни.

Янацек се рееше високо над жълтите дървета в лилаво-сивото небе, фигурата му се смалвяваше бързо.

Дърк го последва уморено.

Янацек можеше да говори с пренебрежение за небесните скутери като за „играчки“, но знаеше как да лети със скутер. Скоро се беше отдалечил много пред Дърк, изкачваше се в напористия вятър и полетя на двайсетина метра над гората. Разстоянието помежду им се увеличаваше сякаш неумолимо; за разлика от Гуен, Янацек не беше склонен да спре и да изчака Дърк да го настигне.

Дърк се задоволи с ролята на преследвача. Гарс се виждаше съвсем лесно — бяха сами в навъсеното небе, — тъй че нямаше опасност да се изгуби. Яхна отново ветровете на Даркдаун, приел напористия тласък в гърба си и освободил се от безцелни размисли. Сънуваше странни сънища най-вече, за Джаан и за Гарс, за железни връзки и шепнещи камъни, за Гуенивир и Ланселот, които и двамата — осъзна го внезапно — бяха клетвонарушители.

Реката изчезна. Кротките езера идваха и си отиваха, подминаха и петното бяла плесен, полегнало като струпей над гората. Чу веднъж лая на глутницата на Лоримаар, далече назад, тънките звуци долетяха с вятъра. Не се притесни.

Завиха на юг. Янацек беше малка точка, черна, проблеснало сребро, щом слънчев лъч уловеше платформата, на която летеше. Все по-малка и по-малка. Дърк летеше след него като уморена птица.

Най-сетне Янацек започна да се спуска на спирала към дърветата.

Беше див район. По-скалист от повечето, с няколко полегати хълма и издатини черна скала, прошарена със сребристо и златно. Удушвачите бяха навсякъде — само удушвачи. Очите на Дърк пробягаха насам-натам, търсейки някой самотен висок смърч или син вдовец, или изнемоляло тъмно призрачно дърво. Нямаше. Жълт лабиринт се простираше до хоризонта. Чу паническия писък на дърводухове и ги видя под краката си да прелитат на мъничките си крилца.

Въздухът около него потръпна от вопъла на банши и студена тръпка полази по гръбнака му по причина, която не можеше да назове. Погледна бързо напред и видя лъч светлина.

Кратък, потрепващ в уморените му очи и много ярък... този внезапно изпънат блестящ пръст не беше на мястото си, не тук, не в този сив сумрачен свят. Не беше на мястото си, но беше тук. Щръкнал изведнъж отдолу, жестока огнена стрела, която след миг се изгуби в небето.

Янацек пред него беше като малка парцалена кукла. Тънката пурпурна нишка го забърса, докосна сребърната шейна, на която стоеше — леко, само за миг. Образът се задържа в очите на Дърк. Янацек започна да се преобръща нелепо във въздуха и размаха ръце. Нещо черно изхвърча от ръката му и той полетя надолу към удушвачите, и рухна през сплетените клони.

Шумове. Дърк чу шумове. Музиката на несекващия вятър. Кършещо се дърво, последвано от крясъци на болка и гняв, животински и човешки, човешки и животински, двете и нито едно от тях. Кулите на Крайн Ламия блещукаха над хоризонта, пушливи и прозрачни, и му пееха песен за края на всички неща.

Писъците секнаха. Белите кули се стопиха и вихърът, който го тласкаше напред, издуха парчетата. Дърк се завъртя надолу и вдигна лазера си.

В листака имаше тъмна дупка, дупката, през която беше пропаднал Гарс Янацек: жълти клони, извити надолу и счупени, пролука, достатъчно голяма за човешко тяло.

Тъмно. Дърк надвисна отгоре. Не можеше да види нито Янацек, нито земята под дърветата, толкова гъсти бяха сенките. Но на най-горния клон видя откъсната ивица плат, която плющеше на вятъра и променяше цветовете си. Малък призрак стоеше над нея на стража.

— Гарс! — извика той, без да мисли за врага долу, за мъжа с лазера. Дърводуховете отвърнаха в писклив хор.

Чу трясък под дърветата; светлината на лазера лумна отново, ярко. Не нагоре този път, а хоризонтално, невъзможен слънчев лъч в сумрака долу. Дърк увисна във въздуха разколебан. На клона точно под него се появи дърводух, странно храбър, зяпнал нагоре с влажни очи, биеше вятъра с широко разперените си крилца. Дърк насочи лазера си и стреля и от малкото зверче остана само петно сажди по жълтата кора.

След това се задвижи отново, закръжи на спирала, докато не видя между удушвачите отвор, достатъчно широк, за да се спусне през него.

Долу беше тъмно; удушвачите, сплели клоните си горе, затулваха девет десети от жалката светлина на Адското око. Огромни дънери се извисиха около него, чворести дълги пръсти, извиващи се във всички посоки, вкочанени и криви. Наведе се — мъхът по земята се разлагаше, — издърпа ботушите си от сребърната решетка и металът се отпусна омекнал.

А след това от сенките излезе Джаан Вайкъри и застана над него. Дърк вдигна глава.

Лицето на Джаан беше празно. Беше целият в кръв, а в ръцете си държеше нещо червено и смачкано, носеше го както майка носи болно дете.

Едното око на Гарс бе затворено, а другото липсваше, отпрано от лицето му. Беше останала само половината от лицето му всъщност. Главата му лежеше на гърдите на Джаан.

— Джаан...

Вайкъри трепна. После каза тихо:

— Аз го застрелях.

И сложи тялото на земята.

Никакъв звук нямаше в пустошта освен тежкия дъх на Вайкъри и смътното шумолене на дърводуховете горе.

Дърк отиде до Янацек и го обърна. Парчета мърх бяха полепнали по тялото и попиваха кръвта като гъби. Дърводуховете бяха разкъсали гърлото му, тъй че главата на Гарс се люшна грозно, когато Дърк го отмести. Тежкото му облекло не се беше оказало никаква защита — бяха го изпохапали навсякъде и хамелеоновият плат бе станал на кървави мокри дрипи. Краката му, все още стегнати един до друг от безполезния метален квадрат на небесния скутер, се бяха счупили при падането; от прасците стърчаха парчета кост. Почти еднакви счупвания. Най-зле беше лицето... оглозгано. Дясното око го нямаше. Очната кухина се беше издула от кръв, която бавно се стичаше по бузата му на земята.

Нищо не можеше да се направи. Дърк гледаше безпомощно. Пъхна мълчаливо ръка в джоба на разкъсаното яке на Янацек, извади жар-камъка, изправи се и се обърна към Вайкъри.

— Ти каза, че...

— Че никога не бих могъл да стрелям по него — довърши Вайкъри. — Знам какво казах, Дърк т'Лариен. И знам какво направих. — Говореше много бавно; всяка дума капеше от устните му с тежестта на олово. — Не исках това. Изобщо. Смятах само да го спра, да избия небесния скутер. Той падна в гнездо на дърводухове. Гнездо на дърводухове.

Дърк мълчеше. Юмрукът му се беше стегнал здраво около жар-камъка.

Вайкъри тръсна глава. В тона му прозвуча отчаяние.

— Той ме гонеше. Аркин Руарк ме предупреди, когато му се обадох по видеоекрана в Лартейн. Каза, че Гарс е тръгнал с Брайт, заклел се е да ме убие. Не повярвах. — Потрепери. — Не го повярвах! Но беше истина. Той тръгна след мен, тръгна на лов за мен, с тях, точно както каза Руарк. Руарк... Руарк не е с мен... ние никога...

вместо него дойдоха Брайт. Не знам той... Руарк... може би са го убили. Не знам.

Беше уморен и объркан.

— Трябваше да спра Гарс, т'Лариен. Той знаеше за пещерата. Да мисля и за Гуен също. Руарк каза, че Гарс в своята лудост е обещал да я предаде на Лоримаар, и аз го нарекох лъжец, докато не видях Гарс зад себе си. Гуен е моя бетейн, а ти си корариел. Моя отговорност. Трябваше да живея. Разбираш ли? Изобщо не исках да направя това. Отидох до него, пробих си път с огън... новоизлюпените бяха върху него, бели дребосъци, възрастните също... горих ги, горих ги, измъкнах го.

Тялото на Вайкъри се разтърси от сухи хлипове, но сълзи нямаше. Нямаше да го позволи.

— Виж. Той носеше празно желязо. Дойде да ме убие. Аз го обичах, а той дойде да ме убие!

Жар-камъкът беше корава бучка от нерешителност в юмрука на Дърк. Той погледна отново надолу към Гарс Янацек, чиито дрехи бяха избелели до цветовете на стара кръв и гниещ мъх, а после нагоре, към Джаан Вайкъри, който стоеше с преbledняло лице и широките му рамене потръпваха. „Дай на нещо име“, помисли Дърк. Сега трябваше да даде име на Джаантъни висш-Айрънджейд.

Пъхна юмрука си в мрака на джоба си.

— Трябваше да го направиш — излъга. — Той щеше да те убие, и Гуен след това. Така каза. Радвам се, че Аркин е успял да те предупреди.

Думите сякаш укрепиха Вайкъри и той кимна мълчаливо.

— Дойдох да те търся — продължи Дърк, — след като не се върна навреме. Гуен беше притеснена. Щях да ти помогна. Гарс ме хвана и ме обезоръжи, и ме предаде на Лоримаар и Пир. Каза, че съм кръвен дар.

— Кръвен дар — повтори Вайкъри. — Сигурно е полудял, т'Лариен. Гарс Айрънджейд Янацек не беше такъв. Не беше Брайт, не даваше кръвни дарове. Повярвай ми.

— Да — каза Дърк. — Беше обезумял. Прав си. Разбрах го от начина, по който говореше. Да. — Беше много близо до сълзите и се зачуди дали си личи. Все едно беше поел всичкия страх и всичката болка на Джаан в себе си; Айрънджейд изглеждаше по-силен и по-

решителен с всяка секунда, докато скръбта напираше неканена в очите на Дърк.

Вайкъри погледна застиналото тяло.

— Бих искал да скърбя за него, за нещата, които беше, и нещата, които имахме, но няма време. Ловците идват след нас с хрътките си. Трябва да бързаме. — Коленичи за миг до Янацек и хвана отпуснатата му кървава ръка. После целуна каквото бе останало от устните му, а с другата ръка си погали сплъстената коса.

Но когато се изправи, стискаше в ръката си черна желязна гривна и Дърк видя, че ръката на Янацек е оголена, и го жегна внезапна болка. Вайкъри прибра празното желязо в джоба си. Дърк задържа сълзите и езика си.

— Трябва да тръгваме.

— Ще го оставим тук просто така? — попита Дърк.

— Да го оставим? — Вайкъри се намръщи. — А, разбирам. Погребването не е каваларски обичай, т'Лариен. Ние изоставяме мъртвите си в гората, традиционно, и ако зверовете изядат каквото сме оставили, не изпитваме срам. Животът трябва да подхранва живот. Не е ли по-уместно силната му плът да даде сила на някой бърз и чист хищник, отколкото на гмеж от гадни личинки и гробни червеи?

Тъй че го оставиха там, където Вайкъри беше пуснал тялото, малко открито пространство сред безкрайната жълто-кафява гора, и поеха през тъмните храсти към Крайн Ламия. Дърк носеше небесния си скутер и се мъчеше да издържи на бързия ход на Вайкъри. Само след минута стигнаха до висока полегата черна скала.

Когато Дърк стигна до нея, Джаан вече беше на средата ѝ. Кръвта на Янацек беше засъхнала на кафява кора по дрехите му, които бяха станали черни. Изкачваше се пъргаво, пушката му бе метната през гърба, силните му ръце се местеха с увереност от една издатина на друга.

Дърк изпъна сребристата тъкан на небесния си скутер и излетя.

Тъкмо се беше издигнал над най-високите клони на удушвачите, когато чу късия вик на банши, някъде наблизо. Извърна глава и очите му затърсиха огромния хищник.

Малката поляна, на която бяха оставили Янацек, се виждаше лесно отгоре, петно сумрачна светлина, почти на ръка разстояние. Но Дърк не можеше да види тялото — центърът на поляната

представляваше гъмжило от боричкащи се жълти телца. Пред погледа му други малки фигурки прелитаха да се включат в разгарящия се пир.

Банши се появи сякаш отникъде, увисна неподвижно над битката и нададе ужасно дългия си вопъл, но дърводуховете продължиха безумната си свада, без да обръщат внимание на шума, писукаха и се деряха с нокти. Банши се спусна надолу. Сянката ѝ ги покри, големите ѝ криле затрептяха и се сгънаха и тя кацна. А след това беше сама, духове и труп загърнати в кръвожадната ѝ хватка. Дърк се почувства странно окуражен.

Но само за миг. Докато банши лежеше долу, изведнъж прозвуча остър писък и Дърк видя как бързо малко тъмно петно се стрелна надолу и кацна отгоре ѝ. Последва го друго. И друго. И десетки, всички наведнъж. Докато мигне, духовете сякаш се бяха удвоили. Банши разгъна отново огромните си триъгълни криле и те запърхаха вяло, лениво, но не се вдигнаха. Дребните хищници я бяха затрупали, хапеха, деряха с нокти, затискаха я с тежестта си и я разкъсваха. Притисната към земята, тя не можеше дори да нададе болезнения си вик. Умря мълчаливо, с храната ѝ все още под нея.

Докато Дърк са откачи от небесния си скутер на върха на хребета, поляната отново представляваше кипнала жълта маса, също както я беше видял преди малко, и нямаше и най-малък знак, че банши изобщо е била там. Гората беше затихнала. Дърк изчака Джаан Вайкъри да стигне до него. Поеха отново в мълчание.

Пещерата беше студена и тъмна, и безкрайно тиха. Часове изминаха под земята, докато Дърк вървеше след малката трепкаща светлина на ръчния фенер на Джаан Вайкъри. Светлината го водеше през извиващи се подземни галерии, през ехтящи зали, където мракът продължаваше вечно, през клаустрофобно тесни проходи, където се провираха на ръце и колене. Светлината беше неговата вселена; Дърк загуби всякакъв усет за време и пространство. Нямаха нищо, което да си кажат с Джаан, тъй че не си казваха нищо; единствените звуци бяха стърженето на ботушите им по прашния камък и рядкото бумтящо ехо. Вайкъри познаваше пещерата си добре. Никога не се колебаеше, нито губеше пътя. Тътреха се и пълзяха през тайната душа на Ворлорн.

И излязоха на полегат склон, сред удушвачи и в нощ, пълна с огън и музика. Крайн Ламия гореше. Костените кули крещяха накъсана песен за болка.

Пламъци бушуваха навсякъде в белия некропол, ярки стражи, закрачили по улиците. Градът тръпнеше като някаква странна илюзия сред вълни от зной и светлина; приличаше на безплътен оранжев призрак. Пред очите им един от тънките вити мостове се свлече и рухна; почернелият му център се разпадна първи, останалото от каменната дъга го последва. Огънят го погълна и се издигна още по-нависоко, запращя ненаситно. Едно здание наблизко изхрущя глухо, взриви се навън и пропадна сред огромен облак от пушек и пламък.

На триста метра от хълма, на който стояха, извисена над горите удушвачи, тебеширенобяла ръка-кула оставаше все още недокосната от огнената стихия. Но очертана от ужасно ярката светлина, тя сякаш се движеше като нещо живо, гърчеше се и трепереше от болка.

Над рева на огъня Дърк чуваше смътната музика на Ламия-Байлис. Симфонията на Даркдаун беше накъсана и преобразена: кули бяха паднали, ноти липсваха, тъй че песента бе изпълнена със злокобни мълчания и пращането на пламъците, кънтящ контрапункт към воплите, риданията и стоновете. Ветровете на дарклингите, които идваха неспирно от планините, за да карат Града на Сирената да пее, същите тези ветрове разнасяха пламъците, които ядяха Крайн Ламия, които затъмняваха смъртната ѝ маска с пепел и сажди и най-сетне щяха да накарат града да замълчи.

Джаан Вайкъри смъкна лазерната си пушка. Лицето му беше безизразно и отчуждено, окъпано от отраженията на огромния пожар.

— Как...?

— Вълчата кола — каза Гуен.

Стоеше на няколко метра от тях, малко по-надолу на склона. Погледнаха я без изненада. Зад нея, под сянката на унил син вдовец в подножието на хълма, Дърк зърна малката жълта въздушна кола на Руарк.

— Бретан Брайт — каза Вайкъри.

Качи се до тях при входа на пещерата и продължи:

— Да. Колата мина няколко пъти над града и стреляше с лазерите.

— Чел е мъртъв — каза Вайкъри.

— Но вие сте живи — отвърна Гуен. — Започвах да се чудя.

— Живи сме. — Джаан остави пушката си да се изплъзне от отпуснатите му пръсти. — Гуен... Аз убих моя тейн.

— Гарс? — Тя се намръщи.

— Той ме предаде на Брайт — каза бързо Дърк. Очите му се взряха в нейните. — И гонеше Джаан, праметна се на страната на Лоримаар. Трябваше да умре.

Гуен извърна очи от Дърк към Джаан.

— Това ли е истината? Аркин ми каза нещо такова. Не му повярвах.

— Истината е — каза Вайкъри.

— Аркин тук ли е? — попита Дърк.

Гуен кимна.

— В колата. Долетя от Лартейн. Сигурно сте му казали къде съм. Пробва няколко нови лъжи. Свалих го. Сега е безпомощен.

— Гуен, лошо прецених Аркин — каза Дърк. Гърлото му беше задръстено от горчивина. — Не разбираш ли, Гуен? Аркин предупреди Джаан, че Гарс ще го предаде. Без това предупреждение Джаан изобщо нямаше да разбере. Можеше да се довери на Янацек, можеше да не го застреля. И щяха да го пленят, да го убият. — Гласът му беше груб и настойчив. — Не разбираш ли? Аркин...

Огънят хвърляше студени отражения в очите на Гуен.

— Разбирам — отвърна тя с напрегнат, леко треперещ глас. Обърна се към Вайкъри. — О, Джаан. — Протегна ръце към него.

А той пристъпи към нея и отпусна глава на рамото ѝ, и я прегърна.

И се заплака.

Дърк ги остави и тръгна надолу към въздушната кола.

Аркин Руарк беше вързан здраво за една от седалките. Беше облечен в дебели полеви дрехи и главата му беше отпусната. Когато Дърк влезе, вдигна очи с усилие. Цялата дясна страна на лицето му беше подпухнала и посиняла.

— Дърк — каза той вяло.

Дърк смъкна неудобната раница и я пусна на пода. Наведе се над контролния панел.

— Аркин — отвърна му равнодушно.

— Помогни ми — каза Руарк.

— Янацек е мъртъв — каза Дърк. — Джаан го простреля с лазер и той падна в гнездо на дърводухове.

— Гарси — отрони Руарк с усилие. Устните му бяха подути и кървясали, а гласът му трепереше. — Щеше да ви убие всичките. Честно. Предупредих Джаан, да, предупредих го. Повярвай ми, Дърк.

— О, вярвам ти — каза Дърк.

— Опитях се да помогна, да. Гуен... Гуен подивя. Видях как Брайт хванаха Джаан, тъкмо бях дошъл да се присъединя към него, изпревариха ме. Уплаших се за нея, да. Дойдох да помогна. Тя ме преби, каза, че съм лъжец, върза ме и ни докара тук. Подивяла е, Дърк, приятелю Дърк, съвсем е подивяла, каваларски подивяла. Като Гарс е почти, изобщо не е милата Гуен. Мисля, че е решила да ме убие. Теб също може би, не знам. Ще се върне при Джаан, знам го. Помогни ми, трябва да ми помогнеш. Спри я. — Захленчи.

— Няма да убие никого — каза Дърк. — Джаан вече е тук, и аз също. В безопасност си, Аркин, не се тревожи. Ще поправим нещата. Имаме да ти благодарим за много неща, нали? Джаан особено. Без твоето предупреждение не се знае какво можеше да се случи.

— Да — каза Руарк. Усмихна се. — Да, така е, точно така.

Гуен се появи внезапно, очертана в рамката на вратата, и каза, без да обръща внимание на Руарк:

— Дърк.

Той се обърна към нея.

— Да?

— Накарах Джаан да полежи малко. Много е уморен. Ела да поговорим.

— Почакай — изхленчи Руарк. — Развържи ме първо, а? Ръцете ми, Дърк, ръцете ми...

Дърк излезе. Джаан лежеше наблизко, подпрял глава на едно дърво и вперил празен поглед в далечния пожар. Отдалечиха се от него в тъмното сред удушвачите. Най-сетне Гуен спря и се обърна рязко към него.

— Джаан изобщо не трябва да разбере. — Забърса с дясната си ръка кичура коса, паднал на челото ѝ.

Дърк зяпна.

— Ръката ти. — Около дясната си ръка Гуен носеше желязо, черно и празно. При думите му ръката ѝ замръзна.

— Да — отвърна му. — Жар-камъните ще дойдат по-късно.

— Разбирам. Тейн и бетейн, и двете.

Гуен кимна. Пресегна се и хвана ръцете му. Дланите ѝ бяха хладни и сухи.

— Бъди щастлив за мен, Дърк — каза тихо, с тъга. — Моля те.

Той стисна ръцете ѝ в опит да я успокои.

— Щастлив съм — отвърна, без много увереност.

Дълго мълчание натежа помежду им. И голяма горчивина.

— Изглеждаш адски — каза накрая Гуен и се усмихна насила. — Целият изподраскан. И как държиш ръката си. И как вървиш. Добре ли си?

Той сви рамене.

— Брайт не са любезни противници в играта. Ще оцелея. — Пусна ръцете ѝ и бръкна в джоба си. — Гуен, имам нещо за теб.

В юмрука му — два скъпоценни камъка. Жар-камъкът, объл и с груби ръбове, смътно огрян отвътре, тлеещ в шепата му. И шепнещият камък, по-малък, по-тъмен. И мъртъв и студен.

Гуен ги взе мълчаливо. Повъртя ги в ръката си за миг, намръщена. После прибра жар-камъка в джоба си и върна шепнещия камък на Дърк.

Той го взе.

— Последното, което имам от Джени. — Ръката му се затвори около ледената капка спомен и тя отново изчезна в джоба.

— Знам — каза тя. — Благодаря ти за дара. Но честно казано, той вече не ми говори. Предполагам, че съм се променила твърде много. Не съм чувала шепот от години.

— Подозирах нещо такова. Но трябваше да ти го предложи — него и обещанието. Обещанието все още е твое, Гуен, ако изобщо ти потрябва някога. Наречи го моето желязо-и-огън. Не искаш да ме превърнеш в лъжечовек, нали?

— Не — отвърна тя. — Другият...

— Гарс го опази, когато захвърли другите. Помислих, че може би ще поискаш да го вгнездят отново, с новите. Джаан никога няма да разбере разликата.

Гуен въздъхна.

— Добре. — И добави: — Откривам, че съжалявам за Гарс в края на краищата. Не е ли любопитно? През всичките години, които

прекарахме заедно, едва ли имаше ден, в който да не се стиснем за гърлата с горкия Джаан, заклещен между двама ни, обичащ и двама ни. Имаше времена, когато бях почти сигурна, че единственото, което стои между мен и щастието, е Гарс Айрънджейд Янацек. Само че него вече го няма и откривам, че ми е много трудно да повярвам. Продължавам да очаквам, че ще се появи във въздушната си кола, въоръжен до зъби и ухилен, готов да ми се сопне и да ме постави на място. Може би когато наистина проумея, че е истина, тогава може би ще плача. Не мислиш ли, че това е любопитно?

— Не — каза Дърк. — Не.

— Бих могла почти да плача и за Аркин — каза тя. — Знаеш ли какво каза той? Когато дойде при мен в Крайн Ламия? След като го нарекох лъжец и го ударих, и го пребих... знаеш ли какво каза?

Дърк поклати глава и изчака.

— Каза, че ме обича. — Гуен се усмихна криво. — Каза, че винаги ме е обичал, от мига, в който се срещнахме на Авалон. Не мога да се закълна, че каза истината. Гарс винаги казваше, че манипулаторите са умни, и нямаше нужда Аркин да е гений, за да види как ми въздейства разкритието му. За малко щях да го пусна, когато ми го каза. Изглеждаше толкова малък и жалък, и хлипаше. Но вместо това... Видя ли лицето му? — Тя се поколеба.

— Видях го — каза Дърк. — Грозно.

— Аз му направих това — каза Гуен. — Но мисля, че вече му вярвам. По някакъв гаден начин той наистина ме обича. И е виждал какво си причинявах; и е знаел, че сама за себе си никога не бих оставила Джаан, тъй че е решил да използва теб — да използва всички неща, които му казах, с които му се доверих — и така да ме отдалечи от Джаан. Очаквал е, предполагам, че ние отново ще се отдалечим, както на Авалон, и тогава аз ще се обърна към него. Или може би е бил по-разумен, не знам. Твърдеше, че мислел само за мен, за моето щастие, че не можел да търпи да ме гледа в нефрита и среброто. Че изобщо не мислел за себе си. Казва, че е мой приятел. — Въздъхна безнадеждно. — Мой приятел.

— Не съжалявай толкова много за него, Гуен — предупреди я Дърк. — Той ме прати на смърт, и Джаан също, без миг колебание. Гарс Янацек е мъртъв, и няколко от Брайт, и невинни емерели в

Предизвикателство... всичко това можеш да припишеш на приятеля Аркин. Нали?

— Сега ти започваш да говориш като Гарс — каза Гуен. — Какво ми каза? Че имам нефритени очи? Погледни своите, Дърк! Но предполагам, че си прав.

— Какво ще правим с него?

— Ще го освободим — отвърна тя. — Засега. Джаан изобщо не бива да заподозре истината за това, което е направил. Тя ще го унищожи, Дърк. Тъй че Аркин Руарк трябва да е наш приятел отново. Разбираш ли?

— Да.

Ревът на огъня бе заглъхнал до леко прашене. Беше почти тихо. Дърк погледна към въздушната кола и видя, че огненият пъкъл загасва. Няколко разпръснати огъня все още мъждукаха вяло сред отломките и мятаха треперлива светлина над рухналия димящ град. Повечето от тънките кули бяха паднали, а тези, които оставаха, бяха напълно затихнали. Вятърът беше само вятър.

— Утрото скоро ще дойде — каза Гуен. — Трябва да тръгваме.

— Да тръгваме? Къде?

— Обратно в Лартейн, ако Бретан не е унищожил и него.

— Начинът му да скърби е ужасен — съгласи се Дърк.

— Но Лартейн безопасен ли е?

— Времето за бягане и криене свърши — каза Гуен.

— Не съм в безсъзнание вече и не съм безпомощна бетейн, която се нуждае от защита. — Вдигна дясната си ръка. Далечните пламъци огряха тъмното желязо. — Аз съм тейн на Джаан Вайкъри, пуснала кръв при това, и имам своето оръжие. И ти... ти също си се променил, Дърк. Вече не си корариел, знаеш го. Ти си кет.

Погледна го в очите.

— Заедно сме, засега. Млади сме и сме силни, и знаем кои са враговете ни и как да ги намерим. И никой от нас не може да е Айрънджейд повече... аз съм жена, а Джаан е изгнаник, а ти си лъжечовек. Гарс беше последният Айрънджейд. Гарс е мъртъв. Правото и грешното на Висок Кавалаан и на Съюза на желязото и нефрита умряха с него, смятам, за този свят поне. Няма кодекси на Ворлорн, помниш ли? Никакви Брайт и никакви Айрънджейд, само животни, опитващи се да се избият помежду си.

— Какво по-точно ми казваш? — попита Дърк, макар да смяташе, че знае.

— Казвам, че ми омръзна да съм преследвана, гонена с хрътки и заплашвана — каза Гуен. Скритото ѝ в сянка лице беше черно желязо; очите ѝ грееха горещи и диви. — Казвам, че е време ние да станем ловците!

Дърк я гледа дълго. Беше много красива, красива по начина, по който беше красив Гарс Янацек. За миг му домъчня за неговата Джени, неговата Гуенивир, която никога не бе съществувала.

— Права си — отрони той тежко.

Тя пристъпи към него, прегърна го и го притисна към себе си с цялата си сила. Ръцете му се вдигнаха бавно; той също я прегърна и стояха така цели десет минути, притиснати един в друг, гладката кожа на бузата ѝ опряна на четината му. Когато най-сетне се откъсна от него, тя погледна нагоре с очакване да я целуне и той го направи. Затвори очи. Устните ѝ бяха сухи и корави.

Разсъмваше се и беше студено. Вятърът бушуваше и блъскаше, небето беше сиво и облачно.

На покрива на зданието имаше труп.

Джаан Вайкъри излезе предпазливо, с лазерната си пушка в ръка. Гуен и Дърк го прикриваха от сравнително безопасната въздушна кола. Руарк седеше мълчаливо на задната седалка, изплашен до смърт. Бяха го освободили преди да напуснат Крайн Ламия и през целия път той беше ту потиснат, ту възбуден, след като не знаеше какво да очаква.

Вайкъри огледа тялото, което лежеше проснато пред асансьорите, после се върна при колата.

— Росеф висш-Брайт Келцек.

— Висш-Лартейн — напомни му Дърк.

— Наистина — призна Джаан и се намръщи. — Висш-Лартейн. Мъртъв е от няколко часа. Едната му страна е почти отнесена от огнестрелно оръжие. Ръчното му оръжие е в кобура.

— Огнестрелно оръжие? — учуди се Дърк.

Вайкъри кимна.

— За Бретан Брайт Лантри се знае, че използва такова оръжие в дуел. Той е изтъкнат дуелист, но мисля, че е избирал огнестрелно

оръжие само два пъти, редки случаи, когато не се е примирявал да спечели само с нараняване. Един дуелен лазер е чист и точен инструмент. Не е така с пистолета на Бретан Брайт. Такова оръжие е създадено да убива, дори с леко отклонение от целта. Дивашко оръжие, което гарантира кратки смъртоносни дуели.

Гуен гледаше съсредоточено Росеф. Облеклото му беше с мръсния пращен цвят на покрива.

— Това не е било дуел — каза тя.

— Да, не е било — съгласи се Вайкъри.

— Но защо? — попита Дърк. — Росеф не беше заплаха за Бретан Брайт, нали? Освен това кодексът на дуела... Бретан все още е Брайт, нали? Не е ли все още обвързан тогава?

— Бретан наистина все още е Брайт, което отговаря на твоето „защо“, Дърк т'Лариен — каза Вайкъри. — Не е било дуел. Това е висша война, Брайт срещу Лартейн. Много малко са правилата в една висша война; всеки възрастен мъж от врага е законна цел, докато не дойде мир.

— Бойна акция. — Гуен се изсмя късо. — Не е много в стила на Бретан, Джаан.

— Но е много в стила на Чел — отвърна Вайкъри. — Подозирам, че неговият тейн го е заклел да поеме по този курс, докато е издъхвал. Ако това е истина, Бретан убива под клетва, не просто от скръб. Няма да има много милост.

В задната седалка Аркин Руарк се беше навел към тях и жадно попиваше думите им.

— Но всичко това е само за добро! — възкликна той. — Да, чуйте ме, това е чудесно. Гуен, Дърк, Джаан, приятелю, слушайте. Бретан ще ги избие всички вместо нас, нали? Ще ги избие до един, да. Той е враг на нашите врагове, най-добрата ни надежда, чиста истина.

— Твоята кимдиска поговорка е подвеждаща в случая — каза Вайкъри. — Висшата война между Бретан Брайт и Лартейн не го прави наш приятел, освен по случайност. Кръв и висше оскърбление не се забравят толкова лесно, Аркин.

— Да — добави Гуен. — Не Лоримаар търсеше той в Крайн Ламия, знаеш го. Изгори града в опит да хване нас.

— Предположение, само предположение — възрази Руарк. — Може да е имал други причини, негови си, кой може да знае? Може да

е бил полудял, побъркан от скръб, да.

— Знаеш ли какво, Аркин — каза Дърк. — Ще те пуснем навън и ако Бретан дойде, можеш да го попиташ.

Кимдисът трепна и го изгледа странно.

— Не. Не. По-безопасно е да остана с вас, приятели, вие ще ме защитите.

— Ще те защитим — каза Джаан Вайкъри. — Както си ни защитил и ти.

Дърк и Гуен се спогледаха.

Издигнаха се и полетяха над сумрачните утринни улици на Лартейн.

— Къде отиваме? — попита Дърк.

— Росеф е мъртъв — отвърна Вайкъри. — Но той не беше единственият ловец. Ще направим преброяване, приятели, ще направим преброяване.

Зданието, което Росеф висш-Брайт Келцек бе обитавал със своя тейн, се намираше не много далече от резиденцията на Айрънджейд и много близо до подземните асансьори. Представляваше четвъртата сграда с куполен метален покрив и галерия, поддържана от черни железни колони. Кацнаха наблизко и подходиша крадешком.

Две брайтски хрътки бяха вързани с вериги за стълбовете пред къщата. И двете бяха мъртви. Вайкъри ги огледа и каза:

— Гърлата им са били обгорени с ловен лазер, стреляно е от голямо разстояние. Безопасно, тихо убийство.

Остана да пази отвън — Руарк остана с него, — а Гуен и Дърк влязоха да претърсят сградата.

Намериха многобройни празни помещения и малка стая за трофеи с четири глави в нея; три бяха стари и изсъхнали, кожата изпъната и набръчкана, чертите — почти животински. Четвъртата, както каза Гуен, беше на желатиново дете от Блеквайн, взета наскоро, ако се съдеше по вида ѝ. Дърк опипа подозрително кожените покривки на някои от мебелите, но Гуен поклати глава за „не“.

Друга стая беше пълна с миниатюрни статуетки: банши и вълчи глутници, войници, сражаващи се с нож и меч, мъже в странен двубой с гротескни чудовища. Всички сцени бяха изящно изпълнени от желязо, мед и бронз.

— Работа на Росеф — каза кратко Гуен, когато Дърк спря и вдигна една фигурка, за да я огледа. Подкани го с махване да продължат.

Тейнът на Росеф се беше хранил. Намериха го в трапезарията. Яденето му — гъста яхния с месо и зеленчуци в кървавочервен бульон, с късове черен хляб отстрани — беше изстинало отдавна. До чинията на дългата дървена маса имаше калаена халба, пълна с кафява бира. Тялото на кавалара беше почти на метър от нея, още в стола, но столът бе паднал на пода и на стената зад него имаше тъмно петно. Мъжът вече нямаше лице.

Гуен го огледа намръщено, после вдигна бирата, отпи глътка и я подаде на Дърк. Беше изветряла, пяната отдавна я нямаше.

— Лоримаар и Саанел? — попита Гуен, след като излязоха навън под железните пилони.

— Едва ли са се върнали от гората все още — каза Вайкъри. — Може би Бретан Брайт е някъде в Лартейн и ги чака. Несъмнено е видял Росеф и Чаалин да прелитат вчера. Може би дебне някъде наблизко, за да спипа враговете си един по един, докато се връщат в града. Но не мисля.

— Защо? — попита Дърк.

— Спомни си, т'Лариен, ние се върнахме заранта и в кола без броня. Той не нападна. Или е спал, или вече не е тук.

— Къде мислиш, че е?

— В джунглата, дебне нашите ловци — отвърна Вайкъри. — Само двама Лартейн остават живи срещу него, но Бретан Брайт няма как да го знае. Последното, което знае, е, че Пир и Арис, и дори старият Раймаар Едноръкия са живи и са сила, с която трябва да се съобрази. Бих предположил, че е излетял да ги нападне изненадващо, може би от страх, че иначе може да се върнат в града в група, ще открият, че техни кети са убити, и така ще бъдат предупредени за намеренията му.

— Трябва да бягаме, преди да се е върнал — намеси се Аркин Руарк. — Да идем някъде на безопасно, далече от тази каваларска лудост. Дванайсети сън, да, в Дванайсети сън. Или Мускел, или Предизвикателство, където и да е. Скоро ще има кораб, тогава ще сме в безопасност. Какво ще кажете?

— Възражявам — отвърна Дърк. — Бретан ще ни намери. Помните ли почти свръхестествения начин, по който намери Гуен и мен в Предизвикателство? — Погледна многозначително Руарк. Кимдисът запази удивително самообладание, трябваше да му се признае.

— Ще останем в Лартейн — заяви решително Вайкъри. — Бретан Брайт Лантри е сам. Ние сме четирима и трима от нас сме въоръжени. Ако стоим заедно, сме в безопасност. Ще поставим охрана. Ще сме в готовност.

Гуен кимна и хвана Джаан за ръката.

— Съгласна съм. Бретан може дори да не надживее Лоримаар.

— Не — каза каваларът. — Не, Гуен. Мисля, че грешиш. Бретан Брайт ще надживее Лоримаар. В това поне съм убеден.

По настояване на Вайкъри претърсиха големия подземен гараж, преди да напуснат района с жилището на Росеф. Предположението му се потвърди. След като собствената им въздушна кола в Предизвикателство беше открадната и след това унищожена, Росеф и неговият тейн бяха взели бързоходната машина на Пир, за да се върнат от лова. Беше паркирана долу. Джаан я присвои. Макар да не можеше изобщо да се сравни с масивната маслиненозелена военна реликва на Янацек, все пак беше доста по-внушителна от малката кола на Руарк.

След това се настаниха. Покрай градските стени на Лартейн, над стръмния скален хребет, гледащ навъсено към далечната Обща мера, имаше низ от стражеви кули с амбразури за стражеви постове горе и жилищни помещения долу, в самите стени. Кулите, всяка с огромен каменен водоливник, кацнал на върха, бяха строго орнаментални, пищен детайл, който да придаде повече каваларски вид на фестивалния град. Но бяха лесно защитими и предлагаха чудесен изглед над града. Гуен избра една напосоки и се настаниха в нея, като прибраха от бившето си жилище лични вещи, храна и записите от почти забравените (поне от Дърк) екологични проучвания, които тя и Руарк бяха водили в горите на Ворлорн. После зачакаха.

Беше, както реши по-късно Дърк, най-лошото, което можеше да направят. Под натиска на бездействието всички пукнатини започнаха да се показват.

Установиха режим на застъпващи се смени, тъй че двама души винаги бяха горе в стражевата кула, въоръжени с лазери и полевия

бинокъл на Гуен. Лартейн беше сив, празен и запустял. За часовете нямаше много за правене, освен да гледат бавния отлив и прилив на светлината по улиците от жар-камък и да говорят. Предимно говореха.

Аркин Руарк даваше своите смени редом с останалите и прие лазерната пушка, която Вайкъри натика в ръцете му, макар и с известна неохота. Упорито настояваше, че е непригоден за насилие, че никога не би могъл да използва лазера, каквото и да стане. Но отстъпи да го държи, защото Джаан Вайкъри го помоли за това. Отношенията му с всички се бяха променили коренно. Стоеше близо до Джаан колкото може по-често, осъзнал, че сега истинският му защитник е каваларът. Държеше се сърдечно с Гуен. Тя го беше помолила да ѝ прости за Крайн Ламия, като твърдеше, че страхът и болката временно я били вкарали в параноя. Но вече не беше „милата Гуен“ за Руарк. С всеки ден горчивината между тях все повече излизаше на повърхността. Спрямо Дърк кимдисът оставаше нервен и подозрителен, като ту се държеше дружелюбно, ту се отдръпваше и ставаше хладно официален, щом станеше ясно, че Дърк е неотзивчив. Коментарите на Руарк по време на първия пост, който изкараха заедно, показва на Дърк, че трътлестият еколог очаква совалката на Предела „Терик неДалир“, която трябваше да кацне следващата седмица, с отчаяно нетърпение. Като че ли не искаше нищо друго освен да остане на скрито и невредим и да се махне от този свят колкото се може по-скоро.

Гуен Делвано чакаше за нещо съвсем друго, смяташе Дърк. Докато Руарк оглеждаше хоризонта с нетърпелива надежда, Гуен беше настроенала и в готовност. Спомни си думите, които беше изрекла, докато си говореха в сенките на раздирания от огъня Крайн Ламия. „Време е ние да станем ловците“, беше казала. Все още го мислеше сериозно. Когато двамата с Дърк пазеха заедно, Гуен вършеше цялата работа. Седеше до високия тесен прозорец с почти безгранично търпение, с бинокъла увиснал на гърдите ѝ, ръцете ѝ отпуснати на перваза, нефрит и сребро до празно желязо. Говореше на Дърк, без изобщо да го поглежда: цялото ѝ внимание беше насочено навън. Освен за да иде до тоалетната, отказваше да напусне прозореца. От време на време вдигаше бинокъла и оглеждаше някое далечно здание, където бе зърнала движение, а по-рядко молеше Дърк за гребен и започваше да сресва дългата си черна коса, постоянно разрошена от вятъра.

— Надявам се Джаан да греши — каза тя веднъж, докато седеше и се решеше. — Бих предпочела Лоримаар и неговият тейн да се върнат, вместо Бретан. — Дърк измърмори нещо в съгласие, в смисъл, че Лоримаар — много по-стар и ранен при това — ще е много по-малко опасен от едноокия дуелист. Но когато го каза, Гуен само остави гребена и го изгледа с любопитство. После каза: — Не. Изобщо не е това причината.

Колкото до Джаантъни Рив Волф висш-Айрънджейд Вайкъри, чакането като че ли го измъчваше най-тежко от всички. Докато беше в действие, докато от него се бяха изисквали какви ли не неща, беше оставал стария Джаан Вайкъри — силен, решителен, водачът. Бездеен, беше съвсем различен човек. Нямаше роля, която да играе. Вместо това имаше безкрайно време за мрачен размисъл. Това не беше добре. Макар рядко да споменаваха Гарс Янацек, беше ясно, че Джаан е обсебен от призрака на своя червенобрад тейн. Беше постоянно намръщен и започна да изпада в унило мълчание, което понякога траеше часове.

Отначало настоя, че трябва да стоят вътре непрекъснато. Сега самият той започна да прави дълги обиколки призори и по здрач, когато не беше на пост. През часовете в стражевата кула повечето разговори с него бяха пълни с несвързани спомени за детството му в крепостите на Съюза Айрънджейд и приказки от историята, за герои мъченици като Вайкъри висш-Редстийл и Арин висш-Жар-камък. Никога не говореше за бъдещето и само рядко — за сегашното им положение. Докато го гледаше, Дърк имаше чувството, че почти може да види вътрешния му смут. Само за няколко дни Вайкъри беше загубил всичко: своя тейн, своя роден свят и своя народ, дори кодекса, според който бе живял. Бореше се това — вече бе взел Гуен за тейн, приемайки я с пълнота и пълна отдаденост, каквато никога не бе показвал поотделно нито към нея, нито към Гарс. И на Дърк му се струваше, че Джаан се опитва да съхрани и своя нравствен кодекс също така, вкопчвайки се здраво в малкото късове каваларска чест, които му бяха останали. Гуен, а не Джаан беше тази, която говореше за ловене на ловците, за животни, които се избиват помежду си, сега, след като никакви кодекси вече не съществуваха. Тя обличаше нещата в думи все едно говореше не само от свое име, но и от името на своя тейн, но според Дърк не беше така. Вайкъри, когато заговореше за

предстоящите сблъсъци, като че ли винаги намекуваше, че ще се дуелира с Бретан Брайт. В дългите си разходки из града често се упражняваше с пушка и с пистолет. „Ако ще се изправам срещу Бретан, трябва да съм готов“, казваше и се залавяше като автомат с ежедневното упражнение, обикновено близо под кулата, тъй че се виждаше, и минаваше поред през всяка каваларска форма на дуел. Един ден бягаше през карето на смъртта и десетте крачки и пърлеше с лазера въображаемите си противници, а на следващия беше свободният стил и вървенето по линия, а след това — единичният изстрел и отново карето на смъртта. Тези, които бяха на пост горе, го прикриваха и се молеха някой враг да не види пулсиращата долу светлина. Дърк го беше страх. Джаан беше тяхната сила, а беше затънал във войнствената си самозаблуда, полуизреченото му допускане, че Бретан Брайт ще се върне и ще го удостои благосклонно с цивилизованите правила на кодекса. Въпреки всичкото прехвалено мъжество на Вайкъри в дуел, въпреки ежедневния му ритуал на упражнения, за Дърк изглеждаше все по-малко вероятно Айрънджейд да триумфира над Бретан в единичен двубой.

Сънят на самия Дърк беше изтерзан от натрапчиви кошмари за брайта с половината лице: Бретан, с неговия странен глас и блестящото му око, и гротескния му тик, Бретан, стройният, с гладката буза и невинен, Бретан — унищожителят на градове. Будеше се от тези сънища потен и изтощен, запомнил писъците на Гуен (високи пронизителни вопли като на кулите на Крайн Ламия) и начина, по който го гледаше Бретан. За да прогони тези видения, разполагаше само с Джаан, а около Джаан витаеше някакъв уморен фатализъм, въпреки че все още можеше да прави упражненията си.

Беше заради смъртта на Янацек, казваше си Дърк... нещо повече, обстоятелствата около тази смърт. Ако Гарс беше умрял по-нормално, Вайкъри щеше да е по-яростен, хладнокръвен и непобедим отмъстител от Мирик и Бретан взети заедно. Сега обаче Джаан беше убеден, че неговият тейн го е предал, че го е гонил като звяр или лъжечовек, и това убеждение го унищожаваше. Неведнъж, докато седеше с Айрънджейд в малката наблюдателница, Дърк изпитваше подтик да му каже истината, да скочи и да извика: „Не, не! Гарс беше невинен, Гарс те обичаше, Гарс бе готов да умре за теб!“ Но си мълчеше. Ако Вайкъри умираше така, погълнат от меланхолията си и усещането си

за измяна, и пълната си загуба на вяра, то колко по-бързо щеше да го убие истината.

Тъй че дните отминаваха и пукнатините растяха, и Дърк наблюдаваше тримата си спътници с нарастващо предчувствие. Докато Руарк чакаше спасение, Гуен отмъщение, а Джаан Вайкъри — смърт.

На първия ден бодърстване валя почти целия следобед. Облаците се бяха трупали на изток цяла сутрин, ставаха все по-гъсти и по-застрашителни, затулваха Дебелия Сатана и децата му така, че денят беше помрачен от обичайното. Към обед бурята избухна. Беше виещ звяр. Ветровете свиреха толкова силно, че стражевата кула сякаш се разтърсваше и реки кафява вода потекоха буйно по улици и канали от жар-камък. Когато слънцата най-сетне пробиха — почти по залез — Лартейн блесна, стените и сградите му засияха мокри и по-чисти, отколкото Дърк ги беше виждал. Огнефорт изглеждаше изпълнен с надежда. Но това беше само първият ден бодърстване.

На втория ден нещата се върнаха към нормалното. Адското око прокарваше бавно червена диря по небето, Лартейн се въсеше мрачен и тъмен долу, а вятърът върна прахта от Мерата, която вчерашните дъждове бяха отмили. На свечеряване Дърк забеляза въздушна кола. Появи се високо над планините, черна точка, и помете над Общата мера, преди да обърне и да се спусне към тях. Дърк я наблюдаваше внимателно през бинокъла, отпуснал лакти на каменния перваз на тесния прозорец. Не беше от познатите му коли — нещо съвсем черно, малък стилизиран прилеп с широки криле и огромни фарове-очи. Бяха на поста с Вайкъри. Дърк го извика при прозореца и Джаан я погледна равнодушно и каза:

— Да, знам го този съд. Не ни интересува, т'Лариен. Това са ловците от крепост Шанагейт. Гуен докладва, че ги видяла да напускат тази сутрин. — Въздушната кола вече беше изчезнала между зданията на Лартейн и Вайкъри се върна на мястото си.

През следващите дни Дърк видя шанагейтите няколко пъти и не преставаха да му изглеждат нереални. Колко странно беше да мисли човек за тях, как идват и си отиват, незасегнати от всичко, което се беше случило, живеяха си живота все едно Лартейн все още беше мирният умиращ град, какъвто изглеждаше, сякаш никой не беше загинал. Бяха толкова близо до всичко това и в същото време —

толкова отдалечени и невъвлечени; можеше да си представи как се връщат в своята крепост на Висок Кавалаан и докладват колко скучен и еднообразен е животът на Ворлорн. За тях нищо не се беше променило: Крайн Ламия все още пееше своя траурен вопъл, а Предизвикателство все така кипеше от светлина, живот и обещание. Завиждаше им.

На третия ден Дърк се събуди от особено болезнен кошмар, в който отбиваше сам атаката на Бретан, и след това не можа да заспи отново. Гуен, приключила смяната си на пост, крачеше напред-назад в кухнята. Дърк си наля халба от бирата на Вайкъри и я послуша известно време.

— Трябваше вече да са тук — не спираше да недоволства тя. — Не мога да повярвам, че все още търсят Джаан. Със сигурност вече трябва да са разбрали какво се случи! Защо ги няма? — Дърк само сви рамене и изрази надежда, че никой изобщо няма да се появи. „Терик неДалир“ скоро трябваше да пристигне. Когато го каза, тя се обърна ядосано. — Не ме интересува! — сопна му се, а след това се засрами и се изчерви, върна се на масата и седна.

Очите ѝ под широката зелена лента на челото бяха изпити. Хвана го за ръка и заговори накъсано, че Вайкъри не я е докосвал след смъртта на Янацек. Дърк ѝ каза, че ще е по-добре за тях, щом дойде междузвездният кораб и отлетят безопасно от Ворлорн, и Гуен се усмихна и се съгласи с него, а след малко заплака. Когато най-сетне го остави сам, Дърк извади шепнещия си камък и го поддържа в ръка, залят от спомени.

На четвъртия ден, докато Вайкъри беше навън на поредната си опасна сутрешна разходка, Гуен и Аркин Руарк се скараха по време на поста и тя го удари с приклада на лазерната си пушка, силно през подпухналото му лице, където отокът едва наскоро бе започнал да реагира на торбичките лед и мехлемите. Руарк слезе по стълбата от кулата, мърмореше, че пак е полудяла, опитала се да го убие. Дърк, събуден от здрав сън, стоеше в дневната. Като го видя, кимдисът замръзна на място. Никой от двамата не каза нищо, но след това Руарк рязко загуби тегло и Дърк беше сигурен, че Аркин вече знае, че знаят.

На заранта на шестия ден Руарк и Дърк пазеха мълчаливо в кулата. Изведнъж niskият мъж ядосано хвърли лазерната си пушка през помещението и избухна:

— Мръсно нещо! Брайт, Айрънджейд, не ме интересува, каваларски животни са всичките, да. А ти, прекрасни човеко от Авалон, а? Ха! Не си по-добър, изобщо не си по-добър, погледни се. Трябваше да те оставя да се дуелираш, убий или умри, както искаше. Това щеше да те е направило щастлив, нали? Несъмнено, несъмнено. Обичах милата Гуен и те направих свой приятел, а къде ми е благодарността, къде, къде? — Дебелите му бузи вече бяха хлътнали; светлите му очи шареха неспокойно.

Дърк не му обърна внимание и Руарк скоро се смълча. Но по-късно същата сутрин, след като беше вдигнал лазера си и седя няколко часа забил поглед в стената, кимдисът отново се обърна към него.

— Аз също ѝ бях любовник, знаеш ли. Не ти е казвала това, знам, но е истина, чиста истина. На Авалон, много преди да срещне Джаантъни и да вземе проклетия си нефрит-и-сребро, нощта, в която ти ѝ изпрати онзи шепнещ камък. Беше пияна. Говорихме и говорихме, и тя пиеше, а по-късно ме взе в леглото и на следващия ден дори не помнеше, знаеш ли, дори не помнеше. Но това няма значение, истината е, че и аз ѝ бях любовник. — Той потрепери. — Никога не ѝ го казах, т'Лариен, нито се опитах да се повтори. Не съм такъв глупак като теб и знам какво съм, и беше само нещо за момента. Но все пак съществуваше, онзи момент, и я научих на много, и ѝ бях приятел, а съм много добър в работата си, да.

Замълча, пое си дъх и напусна мълчаливо кулата, макар да имаше още час докато Гуен го смени.

Когато тя най-после се качи горе, първото, което направи, бе да попита Дърк какво е казал на Аркин.

— Нищо — отвърна той искрено.

След това я попита защо, а тя му каза, че Руарк я събудил: плачел и ѝ говорил надълго и нашироко как тя трябвало да се погрижи работата им да се публикува и че имал право името му да стои на труда, каквото и да бил направил, неговото име също трябвало да е там. Дърк кимна и предаде бинокъла и поста си до прозореца на Гуен, а много скоро след това вече приказваха за други неща.

На седмия ден късният нощен пост се падна на Дърк и Джаан Вайкъри. Каваларският град беше загърнат в мътното си нощно сияние, булевардите от жар-камък като ленти черен кристал, под който

червени огньове горяха смътно, смътно. Към полунощ откъм планините се появи светлина. Дърк я огледа, докато летеше към града.

— Не знам — каза той, вдигнал бинокъла. — Тъмно е, трудно е да се различи. Мисля, че виждам смътното очертание на купол обаче. — Смъкна бинокъла. — Лоримаар?

Вайкъри застана до него. Въздушната кола се приближи. Хлъзна се безшумно над града и силуетът ѝ се очерта.

— Неговата кола е — каза Джаан.

Видяха как възви над Мерата, направи обратен кръг и пое към стръмната фасада на входа към подземния хангар. Вайкъри изглеждаше замислен.

— Нямаше да го повярвам — каза след малко.

Слязоха долу да събудят другите.

Мъжът излезе от тъмнината на подземните асансьори и се озова срещу два лазера. Гуен беше насочила пистолета си в него, почти нехайно. Дърк, въоръжен с една от ловните пушки, се беше прицелил във вратите на асансьора, готов да стреля. Само Джаан Вайкъри не беше извадил оръжие — държеше пушката отпусната, а пистолетът беше в кобура му.

Вратите зад мъжа се затръшнаха. Той стоеше като замръзнал, разбираемо уплашен. Не беше Лоримаар. Дърк изобщо не го познаваше. Наведе пушката.

Очите на мъжа ги обходиха един по един и накрая се спряха на Вайкъри.

— Висш-Айрънджейд — каза той тихо. — Защо ме спирате?

Беше среден на ръст, с конско лице и брадат, с дълга руса коса и мършав. Беше облечен в хамелеонов плат, който сега беше станал тъмно червено-сив, червено-сив като блокчетата жар-камък на уличния паваж.

Вайкъри се пресегна и леко избута пистолета на Гуен настрани. Жестът му сякаш я събуди. Тя се намръщи, прибра оръжието в кобура и каза:

— Очаквахме Лоримаар висш-Брайт.

— Самата истина — потвърди Вайкъри. — Нямаше намерение за обида, Шанагейт. Почит към вашата крепост, почит към вашия тейн.

Мъжът с конското лице кимна. Изглеждаше облекчен.

— И към вашата, висш-Айрънджейд — отвърна той. — Няма нанесена обида. — Подръпна нервно носа си.

— Летите на собственост на Брайт, нали?

Мъжът кимна отново.

— Наистина. И е наша, по правото на спасено имущество. Двамата с моя тейн се натъкнахме на нея в джунглата, докато гонехме железнорог в полет. Съществото спря да пие и така намерихме колата, изоставена до едно езеро.

— Изоставена? Напълно сигурен ли сте в това?

Мъжът се засмя.

— Познавам Лоримаар висш-Брайт и дебелия Саанел твърде добре и не рискувам да дам повод за висше недоволство от такива като тях. Намерихме телата. Някакъв враг ги беше изчакал в лагера им, вътре във въздушната кола, смятаме, и когато са се върнали от лова...

— Махна с ръка. — Няма да взимат повече глави, лъжечовешки или други.

— Мъртви? — Устните на Гуен бяха стиснати.

— Съвсем мъртви, и двамата, от няколко дни — отвърна каваларът. — Лешояди се бяха спуснали над труповете, разбира се, но все пак беше останало достатъчно, за да определим кои са били. Намерихме друга кола наблизо, в самото езеро всъщност, разбита и неизползваема, а също и следи в пясъка, сочещи, че други коли са дошли и са заминали. Возилото на Лоримаар все още беше функционално, макар и пълно с мъртви брайтски хрътки. Разчистихме го и го присвоихме. Моят тейн идва след мен в нашата кола.

Вайкъри кимна.

— Тези събития са много необичайни — продължи мъжът. Изглежда ги поред изпод вежди, с неприкрит интерес. Погледът му се задържа смущаващо дълго на Дърк, а после на черната желязна гривна на Гуен, но той се въздържа от коментар. — Малко Брайт, изглежда, се мяркат наоколо напоследък, по-малко от нормалното, а ето че намираме двама от тях убити.

— Ако потърсите достатъчно упорито, ще намерите още няколко — каза Гуен.

— Започват нова крепост — добави Дърк. — В ада.

Когато мъжът си замина, тръгнаха бавно назад към стражевата кула. Никой не проговори. Дълги сенки се издължаваха от краката им и ги следваха по тъмнопурпурните улици. Гуен вървеше все едно беше капнала от умора. Джаан беше неспокоен: носеше пушката си нащрек, готов да я вдигне и да стреля, ако Бретан Брайт изведнъж се vyplъти на пътя им, и очите му оглеждаха всяка уличка и тъмно място по пътя.

Щом се върнаха в светлата дневна, Гуен и Дърк седнаха, а Джаан постоя малко на прага, лицето му беше умислено. После остави оръжията си и отвори бутилка вино, същия силен сорт, който бе споделил с Гарс и Дърк в нощта преди така и несъстоялия се дуел. Наля три чаши.

— Пийте — каза и вдигна своята за тост. — Нещата се приближават към края. Вече е останал само Бретан Брайт. Скоро той ще е с Чел или аз ще съм с Гарс, а и в двата случая ще имаме мир. — Изпи чашата си наведнъж. Дърк и Гуен само отпиха.

— Руарк трябва да пие с нас — заяви изведнъж Вайкъри и напълни отново чашата си.

Кимдисът не беше дошъл с тях на среднощната среща. Неохотата му не изглеждаше да е от страх обаче; или поне Дърк не мислеше, че е така в момента. Джаан го беше вдигнал и Руарк се беше облякъл — в най-хубавия си копrienен костюм и малка червена барета, — но когато Вайкъри му връчи пушка на вратата, той само я погледна със странна усмивка и му я върна. След това каза:

— Аз имам свой собствен кодекс, Джаантъни, и трябва да го уважиш. Благодаря ти, но мисля, че ще остана тук.

Заяви го кротко и с достойнство. Под бяло-русата коса очите му изглеждаха почти весели. Джаан му каза да продължи наблюдението от стражевата кула и Руарк се съгласи.

— Аркин мрази каваларско вино — отвърна уморено Гуен на предложението на Джаан.

— Това е без значение — заяви Джаан. — Това е обвързване между кети, не забава. Трябва да пие с нас.

Остави чашата си и тръгна нагоре по стълбата с лека стъпка.

Когато се върна, не беше толкова лека. Слезе, спря, погледна ги и каза:

— Руарк няма да пие с нас. Обесил се е.

Точно това утро, на осмия ден на бодърстването им, Дърк беше този, който излезе да повърви.

Не тръгна в самия Лартейн. Закрачи по градските стени. Бяха три метра на ширина, черен камък, покрит с дебели плочи жар-камък, тъй че нямаше никаква опасност да падне. Дърк беше сам на пост (Гуен беше смъкнала тялото на Руарк, а след това беше взела Джаан в леглото си), загледан над стените, с лазера, увиснал безполезно в ръката му, и с бинокъла на врата, когато първото от жълтите слънца се издигна и огньовете на нощта започнаха да гаснат. Подтикът го беше споходил внезапно. Бретан Брайт нямаше да се върне в града, знаеше го; стоенето на пост беше вече безполезна формалност. Остави пушката си подпряна на стената до прозореца, облече се топло и излезе.

Вървя дълго. Други стражеви кули, също като тяхната, се издигаха на равни интервали. Подмина шест и пресметна, че разстоянието от кула до кула е грубо една трета от километъра. Всяка кула имаше своя водоливник и нито един водоливник не приличаше на друг, забеляза Дърк. Сега, след всичко, изведнъж ги разпозна. Бяха нетрадиционни, нищо общо със Старата Земя; бяха демоните на каваларския мит, гротескни митологизирани версии на дактилоиди, хрууни, гитянки и душесмучещи. Всичките реални, в известен смисъл. Някъде сред звездите всяка от тези раси все още живееше.

Звездите. Дърк спря и погледна нагоре. Адското око бе започнало да изпълзва над хоризонта; повечето звезди вече си бяха отишли. Видя само една, много смътно, малка червена точица, оброчена от валма сиви облаци. Още докато я гледаше, тя изчезна. Звездата на Висок Кавалаан, помисли си. Гарс Янацек му я беше показал, тя бе маякът за неговия бяг.

Тук бездруго имаше твърде малко звезди. Тези места не бяха за да живеят хора на тях, тези светове като Ворлорн и Висок Кавалаан, и Даркдаун, тези външни светове. Великото Черно море бе твърде близо, а Булото на Изкусителя скриваше повечето от галактиката и небесата бяха тъжни и празни. Едно небе трябваше да има звезди.

Един човек също трябваше да има своя кодекс. Приятел, тейн, кауза — нещо извън него самия.

Дърк отиде до ръба на стената и се загледа надолу. Беше дълго, дълго падане. Първия път, когато бе прелетял над стената, на небесен

скутер, беше загубил равновесие само от гледането надолу. Стените продължаваха много надолу, а под тях скалната стръмнина се спускаше вечно, а далече долу на дъното река лъкатушеше през зеленина и утринни мъгли.

Стоеше с ръце в джобовите, ветровете разрошваха косата му, и трепереше малко. Стоеше и гледаше. После извади шепнещия си камък. Потърка го между пръстите си все едно беше талисман за късмет. Джени, помисли си. Къде ли си бе отишла? Дори камъчето не му я беше върнало.

Стъпки отекнаха наблизо, а след тях прозвуча глас:

— Почит към вашата крепост, почит към вашия тейн.

Дърк се обърна, с шепнещия камък в ръката. До него стоеше старец. Висок като Джаан и стар като горкия мъртъв Чел. Беше едър и с лъвска осанка, с глава с рошава снежнобяла коса, сливаща се със също толкова буйна брада, за да оформят великолепна грива. Но лицето му беше изнурено и похабено, сякаш го беше носил твърде много столетия. Само очите му изпъкваха — наситено, безумно сини очи, очи каквито беше имал Гарс Янацек, парещи с ледена жар под бухналите му вежди.

— Нямам крепост — каза Дърк. — И нямам тейн.

— Съжалявам — каза мъжът. — Външнопланетен, а?

Дърк кимна.

Старият мъж се засмя.

— Е, обитаваш погрешния град, призрако.

— Призрак?

— Призрак на Фестивала — каза старецът. — Какво друго би могъл да си? Това е Ворлорн и всички живи хора се върнаха у дома.

Носеше черна вълнена пелерина с огромни джобове над дрехи в избеляло синьо. Тежък диск от неръждаема стомана висеше точно под брадата му, окачен на кожена каишка. Когато извади ръцете си от джобовете на пелерината си, Дърк видя, че един от пръстите му липсва. Не носеше гривни.

— Нямате тейн — каза Дърк.

Старецът изсумтя.

— Разбира се, че имах тейн, призрако. Бях поет, не жрец. Що за въпрос е това? Внимавай. Може да се обидя.

— Не носите желязо-и-огън — изтъкна Дърк.

— Съвсем вярно, но какво от това? Призраците нямат нужда от накити. Моят тейн е мъртъв от трийсет години, обитава някоя крепост у дома, в Редстийл, предполагам, а аз съм тук и обитавам Ворлорн. Е, само Лартейн в интерес на истината. Витаенето из цяла планета би било доста изтощително.

— О. — Дърк се усмихна. — Значи и вие сте призрак?

— Ами да — отвърна старецът. — Стоя си тук, приказвам си с теб поради липса на добра верига, с която да дрънкам. Какво мислиш, че съм?

— Мисля... — каза Дърк. — Мисля, че може да сте Кирак Редстийл Кавис.

— Кирак Редстийл Кавис — повтори старецът малко обидено. — Знам го. Призрак, че и оттатък. Неговата съдба специално е да обитава трупа на каваларската поезия. Обикаля нощем и стене, и рецитира стихове от траурните песни на Джеймис-Лайън Таал, и някои от по-добрите сонети на Ерик висш-Айрънджейд Делвин. По пълнолуние пее брайтски бойни песни и понякога стария канибалски погребален химн от Дълбоките Въглени обиталища. Призрак, истински, и най-жалък при това. Когато специално поиска да измъчи някоя от жертвите си, рецитира някои от собствените си стихове. Уверявам те, веднъж да си чул нещо писано от Кирак Редстийл, ще се молиш за дрънчащи вериги.

— Нима? — каза Дърк. — Не разбирам защо да си поет да е чак толкова призрачно.

— Кирак Редстийл пише поезия на стар каваларски — каза намръщено старецът. — И това е достатъчно. Умиращ език. Тъй че кой ще чете каквото той пише? В собствената му крепост мъжете говорят само на стандартната звездна реч. Може би ще преведат поезията му, но всъщност едва ли ще си струва усилието. В превод не се римува и стъпката куца като лъжечовек със счупен гръбнак. Нищо не е добре в превод, нищо. Кънтящите акорди на Гален Жар-камък, упоителните химни на Лаарис-Блайнд висш-Кен, всички онези мрачни шанагейтски песни, възпяващи желязото и огъня, дори песните на ейн-кети, макар че те трудно се броят за поезия изобщо. Всичко това мъртво и оцеляло само у Кирак Редстийл. Да, този човек е призрак. Иначе защо дойде на Ворлорн? Това е свят за призраци.

Старият мъж подръпна брадата си и изгледа Дърк.

— Ти си призрак на някой турист предполагам. Несъмнено си се изгубил, докато си търсил тоалетна, и оттогава бродиш тъдява.

— Не — каза Дърк. — Не. Търсех нещо друго.

Усмихна се и вдигна шепнещия камък.

Старецът го огледа, примижал с твърдите си сини очи, студеният вятър плющеше в пелерината му.

— Каквото и да е това, вероятно е мъртво — каза той.

Далече под тях, край реката, която искреше през Мерата, доехтя звук: смътният далечен вопъл на банши. Главата на Дърк се извърна рязко и той погледна да види откъде е дошъл звукът. Нямаше нищо, нищо... само те двамата, застанали на стената, и вятърът, който ги дърпаше, и Адското око високо в сумрачното небе. Никаква банши. Времето за банши беше отминало тук. Всички бяха изчезнали.

— Мъртво ли? — каза Дърк.

— Ворлорн е пълен с мъртви неща — каза старецът, — и с хора, които търсят мъртви неща, и с призраци.

Измърмори нещо на стар каваларски, нещо, от което Дърк не разбра и дума, и си тръгна. Бавно.

Дърк погледа след него. После погледна към далечния хоризонт, затулен от пелена синьо-сиви облаци. Някъде натам беше космодрумът и — сигурен беше — Бретан Брайт.

— Ах, Джени — каза на шепнещия камък.

Метна го, както момче мята камъче, и той полетя далече, далече, преди да започне да пада. Помисли за миг за Гуен и Джаан, и още няколко мига за Гарс.

След това се обърна отново към стареца и извика след него:

— Призрако! — викна на отдалечаващата се фигура. — Почакай. Услуга за мен, от един призрак на друг!

Старецът спря.

ЕПИЛОГ

Беше плоско тревисто място в центъра на Общата мера, не много далече от космодрума. Някога, в дните на Фестивала, тук бяха провеждани игри и атлети от единайсет от четиринайсетте външни свята се бяха състезавали за корони от желязо и кристал.

Дърк и Кирак Редстийл бяха там много преди уговореното време и стояха в очакване.

Когато часът наближи, Дърк започна да се тревожи. Нямаше нужда. Въздушната кола с гюрука „вълча глава“ се появи в небето точно според уговорката. Прелетя веднъж с писъка на пулсационните си тръби, ниско, за да се увери, че наистина са там, и след това се спусна и кацна.

Бретан Брайт закрачи към тях през мъртвата кафява трева, черните му ботуши стъпкаха множество повехнали цветя. Беше почти по здрач. Окото му започваше да грее.

— Казали са ми истината значи. — Когато заговори, имаше нотка на удивление в гласа му, същия глас, който Дърк беше чувал толкова често в кошмарите си, глас с няколко октави по-нисък от нормалното и твърде плътен за мъж толкова тънък и строен като Бретан. — Ти наистина си тук. — Брайтът стоеше на няколко метра от тях и ги гледаше, безукорно чист, облечен в изящен бял костюм за дуел, с тъмночервена вълча маска, извезана над сърцето. На черния му колан висяха две ръчни оръжия: лазер на лявото му бедро и тежък автоматичен пистолет от синьо-сив метал на дясното. Желязната му гривна беше опразнена от жар-камъните.

— Не повярвах на стария Редстийл, честно — каза той. — Но си помислих, че това място е толкова близо, така че една проверка няма да навреди. Мога да се върна на космодрума достатъчно бързо, ако се окаже лъжа.

Кирак Редстийл клекна и започна да чертае с креда каре по тревата.

— Въобразяваш си, че ще те почета в дуел — каза Бретан. — Нямам причина да го направя. — Посегна към кръста си и Дърк внезапно се озова срещу дулото на автоматичния му пистолет. — Защо да не те убия? Тук и сега?

Дърк сви рамене.

— Убий ме, ако искаш. Но първо отговори на няколко въпроса.

Бретан впи поглед в него. Не каза нищо.

— Ако бях дошъл при теб в Предизвикателство — каза Дърк. — Ако бях слязъл в подземиято, както поиска, щеше ли да се дуелираш с мен тогава? Или щеше да ме убиеш като лъжечовек?

Бретан прибра оръжието в кобура.

— Щях да се дуелирам с теб. В Лартейн, в Предизвикателство, тук... без разлика. Не вярвам в лъжечовеци, т'Лариен. Никога не съм вярвал в лъжечовеци. Само в Чел, който носеше моята връзка и който не се отвърщаваше от лицето ми.

— Да — каза Дърк.

Кирак Редстийл бе очертал наполовина карето на смъртта. Дърк погледна нагоре към небето и се зачуди колко ли време остава.

— И друго нещо, Бретан Брайт. Как разбра да ни потърсиш в Предизвикателство, точно в онзи град от всички други?

Бретан сви рамене.

— Кимдисът ми каза, срещу цена. Всички кимдиси може да бъдат купени. Беше поставил следач в една дреха, която ти даде. Мисля, че използваше такива следачи в работата си.

— Каква беше цената? — попита Дърк. Три страни на карето бяха очертани, бели линии по тревата.

— Дадох му своето обвързване с чест, че няма да нараня Гуен Делвано и ще я защита от всички останали. — Последните лъчи слънчева светлина гаснеха; пълзящото жълто слънце се беше смъкнало при другите зад планините. — Сега — продължи Бретан — аз имам въпрос към теб, т'Лариен. Защо дойде при мен?

Дърк се усмихна.

— Защото ми харесваш, Бретан Брайт. Ти подпали Крайн Ламия, нали?

— Самата истина — отвърна Бретан. — Надявах се да изгоря и теб, и Джаантъни висш-Айрънджед, прокудения. Той още ли е жив?

Дърк не отговори на този въпрос.

Кирак Редстийл се изправи и изтупа кредата от дланите си: квадратът беше довършен. Донесе двете оръжия: дълги саби от каваларска стомана, с жар-камъни и нефрит, вгнездени в изящните ефеси. Бретан избра едната и я пробва — разсичане на въздуха с песен и писък, — после отстъпи назад удовлетворен и отиде в един от ъглите на карето. Стоеше много неподвижен и чакаше; изглеждаше спокоен и почти ведър, стройна черна фигура, подпрян съвсем леко на сабята. „Като лодкаря“, помисли Дърк и неволно погледна към колата-вълк да се увери, че не се е преобразила в ниска баржа. Сърцето му тупкаше силно.

Прогони мисълта, взе другото оръжие и на свой ред се оттегли. Кирак Редстийл му се усмихна. „Ще е лесно“, каза си Дърк. Помъчи се да си спомни съвета, който Гарс Айрънджейд му беше дал толкова отдавна.

„Поеми един удар и нанеси един, това е всичко“, каза си. Беше много уплашен.

Бретан хвърли колана с оръжията си на земята извън карето на смъртта и отново развъртя сабята, за да разкърши ръката си. Дори от седемте метра, които ги делиха, Дърк можеше да види тика на лицето му.

Над дясното рамо на Бретан изгряваше звезда. Синьо-бяла и голяма, и много близо, запълзя нагоре по черното кадифено небе към зенита. И отвъд зенита, помисли Дърк, към Ешелин и см-Емерел, и Света на Океана Блеквайн. Пожела им късмет.

Кирак Кавис излезе от карето на смъртта и изрече дума на стар каваларски. Бретан тръгна напред, движеше се изящно, леки стъпки, много бял, окото му грееше.

Дърк се усмихна широко, както щеше да се усмихне Гарс, отметна косата си от очите и тръгна към него. Не пробяга звездна светлина по острието на сабята му, когато я надигна и я изпъна напред, за да докосне сабята на Бретан.

Вятърът духаше. Беше много студен.

РЕЧНИК

Авалон: Човешки свят в Пуцинаците, колонизиран от Нюхолм през първото столетие на Федералната империя. Секторна столица през Двойната война. Авалон никога не е губил звездна ескадра и е изиграл голяма роля в приключването на междуцарствието чрез енергична програма за изследвания, търговия и образование. След това се превръща в научен център. Академията на Човешкото знание и многото свързани с нея институти са разположени на Авалон. Авалон също така е важен търговски център с най-големия търговски флот в Пуцинаците. Кораби от Авалон освен със стоки често търгуват със знание.

Адска корона: Едно от названията на шестте жълти звезди (общо), които кръжат около свръхгиганта, наричан понякога Адското око, и заедно с него оформят Колелото на огъня. Известни също като Децата на Сатаната и Троянските слънца. Шестте звезди са еднакви и кръжат в Троянско съотношение една спрямо друга.

Адско око: Вж. Дебелия Сатана.

Бакалон: Божество, почитано от Стоманените ангели, често изобразявано като голо човешко бебе, държащо черен меч; назовавано също Светлото дете.

Балдур: Колония от първо поколение, заселена пряко от Земята в най-ранните години на звездно проучване. Секторна столица през Двойната война, днес важен търговски център.

Банши: Известна също като черна банши; летящ хищник на Висок Кавалаан.

Бастион: Човешки свят в Пуцинаците, подробности за заселването му — неизвестни. Бастион е бил някога човешка колония, след това превзета от хранганите през Двойната война, накрая възвърната от хората и днес управлявана от Стоманените ангели, които са я превърнали в своя столица.

Бетейн: Каваларски термин за жена, обвързана с мъж или под негова закрила; букв. държанка.

Блеквайнер: Местен от Света на Океана Блеквайн.

Брайт: Една от четирите съвременни крепости-коалиции на Висок Кавалаан. Брайт е всеобщо призната за най-традиционната от четирите. Също всеки член на крепост Брайт.

Браке: Човешки свят близо до Булото на Изкусителя, на най-външния ръб на Пущинаците. Браке е примитивен и суеверен свят, управляван от жреческо съсловие, което стриктно контролира технологията.

Бронзфист: Изчезнала крепост-коалиция на Висок Кавалаан.

Було на Изкусителя: Облак междузвездна прах и газ близо до върха на галактическата леща, който закрива гледката към Колелото на огъня и други външни звезди; границата между Предела и Пущинаците.

Велико Черно море: Извънпланетен термин за пространството между галактиките, където няма звезди.

Висок Кавалаан: Човешки свят на Предела, колонизиран през Двойната война от бегълци и миньори от Тара. Хрангански набези са унищожили повечето от първоначалната колония; оцелелите са развили цивилизация на крепостите. Каваларското общество е строго организирано и същевременно индивидуалистично; културата набляга както на лоялността, така и на личната чест. Почти варвари, когато били преоткрити от търговци, днес каваларите се индустриализират бързо, образоват младите си и придобиват свой собствен флот междузвездни кораби. Висок Кавалаан, който претендира за законова юрисдикция над дивата планета Ворлорн, е една от движещите сили във Фестивала на Предела.

Волфман: Обитател на Волфхайм.

Волфхайм: Човешки свят в Предела, заселен по време на Колапса от бегълци от Фенрис. Културата Волфхайм се смята за динамична и подвижна; планетата е силен икономически съперник на Кимдис и във военно отношение отстъпва само на Тобер сред външните светове.

Ворлорн: Самотна планета, за първи път открита от Силия Марсян; място на Фестивала на Предела, см-589 до см-599, докато преминава близо до Колелото на огъня.

Външни светове: Общо название за всички светове на Предела; т.е. онези четиринайсет човешки колонии, които са разположени

между Булото на Изкусителя и Великото Черно море. Хората в Булото обикновено наричат обитателите на тези планети „външнопланетни“.

Гитянки: Хранганска робска раса. Хората често ги наричат „душесмучещи“. Полуразумни, злонамерени и силни телепати, гитянките са способни да огъват и изкривяват човешките умове, като изпращат лъжливи видения, халюцинации и сънища, подсилвайки животинската страна у човека и изкривявайки преценка и разум, всичко това с цел да обърнат хората едни срещу друг.

Град в Беззвездния вир: Фестивален град, построен на Ворлорн под водите на изкуствено езеро от Света на Океан Блеквайн.

Градът на Хаапала: Фестивален град, построен от Волфхайм и наречен на Инго Хаапала, волфмански астроном, който пръв открил, че Ворлорн ще премине през Колелото на огъня.

Дактилоиди: Човешки термин за летяща хранганска робска раса. Членовете ѝ са наемани като ударни отряди през Двойната война. Името е дадено на съществата заради смътната им прилика с птеродактилите от праисторията на Стара Земя. Дактилоидите са свирепи, но с малък мозък и полуразумни.

Даркдаун: Човешки свят в Предела, близо до ръба на междугалактическото пространство. След Даркдаун няма нищо: студени и пусти небеса освен светлината от далечни галактики. Даркдаун е рехаво населен, самотен и убежище за многобройни странни религиозни култове. Климатичният контрол е усъвършенстван до степен на изящно изкуство, но иначе технологията е подценена.

Дарони: Човешки свят в Пущинаците близо до Булото на Изкусителя. Колонизиран поне три пъти от чужди цивилизации и два пъти от човешката, Дарони е смес от езотерични култури.

Дванайсети сън: Фестивален град, построен на Ворлорн от Кимдис. Дванайсети сън бил смятан от изтънчените ценители за най-естетичния от четиринайсетте града, издигнати за Фестивала на Предела. Името му произлиза от кимдиската религия: вярва се, че вселената и всичко, което е в нея, е сътворено от Сънуващия, чийто дванайсети сън бил Красота Ненадмината.

Двойната война: Продължил столетия конфликт между Федералната империя и две чужди раси, файндиите и хранганите. Известна също като Великата война, Файндийската война, Хранганския конфликт, Хилядагодишната война или просто като

Войната. В много отношения Двойната война представлявала всъщност два конфликта: враговете така и не са имали пряк контакт и в никакъв смисъл не са били съюзници, въпреки че и едните, и другите били ангажирани във военни действия срещу човечеството. Федералната империя окупираше пространството между двата противника и по този начин воювала на два фронта; файндийските орди били навътре към Ядрото, така наречената Хранганска империя — отвън, към галактическия Предел. Първо започнала войната срещу файндиите и тя, общо взето, била по-кратък и по-ясен конфликт, разрешен накрая чрез преговори и намесата на трета чужда раса, дамошите. Хранганите били много по-малко разбираеми и много по-враждебни към човечеството. Враждебните действия между Хранган и Земята така и не са приключили официално; двете цивилизации рухнали. Човечеството преживяло междуцарствието и се възстановило, макар и никога вече като една политическа цялост. Хранганите претърпели буквален геноцид от ръцете на собствените си робски раси и човешките заселници.

Дебелия Сатана: Червен свръхгигант, разположен отвъд Булото на Изкусителя, забележителен с шестте жълти слънца, кръжащи около него в Троянско съотношение; цялата система се нарича Колелото на огъня. Някои смятат, че Колелото е създадено от изчезнала раса от свръхсъщества, способни да местят слънца. Дебелия Сатана също така е известен като Адското око и Пъпа.

Деца на Сатаната: Виж Адска корона.

Дизрок: Изкуствен свят между Прометей и Рианон, създаден от Федералната империя за флотска ударна база през Двойната война. Дизрок е разположен в дълбокото звездно пространство, не обикаля в орбита около звезда и е доста малък, в някои отношения е по-скоро голям стационарен междузвезден кораб, отколкото истинска планета. Днес е под властта на Прометей.

Душесмучещи: Вж. гитянки.

Дълбоки Въглени обиталища: Митологична крепост-коалиция на Висок Кавалаан, за която се разказва, че е съществувала в древни времена. Жителите на Дълбоки Въглени обиталища били канибали и нападали за плячка другите крепости, докато не били унищожени във война. Също така се описват като получовеци-полудемони.

Дърводух: Малък хищен гризач на Кимдис, наречен така, защото сменя няколко пъти кожата си преди да достигне зрялост и оставя прозрачната обвивка около гнездото си, за да плаши неприятелите.

Ейн-кети: Каваларски термин за раждащите жени на една крепост, които са сексуално достъпни за всички мъже; букв. „обвързани към братята на крепостта“.

Емерели: Обитателите на см-Емерел.

Ериккан: Човешки свят, наречен на името на религиозния водач Ерика Стормджоунс. Заселен от нейните поклонници и спазващ правилата, проповядвани от нея, особено безсмъртието чрез клониране.

Есвоч: Фестивален град, построен от Ешелин.

Ешелин: Човешки свят на Предела, заселен от Дарони. Относително примитивен и слабо населен.

Жар-камък: Камък, присъщ за Висок Кавалаан, притежаващ свойството да съхранява светлина и да я излъчва в тъмното. Жар-камъкът се използва в строителството, както и в бижутерията, и е важен в каваларския износ.

Земни империали: Първоначално администратори, изпратени от Земята по време на разцвета на Федералната империя. След междуцарствието терминът обичайно се използва за всеки човек, живял през Имперския период.

Кавалар: Обитател на Висок Кавалаан.

Кен: Изчезнала каваларска крепост-коалиция.

Кет, кети: Каваларски термин за мъжете на всяка крепост или крепост-коалиция; букв. „брат(я) на крепостта“.

Кимдис: Човешки свят на Предела, населен от група религиозни пацифисти, днес главна търговска сила във външните светове. Кимдисите са традиционно ненасилствена култура, поради което са враждебни към кодекса на дуела на Висок Кавалаан.

Кимдиси: Обитателите на Кимдис.

Колапс: Периодът, през който Федералната империя на Стара Земя се разпада и запада. Трудно е да се определят точни дати за Колапса: войната направила комуникациите между световите още по-хаотична от обичайното и всяка планета преживяла Колапса по свой начин и в свое време. Повечето историци сочат въстанието на Тор и

унищожението на Уелингтън като ключови събития в западането на Федералната империя, но изтъкват, че от гледна точка на по-отдалечените колонии Империята е била рехавя фикция още столетия преди това.

Колелото на огъня: Общо название за седем слънчевата многозвездна система, разположена в Предела, зад Булото на Изкусителя. Колелото е смятано от някои за изкуствен монумент на изчезнала раса от свръхсъщества. Вж. също Дебелия Сатана, Адска корона.

Корариел: Каваларски термин, букв. „защитена собственост“. Първоначално използван от частни лица и крепости за означаване на лъжечовек или група лъжечовеци като личен дивеч. Посегателите върху корариел са били обект на предизвикателство и дуел. По-късно терминът се използва от по-прогресивните крепости за защита на първобитни от унищожение от ръцете на традиционни каваларски ловци. Терминът не може да се прилага към истински човек, само за лъжечовек или животно.

Крайн Ламия: Фестивален град, построен на Ворлорн от Даркдаун. Често наричан Градът Сирена или Градът на Сирената. Крайн Ламия е проектиран така, че кулите му създават музика от контролираните планински ветрове и по този начин свирят непрекъснато симфония от водещия композитор на Даркдаун нихилистката Ламия-Байлис.

Крепост: Основна социална единица на Висок Кавалаан; подземна зала (или низ от зали), лесно защитима от атака, осигурява подслон за групи от шест до сто души. В древни времена всяка крепост представлявала независима цялост, съчетание от семейство и народ. Скоро обаче крепостите започнали да сключват съюзи и да се сливат с други крепости и дори да се свързват подземно; тези били наричани крепости-коалиции. В днешно време терминът „крепост“ често се използва свободно и означава това, което би било по-правилно да се нарече крепост-коалиция.

Крепост Шанагейт: Една от четирите крепости-коалиции на Висок Кавалаан.

Кро-бетейн: Каваларски термин за връзка на бетейн към тейна на нейния покровител; букв. „споделена държанка“.

Лартейн: Фестивален град, построен в планинската стена на Ворлорн от Висок Кавалаан. Лартейн буквално означава „свързан с небето“ или небе-тейн. Градът до голяма степен е изграден от жаркамък и поради това често го наричат Огнефорт.

Леделанд: Общо название за примитивна човешка колония в Предела. Известна също като Забравената колония или Изгубената колония. Всички тези термини са с извънпланетен произход; самият Изгубен народ нарича планетата си Земя. Леделанд е най-старият човешки свят отвъд Булото на Изкусителя, толкова стар, че всички подробности по заселването му са изгубени и са останали само предположения. Населен е преимуществено от рибари без никакъв интерес към друг начин на живот.

Междущарстие: Исторически период между Колапса и възстановяването на междузвездния полет. Поради самия му характер междущарствието е трудно да се датира точно. Някои светове преживели Колапса по-рано, други — като Авалон, Балдур, Нюхолм и Стара Земя — никога не са били истински изолирани от останалото човечество, докато други може би все още не са преоткрити. Обикновено се казва, че междущарствието продължило „поколение“; това върши работа като грубо приближение, макар да се имат предвид само главните човешки светове.

Мускел Крайморски: Фестивален град, построен по образец на градовете на Леделанд на Ворлорн от коалиция от външните светове за Забравената колония, която не е имала технологията да го построи толкова бързо. Порутеното от бури пристанище Мускел, построено от многоцветни тухли и дърво, се оказало една от най-популярните атракции на Фестивала.

Надеждата на измамника: Човешки свят в Селийския клъстер, бивша секторна столица.

Не-хора: Човешки същества, еволюирали или мутирали до такава степен, че вече не могат да се възпроизвеждат с други от расата.

Нюхолм: Първата междузвездна човешка колония. Урбанизиран свръхнаселен високотехнологичен свят само на 4,3 светлинни години от Стара Земя. След междущарствието и изолацията на Стара Земя Нюхолм обикновено е смятан за най-напредналия човешки свят и за центъра на междузвездния търговски трафик. Нюхолм също така е формалната столица на така наречения Съюз на човечеството,

политическа цялост, която претендира за юрисдикция над човешката раса навсякъде. Само три свята обаче освен Нюхолм признават тази власт, тъй че Съюзът по същество е фикция.

ПБС: По-бързо от светлината.

Планина Жар-камък: Една от най-големите крепости-коалиции в каваларската история, накрая победена и унищожена от враговете ѝ, днес изоставена.

Предизвикателство: Фестивален град, построен на Ворлорн от см-Емерел. Предизвикателство е автоматизирана компютърно управлявана самостоятелна аркология.

Преобразени хора: Генетично променени човешки същества на планетата Прометей. Лекарите на Прометей експериментират непрекъснато, поради което има много разновидности преобразени. В разговорния език терминът често обозначава всички прометеани.

Прометей: Човешки свят в Пущинаците, колонизиран от военна сила на Федералната империя, наречена Екологичния боен корпус през Двойната война. Разположен дълбоко във военната зона и хранганската сфера на влияние, Прометей бил щабквартирата за биовоенни кораби, които разпространявали болести, насекоми и растителни и животински напасти сред хранганите. След Колапса Прометей бързо възстановил междוזвездните полети и също така съхранил и развил техники за клониране и генетично манипулиране, които били строго пазени тайни на Федералната империя. Един от най-могъщите човешки светове в Пущинаците, Прометей е фактически владетел на най-близките си съседи Рианон и Дизрок и има силно влияние върху много други планети. Вж. също Преобразени хора.

Пущинаците: Волфманска жаргонна дума, днес обичаен израз във външните светове за пространствената зона между Предела и високоразвитите светове около Стара Земя. Хранганската империя окупира голяма част от това, което днес се нарича Пущинаците, и точно там се разиграли най-ужасните действия в Двойната война, които довели много планети до разруха и много цивилизации до крах и запустение, откъдето и изразът. Прочути човешки светове в Пущинаците са Авалон, Бастион, Прометей и Светът на Джеймисън.

Пъпа: Вж. Дебелия Сатана.

Редстийл/Червена стомана: Една от четирите съвременни крепости-коалиции на Висок Кавалаан. Червена стомана е смятана за

една от двете най-прогресивни от четирите. Също: член на крепостта Редстийл.

Рианон: Човешки свят в Пущинаците, колонизиран от Диърдри през средния период на Федералната империя. Богатият пасторален свят Рианон днес фактически се управлява от Прометей и няма свои междузвездни кораби.

Ромел: Златоносна планета с тежка гравитация, колонизирана пряко от Земя много рано през Федералния период. Ромел и Уелингтън, нейната планета посестрима в същата звездна система, започнали като каторжни планети за непоправими престъпници от Земя, но през Двойната война станали така наречените Военни планети, от които Земните империасти рекрутирали повечето си щурмови отделения. Военнопланетните, както били наричани общо бойците от Ромел и Уелингтън, живеели под сурова военна дисциплина, получавали наркотици и били подложени на специално реактивно обучение, за да подсилят бойната си мощ. В крайна сметка генетични промени превърнали Военнопланетните в не-хора, неспособни да се възпроизвеждат с други човешки същества. Ромел загубил знанията за междузвездния полет по време на Колапса и така и не си ги възвърнал. Търговците избягват планетата. Ромеланите са смятани за нечовешки същества и опасни.

Светът на Джеймисън: Човешки свят в Пущинаците, населен главно от Стар Посейдон. Джеймите живеят на тучните острови и архипелази на планетата; единственият голям континент в основната си част е непроучен. Светът на Джеймисън е регионален център на индустрия и търговия и е търговски съперник на Авалон.

Свят на Океана Блеквайн: Човешки свят на Предела, заселен в см-137 от Стар Посейдон.

Синът на Сънуващия: Религиозен водач, живял в Диърдри в средата на Федералния период. Синът на Сънуващия проповядвал физически пацифизъм и психологическа агресия и учел последователите си да се съпротивляват на своите врагове с ум вместо със сила. Днес учението му е разпространено на Кимдис, Каян, Тамбел и няколко други свята.

См: След междуцарствието.

См-Емерел: Човешки свят на Предела, заселен скоро след междуцарствието (оттам см-) от аркологити от Дарон. Цивилизацията

на Емерел е технологично напреднала, изтънчена, пацифистка, но статична и някак униформена. Гражданите живеят в километър високи кули-градове (аркологии), заобиколени от земеделска земя и джунгла, но повечето никога не напускат зданията, в които са се родили. На недоволните се позволява да служат в търговския звезден флот на см-Емерел, но не могат да се връщат в родните си кули.

Стандарт: Монетна единица, широко използвана в междузвездната търговия и на почти всички най-важни човешки светове. Също така езикът на такава търговия и на повечето пътешестваци в пространството човешки същества, наричан също така терански, стандартен терански, земски, общ. Също така използвана като прилагателно, за да обозначи единици време, съответни на тези на Стара Земя, например стандартен час, стандартен ден, стандартна година и пр.

Стар Посейдон: Трето поколение човешки свят, заселен рано през Федералния период. Като планета с бурни морета и неописуеми богатства, Стар Посейдон скоро се превърнал във важен търговски център и секторна столица. След по-малко от столетие посейдонитите вече сами строели междузвездни кораби и изнасяли колонисти; населили са над двайсет други планети, включително Света на Джеймисън.

Стара Земя: Родният свят на човешката раса, първоначално столицата на Федералната империя. През междуцарствието и след въстанието на значителни части от въоръжените ѝ сили Стара Земя отзовава остатъците от военните си сили и се откъснала от останалата част от човечеството. Ембаргото остава ефективно само с няколко малки изключения. Има много легенди и доста предположения за живота на Стара Земя днес, но много малко факти. Известна също като Земя, Тера, Дома.

Стара Хранга: Родният свят на хранганската раса и едно от малкото места, където хранганските Умове оцеляват в голямо количество.

Стоманени ангели: Популярно прозвище за членове на мощно и широко разпространено военно-религиозно движение сред войниците на Федералната империя през Двойната война, устояло и разраснало се след това. Стоманените ангели вярват, че само човешките същества (семето на Земята) имат души, че оцеляването на расата е върховният

императив, че силата е единствената истинска добродетел. Днес, от своята столица на Бастион, Ангелите управляват дванайсет планети и имат колонии, мисии и бази на още стотици други. Членовете на култа наричат себе си Чедата на Бакалон. Точният произход на движението е спорен. Ангелите са имали две големи схизми и са водили многобройни войни, главно срещу нечовешки разумни същества.

Стормджоунс: Примитивна планета в Селийския клъстер, наречена на религиозния водач Ерика Стормджоунс. Вж. също Ерикан.

Съюз Айрънджейд: Една от четирите съвременни крепости-коалиции на Висок Кавалаан. Съюз Айрънджейд е една от двете най-прогресивни каваларски крепости.

Таал: Изчезнала крепост-коалиция на Висок Кавалаан.

Тара: Човешки свят близо до Булото на Изкусителя, в най-външните покрайнини на Пущинаците. Тара е колонизирана поне пет пъти от миграции от съвсем различни светове и също така е била нападана през Двойната война, така че днес е отечество на много отломки от чужди култури. Господстващите влияния обаче се коренят в първото поселение: Ирландско-Римската реформирана католическа църква и наследствения военен управител, наричан кучулайн.

Тейн: Каваларски термин за мъж, обвързан е друг мъж, обикновено пожизнено, в равностойна връзка; най-близката възможна връзка между кавалари; букв. „моята връзка“ или „близкообвързан“, или „ближен от крепостта“.

Тобер в Булото: Човешки свят на външните покрайнини на Булото на Изкусителя, смятан за част от Предела. Тобер бил открит и заселен по време на Колапса от базираната на Авалон XVII Човешка флотилия, във въстание срещу Федералната империя. Тоберианите са най-технологично напредналите от външните култури и са развили енергийното екраниране и псевдоматерията дори над Федералните равнища. Тобер поддържа силен военен корпус и има влияние върху няколко от по-примитивните планети на Предела.

Троянски слънца: Виж Адска корона.

Тъмни: Обитателите на Даркдаун.

Удушвачи: Обичаен за Тобер вид дърво.

Уелингтън: Топъл свят с тежка гравитация, колонизиран пряко от Земята рано във Федералния период като наказателна колония. Уелингтън и нейната планета посестрима, Ромел, по-късно се

превръщат във Военните светове, които осигурявали свирепите бойци от щурмовите отделения на Федералната империя. Вж. също Ромел. Целият живот на Уелингтън бил унищожен към края на Двойната война, когато XIII Човешка флотилия под командването на Стивън Кобалт Нортстар въстава срещу Федералната империя. Събитието често е сочено като началото на Колапса.

Файнди: Чужда раса и първите пътуващи из междувездното пространство разумни същества, влезли в контакт с човечеството. Файндиите са единият от враговете, срещу които се изправила Федералната империя в Двойната война. Файндиите, изглежда, не изпитват почти никаква расова лоялност; обществата им са съставени от емфатично свързани „орди“ и всяка орда е жесток съперник на всички останали. Умствено немите, неспособни да се свързват, са самотни и отхвърлени. Файндиите владеят приблизително деветдесет планети, повечето навътре от световите, колонизирани от хората.

Федерална империя: Политическа цялост, която управлявала човешкото междувездно пространство през ранните столетия на звездните експедиции, колонизирала повечето от световите първо и второ поколение и някои от третото и водила Двойната война, в хода на която накрая рухнала. Самият термин е неточен; така наречената империя по-коректно може да се опише като демократична/социалистическа/кибернетична бюрокрация. Взиманият върховните решения бил Главният администратор, избран от и отговарящ пред трикамерно законодателно събрание в Женева, Стара Земя, но повечето ежедневно администриране на самата Земя се извършвало от Изкуствените разуми, огромни компютърни съоръжения. През годините на упадък към края на Двойната война Федералната империя ставала все по-репресивна и губела връзка със собствените си колонии и дори с военните си части.

Хрангани: Най-големият враг на човечеството през Двойната война. Хранганите били може би най-чуждите на човека разумни същества. Социалната им система била структурирана на основата на многобройни биологични касти, повечето от които, изглежда, са принадлежали към различни видове, толкова различни са били. От хранганските милиони само така наречените Умове били истински интелигентни, а човечеството така и не е общувало успешно дори с тях. Хранганите били жестоки ксенофоби. Преди Двойната война

поробили десетина по-малко напреднали раси и има свидетелство, че са премахнали изцяло други. Войната окончателно е унищожила хранганите, освен на самата Стара Хранга и шепа от най-старите им колонии.

Хруун: Хранганска робска раса, използвана в бой през Двойната война. Хрууните били по-разумни от повечето други хрангански роби. Родният им свят бил планета с тежка гравитация според човешките стандарти, тъй че хрууните били воители с огромна сила. Между останалите им атрибути била и способността им да виждат добре в инфрачервения спектър, което ги правело особено пригодни за нощен бой.

Шепнещ камък: Кристал, който е псионично „гравирани“, за да съхранява определени емоции и мисли, които след това са осезаеми, когато кристалът се държи от „резонантни“ или симпатетични умове. Всеки вид кристал може да бъде оформен в шепнещ камък, но някои видове скъпоценни камъни съхраняват формите много по-добре от други. Силата и чистотата на един шепнещ камък може също така да варира с времето и според степента на умение на еспира (гравьора). Шепнещите камъни на Авалон са високо ценени. Авалон разполага както с подходящ основен кристал, така и с много силни Таланти. За някои по-малко развити светове се говори, че произвеждат дори по-фини шепнещи камъни, но техните продукти рядко достигат до междузвездния пазар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.